

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

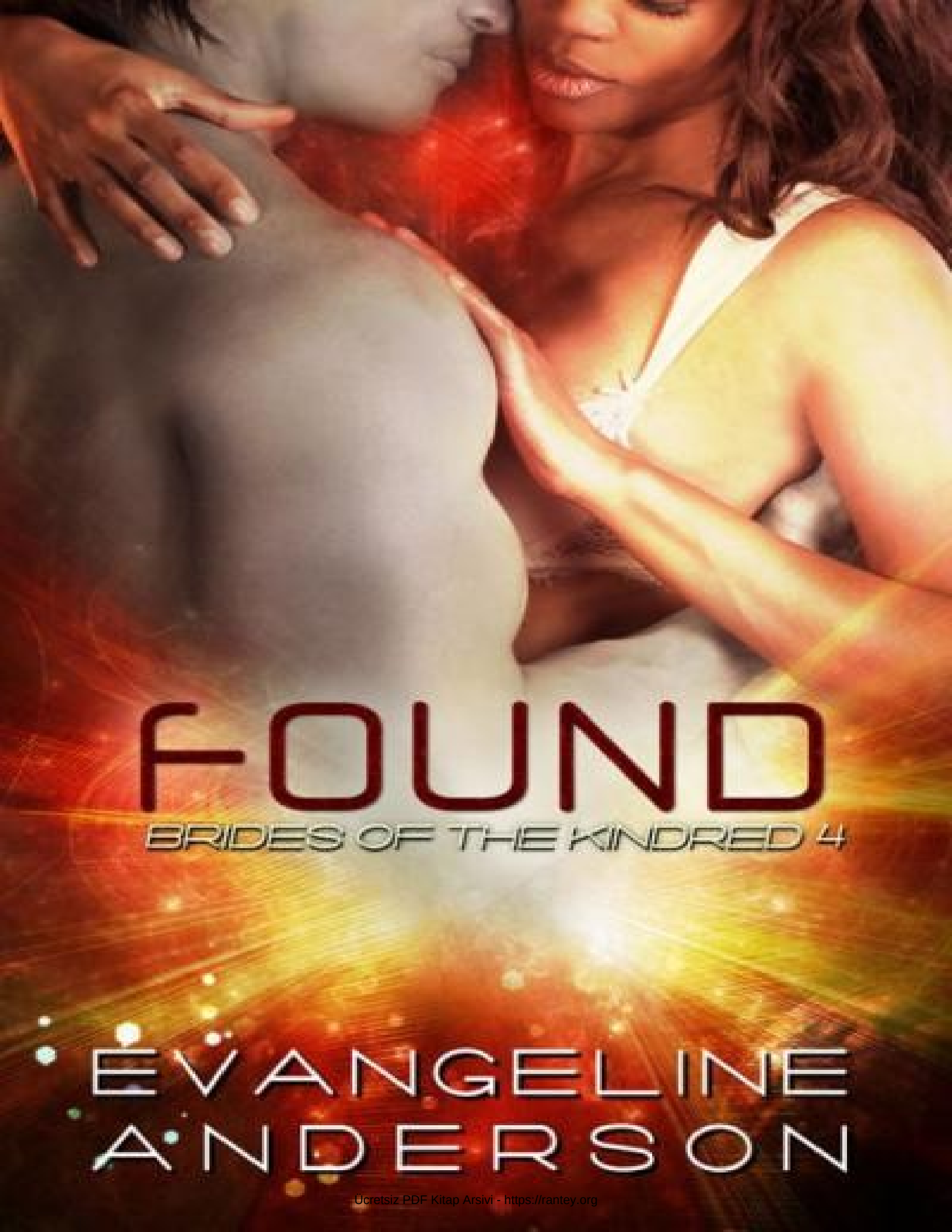
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOUND

BRIDES OF THE KINDRED 4

• EVANGELINE
• ANDERSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kindred'in Gelinleri

Kitap 4: Bulundu

Evangeline Anderson

SMASHWORDS BASKISI

* * * *

TARAFINDAN

YAYINLANMIŞT

IR:

Evangeline Anderson Smashwords'te

Akraba Gelinleri Kitap

4:Bulundu

Telif Hakkı© 2011 Evangeline Anderson

Smashwords Sürümü Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, Smashwords.com'a geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yazarın Notu #1- Yine korsan konusuna dönecek olursak, Kindred kitaplarımın fiyatlarını düşük tutuyorum ki kimse onları çalmak zorunda kalmasın. Bu yüzden lütfen yapmayın. Ve eğer bunu yapan birini görürseniz, lütfen bana vangiekitty@aol.com adresinden bir link gönderin ve bunu bana bildirin. E-kitap korsanlığı gerçek ve büyüyen bir tehdittir. Eğer değilse

Benim gibi durmuş yazarlar, en çok sevdiğimiz şeyi yaparak - siz okuyucularımızla paylaşmak için sıcak yeni kitaplar yazarak - geçimlerini sağlayamayacaklar.

Nezaketiniz ve dürüstlüğünüz için çok teşekkür .

Yazarın Notu #2-Bu Kindred'ın Gelinleri serisinin dördüncü kitabıdır. Found'a başlamadan önce Claimed, Hunted ve Sought kitaplarını okumanızı tavsiye ederim.

Hepinize kucak dolusu sevgiler ve mutlu okumalar! Evangeline Anderson

Birinci Bölüm

Lauren Jakes sıkılmıştı.

Gerçi Dünya'dan yüz ışık yılı uzakta, başka hiçbir insanın ayak basmadığı uzak bir galaksideki tuhaf bir gezegendeyken sıkılmak nasıl mümkün olabilirdi ki? Her halükarda egzotik manzaraları seyrediyor ve büyüleyici uzaylı kültürüne kendini kaptırıyor olmalıydı. Bu kesinlikle Scourge Fathership'te tutulduğu küçük metal hücreden daha iyiydi.

Scourge, şeytani efendileri AllFather ile çiftleşebileceğine inandıkları tek dişiye aramak için Dünya'ya gelen tehditkâr bir uzaylı ırkıydı. O ve sadece o, kız çocukları doğurarak ırklarını yeniden canlandırabilecekti. Lauren o dişiydi ve haftalardır muazzam gemilerinin içinde tutuluyordu.

Ancak oradayken Xairn ile bir bağlantı kurmuştu. Siyah üzerine kırmızı gözleri olan devasa uzaylı, AllFather'ın oğluydu ama Lauren'ı özgürlüğüne kavuşturmak ve onu evine götürmek için hem babasıyla hem de ırkıyla bağlarını koparmıştı. Tabii ki önce DNA'larının değiştirilmesi için bir solucan deliğinden geçerek başka bir galaksiye gitmeleri gerekiyordu ki Xairn'e göre Dünya'ya güvenli bir şekilde dönebilmelerinin tek yolu buydu. Lauren bundan pek hoşlanmamıştı ama Xairn bunun gerekli olduğunu söylediğinde ona inanmıştı. Yani tehlikeye, maceraya ve heyecana hazırdı... ama can sıkıntısına değil.

Çünkü egzotik manzaraları seyretmek ve yabancı kültürün içine dalmak için Xairn'in onu bıraktığı küçük gümüş Kindred uzay gemisinden ayrılması gerekiyordu. Ve devasa Scourge savaşçısı gitmeden önce bunu yapmaması gerektiğini çok ama *çok* net bir şekilde belirtmişti. Lauren iç çekerek aralarındaki konuşmayı hatırladı...

"Hiçbir koşulda gemiden dışarı adım atmamalısın," dedi ona sert bir şekilde, kendisi de çıkmak üzereyken.

"Neden?" Lauren endişeyle görüntü ekranına baktı. Xairn onları *O'ah* adını verdiğini söylediği bir şehrin karanlık bir ara sokağına indirmişti ama Lauren kalabalık bir pazar yerine benzeyen caddenin ötesini görebiliyordu. "Yerli halk tehlikeli mi yoksa düşmanca mı davranıyor?" diye sordu.

"Dilini ve geleneklerini bilmediğiniz her yer tehlikelidir," diye üstü kapalı bir şekilde cevap verdi. "Dünya standartlarında bir gün içinde geri döneceğim. O zamana kadar gemide kalın ve kimseyle konuşmayın."

"Pekâlâ," diye kabul etti Lauren. Baba Gemisi'nde ve Scourge'ların ana gezegeninde birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, Xairn'e kendisini güvende tutacağı konusunda sonsuz güven duyuyordu. Yine de... "DNA denen adamı bulacağınızı biliyorum," dedi ona bakarak. "Ama neden sizinle gelemediğimi hâlâ anlamıyorum. Bu işleri kolaylaştırmaz mıydı, seni bir yolculuktan kurtarmaz mıydı? Ne de olsa bana düzgün kıyafetler aldın."

Yaşlı komşusu Bayan Goldman'ın Dünya'da giymeyi sevdiği muumuları hatırlatan hacimli bornoza başını sallayarak baktı. Pek güzel sayılmazdı ve gümüş mavisi malzemesi son derece kaşındırıcıydı ama onu boynundan ayak bileklerine kadar örtüyordu ve Xairn'in umursadığı tek şey de buydu. Ona ödünç verdiği pelerin mahvolduktan sonra Lauren'ın geminin küçük banyosunda bulunduğu ince havlulardan başka giyecek bir şeyi kalmamıştı ve bu durum iri yarı savaşçının canını fazlasıyla sıkıştırmıştı benziyordu. Öyle ki *O'ah'a* indiklerinde yaptığı ilk şey dışarı çıkıp ona gümüş mavisi muumuu elbisesini almak oldu.

"Gelmen senin için güvenli olmaz. Ekleme bölgesi senin gibi bir dişi için çok sert," diye homurdandı Xairn.

"Ne demek 'benim gibi bir kadın'?" Lauren bir elini kalçasına koydu ve kaşlarını çatı. "Babanın muhafızlarıyla savaşırken sana yardım ettiğimi hatırlatmama gerek var mı? Senin kadar güçlü olmayabilirim ama aptal değilim Xairn. Eğer bana bir silah verirsen başımın çaresine bakabilirim. Seni yavaşlatmayacağım."

"Aptal ya da zayıf olduğunu kastetmedim." İçini çekti ve bir elini ensesinde topladığı gür, parlak siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. Lauren onunla tanıştığı andan beri saçlarının açıldığını görmek için can atıyordu. Sert ve gururlu yüz hatlarıyla, teninin ve gözlerinin tuhaf rengi olmasa neredeyse Kızılderili gibi görünebilirdi.

"Ne demek istedin o zaman?" Lauren talep etti.

"Sizin türünüz burada hiç görülmedi. Çok... egzotik sayılacaksınız." Adamın siyah üzerine kırmızı gözleri, hacimli muumuu'nun altındaki vücudunun belli belirsiz hatları üzerinde gezinerek kadının içini ısıttı. "Birçok erkek seni isteyecektir."

Lauren sinirlenmeye başlamıştı. "Xairn, benim de mi Seninle gelmek *güzel* mi?"

"Bu kelime seni tam olarak tanımlamıyor." Kaşlarını çatarak ondan uzağa baktı. "Sana haksızlık ediyor."

Lauren bu dolaylı iltifattan beklenmedik bir şekilde etkilendiğini fark etti. Kısa bir süre öncesine kadar Xairn ona ya da bir başkasına karşı hiçbir cinsel dürtü duymadığını iddia etmişti. Şimdi bile, ona içinde yeni ve alışılmadık duygular uyandırdığını itiraf ettiğinde, bu duyguları ifade etme konusunda hâlâ tereddütlü ve kararsız görünüyordu. Lauren bunun çocukken hiç sevgi görmemiş olmasından kaynaklandığını düşünüyordu; kendisi hiç sevgi görmemişken başkalarına sevgi göstermeyi nasıl öğrenebilirdi ki? Bunun üzerinde çalışmaya ve ona elinden geldiğince yardım etmeye kararlıydı. Ama şimdi terapi seansının zamanı değildi.

"Çok nazıksın Xairn," dedi. "Ama yine de seninle gelmek isterim."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Güzelliğin seni burada, *O'ah*'da paha biçilmez kılıyor. Senin kusursuz tenini ve güzel gözlerini taklit edebilmek için herhangi bir splicer sol elini bile verir. Ben sadece bir erkeğim ve egzotiklerin peşinde olan çeteler var. Eğer hepimize birden saldırırlarsa, seni koruyabilir miyim bilmiyorum." Çenesini kaldırdı. "Denerken öldürdüm elbette. Ama beni öldürüp seni bir striptiz kulübesine götürürlerse bu seni pek rahatlatmaz."

"*Striptiz* kulübesi mi?" Bu Lauren'a kötü geldi.

"İyi veya sıra dışı DNA'ya sahip adayların maksimum klonlama potansiyeli için bileşenlerine bir laboratuvar."

Lauren kendini hasta hissetti. "Yani seni öldürüp küçük parçalara mı ayırıyorlar?"

Xairn başını salladı. "Esasen. Ama bu sadece birleştirme bölgesinde. Burada, *O'ah*'ın ana kısmında değil."

"Ama bunun... aradığınız bu splicer kişinin de aynı şeyi yapmak istemeyeceğini nereden biliyorsunuz?" Lauren talep etti. "Beni öldürüp çalıntı bir araba gibi parçalara ayırmayacağını nereden biliyorsun?" Bu düşünce onu ürpertti.

"Çünkü aradığım DNA uzmanı daha önce iş yaptığım bir kişi. Onun adı Vrr ve bana ihanet etmeyecek." Xairn

Sanki onu bir şekilde rahatlatmak istiyormuş gibi büyük bir elini beceriksizce uzattı.

Lauren ona doğru eğildi - bu gezegende yaptıkları korkunç şeyleri duyduktan sonra alabileceği her türlü rahatlığa ihtiyacı vardı. "Xairn," diye fısıldadı.

Uzun parmakları neredeyse yanağına değecekti ama sonra ona dokunmadan geri çekildi. Eli bükülerek yumruk haline geldi. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum Lauren," dedi alçak bir sesle. "Planlıyordum. Neredeyse tüm hayatım boyunca babamdan uzaklaşmak istedim. İkimiz için de ondan sonsuza dek uzaklaşmanın tek yolu bu. Sadece DNA'mızı değiştirerek onun moleküler transfer ışınıyla ikimizden birine kilitlenmesini imkânsız hale getireceğiz."

Lauren ürperdi. "Beni en bu şekilde mi kaçırmıştı?" Milyonlarca küçük parçaya ayrılıp havada uçmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bu hiç de hoş bir his değildi.

Xairn başını salladı. "Kendimizi öyle bir değiştirmeliyiz ki bir daha asla ikimizi de ışınlamayalım."

"Ve bunu yapabilir misin?"

"Değiştirme evi yapabilir. Kirişi babam için inşa ettim - bizi izlenemez ve taşınamaz hale getirmek için hangi dizilerin değiştirilmesi gerektiğini tam olarak biliyorum."

İç çekti. Eğer Xairn gerçekten de söylediği kadar uzun süredir kaçışını planlıyorsa, o zaman ne yaptığını biliyor olmalıydı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Sana daha önce güvendiğimi söylemiştim Xairn, hâlâ da güveniyorum. Ama lütfen... çok uzun sürmesin."

"Dünya standartlarında bir günden fazla değil," diye söz verdi başını sallayarak. "En fazla iki."

Bu üç gün önceydi.

Lauren karamsar bir şekilde kaşlarını çatı ve ön ekrandan kalabalık uzaylı pazarına baktı. Kendisine itiraf etmek istemese de, onu gerçekten rahatsız eden şey can sıkıntısı değildi.

Korkuydu.

Ya ona bir şey olduysa? Ya öldüyse ya da bir yerde yaralandıysa ve ona yardım edecek kimse yoksa? Ya hiç geri dönmezse?

Rahatsız edici soruları zihninin gerisine itmeye çalıştı ama artık idare edemiyordu. Xairn gitmişti ve evinden yüz ışık yılı uzaktaki yabancı bir gezegende yapayalnızdı.

Ne yapacaktı ki?

En azından bol miktarda yiyecek vardı. Kindred gemisi, rehidratörün içine konulduklarında genişleyerek tam boy bir yemeğe dönüşen küçük yemek küpleriyle doluydu. Xairn gitmeden önce ona mikrodalgaya benzeyen makinenin nasıl çalıştığını göstermişti ve Lauren geminin arka tarafındaki bir dolapta yüzlerce küp şeker büyüklüğünde yemek olduğunu tahmin ediyordu.

Doğru, bazıları oldukça tuhaftı - içinde kıvranan bir solucan yuvasına benzeyen bir şey bulunan bir tanesini yeniden sulandırmıştı. Lauren onu çöpe atmıştı -yiyecekleri ziyan etmeyi sevmezdi ama canlı bir şey yemesine imkân yoktu. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor. Ama diğer yemekler yeterince yenilebilir görünüyordu ve porsiyonlar o kadar büyüktü ki tek bir küple bütün bir günü geçirebiliyordu -muhtemelen Dünya dışileri için değil de büyük Kindred savaşçıları için tasarlandıklarından.

"Yani en azından açlıktan ölmeyeceğim," diye mırıldanarak ekrana biraz daha baktı. Xairn'in arabayı sokağın girişine biraz daha yakın park etmiş olmasını diledi. *O'ah'taki* ışık, Dünya'daki alacakaranlıktan daha parlak olmayan loş, alaca bir menekşeydi. Zayıf, morumsu ışıktaki şekilleri seçebiliyordu ama şehrin uzaylı sakinlerinin neye benzediğini kesin olarak söylemek zordu. Lauren onların insansı mı yoksa tamamen farklı bir şey mi olduklarını merak etti -belki de devasa böcekler. Ya da amfibiler veya pençeleri veya gagaları olan sürüngen benzeri yaratıklar ya da-

"Kes şunu Lauren," dedi kendi kendine sertçe. "Sadece kendi kendini . O yüzden hemen dur-"

Cümlesini tamamlayamadan bir şey tam ekranın önünde zıpladı. Lauren irkilerek bir gıcırtı çıkardı ve neredeyse oturduğu siyah deri koltuktan geriye doğru düşüyordu. "Bu da ne-?"

İşte yine oradaydı. Şey zıpladı, belli ki onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bir kez daha zıpladıktan sonra sonunda

gümüş Kindred gemisinin burun kısmına çarptı. Sonra ayağa kalktı ve ellerini havada salladı... ama onlar daha çok...

"Pençeler," diye mırıldandı Lauren kendi kendine. Bir elini göğsüne bastırdı. Kalbi davul gibi çarpıyordu çünkü ilk başta saldırıya uğradığından emindi. Ama şimdi o kadar emin değildi.

Ekranın önünde hoplayıp zıplayan ve el sallayan uzaylı hiç de tehditkâr görünmüyordu. Aslında görüldüğü şey çok büyük bir şeydi.

"Tavşan." Lauren düşünceyi yüksek sesle tamamladı. "Aman Tanrım, Bay Kittles'in tıpatıp aynısı!"

Bay Kittles, annesinin ona on ikinci yaş gününde aldığı kahverengi ve beyaz, sarkık kulaklı tavşandı. Lauren'in en sevdiği evcil hayvanı ve her gece onun yatağında uyumuştı. Bir tavşana göre son derece zeki olan Bay Kittles, tıpkı bir kedi gibi kum kabını kullanmayı öğrenmiş ve bir köpek gibi arka ayakları üzerinde havuç için yalvarmıştı. Lauren on yedi yaşındayken evden kaçıp kocaman bir cipin içinde dikkatsiz bir sürücü tarafından ezildiğinde kalbi . Ve şimdi, neredeyse on yıl sonra ve yüz bin ışık yılı uzakta tekrar buradaydı... Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Lauren kuşkuyla, "Bay Kittles'a pek benzemiyor," diye mırıldandı. Ki bu doğruydı. Bir kere Bay Kittles hiç giysi giymemişti ama bu tavşan -ya da tavşana benzeyen uzaylı- öyleydi. Kısa, tüylü gövdesi parıldayan mor bir pelerinle örtülüydü ve arka ayaklarına yumuşak kahverengi çizmeler giymişti. Sanki onu içeri almasını istiyormuş gibi hâlâ çılginca el sallıyordu.

Lauren can sıkıntısından bunu yapmak istedi ama Xairn'in uyarısını hatırladı ve vazgeçti. "Üzgünüm küçük fellah," dedi pelerinli ve çizmeli tavşanın deli gibi hoplayıp zıplamasını izlerken. "Yapamam. Ne kadar sevimli görünürsen görün, kötü haber olabilirsin ve ben bu riski alamam."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kulakları yırtan bir kükreme gemiyi sarstı. Lauren görüntü ekranındaki hoparlörlerin sesini kısmıştı ama yine de kulaklarını kapattı ve irkildi. *Bu da neydi böyle?*

Cevap çok geçmeden geldi. Sokağın dar girişi aniden devasa kırmızı bir sürüngen yüzüyle doldu. Vahşi beyaz gözleri vardı.

Lauren'a Çin Yeni Yılı'nda ortaya çıkan stilize kâğıt ejderhaları hatırlatan siyah ve kare bir burnu var.

Tavşanın kocaman kahverengi gözleri aniden korkuyla irileşti ve daha da çılginca bir aşağı bir yukarı zıpladı. Bıyıkları titriyor ve görüntü ekranına yalvarıyor gibi görünüyordu.

Ejderha benzeri yaratık onu gördü ve tekrar kükredi, çenesi sıra sıra sivri soluk mavi dişleri ortaya çıktı. Sıkı bir sıkıştırmaydı ama devasa kafasını sokağa doğru itmeye başladı. Çatallı dili ağzından çıktı ve tavşanın sağ botunun üzerinden geçerek sıkıca kenetlendi. Ejderha başını sallayarak dehşete düşmüş tavşanı havaya kaldırdı ve bir an için çaresiz küçük yaratığı Lauren'ın dehşete düşmüş gözlerinin önünde yiyeceğinden emin gibiydi.

Sonra, son anda çizme çıktı ve tavşan içi boş bir gümbürtüyle Kindred gemisine geri düştü. Kahverengi deri parçası ejderhanın açık ağzında kayboldu ve avının elinden kaçtığını anlayınca öfkeyle kükredi. Dili tekrar dışarı çıktı...

Ama bu sırada Lauren çoktan avucunu kapının açma mekanizmasının üzerine koymuş ve korkmuş tavşan-şeye içeri girmesi için işaret ediyordu. "Acele et!" diye seslendi, el sallayarak. "Çabuk buraya gel!"

Tavşanın onu anlayıp anlamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama hareketlerini anlıyor. Arayıcı dilden yine zorlukla sıyrılan tavşan, Kindred gemisinin kaygan gümüş yüzeyinden kayarak kadının kollarına doğru ilerledi.

Lauren onu göğsüne doğru çekti ve tam çatallı siyah dil ona doğru kıvrılırken kapıyı çarptı. Çatallardan birinin ucu geminin kapısına takıldı ve gümüş panel kapanırken sümüksü siyah bir kan fışkırmasıyla kesildi. Islak bir *şapırtıyla* yere düştü ve ikiye bölünmüş ama ölmeyi akıl edememiş bir yılan gibi Lauren'ın ayaklarının dibinde seğirerek yattı.

"Ugh!" Lauren bir adım geri çekildi, hâlâ tavşan yaratığı göğsünde tutuyordu. Geminin dışından gelen acı dolu kükremelerden ejderhanın kendisinden daha da üzgün olduğu anlaşılıyordu. Ejderhanın ara sokağa zorla girip onu yakalayıp yakalayamayacağını tedirginlikle merak etti. Kindred gemisi onu kızgın bir T-rex'in büyüklüğüne ve gücüne sahip bir şeyden koruyabilir miydi?

"Merak etme." Göğüslerinin arasından gelen bu küçük ses onu ürküttü ve Lauren aşağı baktığında hala tavşana sıkı sıkı sarıldığını fark etti, tıpkı peluş bir hayvanı tutan küçük bir kız gibi.

"Ne... ne?" diye kekelemeyi başardı. "Kim... nasıl... sen kimsin ve nasıl İngilizce konuşabiliyorsun?"

Tavşan kendini ondan kurtardı ve zıplayarak aşağı indi. Sonra parıldadı ve aniden parlamaya ve büyümeye başladı.

Lauren dehşete bir şaşkınlıkla ışığın önce ikiye, sonra üçe katlanarak başının üzerinde parlak bir ışık sütununa dönüşmesini izledi. Gözlerini kırıştırarak parlak ışığa alışmaya çalıştı ama ışık neredeyse bir anda katılaşarak mor bir pelerin, siyah pantolon ve kahverengi botlar giyen sarışın bir adam şekline dönüştü.

Uzun boyluydu; omuzları o kadar geniş olmasa da neredeyse Xairn kadar uzundu. Yine de bir tehdit oluşturacak kadar iri ve kaslıydı ve başını kaldırdığında Lauren bir adım geri çekildi. Gözleri soluk, gümüşü mor renkteydi ve ona gülümsediğinde garip bir şekilde parlıyordu.

"Merhaba Lauren," dedi. "*O'ah'a* hoş geldiniz."

* * * * *

Ekleme bölgesinin çanaklarının derinliklerinde, Xairn kanlı başını kaldırdı.

Vrr'ı aramak için sevdiğinden daha fazla zaman harcamıştı ancak DNA uzmanı emekli olmuş ve işi oğlu Slk'a devretmişti. Ancak işlettiği Değişim Evi hâlâ saygın görünüyordu, yine de Xairn'in yaptırmak istediği şeyin fiyatı Vrr'ın ondan alacağından çok daha fazlaydı.

Gerçekten de Slk'ın talep ettiği ücreti nasıl ödeyeceğinden tam olarak emin değildi. Ama Lauren'la birlikte AllFather'ın etkisinden kurtulup onun ulaşamayacağı bir yere gidebilmek için bir şekilde bunu yapmak zorundaydı. Ve en azından güvenli park alanlarına giriş izni almıştı. Bir gemiyi güvenli bir yer olmadan ekleme bölgesine getirmek, birkaç dakika içinde soyulmasını istemek demekti.

O'ah'ın silüetinden yüksekte inşa edilmiş kemerli plastik cam tünellerden oluşan dar geçitten geri dönüyordu ki

Splicer'lar ona saldırmıştı.

Bu saldırıyı beklemiyordu çünkü mantıklı gelmiyordu. Herkes Scourge DNA'sının kusurlu olduğunu biliyordu - inatçı inatçılıkları ve uçarlılıkları onları diğer Scourge'lar dışında köle olarak işe yaramaz kılıyordu ve sedefli gri tenleri ve kırmızı-siyah gözleri klonlama için çoğaltılacak kadar güzel sayılmıyordu. Öyleyse ekleyiciler neden ona saldırırsın? Bu soruyu bir kenara bırakan Xairn, silahının şarjı bitmiş olmasına rağmen onları teker teker savuşturmuştu. Ancak splicer'lar çok kararlıydı ve bu uzun, dağınık bir işti - çoğunlukla bıçakla yapılan ve onu kan revan içinde bırakan bir iş.

Beş splicer ayaklarının dibinde ölü yatıyordu, kırmızı-siyah kanları o daha işini bitirmeden lekeli plasti-cam tünele sıçramıştı. Sadece bir tanesi hayatta kalmıştı ve bu haliyle uzun süre dayanamazdı.

Xairn erkeğin dar göğsünün üzerine diz çöktü ve soluk mor gözlerine baktı. "Bana neden saldırdın?" diye sordu kısık bir sesle, splicer'ın pelerinin boynunu kavrayıp bükerek. "Scourge DNA'sı bu cahil gezegende aniden moda mı oldu? Bir birleştiricinin işine yaramayacak kadar çok kusurumuz olduğunu sanıyordum."

"DNA'nı... istemiyorum," diye boğuldu erkek, ağzının kenarından ince bir damla kırmızımsı siyah kan akıyordu. "Scourge DNA'sı boktan bir şey."

"Neden o zaman?" Xairn, erkeğin yüzü pelerini gibi mora dönene kadar daha sert çevirdi. "Bana şimdi söyle ve sana acısız bir ölüm vereyim."

"Bunun için çok geç." Erkek, hıçkırığa dönüşen çatlak bir kahkaha attı. "Tanrılar... sanırım omurgam kırıldı. Belimin altında hiçbir şey hissedemiyorum."

Xairn soğuk bir ifadeyle, "Şanslısın," dedi. "Vücudunun alt yarısında acı hissedemezsin. Ama sefil gövdesinin üst yarısının mutlak bir ıstırap içinde olmasını istemiyorsan, *şimdi* bana bildiklerini anlatacaksın."

"Bizi Örümcek gönderdi." Eklemece zayıf bir şekilde öksürdü ve ince dudaklarından siyah damlacıklar püskürdü. "Gemine sahip olabilmek için seni öldürmemizi istedi."

"Benim gemim mi?" Xairn kaşlarını çatı. "Bir Kindred Outrider'dan ne istiyor? O lanet şey elli devirlik, eğer bir günse."

Bunu gör."

"O... geminin kendisini istemiyor." Soluk mor gözlerdeki ışık sönüyordu ve splicer'ın sesi giderek zayıflıyordu. "O... onun içindekini istiyor." Tekrar öksürdü. "Hazine..."

"Hazine mi? Bende hiç yok..." Xairn'in sesi kesildi ve gözleri büyüdü. "Tanrılar, Lauren!"

Ekleyiciyi sertçe salladı. "Ona ne yapacaktı? Onu nereye götürüyordu?"

Ama ekleyicinin soluk mor gözlerindeki ışık sönmüştü; bir cesetle konuşuyordu.

Cansız bedeni bırakan Xairn ayağa fırladı ve lekeli, plastik cam tünellerden oluşan dehlizden aşağı doğru hızla koşmaya başladı. Yakında Lauren'a geri dönmezse, geri dönecek hiçbir şey kalmayacaktı. Ve eğer onu kurtarmak için çok geç kalırsa...

Xairn bunu düşünmesine izin vermedi. İçinde patlayan yeni duyguları keşfetmesine izin vermedi. Öfke... sahiplenme... çaresizlik...

Lütfen, diye dua etti, kime dua ettiğini bilmeden. Lütfen çok geç kalmayayım. Oh Lauren...

İkinci Bölüm

Sophie gergindi.

"Tabii ki gerginsin." Liv duvağını düzeltti ve ona gülümsedi. "Bugün senin düğün günün, herkes düğün gününde gergindir."

"Değildin," diye suçladı Sophie, üç boyutlu görüntüleyicide kendine bakarken. Kendisinden önceki Olivia gibi o da annelerinin gelinliğini giyiyordu ve çok güzel görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. "O kadar mutluydun ki, kendinden geçmiştin," diye devam etti ikizini göstererek. "O kadar mutluydun ki bana Sylvan'la şans öpücüğü yaptırırken iki kere bile düşünmedin."

Liv homurdandı. "Sakın bana bundan şikâyet edeceğini söyleme. O şans öpücüğü olmasaydı bugün evleniyor olmazdın."

"O haklı, biliyorsun." Kat telaşla kutsal korunun hemen dışındaki çadır benzeri küçük soyunma alanına girdi. Bir kez daha gelinin annesi rolünü oynuyor ve her şeyin mükemmel gittiğinden emin oluyordu. Elbette Olivia'nın düğününde yaptığından çok daha az işi vardı çünkü Sophie ve Sylvan bağlanma törenlerini küçük ve samimi bir olay olarak tutmaya karar vermişlerdi.

"Biliyorum." Sophie kız kardeşine ve en iyi arkadaşına gülümsedi. "Ve inan bana, şikâyet etmiyorum. Sadece düğün gününde benim kadar gergin olmadığını söylüyorum Liv."

"Neden bu kadar gerginsin?" Kat kaşlarını çatarak sordu. "İnan bana, seni endişelendirecek bir şey yok. Konukların hepsi oturdu, Sylvan sunakta bekliyor - ya da rahibenin önünde sanırım. Ve söylemeliyim ki o yerli Tranq Prime kostümü içinde oldukça harika görünüyor - bana mağara adamı gibi giyindiklerini söylememiştin. Kürk etek ve çizme görünümüne bayıldım."

Sophie güldü. "Bu konuda sana katılıyorum -Sylvan yerel kıyafeti içinde gerçekten iyi görünüyor. Ama sizi temin ederim ki bütün erkekler sizin deyiminizle 'kürk etek' içinde bu kadar iyi görünmüyor."

"Bilmiyorum." Liv gülümsedi. "Baird'i törenden hemen önce kendi kürklü eteğini giyerken gördüm ve o da oldukça seksi görünüyordu."

"Çünkü hem onun hem de Sylvan'ın çok güzel kaslı göğüsleri var," dedi Kat. "Eğer benim de hayran olduğum bir çift seksi erkeğim olmasaydı kıskanırdım." Sırıttı. "Gerçi kutsal koruda neden biz yalınayak gezerken erkeklerin bot giydiğini anlamıyorum."

"Ben de bunu merak etmiştim," dedi Sophie. "Çizmelerin kutsanmış bir hayvanın kürkünden yapılmış olmasıyla ilgili bir şey. Görünüşe göre Tranq Prime savaşçıları *vrannayı* öldürmeden önce üzerine dua ediyorlar."

"İnsan olduklarını kanıtlamak için öldürmek zorunda oldukları devasa korkunç kardan adam buysa, onu avladıkları her dakika dua ediyor olacaklarını düşünürdüm," dedi Liv kuru bir sesle. "O lanet şeyin kafalarını koparmaması için dua ediyorlardır."

"Bu elbiseye tam olarak uyan çok güzel bir çift topuklu ayakkabım var." Kat başıyla giydiği güzel mavi-yeşil ipek kılıfı işaret etti. "Eğer onları giyebilirsem, üzerlerinde hızlıca dua etmekten mutluluk duyarım."

Sophie başını salladı. "İşlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun. Kutsal koruya ayakkabı sokmak yasak."

"Biliyorum, ..." Kat iç çekti. "Ama dini ayakkabılar konusuna girmeden önce de söylediğim gibi, her şey hazır ve resepsiyon için ikramlar da hazır. Her şey harika görünüyor. Sylvan'ın kendi dünyasından gelen şu garip kahverengi lapa . Ne yazık ki tabaktaki köpek pisliğine benziyor."

"O da pire pudingi olurdu." Sophie yüzünü buruşturdu. "Hiç denemedin, değil mi? Böcek bağırsağından yapıldığını biliyorsun, değil mi? İçinde *bacaklar* falan var."

"O şey gibi görünen ve kokan herhangi bir şeyi ağzıma koymayacak kadar akıllıyım," dedi Kat alaycı bir tavırla. "Ama bence bu konuda konuşmayı bıraksak iyi olacak. Liv'e bakın."

Hamileliğinin ilk dört aylık döneminin sonuna yaklaşan ve yeni yeni göstermeye başlayan Liv'in eli ağzındaydı ve belirgin bir şekilde yeşil görünüyordu. "Sanırım biraz hava almam gerek," diye fısıldadı.

"Üzgünüm!" Kat çadırın kapağını açtı ve Olivia'ya el salladı. "Sadece on dakika içinde geri döndüğünden emin ol. Tören başlamak üzere."

Sophie, kız kardeşi gider gitmez, "Beni endişelendiren de bu," dedi ve çadırın kapağını kapattı. "Nadiyah nerede? Onun burada olması gerekiyordu."

saatler önce burada. Ona düğünümde yer vereceğime dair söz verdim ama onu bekleyerek her şeyi sonsuza dek erteleyemem."

"Eminim yoldadır." Kat onun kolunu rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Kendini kötü hissetme, bebeğim. Küçük bir düğün yapmanın avantajlarından biri de bu - çok büyük bir şey yapmıyorsun, bu yüzden işler mükemmel gitmezse endişelenmene gerek yok."

"Ama Sylvan'ın arkadaşı da burada değil," diye itiraz etti Sophie. "Yani, onu davet ettiğimizde bunun şüpheli olduğunu biliyorduk ama Baird'den başka onun yanında duracak *biri* olacağını umuyordum."

"Yardım etmelerine ihtiyacım olmasaydı Deep ve Lock'u alabilirdin," dedi Kat. "Ama şu anda Lock, Nadiah ve Sylvan'ın arkadaşını buraya gelir gelmez almak için rıhtımda, Deep de tören başlamışsa hızlı ve sessiz bir şekilde yerlerine geçtiklerinden emin olmak için kutsal korunun girişinde konuşlanmış durumda. Yani her iki durumda da güvendesiniz."

"Teşekkürler Kat." Sophie arkadaşına düşüncesizce sarıldı. "Haklısın. -Endişelenmeyi bırakmalıyım. Her şeyin kontrolünüz altında olduğunu görebiliyorum."

Kat ona tekrar sarıldı. "Tabii ki seviyorum. O yüzden rahatla ve büyük gününün tadını çıkar. Çok güzel görünüyorsun. Sylvan çok şanslı bir adam."

"Bakın kimi buldum, etrafta dolaşıyor." Olivia aniden kolundan tuttuğu birini çadırın içine doğru itti. Uzun boylu, ince yapılı, soluk sarı saçlı ve parlak mavi gözlü bir kızdı bu.

"Nadiah!" Sophie mutlulukla haykırdı.

"Sophie! Omigoddes, *muhteşem* görünüyorsun." Tranq Prime kızı kendini Sophie'nin kollarına attı ve coşkuyla ona sarıldı.

"Sen de harika görünüyorsun." Sophie ona tekrar sarıldı. Nadiah'yı en son gördüğünde, soluk sarı saçları kısa kesilmiş ve uçları mor ve maviye boyanmıştı. Şimdi omuzlarına kadar uzamıştı ve yüzünü çarpıcı bir şekilde çerçeveleyen koyu mavi bir çizgisi vardı.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," dedi Nadiah, sonunda sarılmayı keserek. "Otostopla bindiğim aptal nakliye aracı planlanmamış bir mola verdi ve sonunda Ana gemiye bindiğimde kayboldum. Burası *çok büyük* bir yer. Evimdeki mağaradan çok daha büyük."

"Gerçekten çok büyük," diye onayladı Sophie. "Buraya zamanında gelmenize çok sevindim ama acele etmeliyiz, tören başlamadan önce elbisenizi giydirmek için sadece bir dakikamız var." Rafta asılı duran ve Olivia'nın giydiğinin ikizi olan uzun, soluk altın rengi elbiseye başıyla işaret etti. "Umarım doğru bedeni almışımdır. Tahmin etmek zorundaydım-"

"Oh, buna gerek yok." Liv'in tam karşısında duran Nadiah, onun giydiği nedime elbisesine dikkatle baktı. "Gördün mü?" diye mırıldanarak Liv'in giydiği koyu yeşil tulumun kolunu okşadı. "Taklit et."

Koyu yeşil tulum kıpırdadı ve sonra canlı bir şey gibi titredi -ki Sophie tam olarak öyle olduğunu fark etti. Nadiah bir *tharp* giyiyordu - vücut ısısıyla beslenen ve giysi olarak giyilebilen, canlı, tüylü battaniye türü bir yaratık. Ama bunun gibi bir *tharp*'ı daha önce hiç görmemişti.

Bir kere kürklü görünmüyordu. Akıllı bir *tharp*ın kendini neredeyse her tür giysiye uydurmak üzere eğitilebileceğini bilse de, bunun yaptığı gibi renk değiştirebilen bir *tharp* hiç görmemişti. Aslında o izlerken koyu yeşilden soluk altına dönüşmüştü; dokusu bile değişmişti. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Olivia'nın elbisesinin tam bir kopyası olmuştu - kollarındaki dantellere ve derin çukur yakasına kadar.

"Vay canına!" Sophie hayranlıkla gülümsedi.

"Bu inanılmaz," diye haykırdı Liv, genellikle 'tüyler ürpertici canlı battaniyeler' olarak adlandırdığı *tharpları* umursamazdı. Nadiah'nın hâlâ giymekte olduğu elbiseye şaşkınlıkla baktı. "*Tharpların* bunu yapabildiğini bilmiyordum!"

"Genelde yapamazlar." Nadiah sıırttı. "Bu yetiştirdikleri yeni tür ve Mamam ilkinin aldı. Bu onun sosyal statüsünü ölçülemeyecek kadar yükseltama önce ben buldum ve onu damgaladım."

Sophie, aynı zamanda Sylvan'ın teyzesi olan Nadiah'nın annesini pek sevmezdi, bu yüzden güldü. "Eminim buna *bayılmıştır*."

"Neredeyse benim kendi bağlanma törenimden hemen önce Ana gemiye otostop çekmemi sevdiği kadar." Nadiah dramatik bir şekilde iç çekti. "Elbette eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacağım. Yo-dah ve benim aramızda bir kan bağı var - ailem nişanımızı yaparken bunu göz önünde bulundurdu." Başını iki yana salladı. "Hâlâ ağladığımı hatırlıyorum"

parmağıma kalem batırdıklarında. Küçük bir şeydim ve bu beni çok korkuttu."

"Bir dakika bekleyin." Kat elini kaldırdı. "Az önce nişanlının *Yoda* adında bir adam olduğunu mu söyledin?"

Nadiah başını salladı. "Yo-dah Licklow. Mağaramdaki yerel yargıcın oğlu."

"Yoda Licklow?" Kat gülmekten kırılıyordu. "Ciddi misin? Onun adı bu mu? Yani onunla evlenirsen *Bayan Yodah Licklow mu olacaksın?*"

"Pek sayılmaz. Resmi olarak konuşurken, bağlanma iyeliğini göstermek için isimleri ayırırız," diye açıkladı Nadiah. "Yani benim resmi adım Lady Lick Yo-dah Low olacak."

"Yala... Yala Yoda... alçaktan..." Kat bir kıkırdama nöbetine tutuldu ve Sophie ile Liv de gülmekten kendilerini alamadılar.

Nadiah onlara şaşkınlıkla gülümsedi. "Neyin bu kadar komik olduğundan emin değilim. Bir miktar çeviri bakterisi aldım ama belki de doğru çalışmıyorlardır."

Sophie gülümseyerek, "Gayet iyi çalışıyorlar," dedi. "Üzgünüm, neden komik olduğunu daha sonra açıklayacağım ama şu anda tören başlamak üzere." İçini çekti. "Korkarım şans öpücüğünü birlikte yapabileceğin kimse olmayacak. Görünüşe göre Sylvan'ın arkadaşı gelemeydi."

"Oh, burada olacak." Nadiah beklenmedik bir şekilde ciddiydi. "Geleceğini biliyorum.

-Ben bunu öngörmüştüm."

"Sen ne?" Liv kaşlarını çatarak sordu.

"Onu gördüm." Nadiah kızardı ve parmaklarına baktı. "Bu benim için yeni bir şey, güçlerimi reşit olduğumda keşfettim. Ama şimdiye kadar hep doğru çıktı."

"Güçlerin mi?" Kat boş boş sordu. Sonunda gülmeyi bırakmış ve gözlerinin kenarlarını silmeye başlamıştı.

"Görme yetisi. Ailemde kalıtsaldır," diye açıklıyor Nadiah. "Her nesilde atlıyor. Büyükanнемde vardı ve bende de var. Temelde bu, olayları gerçekleşmeden önce görebildiğim anlamına geliyor."

"Yani... sen psişik misin?" Liv'in sesi şüpheliydi.

Nadiah çenesini kaldırdı. "Buna ne dersiniz deyin ama bende Görü var. Ve buraya gelmeden önce kendimi Sophie'nin bağlanma töreni sırasında kutsal koruda dururken ve bir Kindred erkeğini öperken gördüm. İri, güçlü ve gerçek yeşil gözleri vardı." Sophie'nin kolunu sıktı. "Merak etme Sophie, o burada olacak. Ve ortaya çıktığında, ona asla unutamayacağı bir şans öpücüğü vereceğim."

* * * * *

Dedektif Adam Rast, Kindred Ana gemisine ayak bastığı anda evine dönmüş gibi garip bir hisse kapıldı.

Tabii ki, bu hiç mantıklı değildi. Bırakın bir uzaylı gemisine binmeyi, daha önce hiç gezegen dışına bile çıkmamıştı. Dünya'yı terk etmeye en çok deniz piyadesi olarak görev yaptığı sırada yaklaşmıştı ve o sırada filosuna gökyüzü dalışı öğretilmişti. Rast bunu pek önemsememişti; iki ayağını da yere sağlam basmayı tercih ediyordu. Bu yüzden doğup büyüdüğü gezegenin üzerinde yörüngede dönen, ayın dörtte biri büyüklüğünde bir gemide olmak rahatsız edici bir deneyim olmalıydı. Bunun yerine tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti.

Mekikten inip kendisini Tampa'daki İnsan/Kindred ilişkileri binasından buraya getiren Kindred pilotuna teşekkür ederken bu gülünç duygudan kurtulmaya çalıştı. Dünya'yı koruyan uzaylılar hakkında ne dersiniz deyin, onlar son derece kibardı. Ve saçmalamıyorlardı ki Rast da bunu onaylıyordu. Kendi dedektiflik bürosunu kurmak için ayrılmadan önce hem orduda hem de polis teşkilatında geçirdiği zaman ona her türlü aptallığa karşı çok az tolerans bırakmıştı. Kindred'ların doğuştan sahip olduğu hassasiyet ve asaleti takdir ediyordu.

Elbette, son işi onu hayal edilebilecek en tuhaf yöne götürmeseydi Ana gemide olmayacaktı. Rast kayıp vakalarında uzmanlaşmıştı, bu da genellikle kaçan ya da kaçırılan çocukların izini sürdüğü anlamına geliyordu - genellikle boşanma işlemleri sırasında ya da sonrasında ayrı yaşayan ebeveynler tarafından kaçırılan çocukların. Abigail Jakes kayıp kızı Lauren'ı bulmak için ona başvurduğunda, davanın başından beri farklı olduğunu biliyordu. Görünüşe göre kız sırı kadem basmış, yerde tuhaf bir şekilde düzenli bir yığın halinde bırakılmış kıyafetlerinin arasından kaybolmuştu.

Aslında olan tam olarak buydu. Rast, uzun bir araştırmadan sonra Lauren Jakes'in bizzat AllFather tarafından kaçırıldığını keşfetmişti.

-Şeytani Scourge'un lideri ve efendisi. Lauren'in kuzenleri Olivia ve Sophia tarafından Lauren'in aslında iyi olduğu ve eve doğru yola çıktığı konusunda temin edilmişti ama buna gördüğünde inanacaktı. Bu arada, Lauren teknik olarak hâlâ kayıptı ve Kindred'lar olay hakkında herkesten daha fazla bilgiye sahip görünüyordu. Rast, Komutanlar Sylvan ve Baird'le yüz yüze görüşmenin bir iş ilişkisi kurmasına yardımcı olacağını ve belki de Lauren'ı eve daha hızlı götürebileceğini umuyordu - eğer söylediklerinden daha fazlasını biliyorlarsa.

Komutanlar Sylvan ve Baird'den bahsetmişken, neredeydiler? Kaşlarını çatarak devasa, yankılı yanaşma bölümüne baktı. Birinin onunla buluşması ve konuşabilecekleri bir yere kadar ona eşlik etmesi gerekiyordu. Tam yol sormak için birini bulması gerektiğini düşünürken, uzun boylu sarışın bir Kindred yanına geldi.

Savaşçı ona endişeyle bakarak, "Sylvan için mi buradasın?" diye sordu. "Umarım öyledir çünkü her şey başlamak üzere."

Rast başını salladı. "Evet, Komutan Sylvan'ı görmeye geldim. Beni ona götürebilir misiniz?"

"Yapabilirim ama Take-me'i kullanmak için zaman yok. Seni bir nakil tüpüyle göndermem gerekecek. Bu taraftan." Savaşçı gemi sıralarının arasından hızla geçerek yanaşma bölümünde yürümeye başladı. Siyah botları uçsuz bucaksız uzayda yankılanıyordu.

Rast, Kindred savaşçısı kadar iriydi ve adımları da o kadar uzundu ama yine de ona yetişmek için acele etmesi gerekiyordu. Rehberinin nedense çok acelesi varmış gibi görünüyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu körfezin sonundaki bir dizi yuvarlak, boru şeklindeki yapıya geldiklerinde. Her biri büyük boy bir boruya benziyordu ve eski moda bir telefon kulübesinden biraz daha büyüktü.

"Kutsal koruya." Kindred tüplerden birinin dış tarafındaki bazı düğmelere bastı ve gümüş kapısı *vınlayarak* açıldı. "İşte, içeri girin. Dar bir yer ve oraya vardığınızda üzerinizi değiştirmeniz gerekecek. Yola çıktığınızı Derin'e bildireceğim."

"Kim?" Rast küçük yapıya tırmanırken bile kaşlarını çattı. Klostrofobik olmaması iyi bir şeydi; omuzları duvarlara değiyordu.

iki tarafa da.

"İkizim. Affedersin, Sylvan sana bizden bahsetmedi mi? Ben Lock, onun ikinci kardeşiyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Rast başını salladı.

"Sen de öyle." Lock onu dikkatle inceledi. "Sorduğum için beni bağışlayın ama babamızı tanıyor muydunuz? İkinci babamız demeliyim-Sylvan ve Baird'in efendisi."

Rast başını salladı. "Babanı nereden tanıyabilirim ki?"

"Ana gezegenden gelen İlk Türlerden biriydi - onlardan pek kalmadı, biliyorsun. Ve gözleri de bu yeşil renkteydi... ama belli ki yanılmışım."

"Göz rengimin bununla ne ilgisi var?" Rast'ın kafası artık iyice karışmıştı ama savaşçı tüpün yan tarafındaki düğme paneline bir dizi komut girmeye başlamıştı bile.

"Boş verin, biz sadece burada olmanızdan memnunuz." Rast'a gülümsedi. "İnişli çıkışlı bir yolculuk ama uzun sürmez. Deep sonunda sizinle buluşacak ve sizi giydirecek."

"Beni neyle giydireceksin?" diye sordu ama cevap alamadan gümüş kapı *vınlayarak* kapanmıştı bile. Bir sarsıntıyla küçük tüp hareket etmeye başladı ve düşünecek zamanı yoktu; tek yapabildiği canını kurtarmak için tutunmak ve Komutan Sylvan'ın görüşme için beklediği yere sağ salim varmayı ummaktı.

Üçüncü Bölüm

Lauren uzun boylu, soluk sarı saçlı ve tuhaf mor gözlü adama endişeyle baktı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Benim bildiğim pek çok şey var, sevgili Lauren. Ama izin ver de kendimi tanıtayım. Adım Anik Blix ama iş ortaklarım bana Örümcek der." Geniş bir selam verdi ve ona büyüleyici bir gülümseme vermek için ayağa kalktı.

"Sana neden öyle diyorlar?" Lauren kollarını göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturdu. "Sen bir birleştirici misin? İnsanları sinek gibi kesip DNA'larını falan mı emiyorsun?"

"Olamaz!" Blix uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. "Ben bir güzellik satıcısıyım. Bana Örümcek derler çünkü bir müşteriyi ağıma bir kez düşürdüm mü, satın almadan kaçma şansı yoktur." Gülümsedi. "Küçük bir şaka, görmüyor musun?"

"Ah, bu gerçekten çok hoş ama alacak ya da satacak bir şeyim yok, o yüzden gitmenizin bir sakıncası yoksa..." Kapıya doğru başını salladı.

"Tam tersine, canım." Blix ona doğru bir adım attı. "Sanırım burada çok değerli mallarınız var. Gerçekten de çok değerli mallar."

Lauren geri . "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Ona doğru bir adım daha attı ve Lauren geri çekildi. Keşke bir çeşit silahı olsaydı! Xairn ona parmak büyüklüğünde bir bayıltıcı bırakmıştı ama hacimli gümüş rengi muumuu'nun cebi yoktu, bu yüzden onu koyacak bir yeri de yoktu. Onu rehidratör makinesinin karşısındaki tezgahın üzerinde tutuyordu ama şimdi uzun boylu sarışın uzaylı yolunu kesiyordu.

Blix onun üzerine eğildi, o kadar yakındı ki nefesinin tuhaf, küflü kokusunu alabiliyordu. Lauren tam ona bir diz atacak ve bunun kendi türünden bir erkeği de bir insanı incittiği kadar inciteceğini umacaktı ki, Blix aniden uzanıp başının üstündeki dolabı bir hamleyle açtı. "Yemek küpleri!" diye duyurdu altın arayan bir maden arayıcısının coşkulu ses tonuyla. "Hakiki Kindred yemek küpleri." Lauren'a döndü. "Biliyordum, sende *yüzlercesi* var. Oldukça değerli olduklarını biliyorsun."

"Öyle mi?" Lauren çarpan kalbini durdurmak için bir elini göğsüne götürdü. "Yani bütün mesele bu mu? İlgilendiğin şey sadece yemek küpleri mi?"

"Ama tabii ki!" Blix güldü. "Başka ne isteyebilirim ki?"

"Ben... Bilmiyorum." *Kendisini* istemesinden korktuğunu ona söylemesine imkân yoktu.

"Böyle bir gemide biraz bulunacağından emindim. Bu özel modeli her zaman bol miktarda stoklardı." Blix küçük geminin etrafına onaylayarak baktı. "Ama beni içeri almaya pek niyetli görünmüyordunuz, bu yüzden güzel geminize girişimi kolaylaştırmak için küçük bir illüzyon yarattım."

Lauren başını salladı. "Bunu nasıl yapabildiğini hâlâ anlamıyorum. Kendini nasıl tavşana benzetebildin? Sanki..."

"Bay Kittles gibi mi?" Soluk sarı bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Hiç de zor olmadı, canım. *Çok* yüksek sesle düşünüyorsun. Bunu durdurmaya çalışmalısın."

"Öyle mi?" Lauren bir elini şakağına götürdü ve kaşlarını çattı. "Peki ya senin peşindeki o garip ejderha şeyine ne demeli?"

"Hepsi illüzyonun bir parçası." Blix ona güvence verdi.

"İllüzyon mu? Ama o şey *gerçektir*. Kapı dilinin bir parçasını kesti." Lauren metal zeminde hâlâ seçirmekte olan sümüksü siyah parçayı işaret etti.

"Bu biraz akıllıca oldu." Blix dil parçasının yanında durmaya gitti. Bir ayağını nazikçe işaret ederek kahverengi botunun burnuyla ona dokundu. Hafif ama iğrenç bir emme sesi duyuldu ve sümüksü pislik bir şekilde aniden ayağının içine çekildi. Lauren'in gözleri irileşirken, "Bendim," diye açıkladı. "Hepsi. Tavşan, ejderha, bu form da. Biraz tanıdık gelmiyor muyum?"

Lauren kaşlarını çatarak ona baktı. "Mor yerine kahverengi gözlerin olsaydı, onun yetişkin versiyonuna benzediğini söyledim-"

"Scott Snyder, öptüğün ilk çocuk." Blix ona gülümsedi, mor gözleri kısa süreliğine kahverengiye dönmüştü. "O son sınıf öğrencisiydi ve sen daha birinci sınıftaydın. Onunla hiç çıkmaman gerekiyordu ama yapamadın."

o yasak meyveydi. Ve *öpüş* şekli. Bunu düşünmek bile hâlâ ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oluyor, değil mi canım? Kesinlikle *nefis*."

"Yapma bunu." Lauren kaşlarını çatı. "Kafamın içine girme. Bundan hoşlanmıyorum."

Blix aynı anda hem pişman hem de eğlenmiş görünmeyi başararak, "Özür dilerim," dedi. "Sizi üzme istememiştim. Tam tersine, sizi rahatlatmak istedim."

"Pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun." Lauren elini kalçasına koydu. "Bak, uğraman çok hoştu ama benim..." 'Erkek arkadaş' demeye başladı ama Xairn'in bu tanımı pek uymadı. "Çok iri yarı, saldırgan bir Scourge savaşçısı olan *koruyucum* her an geri gelebilir," diye devam etti. "O yüzden gitsen iyi olur. Şimdi."

"Pekâlâ." Blix alçakgönüllülükle başını salladı. "Geminize girmek için hile kullandığının ve zararsız küçük illüzyonumun sizi kızdırdığının farkındayım, bu yüzden gideceğim. Ama lütfen gelecekte benimle iş yapmayı düşünün. Şu yiyecek küplerinden sadece birkaçı karşılığında size burada, *O'ah'ta* bir yıl boyunca rahatça yaşamınıza yetecek kadar kredi vermeye hazırım."

"Bir yıl mı?" Lauren küplerle dolu dolaba kararsızca baktı. Hepsini yiyecek gibi değildi. Belki de solucan haline gelenleri ona satabilirdi. Onları *asla* yemeyecekti. Eğer Xairn gerçekten gittiyse, hayatta kalmak için bir yola ihtiyacı olacaktı. *Hayır, böyle düşünme. O gerçekten gitmedi, geri dönecek.* Ama artık o kadar emin değildi.

"Kesinlikle." Blix ciddiyetle başını salladı. "Ve benim gezegenimdeki bir yıl sizin Dünya'daki beş yılına eşit. İyi niyetimin ve sizinle iş yapma isteğimin bir göstergesi olarak lütfen bunları kabul edin." Mor pelerininin altından bir yığın renkli eşarba benzeyen bir şey çıkardı ve Lauren'ın ellerine tutuşturdu.

"Nedir bunlar?" Düzgünce katlanmış pakete kaşlarını çatarak baktı.

"Şehirdeki *Narn* bölgesinden çağdaş modalar. Eğer Bunları giyersen, pazar yerine hemen uyum sağlayabilirsin." Blix nazikçe burnunu çekti. "Korkarım şu an giydiğin kıyafet seni taşralı bir hödük olarak damgalayacaktır. Böyle bir şeyi sadece köylüler ve yaşlı kadınlar giyer."

Lauren şekilsiz gümüş mavisi muumuu'ya baktı ve yüzünü buruşturdu. "Evet, benim gezegenimde de öyle."

"Peki o zaman." Blix ona gülümsedi ve başıyla selam verdi. "Ben . Ama lütfen pazar yerindeki standımı ziyaret etmekten çekinmeyin. Sokağın ağzının hemen sağında. Satmak isterseniz birkaç küp yiyecek de getirin. Sadece..." Dramatik bir şekilde tereddüt etti.

"Sadece ne?" Lauren sabırsız görünmemeye çalışarak sordu. Blix'in zararsız biri olduğu ortaya çıksa da, yine de onun kendi alanını işgal etmesinden hoşlanmıyordu.

"Ancak satış yapmak istiyorsanız bugün gelmeniz gerekiyor. Yarın yıldızlararası bir satın alma gezisi için bölgeden ayrılıyorum ve uzunca bir süre geri dönmeyeceğim - sizin Dünya zamanınıza göre bir yıl eder."

Lauren dudağını ısırdı. "Bilmiyorum..."

"Peki, acele etmeyin ve düşünün." Blix gülümsedi. "Eminim ben dönene kadar seni hayatta tutmaya yetecek kadar yiyecek küpün vardır. Yani sevgilin hiç dönmezse, ki ekleme bölgesine yalnız gittiğine göre bu büyük bir olasılık."

"Kes şunu." Lauren elini başına götürdü. "Sana bundan hoşlanmadığımı söyledim. Ve Xairn iyi. İyi olduğunu biliyorum." Kendini buna inandırmaya çalışarak çenesini kaldırdı.

"Bağışlayın beni. Sizi temin ederim, alışkanlık işte, bir şey değil." Bir kez daha eğildi. "Eğer benimle iş yapmak isterseniz, bildiğiniz gibi hemen köşeyi dönüneyim."

Lauren kararsızca kaşlarını çattı. "Ama bana hiçbir koşulda gemiden ayrılmamam söylendi."

"Çok akıllıca bir tavsiye - sevgilin burada olduğu ve dış dünyayla aranda bir köprü görevi gördüğü sürece. Elbette tek başınaysan - ki üzgünüm canım, ama pekâlâ olabilirsin - dışarı çıkman ve kendi başının çaresine bakmayı öğrenmen gerekecek. Burada bir altın madeni üzerinde oturuyorsun." Yemek küpleriyle dolu dolabı başıyla işaret etti. "Ama geminin içinde kalıp tüm kârı yersen bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

"Pekâlâ. Ama, uh, güvenli mi? Oraya yalnız gitmem güvenli mi?"

"Uyum sağladığın sürece sorun yok." Kadının elindeki renkli giysi yığının başıyla işaret etti. "Bunları giyersen hiçbir sorun yaşamazsın. Eğer biri sorarsa,

Benim ortağım olduğunuzu söyleyin, size uygun şekilde davranacaklardır." Geminin kapısını açmak için düğmeye bastı ve kapı sessizce açıldı. "Seni yakında görmeyi umuyorum Lauren. O zamana kadar sana elveda diyorum."

Açık kapıya doğru adım attı ve daha önce olduğu gibi parıldadı. Birden Bay Kittles geri döndü, bıyıkları seğiriyordu. Tavşan tekrar eğildi ve sonra merdivenlerden aşağı zıplayarak loş sokağa girdi ve menekşe rengi kasvetin içinde kayboldu.

* * * * *

Xairn sonunda ekleme bölgesinin kenarına ulaştığında ciğerleri göğsünde yanıyordu. İçinde bulunduğu plastik cam tüp aniden sona erdi ve ileriye doğru ivmesi onu neredeyse uçurumun kenarına götürüyordu. Tüpün kenarlarını sıkıca kavradı ve yüzlerce metre aşağıdaki mor kasvete baktı, umutsuzca bir hava kabini ya da en hızlı iniş yolu olabilecek bir bulut yastığı aradı. Ama ikisi de görünürde yoktu.

Ana dilinde usulca küfretti. Hızlı bir ulaşım umuduyla bekleyecek zaman yoktu. Lauren tehlikedeydi. Şu anda bile olabilirdi-Xairn bu düşünce zincirini acımasızca kesti. Ona neler olabileceğini düşünemezdi. Tamamen delirmek istemiyorsa düşünemezdi. Uzun, kafesli tüp destek sisteminden aşağı inmesi ve ona zamanında ulaşmayı umması gerekecekti.

"Ona daha fazlasını anlatmalıydım," diye mırıldandı kendi kendine, çıkıntıya doğru salındı ve ilk kaygan metal basamağı sıkıca kavradı. Ayağıyla daha alçak bir basamak aradı ve buldu, botu boş havada yüksek sesle ona sürtündü. "Ona bu lanet şehirde neler olup bittiğini anlatmalıydım."

Evet, ona daha fazlasını anlatmalıydı. Ona gemiden dışarı çıkmaması gerektiğini söylemeliydi. Hepsinden önemlisi, ona kimseyle pazarlık yapmaması ya da ticaret yapmaması gerektiğini . Ama onu korkutmak istememişti. *O'ah'a* gelen bir ziyaretçinin dikkatli olmadığı takdirde başına gelebilecek en kötü yerin ekleme hangarları olmadığını söylemek istememişti.

"Dikkatli ol Lauren," diye yalvardı uzun, baş döndürücü inişe başlarken nefesinin altından. İlk kez onunla, Kindred'ların gelinleriyle kurdukları gibi telepatik bir bağlantı kurmayı dilemiyordu. Onunla zihinden zihine iletişim kurabilmek çok uygun olurdu. Elbette bu tür bir yakınlık sadece

Lauren kadar güzel ve mükemmel hiçbir dişinin bir Scourge ile bağ kurmak istemeyeceğini biliyordu. Özellikle de böyle sapkın dürtüleri olan biriyle...

Kes şunu. Bunu düşünmeyi bırak ve tırmanmaya konsantre ol. Yanlış bir hareket yaparsan kaldırımdaki bir böcek gibi dağılırsın. O zaman Lauren'a kim yardım edecek? Onu o piç Örümcek'ten kim kurtaracak?

Xairn bu sorunun cevabını biliyordu, hiç kimse. O getirmişti Lauren evinden ışık yılı uzaktaki garip ve tehlikeli bir gezegene, onunla birlikte isteyerek ve güvenerek gelmişti. Çünkü onu güvende tutacağına söz vermişti. Bu sözü verdiğinde, Xairn onu korumak zorunda kalacağı en kötü şeyin kendisi olduğunu düşünmüştü. Kızın içinde uyandırdığı karanlık arzular onu korkutuyor ve baştan çıkarıcı küçük dişiye fazla yaklaşmaktan çekinmesine neden oluyordu. Ama Örümcek'in ona yapabileceği şeyler...

Bunu düşünmeyin. Sadece tırman!

Xairn kendi tavsiyesine uymaya çalıştı ama bu çok zordu. Kızının büyük bir tehlike altında olduğunu ve ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bildiğinde çok zordu.

Güvende ol Lauren, diye düşündü, bu düşünceyi uzayın öbür ucuna gönderip bir şekilde ona ulaşabilmeyi diliyordu. Güvende ol ve ne yaparsan yap, geminin içinde kal!

Dördüncü Bölüm

"Güzel, sonunda buradasın." Kömür karası saçları ve gözleri olan bir Kindred savaşçısı Rast'ı nakliye tüpünden dışarı sürükledi. "Ben Derin, Lock'un kardeşiyim. İşi biraz abartıyorsun, değil mi?"

Rast tüpün sarsıntılı hareketinden o kadar sersemlemişti ki bir an için çift görüyordu. "Neden bahsediyorsun sen?" diye homurdandı, kaşlarını çatarak savaşçıya baktı. "Anlaştığımız gün geldim."

"Evet ama bu tür şeylere hazırlanmak her zaman zaman alır, ne kadar 'basit ve zarif' oldukları varsayılırsa varsayılınsın. Ama söz konusu Dünya kadınları olunca işler böyle yürüyor." Derin adındaki savaşçının sesi şikayet ediyormuş gibi geliyordu ama konuşurken yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. "Hadi ama, artık buradasın ve önemli olan da bu. Ama *bunu* giyemezsin."

Rast giydiği muhafazakâr siyah pantolon ve gri spor cekete bakarak kaşlarını çattı. "Çok affedersiniz. Komutan Sylvan'ı görmenin bu kadar resmi bir olay olduğunu fark etmemiştim, yoksa smokinimi getirirdim."

Deep başını salladı. "Bu da uygun bir kıyafet olmaz. Kimse sana erkeklerin hepsinin Tranq Prime'in yerel kıyafetlerini giydiğini söylemedi mi?"

Rast giderek daha fazla sinirleniyordu. "Hayır. 'Yerli kostümü'nün ne olduğunu bilmiyorum ve yanımda da yok. O yüzden sanırım onu olduğu gibi görmem gerekecek."

"Ve her şeyi mahvetmek mi? Hiç sanmıyorum." Deep ona ters ters baktı. "Şanslısın ki elimde fazladan bir *çözgü* ve Sylvan'ın sana uyacağını söylediği botlar var. Soyunma odasına gel ve acele et; kutsal koruya varmak için fazla vaktimiz yok."

Rast itiraz edemedi. İri yarı Kindred dönmüş, yeşil ve mor çimenlerle kaplı park benzeri bir alana doğru ilerliyordu. Muhtemelen Komutan Sylvan'ın beklediği, bakımlı ağaçlarla dolu korunaklı bir alana doğru gidiyorlardı. Son derece sinir bozucuydu ama onu takip etmekten başka çare yokmuş gibi görünüyordu.

* * * * *

"Aman Tanrım, Sophie-o burada." Kat heyecandan köpürerek soyunma alanına geri döndü.

"Kim var burada?" Olivia sordu. "Sylvan'ın arkadaşı mı?"

Kat başını salladı. "Lock az önce bana ısmarladı. Onu mekikten indirdi ve nakil tüpüyle Derin'e gönderdi. Şu anda giyiniyor."

"Tanrıya şükür!" Sophie rahatlamış görünüyordu. "Ama tören başlamak üzere. Zamanında hazır olacak mı?"

"O konuda endişelenme," dedi Kat. "Deep, onu bir *tharpın* içine sokup Baird'in hemen yanında sıraya sokacağını ve kimsenin farkına bile varmayacağını söylüyor. Çünkü bütün gözler *senin* üzerinde olacak, benim sevgili muhteşem Sophie'm."

Sophie gülümsedi ve soyunma çadırının köşesinde sessizce duran Nadiah onun gerçekten de çok güzel görüldüğünü düşündü.

"Demek haklıymışsın," dedi Olivia dostça bir gülümsemeyle ona dönerek. "Buraya zamanında geldi."

"Yapacağını biliyordum," dedi Nadiah sessizce.

Olivia Kat'e bir kaşını kaldırdı. "Peki gözleri Nadiah'nın gördüğü gibi yeşil mi?"

"Bekle, soracağım." Kat bir elini şakağına götürdü ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Belli ki tüm Kindred gelinlerinin erkeklerine bağlandıklarında edindikleri zihinsel bağlantıyı eşlerinden biriyle iletişim kurmak için kullanıyordu. Bir saniye sonra gözlerini açtı. "Evet. Lock gözlerinin gerçek yeşil olduğunu söylüyor; İlk Kindred erkeklerinin rengi. Herhangi bir genetik takas yapmadan önce Kindred ana gezegeninde yola çıkanların."

"Sylvan ve Baird'in babası bir İlk Akraba değil miydi?" Olivia sordu.

Sophie başını salladı. "Öyle olduğuna eminim. Adamlarımızı tanıyamadan ölmesi çok kötü oldu." Nadiah'ya döndü. "Bunu gerçekten mükemmel bir şekilde tahmin ettin, etkilendim."

"Teşekkür ederim." Nadiah gülümsedi. Büyükannesi ona güçlerini açıklarsa şüpheciler olacağını söylemişti ve haklıydı. Kendini haklı hissetmek güzeldi.

"Yani İlk Akraba'dan biri mi?" Kat merakla sordu. "Yani, onu gördüğünüzde bunu anlayabildiniz mi?"

Nadiah kaşlarını çattı. "Görü biraz zor olabilir; birinin kafanıza büyük dozda bilgi enjekte etmesi gibi bir şey değil. Bir şeyler görüyorum - çoğunlukla rüyalarımda ya da vizyonlarımda - ve onları yorumlamam gerekiyor. Ama onun Tüm Yaşamın Anası'nın tahtının önünde, İlk Akraba'nın tören giysileriyle durduğunu gördüm."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye itiraz etti Olivia. "O sadece hac ziyareti için oradaydı."

Nadiah omuz silkti. "Size sadece gördüklerimi anlatabilirim. Ve gördüğüm diğer tek şey de onu öperkenki halimdi."

"Şans öpücüğü." Sophie duygusal bir şekilde gülümsedi. "Daha dün gibi hatırlıyorum, Sylvan'la bunu yapmaktan ölesiye korkuyordum."

"Ben korkmuyorum." Nadiah ona sırıttı. "Küçüklüğümde beri ilk Kindred öpücüğümü dört gözle bekliyordum. Sana söz veriyorum Sophie, Sylvan'la olan birlikteliğinin büyük bir patlamayla başlamasını sağlayacağım."

"Yapacağını biliyorum." Sophie ona sarıldı ve sonra başını eğdi. "Aman Tanrım, müzik başlıyor. Nasıl görünüyorum?"

"Muhteşem." Nadiah ona dikkatle sarıldı ve diğer Dünyalı kızların peçe olarak adlandırdıkları, yüzüne taktığı şeffaf beyaz paneli yerinden oynatmamaya çalıştı. Bu güzel ve ilginç bir gelenektir; kendi bağlanma töreninde de taklit etmeye kararlıydı.

Kim bilir, diye düşündü Sophie'nin arkasında sıraya girip kutsal koruya doğru ağır ağır ilerlemeye başladıklarında. Belki de önümüzdeki birkaç dakika içinde müstakbel eşimle tanışacak ve onu öpeceğim.

Elbette bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Kendisiyle Yo-dah arasındaki kan bağı neredeyse koparılamazdı. Ailesi bunu görmüştü. Yine de onu gerçekten önemseyen bir savaşçı bu bağa meydan okuyabilirdi...

Nadiah güzel toprak müziği eşliğinde usulca mırıldanarak arkadaşını soyunma çadırından çıkarken takip etti.

Beşinci Bölüm

Blix nihayet gittikten sonra Lauren, "Şey... o kadar da kötü değildi," diye mırıldandı. Kapıyı dikkatlice kapatıp kilitledi ve güvenli olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra yığının içindeki bazı giysileri silkeledi.

Gümüş muumuu'ya kıyasla büyük bir gelişme olduğunu kabul etmek zorundaydı. İpek kadar yumuşak hissettiren pırıltılı, transparan, soluk mavi renkte, uzun kollu, dar bir bluz vardı. Lauren'a o kadar tam oturmuştu ki, Blix'in bedenini nasıl bilebildiğini merak etti. *Muhtemelen diğer her şey gibi bunu da kafamdan seçmişimdir.* Bu fikir kaşlarını çatmasına neden oldu ama Lauren bunu bir kenara itti. Uzun zihin okuyucuyla buluşmasından çıkan en kötü şey yeni bir kıyafet takımıysa şikâyet edemezdi.

Bluzla ilgili görebildiği tek sorun açık olmasıydı - *çok* açık. Dolgun göğüsleri ve sıkı meme uçları parıltılı kumaştan açıkça görünüyordu. Tam bunu açıkta giymesinin mümkün olmadığını düşünürken, bir çözüm yolu gördü. Açtığı bir sonraki giysi parçası kırmızı bir kuşaktı. Yaklaşık avuç içi genişliğindeydi ama o kadar uzundu ki, etrafına birkaç kez sarabildi ve yine de bir taraftan düğümleyebildi. İşini bitirdiğinde biraz tuhaf görünüyordu - kimono sargısı gibi - ama Tanrı'ya ve herkese göğüslerini göstermekten daha iyiydi.

Mavi bluz ve kırmızı kuşakla uyumlu etek koyu kobalt rengindeydi. Lauren bu güzel renk karşısında nefesini tuttu ve eteğin tamamen opak olduğunu görmekten memnun oldu. Kalçalarının hemen üzerine oturuyor ve ayak bileklerine kadar dar ama rahat bir kılıf içinde düşüyordu. Bir tarafında, yürüdüğünde sol bacağının çoğunu gösteren uzun bir yırtmaç vardı ama Lauren, sonuçtan memnun olduğu için çok fazla görünmemesi için onu kaydırды.

Şimdi tek sorun ayakkabısıydı; ayakkabısı yoktu. Aslında, AllFather onu ilk kez kaçırıp Baba Gemisi'ne götürdüğünden beri haftalardır yalınayaktı. Lauren yabancı bir gezegende yalınayak dolaşma fikrine pek sıcak bakmıyordu - orada ne bulacağını kim bilebilirdi ki? Ama tekrar aşağı baktığında, ilk seferinde gözden kaçırmış olması gereken bir şey gördü. Kıpırmızı tabanlı bir çift koyu mavi terlik, giysi yığınının koyduğu yerde duruyordu. Lauren onları denedi ve üzerlerine tam oturduklarını ve son derece rahat olduklarını gördü.

Banyo penceresinden kendine bakmaya gitti ve gördüklerinden kaldı. "O çirkin gümüş muumudan çok daha iyi," diye mırıldanarak parmaklarını uzun siyah saçlarında gezdirdi. Yüzünü aydınlatmak için biraz ruj sürmüş olmayı diledi ama bunun dışında, şehirde bir gece geçirmeye hazır görünüyordu - en azından garip bir uzaylı kasabasında.

Bu da bir ikileme yol açtı - gemiden ayrılıp Blix'e birkaç yiyecek küpü mü vermeliydi yoksa Xairn'in söylediği gibi uzay gemisinin içinde mi kalmalıydı?

Bir yandan içeride kalacağına söz vermişti. Ama diğer yandan *da* bir gün içinde döneceğine söz vermişti. Lauren ona bir şey olduğunu düşünmek istemiyordu; bu fikir bile boğazında bir yumru oluşturunuyordu ve bunun tek nedeni onsuz uzak bir gezegende mahsur kalacak olması değildi. Her ne kadar sert ve huysuz olsa da, Xairn onun için çok değerli olmuştu. Onun kollarında kendini güvende hissediyor ve sorunlu geçmişini atlatmasına yardımcı olmak istiyordu. Xairn ona o yakıcı kırmızı-siyah bakışlarıyla baktığında her yanının ısındığını ve üşüdüğünü hissetmesi ve... ondan ne istemesi de *cabasıydı*. Lauren tam olarak emin değildi ama onu kaybetmek istemediğini biliyordu.

Yine de şu anda pratik olmak zorundaydı. Ya şimdi tek başınaysa? Dünya'dan ışık yılı uzaklıktaki bir galakside, uzak bir gezegende mahsur kalsaydı. Ne yapması gerekiyordu? Yiyecek küpleri bittiğinde nasıl hayatta kalacaktı? Yüzlerce vardı ama ömür boyu yetecek kadar değil. Ayrıca, hayatının geri kalanını küçük gümüş uzay gemisinde tıklıp kalarak yaşamayı gerçekten istiyor muydu?

Bu şekilde düşündüğünde başka seçeneği yoktu. "Yapacağım," dedi Lauren yüksek sesle. Kendi sesini duymak ona cesaret vermiş gibiydi. Çenesini kaldırarak dolaba gitti ve küpleri hızla ayıklamaya başladı, solucan bazlı mutfak gösteren küçük dalgalı çizgiye sahip olanları arıyordu. Bir avuç dolusu aldığı anda onları eteğinin cebine . Sonra derin bir nefes alarak ve Xairn'in ona bıraktığı sersemleticiyi bir elinde sıkıca tutarak kapının kilidini açtı ve dışarı çıktı.

Daha iki adım atmamıştı ki, kıpkırmızı tabanlı terlikleri sokağın taşlarında ses çıkarmadan yürürken, koyu turuncu tenli ve garip bir şekilde eğik gözlü bir kız aniden önünde belirdi.

Lauren nefesini tuttu ve bayıltıcıyı havaya kaldırdı. "Geri çekilin, silahlıyım!"

"Ben Vlanka. Korkma, beni Örümcek gönderdi." Kız mavi dişlerini göstererek gülümsedi. Saç yerine başının iki yanından çıkan, uçları mor renkte iki büyük, etli dokunaç vardı. Kendi başlarına bir hayatları varmış gibi seğiriyor ve hareket ediyorlardı; Lauren'a bir filin hortumunu hatırlatıyorlardı. Bunun dışında, derisinin ve dişlerinin rengi dışında, az çok insansı görünüyordu ve Blix kadar iyi İngilizce konuşuyor gibiydi. Ayrıca kırmızı tabanlı mavi ayakkabılarına kadar Lauren'ın giydiği türden bir kıyafet giyiyordu.

"Blix'i mi kastediyorsun?" Lauren, sersemletici aleti hâlâ kızın orta kısmıyla aynı seviyede tutarak sordu.

Vlanka omuz silkti. "Nasıl istersen. Buralarda ona çoğunlukla Örümcek deriz. Dışarıda olduğunu söyledi. Seni ona götürmem için beni gönderdi."

Lauren kaşlarını çatı. "Onun standının ya da tezgahının ya da her neyse onun köşede olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Kız gizemli bir şekilde gülümsedi. "Ama hangi köşeden dolaşacağını bilmelisin. Öncelikle, *tokanı* yanlış giymişsin."

"Benim neyim?" Lauren sordu ama kız çoktan Lauren'in kendi etrafına dikkatle sardığı kırmızı kuşağı yeniden düzenlemeye başlamıştı. Bu iş için hem ellerini hem de Lauren'ın artık düşünmeye başladığı şekliyle saç sandıklarını kullanıyordu. Lauren onun her iki elinde de uzun mor tırnaklarla kaplı yedi parmak olduğunu fark etti. Ancak birkaçının eklemleri eksikti ve tırnak yerine koçanlarla son buluyordu. Lauren, Vlanka'nın onları bir tür kazada mı kaybettiğini merak etti.

Sonunda uzaylı kız geri çekilerek yaptığı işi hayranlıkla seyretti. "İşte. Daha iyi."

"Hey," diye itiraz etti Lauren, kendine bakarak. Uzun kırmızı kuşak şimdi göğüslerinin arasından geçerek belinde özenli bir düğümle bağlanmıştı. Ne yazık ki bu yeni biçim, göğüslerini şeffaf soluk mavi bluzun içinde açıkta bırakıyordu. "Bu şekilde insan içine çıkamam," dedi, kuşağın kenarlarını en azından meme uçlarını örtecek kadar çekmeye çalışarak. Ancak kısmen başarılı oldu.

"zorundasın," dedi Vlanka acımasızca. "Ancak bu şekilde bir *tok* in the trade."

"Neyin neresinde?" Lauren sordu ama Vlanka kaşlarını çatmış onu inceliyordu.

"Bunu da yanlış anlamışsın." Uzun kobalt eteği, uzun yırtmaç doğrudan ön tarafa gelene kadar oynattı ve Lauren'in rahat ettiğinden çok daha fazla kasıklarını gösterdi. Ama Lauren tekrar itiraz edemedi Vlanka, "Haydi. Örümcek bekliyor."

Lauren'i elinden tutarak ara sokaktan ilerideki kalabalık pazar yerine doğru çekti.

Altıncı Bölüm

Rast kendine bakarak, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi. Derin adındaki siyah saçlı savaşçı onu derisine kadar soymuştu. Sonra da Rast'a giysilerinin yerine beline sarması için kürklü yeşil bir eteklik ve ona uygun yeşil kürklü çizmelerden başka bir şey vermemişti.

Derin ona bir kaşını kaldırdı. "Beğenmedin mi?"

"Tabii ki hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Rast. "*Conan* filminden fırlamış gibi görünüyorum."

"Çok kötü." Deep onun çıplak sırtına vurdu. "Çünkü tören başlıyor ve kadınıma seni zamanında giydirip sıraya sokacağıma söz verdim."

"Ne demek istiyorsun? Ne yapmam gerekiyor?"

Ama Derin çoktan soyunma çadırından çıkıp Rast'ın daha önce gördüğü yeşil ve mor ağaçlardan oluşan korunun kenarına doğru ilerlemeye başlamıştı. Garip uzaylı kıyafeti içinde kendini fazlasıyla tuhaf hissediyordu ama en azından yakın çevrede utancına şahit olacak çok fazla insan yok gibiydi.

Derin bir nefes alan Rast, buna katlanmaya karar verdi. Komutan Sylvan'la *konusabilmek* için bile garip bir kıyafet giymek zorunda kalması onu çok kızdırmıştı ama bunun Kindred kültürünün bir parçası olması gerektiğini düşündü. Tuhaftı ama bu davayı çözmek ve Lauren'ı acılı annesine sağ salim kavuşturmak için kürklü yeşil bir İskoç eteği ve ona uygun botlar giymekten daha tuhaf şeyler de yapabilirdi.

Ağaç korusunun kenarında kasıtlı olarak dolaşan Derin'i takip etti. Büyüyen şeylerin sıcak kokusu Rast'a neredeyse bir uzay gemisinin içinde olduğunu unutturuyordu ve tepesinde asılı duran yapay yeşil güneş çıplak omuzlarına garip bir şekilde rahatlatıcı bir şekilde vuruyordu. Yine çok tuhaf bir duyguya kapıldı. Tam olarak deja vu değildi. Daha çok... eve dönüş gibi. Sanki bir şekilde buraya aitmiş gibi. Sanki-

"İşte geldik," diye tısladı Derin, düşüncelerini bölerek. "Şuradan kenara kayacağız."

Rast başını salladı ve yeşil ve mor ağaçların arasındaki dar patikada onu takip etti. Kendini çocukken oynadığı Kovboylar ve Kızılderililer oyunundaki gibi hissediyordu, ağaçların arasında sessizce pusuya yatıyordu...

Bir düğün.

Rast toplanan insan grubuna boş gözlerle baktı. Evet, hiç şüphesiz, bir nedenden ötürü bir Kindred düğününde yer almak üzereydi. Damat Komutan Sylvan, sağdıçı ise Komutan Baird'di. Her ikisi de Rast'ın giydiği kürklü eteği ve botları giymişti ama gelin -Lauren'in kuzenlerinden biri- geleneksel beyaz dantelli bir gelinlik giymişti ve nedimleri de sade, soluk altın rengi kılıflar giymişti.

Ne olup bittiği belliydi ama neden onun da bu işin bir parçası haline getirildiği belli *değildi*. "Hey," diye fısıldadı kendisini çoktan Komutan Baird'in yanındaki sıraya itmiş olan Derin'e. "Sanırım bir tür hata oldu."

"Hata yok," diye usulca homurdandı Derin. "Sadece orada dur ve çeneni kapat. Şans öpücüğüne kadar hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Ne?"

Ancak Deep çoktan ağaçların arasına karışmış, Rast'a da ılık ılık bir Komutan Sylvan'ın, oldukça sert görümlü bir rahibenin önünde gelinine yemin etmesini izlemek kalmıştı.

Kararsızca etrafına bakındı. Orada öylece durup hiçbir şey yapmamalı mıydı? Olay çıkarmak istemiyordu ve durum ne kadar tuhaf olursa olsun, bir başkasının büyük gününü mahvetmek istemeyecek kadar iyi bir adamdı. Ama karanlık Kindred'in öpücük hakkında söylediği şey neydi? Birini öpmesi mi gerekiyordu? Ve eğer öyleyse, kimi?

Rast spekülatif bir şekilde karşısında duran iki nedimeye baktı. Biri Lauren'in diğer kuzeniydi; onu ekranda yaptıkları konuşmalardan tanımıştı. Diğeri uzun boylu, ince yapılı bir kızdı ve uzun, soluk sarı saçları omuzlarına altın bir şal gibi dökülüyordu. Keskin, zeki yüz hatları ve şu anda doğrudan ona sabitlenmiş parlak mavi gözleri vardı.

Neden bana bakıyor? Rast huzursuzca düşündü. Adam onun bakışına verdi ve ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. Ama gözlerini kaçırmak yerine

ve çoğu kızın yapacağı gibi yüzü kızaran sarışın nedime ona baktı. Alaycı küçük bir gülümseme yemyeşil ağzının köşelerini kıvırdı ve Rast onun şimdiye kadar gördüğü en yumuşak, en pembe görünümlü dudaklara sahip olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Geri kalanı da fena değildi. İnce olabilirdi ama önemli olan yerlerde kıvrımları vardı. Soluk altın rengi elbisesi onu sevgiyle sarıyor, tamamen kadın olduğunu belli ediyordu. Gözlerini tekrar kızın yüzüne dikti ve kızın kendisine kaşlarını kaldırdığını gördü. Belli ki onu süzdüğünü görmüştü. Rast yanaklarının yandığını hissetti - azgın bir genç kız gibi onu süzüyordu. Ama başka tarafa bakmayı reddetti. Bunun yerine onun gözlerinin içine bakarak bakışmalarını bir üst seviyeye taşıdı.

Bakışlarını indirmesini istedi ama sarışın kızın meydan okumadan geri adım atacak biri olmadığı belliydi. Rast da öyle. Bir yabancınn gözlerinin içine bu kadar uzun süre bakmak rahatsız edici derecede samimi olsa da, gözünü kırpmadan kızın bakışlarını tuttu.

Töreni gerçekleştiren rahibenin kulağa nihai gibi gelen bir şey söylediğinin belli belirsiz farkındaydı. Sonra göz ucuyla Komutan Sylvan'ın gelininin duvağını kaldırdığını ve onu tutkuyla öptüğünü gördü. Garip, bu tür sevgi gösterilerinde bulunacak bir tipe benzemiyordu ama Rast, düğün günü olduğunu göz önünde bulundurarak bu durumu mazur görmesi gerektiğini düşündü. Ve ayrıca-

Ancak sarışın kız ona doğru gelince düşünce zinciri aniden kesildi. Rast, tören sona eriyor gibi göründüğüne göre sonunda bir şeyler söyleyeceğini düşündü.

Bunun yerine kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

O kadar şaşırmıştı ki ilk başta hiçbir şey yapamadı. Sonra kalbi göğsünde gümbürdedi ve vücudu kontrolü ele aldı.

Rast kollarını onun etrafına doladı, onu kendine çekti ve onu öptü.

Ona karşı sıcak ve yumuşak hissediyordu, göğüslerinin kıvrımları adamın çıplak göğsüne baskı yapıyordu. Ve dudaklarının tadı kiraz gibiydi - yapay kiraz dudak parlaticısı değil, gerçek olgun kirazlar - tatlı, etli ve tamamen karşı konulmaz. Ve kokusu... Tanrım, hayatında hiç böyle bir koku almamıştı

hayat. Sıcak, tatlı ve yıkıcı bir şekilde kadınsı olan bu his, doğrudan kalçasına sertçe yaslanmış olan sikine gibiydi.

Rast gerçekten de uzun boyluydu; etraflarını saran Kindred savaşıları kadar iriydi. Ama kollarındaki kız da uzun boyluydu. Bu hoşuna gitmişti; hayatında bir kez olsun iyi bir öpücük almak için eğilmek zorunda kalmamıştı. Ve kızın parmaklarını saçlarında gezdirmesi ve çıplak omuzlarını kaşması onu *çığına* çeviriyordu.

Kendini her zaman sıkı bir şekilde dizginlemesine rağmen, kontrolünü hızla kaybediyordu. Kızı kollarında istiyordu. Onu hayatında daha önce hiç hissetmediği bir yoğunlukta ve tek bir düşünceyle istiyordu.

Bir anlığına öpücüğe ara verip adamın gözlerinin içine baktı. "Biliyordum," diye fısıldadı alçak, hoş bir sesle ve adamın sikinin ihtiyaçla zonklamasına neden oldu. "Seni gördüğüm andan itibaren böyle olacağını biliyordum."

Rast kızın neden bahsettiğini bilmiyordu ama şu anda umurunda da değildi. Tek bildiği, kadının onu öyle tahrik ettiğiydi ki, beton bir duvarda delik açabilecekmiş gibi hissediyordu.

"Seni istiyorum," diye hırladı, yine o muhteşem, masmavi gözlere bakarak. "*Şimdi.*" Sonra tekrar ağzını aldı, sahiplenerek. Onun tamamen yabancı olması umurunda değildi. Adını bile bilmemesi ve etraflarının insanlarla çevrili olması umurunda değildi. Onu yere indirmek ve şimdi burada, yeşil ve mor çimlerin üzerinde ona sahip olmak istiyordu ve sonuçlarına lanet olsun.

Ama tam şehvet dolu düşüncelerini eyleme dökmek üzereyken biri omzuna dokundu. Rast görmezden geldi, bu yüzden her kimse tekrar dokundu, bu sefer çok daha ısrarlı bir şekilde.

"Dedektif Rast?" dedi belli belirsiz tanıdık bir ses. "Siz misiniz? Ne yapıyorsunuz?"

* * * * *

İşte burada, diye düşünmüştü Nadiah heyecanla, Deep gerçek yeşil gözlü Kindred'ı Baird'in yanındaki sıraya ittiği anda. Tam da tahmin ettiği gibi görünüyordu.

Kaslı göğsü, kolları ve iyi gelişmiş bacaklarıyla bir savaşçının yapısına sahipti ve giydiği *tharp*'ın hakkını veriyordu. Kalın, altın sarısı saçları, sanki parmaklarını dikkatsizce saçlarının arasında gezdiriyormuş gibi dağınıktı ve gözleri neredeyse siyaha çalacak kadar koyu bir yeşil tonundaydı. İrisinin etrafında, bakışlarına o kadar güçlü bir yoğunluk veren daha ince bir soluk yeşil çizgi vardı ki gözleriyle buluşmak çok zordu.

Ama onlarla tanıştı ve kaşlarını çatığında bile bakışlarını indirmeyi reddetti. Karşısındakinin asla geri adım atamayacağı bir erkek olduğunu hissetti; onun saygısını kazanmak ve korumak istiyorsa, asla. Bu yüzden çenesini kaldırdı ve ona bakma şekli meme uçlarını gergin ve ağırlı hissettirmesine ve bacaklarının arasındaki damarı sıcak ve ıslak hissettirmesine rağmen daha sert baktı. Tanrıça ama adam kısa *atksı* ve çizmelerinden başka bir şey giymeden orada dururken çok *ilkel* görünüyordu. Kollarındaki ve kalçalarındaki büyük kaslar gerginlikten kaskatı kesilmişti - Nadiah'nın neden olduğu gerginlikten bunu anlayabiliyordu.

Belki de doğru kişi odur, diye düşünmeden edemiyordu. *Belki de kan bağına meydan okuyacak ve beni özgür bırakacaktı*. Bu erkeğe baktığında, eğer meydan okursa kazanacağından emindi. Onda, kimse için geri adım atmayacağını söyleyen şiddetli bir kararlılık vardı.

Sonunda şans öpücüğü zamanı geldiğinde kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Ama Nadiah ne kadar gergin belli etmemeye kararlıydı. Erkeğe gitmek dışının sorumluluğuydu ve törendeki rolünü berbat etmek niyetinde değildi. Derin bir nefes alarak ileri atıldı ve kollarını adamın kaslı boynuna doladı. Gerçek yeşil gözlerini bir şaşkınlık ifadesi doldurdu ve sonra onu sertçe öptü.

İlk başta adamın cevap vermeyeceğinden korktu. Adam kaskatı kesilmiş, galaksinin en iyi heykel taklidini yapıyor gibiydi. Sonra birden canlandı.

Adam onu kollarının üzerine yatırıp ağzını yağmaladığında Nadiah şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı ve soğukkanlı dış görünüşünü yalanlayan bir tutkuyla öpüştü. Onu saran kolları sıcak, esnek bir demir gibiydi ve dili ağzına girmeyi talep ettiğinde, Nadiah hiç tereddüt etmeden dudaklarını ayırdı.

Tanrıça, eriyordu... yanıyordu... tutkunun sıcaklığında tamamen tükeniyordu. İlk öpücüğünü her zaman bildiği gibiydi.

Akraba erkek olabilirdi. Aralarındaki anlık sıcaklık, ani şehvet, bir yıldırım çarpması kadar hızlı ve yıkıcıydı. İnanılmazdı... inanılmazdı...

Ve sonra Olivia iri adamın omzuna dokunup öpüşmelerini keserek her şeyi mahvetti.

"Dedektif Rast," dedi kaşlarını çatarak. "Siz misiniz? Ne yapıyorsunuz?"

Erkek Nadiah'dan uzaklaştı ve şans öpücüğü başladığı gibi bitti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Olivia tekrarladı. "Sen neden kız kardeşimin düğününde?"

"Bilmiyorum." Olivia'ya hiç de dostça olmayan bir şekilde kaşlarını çatı. "Buraya sadece Komutan Sylvan ve Komutan Baird ile röportaj yapmak için geldim. Ama ne olduğunu anlamadan, bu saçma kıyafeti giymeye zorlandım ve lanet olası düğüne itildim."

"Bu 'gülünç kıyafet' gezegenimin yerel kostümüdür," dedi Sylvan yumuşak bir sesle, Sophie ile birlikte sohbete katılırken. "Yine de öpücüğü gerçekleştirmek için burada olması gereken yakın arkadaşım Merrik yerine neden *senin* giydiğini bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraz etti iri adam. "Şu adama sor." Kutsal korunun en ucunda Lock ve Kat ile birlikte duran ve diğer düğün davetlilerinden bazılarıyla konuşan Deep'i işaret etti. "Bana kürk etek ve bu lanet olası çizimleri giydiren o. Ve bana 'şans öpücüğü' kadar burada durmamı söyleyen de oydu. Sanırım az önce yaptığımız da buydu?" Nadiah'ya döndü, tek kaşı soru sorar gibi kalkıktı.

Nadia'nın midesinin derinliklerinde bir batma hissi vardı. "Evet, o şans öpücüyüydü. Ama... Kindred *olmadığını* mı söylüyorsun?"

"O bir insan," güvence verdi Sylvan. Sonra Nadiah'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görerek elini rahatlatıcı bir şekilde omzuna koydu. "Üzgünüm, annemin kız kardeşinin kızı."

"Bunların hepsi *benim* suçum." Sophie dudağını ısırıldı. "Çok üzgünüm, Dedektif Rast. Bugün buraya geleceğinizi biliyordum ama sonra tamamen

Aklımdan çıkmış. Deep ve Lock sizi Sylvan'ın tören için zamanında gelmesi gereken eski arkadaşı sanmış olmalı."

"Merak etme *Talana*, gerçek bir zarar yok." Sylvan kolunu yeni gelinine doladı ve onu teselli edercesine sarıldı. "Sonuçta, törende yer almaması gerekse de, Dedektif Rast geleneklerimizin hakkını ."

"Söyleyeceğim." Olivia güldü. "Böyle bir öpücükten sonra, evliliğinizde iyi şanstın başka bir şeye sahip olmanıza imkân yok."

Uzun boylu erkeğin yanakları utançtan kıpkırmızı ama başını dik tuttu. "Bu konuda," dedi Nadiah'ya alçak bir sesle. "Özür dilerim. Bilmiyorum... Bana ne oldu emin değilim. Eğer seni incittiysem-"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Yapmadın," dedi hızla. *Bir insan. O sadece bir insan bir Kindred değil. Ama bu nasıl mümkün olabilir? Çok emindim. O kadar emindim ki...*

Dedektif Rast boğazını temizledi. "Tamam o zaman. Güzel." Sylvan'la yüzleşmek için ondan uzaklaştı. "Düğün gününüz olduğunu ve biraz meşgul olduğunuzu görebiliyorum ama yine de Lauren hakkında sormak istediğim birkaç soru var. Onun güvende olduğuna inandığınızı biliyorum ama hâlâ kayıp ve annesi çok üzgün."

"Elbette öyle," diye gürledi Baird, Olivia'nın koluna girmek için yaklaşırken. "Ama neden soruları *benim sormama* izin vermiyorsunuz, Dedektif? Size söyleyebileceğim her şeyi seve seve söylerim - tam bir Kindred işbirliğine sahip olacaksınız."

Olivia, "Ben de sizinle geleceğim ve elimden gelen her şeyi anlatacağım," diye teklif etti. "Lauren'ın eve sağ salım dönmesini biz de en az senin kadar istiyoruz."

Kayıp kızın adı geçtiğinde Nadiah tuhaf bir duyguya kapıldı. Parmak uçlarında bir karıncalanma olarak başladı ve kollarına yayılarak tüm başını ve yüzünü kapladı. *Aman Tanrım... Bu da ne? Sorun ne?* Diğerleri hâlâ Lauren hakkında konuşuyorlardı ve onun adını her andıklarında bu his daha da güçleniyordu. Sonra Nadiah büyükannesinin ona reşit olduğunda söylediği bir şeyi hatırladı.

Nadiah'nın güçlerinin tezahürünü açıklarken, *'Al'lei olabilirsin çocuğum,'* demişti. *'Uyanıkken görülen bir rüya. Çok nadirdirler ama Görme yetisine sahip olanlar arasında duyulmamış değildir. Eğer bir al'lei*

onunla savaşmaya çalışmayın. Gücün içinizden akmasına izin verin. Aklınıza gelen kelimeleri söyleyin ve hiçbir şeyi saklamayın.

Lauren istese de kendini tutamazdı. Gözlerinin önünde kutsal koruyu ve içindeki herkesi silip süpüren bir görüntü belirdi. Birden menekşe rengi gölgelerle kaplı dar, eğri büğrü bir sokak gördü. Orada bir kız vardı, pürüzsüz, açık kahverengi tenli ve sıcak kehribar gözlü bir insan kızı ve onu yönlendiren başka bir dişiyi takip ediyordu... onu yönlendiren...

"Tehlikeye doğru," Nadiah kelimeleri yüksek sesle söylediğini duydu ama her nasılsa boğazından çıkan ses kendisine ait değildi. Daha derindi ve otoriteyle doluydu. Kutsal koruda bir an gibi çaldı. Tüm konuşmalar durdu ve tüm gözler onun üzerindeydi ama o duramadı.

"Onu görüyorum," diye devam etti garip, gür sesiyle. "Lauren, kayıp olan. Bela'nın seçilmiş. Göğüslerinin arasında yıldız olan kız. Onu mor karanlığın hiç çekilmediğı *O'ah'a* götürdü."

"Ne... Nadiah, ne diyorsun sen?" Sophie'nin titreyen küçük bir sesle sorduğunu duydu. "Neden böyle konuşuyorsun?"

Nadiah cevap veremedi - *al'lei* henüz bitmemişti. "Onu korumaya çalıştı ama bir başkası onu kandırdı," diye devam etti, gözlerinin önünde hâlâ Lauren vardı. "Kız tehlikede... hem de çok tehlikede. Eğer yakında ona dönmezse çok geç olacak. Çok geç... Çok geç..." Görüntü geldiğı gibi aniden kayboldu ve onu güçsüz ve sersemlemiş hissettirdi. "Tanrıça!" diye fısıldadı kendi sesiyle. Dünya grileşti ve etrafında yüzmeye başladı, sonra dizleri tutmadı ve yere yığıldı.

Güçlü kollar onu yakaladı ve biri onu koruyucu bir şekilde tuttu. "İyi misin, uh..."

"Nadiah," dedi Sophie. "Onun adı Nadiah."

"İyi misin, Nadiah?" diye tekrarladı derin ses.

Gözlerini açtı ve Rast adındaki insanın onu tuttuğunu gördü. Gerçek yeşil gözlerinde endişeli bir ifade ile ona endişeyle bakıyordu.

Hayır, gerçek yeşil değil, diye hatırlattı Nadiah kendine bir pişmanlık spazmıyla. *Sadece yeşil. Kindred görünüyor ama değil, gerçekten değil.* Ve şans öpücüğü sırasında ondan hissettiğı yoğun ısıya rağmen, sadece bir Kindred savaşçısı onun kan bağına meydan okuyabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu güçsüzce. Geçen dakikalarda yaşananlar tuhaf bir şekilde zihninde bulanıklaşmıştı.

"Biz de bunu bilmek istiyoruz," dedi Olivia.

"Garip bir sesle konuşmaya başladın ve sonra bayıldın," dedi Sophie ona. "Lauren hakkında konuşuyordun. Tehlikede olduğunu söylüyordun."

"Omigoddes!" Aniden görüntü geri geldi. Nadiah elini başına götürdü. "Onu gördüm Sophie! Lauren'ı *gördüm*. Mavi ve kırmızı giysiler içindeydi ve onu tehlikeye sürükleyen bir dişiyi takip ediyordu."

"Tehlike mi? Ne tür bir tehlike?" İnsan yüzünde inanmayan bir ifadeyle ona bakıyordu. "Psişik olduğunu ya da bunun gibi bir saçmalığı mı söylemeye?"

Nadiah kaşlarını çattı. "Bende Görü var," dedi sert bir sesle. "Gerçi daha önce hiç bu kadar güçlü bir şekilde ortaya çıkmamıştı."

Adam inanmaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Ve her neredeyse Lauren'ı aniden *gördüğüne* inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Onu gördüm." Nadiah onun kollarından kurtulmak için mücadele etti. "Bana öyle bakma. Ve beni yere bırak."

"Memnuniyetle." Onu ayaklarının üzerine oturttu ve kollarını geniş, çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bilmeniz gereken bir şey var hanımefendi, bu tür şeylerle çok karşılaşacak kadar uzun süre polis teşkilatında çalıştım. İnsanlar çocuklarını kaybederler ve çaresiz kalırlar. Çocuklarının yerini 'astral seyahat' gibi bir yolla bulabileceğini iddia eden bir sahtekârı çağırarak kadar çaresizler. Ama ne oluyor biliyor musunuz? *Asla* işe yaramaz. Bu onlara sadece boş umut verir."

"Size 'yanlış umut' vermeye çalışmıyor." Sophie kendini Nadiah ile insan dedektifin arasına soktu ve ona öfkeyle baktı. "Size sadece gördüklerini anlatıyor. Nadiah'nın bir yeteneği var."

"*Senin* geldiğini gördü," diye araya girdi Olivia, ikiz kardeşiyle aynı safta yer alarak. "Gözlerinin rengini bile biliyordu. Gerçi *senin* bir *pislik* olduğun hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Pekâlâ, bu hiçbir şeyi çözmiyor." Sylvan elini gelininin omzuna koydu. "Gel *Talana*, bence dedektif Lauren'in nerede olduğuna dair herhangi bir iz bulmak için bu kadar uzun ve sıkı bir araştırma yaptığı için üzgün."

"Onun tarafını mı tutuyorsun?" Sophie ona kuşkuyla kaşlarını çatdı.

"Ben kimsenin tarafını tutmuyorum," diye itiraz etti Sylvan. "Sadece durumu yatıştırmaya çalışıyorum."

"Etkisiz hale getirilmiş say." Dedektif Rast Nadiah'ya soğuk bir bakış attı. "Gördüğüm şey kırıcı olduysa özür dilerim - sadece deneyimlerim beni bu tür iddialara inanmamaya yönlendiriyor."

Nadiah çenesini kaldırdı. "Sorun değil, Dedektif. Sıradan bir *insanın* yeteneğimi anlamasını beklemiyorum."

"İnsan mı? İnsan kim?" Deep ve Lock aralarında Kat'i buldular.

"Öyle." Nadiah hâlâ kaşlarını çatmakta olan Dedektif Rast'a başıyla işaret etti. "Öyle mi?" Lock şaşkın görünüyordu. "Ama ben... onun gözleriyle yeşilin rengi..."

"Ben de öyle," diye araya girdi Derin. Sylvan'a baktı. "Beni affet kardeşim. Onun senin arkadaşın olduğundan emindim, Merrik."

Sylvan gergin bir sesle, "Zarar yok," dedi.

"Eğer ortada bir zarar yoksa neden hepiniz bu kadar üzgünsünüz?" Kat mavi gözlerini herkesin yüzünde gezdirerek sordu. "Peki bir dakika önce söylediğin şey neydi?" diye sordu Nadiah. "Tehlikeyle ilgili bir şey mi?"

Sophie hevesle, "Lauren'ı görmüş," dedi.

"Bir *al'lei* gördüm," dedi Nadiah sertçe. "Uyanıkken görülen bir rüya. Büyükanнем güçlerim ortaya çıktığında böyle şeyler görebileceğim konusunda beni uyarmıştı. Lauren'i mor gölgelerle dolu bir ara sokakta gördüm. Kırmızı ve mavi giyiyordu ve çok büyük bir tehlike içinde olduğunu hissettim. O..." Boğazında bir korku hissi yükseldi ve Nadiah elini göğsüne götürerek onu tutmaya çalıştı. "Başı belada." Sesi fısıltıya dönüştü. "Onu korumak için orada değil. Nereye gittiğini bilmiyorum ama-"

"*Yine mi?*" Dedektif Rast, Baird'e dönmeden önce ona iğrenmiş bir bakış attı. "Komutanım, kıyafetlerimi değiştireceğim ve sonra bu görüşmeyi bitirmek istiyorum."

"Bence bu iyi bir fikir," diye gürledi Baird.

"Teşekkür ederim. Ve düğününüz için en iyi dileklerimi sunarım." Rast, Sylvan'a başıyla selam verdi.

"Teşekkür ." Sylvan kaşlarını çattı. "Ama Dedektif?"

"Evet?" Rast bir an için arkasını döndü.

"Anlamadığınız şeylere saygısızlık etmeyin." Sylvan'ın buz mavisi gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "İnsan deneyiminin ötesinde pek çok şey olduğunu biliyorum ama bu akrabalarım karşı kabalık yapmamı mazur göstermez. Görme yeteneği ailemde var. Eğer Nadiah Lauren'ı gördüğünü söylüyorsa, o zaman görmüştür."

"İstedigine inanabilirsin," dedi Rast kısaca. Sonra da muhtemelen kıyafetlerini bıraktığı erkeklerin soyunma alanına doğru yürüdü.

"Whew." Lock başını salladı. "O huysuz bir erkek." "Ve kaba biri." Deep kaşlarını çattı.

"Bu konuda konuşacak tek kişi sensin." Kat küçük bir gülümsemeyle kara ikizine dirsek attı. Deep onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi ama ikiz kardeşi Lock sıkıntılı görünüyordu.

"Nadiah," dedi ona doğru dönerek. "Beni bağışlayın ama Lauren'ın Maw Kümesi'ne doğru gittiğini biliyoruz. İmgelemeniz sırasında onun bulunduğu gezegeni gördünüz mü?"

Nadiah kaşlarını çattı. " sanmıyorum."

"O'ah'ta olduğunu söylemiştin, her neredeyse," diye gönüllü oldu Olivia.

"O'ah mı?" Lock daha da sıkıntılı görünüyordu. "Bu Primus'ta olmalı Altı, sanırım. Kırmızı ve mavi giydiğini söylemiştiniz?"

Nadiah başıyla onayladı. "Evet ve tabanı kıpkırmızı olan mavi ayakkabılar. Aslında çok güzellerdi."

Lock başını salladı. "Bundan korkuyordum."

"Korkmak mı? Neden korkuyorsun?" Kat sordu.

"Evet, neden?" Nadiah korkunun yeniden boğazını sıktığını hissetti.

"Çünkü." Lock kaşlarını çattı. "Primus Altı'da deri ticaretinin renklerinin bunlar olduğuna inanıyorum."

"Deri ticareti mi?" Sophie, Olivia'nın "O da ne?" demesiyle aynı anda sordu.

Derin kardeşi adına cevap verdi. "Fuhuş," dedi, siyah gözleri sıkıntılıydı. "Eğer gördüklerin doğruysa, Nadiah, Lauren bir şekilde cinsel köleliğe satılmış."

Yedinci Bölüm

Turuncu tenli kız Lauren'i sokağın ağzına kadar götürdü ve sonra sağa, pazar yerine döndü. Günün sonunda her şey sona eriyor gibi görünüyordu ama hâlâ görülecek pek çok tuhaf şey vardı.

Lauren, mor kabuklu, yürüyen bir ağaca benzeyen şeyin caddenin ortasından aşağıya doğru süzülüşünü gözlerini dört açarak izledi. Sağında, şişkin yanardöner gözleri olan küçük bir cüce, iki başlı ve geniş, ışıltılı şeffaf kanatları olan ve öfkeyle vızıldayan böcekimsi bir yaratıkla pazarlık ediyordu. Yolun ilerisinde, kesik parmak satan bir otomata benzeyen bir şey gördü. *Ugh!* diye düşündü huzursuzca. *Umarım bunlar sadece bir tür ürkütücü şekerlemedir. Memlekette Cadılar Bayramı'nda dağıtmak için satın alabileceğin sakızlı gözbebekleri gibi.*

Tam her şeyin tuhaflığından gözlerinin yuvalarından fırlayacağını düşünmeye başlamıştı ki, turuncu kız öyle ani durdu ki Lauren neredeyse ona çarpıyordu. "Ne-?" diye başladı.

" geldik." Rehberi, soluk kırmızı tenteli küçük, tozlu bir kulübeye başıyla işaret etti. Tezgâhın arkasında Blix oturuyordu. Soluk sarı saçları ve kaşlarıyla yine insan formundaydı. Başını kaldırıp Lauren'ı gördüğünde genişçe gülümsedi.

"Vay, , canım," dedi, ayağa kalktı ve onu selamlamak için kabinin önüne geldi. "Demek buradasın. Teklifimi kabul edeceğini umuyordum."

"Bu... makul görünüyordu." Lauren temkinli bir şekilde başını salladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Vlanka'nın kırmızı atkı benzeri *tokasını*, göğüslerini şeffaf açık mavi gömleğin içinden gösterecek şekilde yeniden düzenlemesine izin vermemiş olmayı diledi.

Blix güldü. "Güzel göğüslerini gösterme konusunda endişelenme canım. *O'ah'*da bu oldukça yaygındır. Özellikle de ticaretle uğraşanlar arasında."

"Ne?" Lauren kaşlarını çattı ama o sorusunu . "Önemsiz bir şey.

Bana biraz küp getirdin mi?"

"Birkaç tane." Lauren cebinden bir avuç dolusu yiyecek küpü çıkardı. eteğini kaldırdı ve incelemesi için uzattı. "Uh, adil bir uyarı olsa da,"

dedi, birden kendini suçlu hissederek. "Bunların çoğunda ana yemek olarak canlı solucanlar bulunur. Yani..." Omuz silkti. "Bununla ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyorum."

"Solucanlar mı?" Blix kaşlarını çatı ve elindeki küplerden birkaçını kopardı. "Ne tür solucanlar?"

"İşte bu, bilmiyorum. Yani-" "Dur!"

İkisinin de başı döndü ve Lauren öyle büyük bir rahatlama hissetti ki neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Xairn onlara doğru yürüyordu.

"Xairn!" Lauren ona doğru bir adım attı... ve durdu. Xairn onu gördüğüne onun kadar sevinmiş görünmüyordu. Aslında, kesinlikle öfkeli görünüyordu. Geniş omuzları gerilmiş, iri elleri yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Siyah üzerine kırmızı gözlerindeki bakış dehşet vericiydi ve gözlerinin en iyi zamanlarda bile yasaklayıcı baktığı düşünülürse bu bir şey ifade ediyordu.

Lauren'e ulaşır ulaşmaz onu kolundan yakaladı ve yanına çekti. "Yedi cehennemde ne yapıyorsun?" diye sordu, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Ve neden böyle giyindin?"

"Böyle giyindi çünkü ona kıyafetleri *ben* verdim." Blix öne çıktı, soluk mor gözleri parlıyordu.

Xairn ona döndü, yüzü öylesine sertti ki korkutucuydu. "Bu doğru mu?" diye sordu. "Kıyafetleri ondan mı aldın?"

"Şey, evet," diye itiraf etti Lauren. Tamamen yanlış bir şey yaptığını anlayabiliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. "Özür dilerim Xairn ama ben -"

"Soyun."

"Ne?" Lauren ona anlamsızca baktı. Herhalde adam

-

"Beni duydun. Soyun." Xairn ona ters ters baktı. "Her bir parçasını çıkar Örümcek'in sana verdiği kıyafetleri giy."

"Ama... ama yapamam-"

"Şimdi soyun yoksa seni kendim soyarım, Tanrıça kahretsin." Gözleri parladı ve Lauren ona itaat etmekte biraz yavaş davranınca ona uzandı ve uzun kırmızı *tokasını* kendisi çözmeye başladı.

"Hayır!" Lauren onun ellerini itmeye çalıştı. "Halkın içindeyiz. Tüm bu... bu insanların önünde çıplak olmak istemiyorum." Yürüyen ağaçlar, cüceler ve konuşan böcekler insan sayılırsa tabii.

"Bir seçeneğin var," diye Xairn. "Ya *şimdi* herkesin içinde soyunursun ya da kısacık hayatının geri kalanını özel hayatında tekrar tekrar soyunarak geçirirsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Lauren, *tokayı* çözüp Blix'in sarışın kafasına fırlatırken itiraz etti. Geri döndü ve hemen soluk mavi bluzunun önünden aşağıya doğru uzanan özenli düğmelere başladı.

"Açıklayacak zaman yok. Al." Kendi gömleğini çıkaracak kadar uzun süre onu soymayı bıraktı. "Onu çıkar ve bunu giy. Acele et."

Onunla tartışmanın bir anlamı yok gibiydi. Bir yabancıнын giysilerini kabul ederek ne tür bir uzaylı geleneğini çiğnediğini merak eden Lauren, soluk mavi bluzdan hızla sıyrıldı ve onun yerine Xairn'in gömleğini giydi. Çok büyüktü ve dizlerine kadar sarkıyordu. Bu da geliyordu, çünkü kobalt rengi güzel etek en son gidecek şeydi. Gömleğin altında çıplaktı ama en azından üstü örtülüydü.

Xairn Lauren'in uzattığı her bir giysiyi aldı ve Blix'e geri fırlattı. Sarışın uzaylı sırayla bluz ve eteği aldı ama dudaklarında Lauren'in hoşuna gitmeyen garip bir gülümseme vardı.

"Kendini bu zahmetten kurtarabilirdin, Scourge," dedi ve kıyafeti düzgünce katlayan Vlanka'ya uzattı. "Kıyafet karşılığında küçük evcil hayvanın bana *bunları* verdi." Lauren'in avucundan kopardığı üç küp yiyeceği uzattı.

Xairn'in yüzü bir anda taş gibi donuklaştı ama konuşurken derin sesi boğuk çıkıyordu. "Hepsi bu kadar mı? Sana başka bir şey vermedi mi?"

"Hepsi bu kadar." Blix'in yüzü artık neredeyse gülüyordu. "Sadece üç küçük yiyecek küpü, dostum. En iyi Belarian ipek ve sateninden yapılmış giysiler karşılığında. Nadir bulunan kızıl derili bir gelk'in kırılmamış tek bir deri parçasından yapılmış bir *tokadan* bahsetmiyorum bile. Korkarım *çok* pahalı ve tüm satışlar son."

Bir ne? Lauren, Vlanka'nın turuncu ellerindeki özenle katlanmış *tokaya* baktı. Gerçekten bir yaratığın derisinden mi yapılmıştı? Kesinlikle deri gibi hissettirmiyordu. Ama Xairn'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, giydiği garip uzaylı derisinden daha fazla endişelenmesi gereken şeyler vardı.

"Xairn?" diye sordu endişeyle, onun kolunu çekiştirerek. " oldu? Ne yaptım ben?"

"Kendini sattın." Sesi boğuktu ve Lauren acı dolu bir ciyaklama çıkarana kadar kolunu sıkıca kavradı. "Kendini deri ticaretine sattın."

Panik onu boğazından yakaladı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun? Yemin ederim zarar vermek istemedim. Ona sadece içinde solucan olan küpleri verdim. Düşünmedim-"

"Solucanlar mı?" Xairn'in gözleri aniden büyüdü. "*Grieza* solucanları mı?"

Lauren huzursuzca omuz silkti. "Ne tür olduklarını bilmiyorum. Soluk turuncu renkteler ve yaklaşık bu uzunluktalar..." Ölçmek için ellerini uzattı. "Yanında da garip mavi-yeşil bir sos var."

"Yani." Xairn şimdi çok daha az mutlu ve kendini beğenmiş görünen Blix'e döndü. "Lauren'a 'çok pahalı' kıyafetlerini üç porsiyon *Grieza* solucanı karşılığında verdin. Bildiğin gibi bu solucanlar İkiz Aylar'dan gelen nadir ve pahalı bir lezzet."

"Yeterince nadir ya da pahalı değil," diye itiraz etti Blix. "Evcil hayvanınıza verdiğim güzel giysilerin parasını ödeyecek kadar değil."

"Lauren'a verdiğin kıyafet kölelik ve ölümle eşdeğerdi," diye hırladı Xairn. "Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun, Örümcek. İddiayı çözmesi için Pazar Yargıcı'nı çağırmamı ister misin?" Lauren'in ilk kez sokağın ortasında bir aşağı bir yukarı yürürken gördüğü mor ağaç varlığına başıyla işaret etti. Sanki bir sorun sezmiş gibi, yaptığı işi bırakmış ve sabit bir şekilde Blix'in tozlu tezgâhının önündeki sahneye bakıyordu. "Yoksa Lauren'ın sana verdiği şeyin lanet olası kıyafetlerle eşit değerinde olduğunu kabul edecek misin?" Xairn sözlerini bitirdi.

Blix asık suratlı görünüyordu. "Hayır. Kabul edeceğim." Mor gözleri parladı. "Ama uyarayım Scourge, senden bir parça isteyen tek kişi ben değilim."

küçük bir evcil hayvan. Böyle bir egzotik her türlü ilgiyi üzerine çekecektir. *O'ah'tan* sağ salım çıkarmak istiyorsan onu canın pahasına koruman gerekecek."

Xairn'in gözleri parladı ve sesi tehditkâr bir hırıltıya dönüştü. "Onun kafasından tek bir saç teli bile almana izin vereceğime ölürüm daha iyi, seni hasta piç!"

"Ve olabilir. Eğer dikkat etmezsen." Blix bununla birlikte Vlanka'yı, giysilerini ve Lauren ilk geldiğinde oturduğu kulübeyi de yanına alarak aniden ortadan kayboldu. Taş kaldırımın üzerinde tozlu, çıplak bir noktadan başka bir şey kalmamıştı.

"Xairn, ben-" Lauren başladı... ama sonra durdu. Hâlâ anlamadığı çok şey vardı ama adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa şimdi sormanın sırası değildi.

"Hadi gel." Xairn onu kabaca sokaktan aşağı çekti ve Kindred gemisinin park ettiği sokağa doğru yönlendirdi.

"Hey! Canımı yakıyorsun!" Adam kapıyı açıp onu içeri ittiğinde Lauren itiraz etti.

"Sana bir parsek bile geç ulaşmış olsaydım, canın çok daha fazla yanardı," diye hırladı Xairn ama onu hemen bıraktı.

"Anlamıyorum." Lauren ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Az önce orada ne olduğunu açıklar mısın *lütfen*?"

Xairn'in çenesindeki bir kas sıkıştı ve gözleri kısıldı. "Az önce *olan* şey, Örümcek için bir splice fahişesi olmak üzereydin."

"Baharat fahişesi mi? Bu da ne demek oluyor?" Lauren talep etti.

"Vücudunu müstakbel müşterilere sunan bir fahişe. Sizi deniyorlar ve eğer sizden hoşlanırlarsa, vücudunuzun bir kısmını bir laboratuvara götürmek ve sizi klonlamak için ekstra bir ücret ödeyebiliyorlar."

"*Vücudumun bir parçası... bir parçası mı?*" Lauren buna inanmakta güçlük çekiyordu. Birden Vlanka'nın turuncu, yedi parmaklı ellerine geri döndü. Parmaklarından bazıları keskin mor tırnaklarla, bazıları da... *kütüklerle* son buluyordu. *Aman Tanrım!* "Sen... parmaklar gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu titreyen bir sesle.

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Xairn karanlık bir sesle. "İnan bana Lauren, bu senin isteyeceğin bir hayat değil. Ve ne kadar güzel ve egzotik olursan ol

sokaklarda bir ay sürdü. Blix hiçbir şey kalmayana kadar sizi parça parça satardı."

Lauren başını salladı. "Ama... ama yiyecek küplerini kıyafetlerle takas etmenin beni nasıl Blix'in fahişesi yapacağını anlamıyorum."

"O'ah'daki ticaret kuralları her işlemin tam olarak eşit değerde olması gerektiğini belirtir. Bu yüzden burada krediyle bir şey satın almak yerine takas yapmak çok tehlikelidir. Örümcek size çok pahalı giysiler verdi ve karşılığında siz ona birkaç küp yiyecekten başka bir şey vermediniz; ona daha fazlasını borçluydunuz. *Çok* daha fazlasını. Ve aradaki farkı bedeninizle ödemeniz için sizi zorlayabilirdi." Burnunun kenarını sıktı ve baş ağrısını bastırmaya çalışır gibi bir anlığına gözlerini sıkıca kapattı. "Tanrım, eğer ona griez a solucanlarıyla birlikte küpleri vermeseydin..."

"Ne olabilirdi ki?" Lauren fısıldadı.

"Senin için sonuna kadar savaşırdım, bunu bil lütfen," dedi Xairn alçak bir sesle. "Ama Pazar Yargıcı'yla fiziksel bir çatışmadan sağ çıkmak mümkün değil. O bir Quinlow - yaşam ve ölüm gücünü ellerinde taşıyorlar. Yani ben... ben seni kaybederdim." Birdenbire Lauren'ı kendine doğru çekerek sarıldı. "Tanrılar aşkına Lauren, seni kaybedemem. *Kaybetmeyeceğim.*" Derin sesi duygularla doluydu.

Lauren o kadar şaşırmıştı ki zar zor düşünebiliyordu. tanıdıkları onca zaman boyunca Xairn ona neredeyse hiç isteyerek dokunmamıştı. Hatta o kadar ileri gitmişti ki ondan kendisine dokunmamasını istemişti. Bu da onun spontane sevgi gösterisini daha nadir ve değerli kılıyordu.

"Oh, Xairn..." Ona sıkıca sarıldı, yüzünü boynuna gömdü ve çıplak teninin sıcak, baharatlı kokusunu içine çekti. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı kulağına. "Söylediğinden çok daha uzun süre yoktun ve ben çok korktum..." Boğuldu. "Sana bir şey olmasından korktum. Sonra Blix, eskiden sahip olduğum evcil tavşan Bay Kittles'mış gibi davranarak kandırıp gemiye girdi. Sonra çok iyi ve mantıklı göründü ve senin asla geri dönmeyeceğini söyleyip durdu ve ben... çok korktum ve seni çok özledim."

"Düşünce hırsızları böyle yapar." Xairn'in sesi kulağında yumuşak ve sertti. "Avlarının sıkıntılı düşüncelerini hissederek ve sonra kendi korkularını onlara karşı kullanarak onları acımasızca takip ederler. Seni daha detaylı uyarmadığım için beni affet ama seni korkutmak istemedim."

Lauren düşüncesizce onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sorun değil," diye fısıldadı. "Emirlere itaatsizlik ettiğim için de özür dilerim. Geminin içinde kalmam için iyi bir nedenin olduğunu bilmeliydim." Ona daha da yaklaştı, kollarını etrafında hissetmekten ve kaslı göğsünün göğüslerine yaptığı rahatlatıcı baskıdan mutluydu. "Güvende olduğun için çok mutluyum."

Kadın vücudunu onunkine bastırırken, Xairn kadının kollarında kaskatı kesildi. Aniden ondan uzaklaştı ve kucaklaşmayı başladığı gibi aniden bitirdi. "Senin de güvende olmana sevindim ve rahatladım," dedi resmi bir şekilde. "Ve iyi haberlerim var: DNA'larımız üzerinde gerekli manipülasyonu gerçekleştirecek bir Değişim Evi buldum."

Lauren kuşkuyla, "Bu güzel, sanırım," dedi. "Ama Xairn..." Adamın aralarına koyduğu mesafeyi kapattı ve bir elini onun koluna koydu. "Ben hala-"

"Lütfen." Xairn kolunu çekti. "Çekme. Gömleğimi bana geri verip gitmeden önce sana aldığım diğer giysiyi giyersen daha iyi olur."

Lauren kaşlarını çattı, göğsündeki ve kollarındaki ağır kaslarda soğukluk olup olmadığını kontrol etti. "Özür dilerim. Üşüdün mü?"

"Hayır." Birdenbire ona bakmaz oldu. "Sadece bunun en iyisi olacağını düşünüyorum." "Onun ani dönüşü karşısında incindiğini hisseden Lauren geri çekildi.

Nasıl olur da bir an onu gördüğüne bu kadar sevinirken bir an sonra bu kadar soğuk olabilir?

Sıradaki? Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tekrar onun kollarında olmayı dilemekten kendini alamıyordu. O kadar büyük ve sıcaktı ki, göğsüne bastırıldığında kendini tamamen güvende hissediyordu. Ama yüzündeki kapalı ifadeden bunun gerçekleşmeyeceğini anlayabiliyordu.

İç çekerek banyoya gitti. *Yeni kıyafetler için çok fazla.*

Xairn'in gömleğini çıkarıp gümüş mavisini muumuu'yu yerine giymekle o kadar meşguldü ki, kızıl kırmızı tabanlı mavi terliklerinin hâlâ ayağında olduğunu neredeyse gözden geçiriyordu. Sonunda ayakkabılarının hâlâ ayağında olduğunu fark ettiğinde, kendini huzursuz hissetti. Bu daha sonra sorunlara neden olacak mıydı? Yoksa solucan küpleri terliklerin ve Blix'in ona verdiği kıyafetlerin parasını ödemeye yetecek miydi? Xairn onları sakladığını görünce üzülecek miydi?

Lauren işi şansa bırakmamaya karar vererek terlikleri çıkardı ve lavabonun altındaki küçük dolaba sakladı. Sonra da iç geçirerek terliklerini

Xairn'in gömleği.

* * * * *

Xairn rahatlamaktan ya da muhtemelen kan kaybından zayıf düşmüştü. Plasti-cam ekleyici tünellerini tutan desteğın dibinde son bir kavgaya karışmıştı. Bu sefer sadece iki splicer vardı ama Xairn onu görmeden önce içlerinden biri sırtına atlamıştı. Bıçağı derine saplanmıştı ama neyse ki asıl kalbini yaralayacak kadar derine saplanmamıştı.

Yan tarafına baktı ve bıçağın onu kestiğı kötü yarayı inceledi. Kesikten koyu kırmızı kan akıyordu ama en azından fişkırmıyordu. Xairn siyah uçuş pantolonunun kemerini biraz daha yukarı çekti ve yaranın üzerine baskı uygulamak için kemerini sıktı. Şu anda bununla daha fazla uğraşacak zamanı yoktu. Hava tamamen kararmadan önce gemiyi çalıştırıp Slk'in park yerine götürmesi gerekiyordu. Ve Örümcek'in casusları nereye gittiğini öğrenmeden önce.

Geminin ön tarafına doğru sert adımlarla yürüdü ve yan tarafındaki yaraya dikkat ederek kumandaların önüne yerleşti. Kabul etmek istemese de vücudu zonkluyordu ve bu sadece acıdan kaynaklanmıyordu. Yıllardır bacaklarının arasında hareketsiz duran ikinci şaftı o kadar sertti ki acı veriyordu. Pantolonunun ön tarafına bastırıyor, serbest kalmak için hırıliyordu. Tanrılara şükürler olsun ki, en azından birincil şaftı etkilenmemişti. Ama bu sadece bağ kurmak için gerekiydi - ikincil şaftının büyümesi diğer cinsel amaçlar için fazlasıyla yeterliydi. Lauren'a böyle şeyler yapacağından değil. Yine de vücudu onu zorluyor, onu almasını, kendisinin yapmasını söylüyordu.

Hepsi basit, masum bir sarılma yüzünden.

Bana ne yaptığından, beni nasıl etkilediğinden haberi yok, diye düşündü motoru ısınma turuna sokarken. Bir an için Lauren'ın dolgun göğüslerinin göğsüne yaslanmasının verdiği tatlı hissi yeniden yaşamasına izin verdi. Gömleğinin ince kumaşından onun sıkı ve olgun meme uçlarının kendisine sürtündüğünü hissedebiliyordu. Kollarına öyle isteyerek geldiğinde tüm sıcak kıvrımları ona doğru bastırıyordu ki... sanki

ona dokunmak *istedi*. Sanki ne olursa olsun ona yakın olmak istiyordu.

Nasıl hissettiğimi bilseydi bu kadar hevesli olmazdı. İhtiyacım olan şeyler, diye düşündü Xairn acımasızca. İçindeki arzuları istemiyordu. Irkının geri kalanı gibi olmak istemiyordu... sadist babası gibi. Gözlerini kısa süreliğine kapatarak, AllFather'ın gerçekleştirdiğini gördüğü pek çok sapkınlığı hatırladı. Onları vahşice öldürmüştü - canavarca iştahını doyumak için aldığı isteksiz dişileri. *Lauren'ı bu şekilde incitmektense ölmeyi tercih ederim,* dedi Xairn kendine şiddetle.

Hayır, gemi *O'ah'ın* silueti üzerinde yükselip birleştirme bölgesine doğru yaklaşırken, bunu ona asla yapmayacağına karar verdi. Onu asla bu şekilde kullanmayacaktı. Aslında, ona bir daha hiç dokunmasa daha iyi olurdu. Onu kollarına almak aptalca ve düşüncesizceydi, özellikle de bu kadar kısa bir temasın bile vücudunun bu kadar güçlü tepki vermesine neden olduğu düşünüldüğünde.

Şu andan itibaren mesafesini korumak zorundaydı - ona tekrar yaklaşmak güvenli değildi.

Sekizinci Bölüm

"Sizi rahatsız eden nedir leydim?" Kat'ın sırtını yıkayan Lock'un sesi yumuşaktı.

"Ben de hissettim." Derin onu öptü ve elindeki süngerini sıkarak ılık suyun çıplak göğüslerinin üzerinden akmasını sağladı. "Bize sorunun ne olduğunu söyle, küçük Kat."

Üçü de banyolarındaki devasa havuzda, Sophie'nin düğününün stresinden sonra rahatlatıcı bir ıslanmanın tadını çıkarıyorlardı. Ve Kat'ın beklediğinden çok daha fazla stres olmuştu.

"Lauren," diye itiraf etti iç çekerek. "Ondan gerçekten hoşlandım - gerçekten onun için. Ve şimdi endişeliyim."

"Bunun için bir sebebin olduğunu söyleyebilirim." Deep kaşlarını çatı. "Nadiah'nın gördükleri doğruysa başı belaya girebilir."

"Ama mesele de bu." Kat biraz daha dik oturdu ve su sıçrattı. "Sence öyle miydi?"

Lock, "Sylvan onun gücüne inanıyor gibiydi," diye belirtti. "Görünüşe göre bu Tranq Prime'da nadir görülen ama tanınan bir fenomen. Tanrıçanın seçilmiş birkaç dişide tezahür etmesi."

"Ama yanılıyor olamaz mı?" Kat yalvardı. Nadiah'nın bir tür psişik yeteneği olduğuna inanmak istemediğinden değil, sadece Lauren'ın tehlikede olmasını istemediğinden.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Lock.

"Dedektif Rast'ın bir Kindred olduğunu düşünüyordu," diye belirtti Kat, bir umut kıvılcımı hissederek.

"Evet ama bunun için onu suçlayamazsın," diye itiraz etti Derin. "Lock ve ben de aynı şeyi düşündük. Kindred'e *benziyor*."

"Öyle," diye kabul etti Lock. "Ve bu sadece gerçek yeşil gözleri değil. Yapısı, duruşu-"

Lock kaşlarını çatarak, "Yine de kadınlara hak ettikleri saygıyı göstermiyor," dedi.

"Tam olarak değil," diye kabul etti Deep. "Yine de Nadiyah'ya değil de, inanmadığını iddia ettiği yeteneğinin uygulanmasına kızdığı hissine kapıldım."

"Ama mesele de bu," dedi Kat, hayal kırıklığına uğramış hissederek. "Onun doğru olduğuna inanabilir miyiz? *Keşke* Lauren'ı kontrol etmenin bir yolu olsaydı ama Maw Kumesi'nin birleştirme yapmamız için çok uzakta olduğunu biliyorum."

Derin düşünceli görünüyordu. "Normalde bu konuda haklı olduğunu söylerdim Kat. Ama bir yolu *olabilir*."

"Gerçekten mi? Olabilir mi?" Kat heyecanla sordu.

Başını salladığında Derin'in sesi ciddiye. "Evet, ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kat kaşlarını çattı.

"Bildiğiniz gibi, cinsel enerji kendimizi arayıcı, bulucu ve odaklayıcı olarak astral düzleme itmek için kullandığımız gücü üretir," dedi Derin. "Üçümüz arasındaki gerilim ne kadar yüksek olursa, o kadar fazla enerji üretilir."

Kat gülümsedi. "Elbette. Ama yeterince enerji ürettiğimizi sanıyordum. Ürettiğimiz enerjiyi şişeleylebilseydik muhtemelen Yankee Stadyumu'nu bir yıl boyunca aydınlatabilirdik."

"Ne olursa olsun, Maw Kumesi'ne ulaşmak için yeterli olmayacak," dedi Lock arkasından usulca. "Yeni bir şey denemediğimiz sürece olmaz. Üretimimizi artıracak garantili bir şey."

Kat ihtiyatla kaşlarını çattı. "Burada tam olarak neden bahsediyoruz?" "Daha önce denemediğimiz bir şey." Deep onun gözlerinin içine baktı. "I Sanırım neden bahsettiğimi biliyorsun, küçük Kat-çift penetrasyon."

Kat'in ağzı bir anda neredeyse konuşamayacak kadar kurumuştı. "I..." Boğazını temizledi. "Ne demek istiyorsun? Bunu her zaman yapıyoruz. Üçümüz her seviştiğimizde, sen ve Lock içime girmek için birleştiginizde, bilirsin işte."

Bu sözleri söylerken yüzünün kızardığını hissediyordu ama buna engel olamıyordu. İki yeni arkadaşıyla ne kadar sık sevişirse sevişsin, üçünün birlikte yaptıkları konusunda hâlâ biraz utangaç hissediyordu. Deep ve Lock bir kadını paylaşmanın gayet normal olduğunu düşünebilirdi ama onun kitabında bu hâlâ sapıkça sayılıyordu.

"Demek istediğim bu değil ve sanırım bunu biliyorsun," dedi Deep nazikçe. "Lock ve ben şaftlarımızı birleştirdiğimizde amına giriyoruz. Ama aynı anda hem amını hem de arka geçidini doldurmayı hiç denemedik."

"Yani biri önde biri..." Kat yine boğazını temizledi. "Arkada mı?" Sesi bir gıcırtyyla son buldu.

"Deep ve ben sizinle bu şekilde sevişmek istiyoruz leydim," diye mırıldandı Lock onun kulağına. "Şaftlarımızı bir araya getirerek sana girmekten hoşlansak da, seni ayrı ayrı doldurmanın verdiği hissi de arzuluyoruz."

"Sen...sen biliyor musun?" Kat yutkundu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Derin usulca sordu. "Burada sana dokunulmasını istemiyor musun?"

Kat, adamın parmağının yanaklarının arasına hafifçe dokunduğunu ve o konuşurken gül goncasını okşadığını hissetti. Nefes nefese kaldı ve sıçrayarak banyo havuzundaki suyu banyonun zeminine sıçrattı.

"Kat, iyi misin?" Deep'in endişesi üzerine çökmüştü. Lock aynı zamanda "Leydim?" dedi. Ve onun şefkatini ve sevgisini de hissetti.

"İyiyim, iyiyim," diyerek ikisinden de uzaklaştı. "Ben sadece... Sanırım banyoda yeterince zaman geçirdim." Havuzdan hızla çıktı ve kıpkırmızı uzun bir bornoza sarındı. Bu bornoz Kindred'ler tarafından suyu anında emmesi için özel olarak geliştirilmişti, bu yüzden onu hemen kuruttu. Hiçbir sorun yokmuş gibi görünmeye çalışan Kat banyodan çıktı ve üç kişilik devasa yatağın ortasına kıvrıldı.

Seslerin alçak mırıltısını duydu ve eğer adamlarına 'uyumlanırsa' muhtemelen söylediklerinin veya düşündüklerinin bir kısmını yakalayabileceğini biliyordu ama bunu yapmak istemedi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve başını büyük kabarık yastıklardan birine gömdü. Belki onun uyuduğunu düşünürlerse...

"Leydim, sorun nedir?" Lock'un sorusu uyku numarasının işe yaramadığını anlamasını sağladı.

"Hiçbir şey." İç çekerek doğrulup oturdu. "Sana söyledim, ben iyiyim."

"Yalan söylediğini anlamadan edemiyoruz, biliyorsun," dedi Derin, Lock diğer tarafa geçerken onun bir tarafına oturarak. "Neler oluyor?"

"Pek bir şey yok. Ben sadece..." Kat bir yastık kaptı ve göğsüne bastırdı. "Ben sadece bu tür seksin büyük bir hayranı değilim. Hepsi bu."

"Bağlayıcı meyvenin bize uyum sağlamak için esnemenize yardımcı olacağını biliyorsunuz, değil mi?" Lock sordu.

"O biliyor." Deep kaşlarını çatı. "Ama sanırım bizim Kat'in itirazı bundan daha derinlere iniyor."

Kat iç çekti. "Sanırım sana söylemeliyim yoksa beni asla yalnız bırakmayacaksın."

"Sanırım bize söylemen *gerekliyor*," dedi Derin, sesi beklenmedik derecede yumuşaktı. "Yani hayır, sen söyleyene kadar seni yalnız bırakmayacağız."

"Peki." Yastığı daha da sıktı ve yatağa baktı. "Gerçekten önemli bir şey değil. Sadece bir keresinde bir adamın bunu denemesine izin vermiştim ve çok acımıştı."

"Ve?" Deep'in sesi bundan daha fazlası olduğunu bildiğini söylüyordu.

Lanet olsun ona. Kat ona düşmanca bir bakış fırlattı ve o da siyah bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Ve gerçekten o anın içindeydi ve o..." Hatırlamak istemediği için sertçe yutkundu. "Durmasını istediğimde durmadı. Sadece... çok iyi bir deneyim değildi, tamam mı?"

"Sana zarar mı verdi?" Lock'un sesi Kat'in ifade etmek istemediği acıyla doluydu.

"Evet," dedi sıkıca. "Ve o zamandan beri ben... ben gerçekten oraya gitmek istemiyorum. Ya da başka birinin oraya gitmesine izin vermek, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Biliyoruz," diye mırıldandı Derin.

Lock başını sallayarak, "Anlamıyorum," dedi. "Düşündüm de... Sophia'yı bulmak için bir araya geldiğimizde, anılarınıza kadar girmemize izin verdiğinizde... Böyle bir acı kaynağını nasıl gizleyebildiğinizi anlamıyorum leydim."

"Bunu bizden gizleyebildi çünkü bunu kendisinden gizliyordu," diye gürledi Derin. "Öyle değil mi Kat?"

Kat kısa bir süre başını salladı. "Bu mutlu bir anı değil, tamam mı?" "Elbette değil." Lock onun omzunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

"Belki de sana zarar veren piç kurusu mahkemeye çıkarılırsa kendini daha iyi hissedersin. adalet," diye homurdandı Deep.

Kat iç çekti. "Hayır, yapmazdım. Kötü bir adam değildi, sadece ikimiz de biraz sarhoştuk. Sonrasında özür diledi." *Onunla bir daha çıkmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Bundan sonra olmaz,* diye düşündü ürpererek, yatağa kısıtılıp işgal edilmenin acı verici deneyimini hatırlayarak.

Ağlamış ve yalvarmıştı ama Devon onu hiç duymamış gibiydi. Ya da duyduysa bile durmak istememişti. Daha sonra, onun şişmiş gözlerini ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını görünce, yaptığı şey için çok kötü hissediyor gibi görünmüştü. Ama Kat bundan sonra ona asla gerçekten güvenemedi. Birkaç gün sonra ayrıldılar ve Kat onu bir daha hiç görmedi. Ve onu asla düşünmemeye *çalıştım*. Ta ki bu geceye kadar.

Seni asla bu şekilde incitmeyiz, Lock'un zihinsel bağlantıları aracılığıyla gönderdiği mesajı duydu.

Asla, Derin . Bir kolunu onun omuzlarına doladı. Gel buraya. Ağlamak zorunda kalırsan, Lock ve ben sana sarılmak istiyoruz.

Burnunu çekti ve sıcak gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü fark etti. Dört kaslı kol onu sardı ve yatağa çekti. Kat güvende olduğunu, ona duydukları sevgiyle korunduğunu biliyordu. Sevgi onun üzerinden ve etrafından akıyor, rahatlatıyor, yatıştırıyor, önemsendiğini, ihtiyaç duyulduğunu, sevildiğini fısıldıyordu. Ona bir daha asla böyle bir şekilde incinmeyeceğini söylüyordu.

Kat uzun bir süre kendini sürüklenmeye bıraktı. Deep ve Lock'un arasında gözlerini kapadı ve geçmişi unutmaya çalıştı. Devon'ın yaptığı şey acı verici ve aşağılayıcıydı ama artık bitmişti. Artık bırakmanın zamanı gelmişti.

Sonunda kendini konuşacak kadar güçlü hissetti. *Özür dilerim,* diye fısıldadı sonunda, aralarındaki bağlantı aracılığıyla. *Şu ana kadar bunun beni ne kadar üzdüğünü fark etmemiştim. Yıllarca unutmaya çalıştım.*

Tabii ki unuttunuz, herkes bu kadar acı veren bir anıyı unutmaya çalışır, Lock ona güvence verdi.

Belki unutmak değildir. Kat burnunu çekerek gözlerini sildi ve doğrulup oturdu. "Belki de bunu aşmamın zamanı gelmiştir."

"Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?" Deep, Lock ile birlikte ayağa kalkarken sordu.

"Tekrar deneyerek." Kat derin bir nefes aldı. "İkinizin benimle orada sevişmesine izin vererek... bu şekilde. İstedığınız şekilde."

"Size zarar verecek bir şey yapmak istemiyoruz leydim," diye itiraz etti Lock, saçlarını okşayarak.

"Lock haklı. Hayatımızın geri kalanında seninle her zamanki gibi sevişmekten son derece mutluyuz," dedi Deep.

Kat çenesini kaldırdı. "Ama bu Lauren'i bulmamıza yardımcı olmaz, değil mi?"

"Kat, bana bak." Derin çenesini eğerek göz göze gelmelerini sağladı. Kömür karası gözleri yanıyordu. "Eğer bunu yapacaksak," diye mırıldandı, "bu senin için olmalı, başkası için değil. İstersen Lauren'ı bulmaya çalışabiliriz ama asıl odaklanmamız gereken şey yaralarını iyileştirmek olmalı."

Kat gülmeye çalıştı. "*Cinsel* iyileşme mi demek istiyorsun?" "Bir bakıma öyle." Derin başını salladı.

"Bu mümkün, biliyorsun. Özellikle de üç kişi kadar birbirine bağlıysa," dedi Lock onun omzunu öperek. "Sadece işleri çok yavaştan almamız gerekiyor."

"Sana buraya girmenin zevkli olabileceğini göstermeliyiz," diye mırıldandı Deep, iri eli kıpkırmızı bornozun içinden kalçalarını okşarken. "Korkmak yerine bundan zevk alabileceğini."

Kat dudağını ısırdı. "Sen... gerçekten bunun mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?" Deep başını salladı ve Lock, "Evet leydim. Çok mümkün."

"Ama bu seninle ilgili olmalı," dedi Derin, tekrar gözlerinin içine bakarak. "Başka kimse değil, tatlım. Ve emin olmalısın... bunu yapmak istediğinden *çok* emin olmalısın."

Kat'ın kalbi dakikada bir mil hızla çarpıyordu ama bunu istediğini biliyordu. Devon'la yaşadığı deneyimin üzerinden geçen onca yıldan sonra, nihayet acıyı atlatmak, kötü ve incitici anıları koymak istiyordu. Ve itiraf etmeliydi ki, adamlarına bir şeyler vermek istiyordu.

arzuluyorlardı. Kendini onlara açmak ve daha önce yapmadığı bir şekilde onları tamamen içeri almak.

Artık sır yok, diye fısıldadı bağlantıları aracılığıyla ikisine de. Artık yalan yok. Üçümüzün bir olmasını istiyorum. Bunu yapmak istiyorum.

Zihinsel bağlantı aracılığıyla yalan söylemek neredeyse imkânsızdı ve Deep ile Lock'un samimiyetini kaydettiğini hissedebiliyordu. *Ciddi olduğumu, bunu gerçekten istediğimi biliyorlar, diye düşündü. Beni ne kadar korkutuyor olursa olsun.*

Evet, biliyoruz, Derin ona usulca güvence verdi. Ama korkmana gerek yok, tatlım. Sadece rahatla ve Lock ile benim sana zevk vermemize izin ver.

Kat bunu denemeye çok istekli olsa da, *orasının* doldurulmasından nasıl zevk alabileceğini hâlâ anlamamıştı.

Çünkü başlangıçta seni doldurmayacağız, dedi Lock ona yatıştırıcı bir şekilde.

Sen değil misin? O zaman ne-? O daha sorusunu bitiremeden, ışık ikizi ayak bileğinden dizine kadar uzun, yavaş bir iz yalayarak cevap verdi.

çıkır, küçük Kat, diye mırıldandı Deep kafasının içinde. Bornozunu çıkar ve Lock'un seni tatmasına izin ver.

Beni orada mı tatmak istiyorsun? Kat belirsiz bir şekilde onlara baktı.

Elbette leydim. Lock ona gülümsedi, sıcak kahverengi gözleri sevgi ve şehvetle doluydu. İçine girmeye çalışmadan önce sana zevk vererek seni rahatlatmamız gerekiyor. Tatlı küçük gül goncanı dilimle açmaktan daha iyi bir yol var mı?

Bilmiyorum... Kat huzursuzca bacak bacak üstüne attı.

Neyin var? Deep yanağını okşayarak sordu. Kukunu tatmamıza izin vermekle ilgili bir sorunun yok. Bu neden farklı olsun ki?

*Kat yanaklarının ısındığını hissetti. Çünkü bu...bilmiyorum...**kirli** görünüyor.*

Leydim, banyoyu yeni bitirdik, diye nazikçe hatırlattı Lock. Kirli değilsin. Sıcak, tatlı ve yumuşaksın ve seni tatmayı çok istiyorum.

Gerçekten mi? Kat dönüp ona baktı. Orada bile mi?

Özellikle orada, Deep ona güvence verdi. Ve bunu kolaylaştırmak için, Lock üzerine inerken tutacağım. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun,

değil mi? Önce ben ölürdüm.

Ben de öyle, diye mırıldandı Lock, dizini nazikçe öperek. Lütfen leydim. Benim için kendini aç. Seni tatmayı çok istiyorum.

İkisinden yayılan sevgi, şehvet ve şefkat o kadar güçlüydü ki neredeyse onu boğmakla tehdit ediyordu - ama iyi anlamda. *Pekâlâ*, diye fısıldadı Kat. Doğrulup bornozunu silkti ve yatağın diğer tarafına fırlattı. *Yavaştan aldığımız sürece. Ve enerjimizi Lauren'ı bulmak için kullandığımız sürece.*

Kabul ediyorum, diye mırıldandı Derin ve Lock'un kabul ettiğini hissetti.

Tamam o zaman. Kat derin bir nefes aldı ve ikisine de baktı. *Hadi başlayalım.*

Pekala, tanıdık bir şeyle başlayalım. Buraya gel ve bacaklarımın arasına otur, diye talimat verdi Derin.

Kat onun dediğini yaptı, ona yaslandı ve çıplak, kaslı göğsünün sırtına değen sıcaklığının tadını çıkardı.

Çok iyi, Deep yumuşak bir şekilde talimat verdi. Şimdi Lock'un uyluklarını açmasına izin ver.

Kolay değildi ama Kat yine itaat etti. Lock'un kalçalarını ayırmasını ve kumral buklelerden oluşan düzgünce kesilmiş bir yuva ile süslenmiş seksinin tümseğini ortaya çıkararak onları genişçe açmasını izledi. Daha önceki korkusuna rağmen, amcığı şimdiden ıslanmaya ve arzuyla şişmeye başlamıştı. Bu onun en sevdiği şeylerden biriydi - Derin'e yaslanmak ve Lock açık amını okşarken onun kulağına ateşli, kirli fanteziler fısıldadığını duymak.

İkisi tarafından kuşatılmış olmak, onlar onu memnun ettikçe ona duydukları sevgi ve şehvetin arttığını hissetmek inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Pek çok insan erkeğinin aksine, Kindredlar aşağı inmekten zevk alıyordu. Aslında, Deep ve Lock ona onu açmanın ve amının tadına bakmanın en sevdikleri cinsel eylemlerden biri olduğunu söylemişlerdi. Kat de onların tadına bakmaktan zevk alıyordu ama zevk veren taraf olmayı tercih ettikleri için buna pek izin vermiyorlardı.

Amından başla, kardeşim, Deep ikizine talimat verdi. Küçük Kat'ımızı uzun uzun ve yavaşça yala. Klitorisini okşa ve dilini onun küçük tatlı amının derinliklerine sok.

Zevkle. Gözleriyle buluşmak için yukarı bakan Lock, kaygan pembe kıvrımlarını ortaya çıkarmak için şişmiş kedi dudaklarını genişçe açtı. Sonra, amının

dilini Kat'in en sevdiği lolipop çeşidiymiş gibi yukarı doğru sürükledi.

Adam sıcak diliyle klitorisini yıkarken ve sonra dilinin ucunu küçük tomurcuğun etrafında döndürerek ıslak etinin üzerinde büyülü desenler çizerken Kat'in nefesi boğazında düğümlendi. Tanrım, buna hiç alışabilecek miydi? Bir erkek kardeşinin kollarında yatarken diğerinin ona oral seks yapmasına alışabilecek miydi? Hâlâ sapıkça ve biraz da yasak gibi görünüyordu. Ama Deep ve Lock'un ona yapmak *istediği* şey bundan çok daha yasaktı.

Lock sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi aşağıya doğru sokuldu ve yarığının alt kısmı ile gül goncası arasındaki dar, hassas deri sınırını yalamaya başladı.

Kat bu ani his karşısında nefesini tuttu. Ve evet, orasının yalanması garip hissettirse de, tam olarak acıtmıyor ya da yanlış hissettirmiyordu. Aslında çok iyi hissettirmeye başlamıştı, özellikle de Derin onun önüne uzandığından ve meme uçlarını nazikçe çekiştirdiğinden beri.

İşte böyle kardeşim, diye yumuşak bir sesle hırladı. *Şimdi küçük Kat'ımızı yala. Dilinle o tatlı bakire gül goncasının izini sür.*

Ama ben bakire değilim, diye itiraz etti Kat, başını çevirip ona bakarak.

Siyah gözleri onunkileri yaktı. *İncitildin ve zorla alıkonuldun, küçük Kat. Bunların hiçbirisi sevişmek sayılmaz. Seni gerçekten seven ve rahatına önem veren bir erkek tarafından içine alınıp doldurulana kadar benim gözümde hâlâ bakiresin.*

Ve benimkini, diye ekledi Lock, yukarı bakarak. *Lütfen leydim, sizi istediğim gibi tadabilmek için biraz daha açmam gerekiyor.*

Kat bunun kirli ya da yanlış olduğunu söyleyerek tekrar itiraz etmek istedi ama Lock'un onu daha da geniş açmasını ve dilini kalçalarının arasındaki oluktan aşağıya, yasak bölgeye doğru kaydırmasını izlerken kelimeler boğazında düğümlendi.

"Tanrım!" hafif ikiz, diliyle gül goncasını dikkatli bir şekilde keşfetmeye başladığında yüksek sesle nefes aldı. Çevresini nazikçe yaladı ve sonra, çok nazikçe, dilinin ucunu tam merkezine bastırdı. Kat bu hassas penetrasyon karşısında tekrar soluk soluğa kaldı ve Deep onaylarcasına homurdandı, belli ki aniden bastıran şaşkın şehveti hissediyordu.

Kat, Lock'un yaptığı şeyin onu ettiği gerçeğinin üstesinden gelemiyordu. Önünde diz çökmüş, yetenekli diliyle mahrem arka girişini delen ışık ikizini izlemek sıcak ve inanılmaz derecede erotikti. Bir milyon yıl boyunca böyle bir şeyden zevk alabileceğini asla hayal etmemişti ama şimdi yeterince alamıyordu.

İyi hissettiriyor, değil mi? Deep bağlantıları aracılığıyla sordu. Lock'un seni orada tatmasına izin vermek -dilini içine sokmak- iyi hissettiriyor.

Evet, diye itiraf etti Kat, başka türlü davranmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını bilerek. Buna inanmakta güçlük çekiyorum ama evet, evet öyle. İnanılmaz bir şey.

İzlemesi son derece ateşli olduğundan bahsetmiyorum bile. Deep, zevkten/acıdan ciyaklayana kadar meme uçlarını büktü ve sonra büyük bir eli karnından aşağı kayarak bukleli tümseğini kavradı. Tanrım, Lock'un seni becermesini seyretmeye bayılıyorum. Neredeyse seni kendim tatmayı sevdiğim kadar, küçük Kat.

Kat, İkiz Akraba zihniyetinin bir parçasının, sevgilileri ikizleri tarafından tatmin edilirken onları izlemekten zevk almak olduğunu biliyordu. Bu durum kardeşler arasındaki kıskançlığı ortadan kaldırıyor ve birinin dışlandığı ya da küçümsendiği hissine kapılmasını engelliyordu. Sevgilileri insan olsaydı böylesine dostane ve paylaşımcı bir ilişki asla mümkün olmazdı ama İkiz Türler bir dişiyi aralarında paylaşmak için doğmuşlardı ve bundan kadar zevk alıyorlardı.

Kabzadan bahsetmişken, Lock dilini daha ne kadar derine sokacaktı? *Daha fazla, Derin'in onu çağırdığını duydu. Onu nazikçe ama iyice del, kardeşim. Küçük Kat'ımızı dilinle aç.*

"Lütfen!" Kat onların arasında kıvranıyor, hareketsiz kalamıyordu. Orada herhangi bir şeyin olmasının Devon'la yaşadığı korkunç hisleri geri getireceğinden korkuyordu ama zevkten başka bir şey yoktu. O kadar çok zevk almıştı ki neredeyse dayanamayacaktı. Ve sonra Deep amının dudaklarını ayırıp şişmiş klitorisini okşayarak buna bir yenisini ekledi.

"Derin," diye nefes nefese kaldı. "Ne-?"

"Sana dokunuyorum," diye usulca kulağına homurdandı. "Seni hazırlıyorum. Lock dilini kullanmayı bırakıp parmaklarını gül goncana sokmak üzere. Bu senin için sorun olur mu, küçük Kat? Sana böyle dokunmasına izin verecek kadar açık olabilir misin?"

"Ben... Sanırım öyle," diye fısıldadı Kat. Lock'un dilinin geri çekildiğini hissettiğinde hafifçe gerildi ve sonra parmakları onun yerine oradaydı. Ancak Lock onu yine şaşırttı. Onu sadece istila etmek yerine, bir tür sıcak, yatıştırıcı kremin hassas arka girişine sürüldüğünü hissetti. Kat biraz sıçradı ve sonra hafif ikizin nazik dokunuşuyla rahatlamaya çalıştı. "O da ne?" diye sordu.

Lock ona bakarak, "Sadece yolu kolaylaştıracak bir şey leydim," diye mırıldandı. "Sisteminizdeki bağlanma meyvesi parmaklarıma kolayca uyum sağlamanızı sağlayacak ama bu deneyimin mümkün olduğunca yumuşak ve nazik olmasını istiyorum."

Kat gülümsedi ve parmaklarını onun koyu altın sarısı saçlarında gezdirmek için uzandı. "Her zaman çok düşüncelisin Lock. Seni seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum leydim." Gülümsedi, sıcak kahverengi gözleri duygularla doluydu. "Size bu şekilde dokunmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Evet Kat, bize güvendiğin için teşekkür ederim." Deep onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu hem Lock hem de benim için çok şey ifade ediyor."

"İkinizin de bu kadar önemsiyor olması benim için çok şey ifade ediyor." Kat sırtını Deep'in geniş göğsüne yasladı ve Lock'a başıyla onay verdi. "Devam et. Ben... Sanırım hazırım."

"Yavaşça o zaman," diye mırıldandı. Gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan içine girmeye başladı.

Lock ilk parmağını içeri soktuğunda Kat biraz sıçradı ama haklıydı - sürekli bağlayıcı meyve diyeti, bu bölgede Devon'la önceki deneyiminde sahip olduğundan çok daha fazla esneklik sağladı. Lock onu önce bir, sonra iki, sonra üç parmağıyla nazikçe becerirken hiç acı duymadı. Ve üzerinde çalışırken, Deep şişmiş klitorisini okşamaya ve bağlantıları aracılığıyla ne kadar güzel ve cesur olduğunu fısıldamaya devam etti.

Kat tam sınıra gelene kadar zevk arttıkça arttı. Sadece bir vuruş daha onu uçuracaktı... tabii ki Lock parmaklarını geri çektiğinde ve Deep onu okşamayı bıraktığında.

"Siz ikiniz!" diye inledi hayal kırıklığı içinde. "Ne kadar yakın olduğumu biliyorsun. söyleyebileceğini *biliyorum*."

"Söyleyebiliriz, tamam." Deep onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ama eğer Lauren'ı bulmak istiyorsan biraz beklemen gerekiyor." Onun gözlerinin içine baktı. "Boşalmadan önce ikimiz de kışına ve amına gömülene kadar beklemelisin, küçük Kat. Tamam mı?"

Kat onun samimi sözleri karşısında kızardığını hissetti. "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Hanginiz... beni oraya dolduracak?"

Deep kaşlarını çatı. "Bu zevki ben de yaşamak isterdim ama bence ilk seferinde Lock'un yapmasına izin vermeliyiz."

"Derin doğru," diye kabul etti Lock. "Benim aletim onunki kadar kalın değil. Sizin için daha az korkutucu olacaktır leydim."

"Korkmuyorum," dedi Kat çenesini kaldırarak. "Artık değil... değil." Bu neredeyse doğrudu. Dürüst olmak gerekirse, şimdi gerçek eyleme geçtikleri için kalbi o kadar sert atıyordu ki kaburgalarını kırıp kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Ama yine de bunu istiyordu, hem de çok istiyordu.

Derin ona eleştirel bir gözle baktı. "Evet, biraz öylesin. Ama endişelenme, küçük Kat. Yolun her adımında seni tutuyor olacağım. Sadece bana yaslan ve gözlerimin içine bak. Seni güvende tutacağım."

"Ve eğer herhangi bir zamanda rahatsız olursan, bana haber ver," diye mırıldandı Lock. "Fikrini değiştirirsen hemen duracağıma ve geri çekileceğime yemin ederim."

Kat bunun sanmıyordu. Artık bu işe başladığına göre, sonuna kadar götürmek istiyordu. Tüm vücudunun cinsel boşalım için yanıp tutuştuğundan bahsetmiyorum bile. Ama sevgililerinin onun ihtiyaçlarına özen gösterdiğini ve her ne yapıyorlarsa dayanamayacak kadar rahatsız hissettiklerinde durmaya istekli ve muktedir olduklarını bilmek güzeldi.

Hadi yapalım, diye fısıldadı, bir kez daha zihin bağlantılarına geri dönerek. *Bunu istiyorum. İkinizi de içimde istiyorum... şimdi.*

Nasıl isterseniz leydim, diye mırıldandı Lock ve Derin, *Elbette küçük Kat,* dedi.

İkisi onu yatağa yan yatırıp Lock'u arkasına, Derin'i de önüne yatırdılar. İkisinin arasında kalan Kat her zamanki gibi sıcak ve korunaklı hissetti. Deep onun rahat olduğundan emin oldu, başını

böylece gözlerinin içine bakabildi ve Lock onun sırtını yatıştırıcı bir okşayışla okşadı.

Şimdi yavaşça, küçük Kat, diye mırıldandı Derin zihninde, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Lock önce gül goncana girecek. Sadece o tamamen içine girdiğinde amını dolduracağım. Hazır mısın?

Evet, diye fısıldadı Kat, kalbi küt küt atıyordu. Evet, ben hazırım.

Güzel. Deep onun yanağını sevgiyle okşadı ve ardından Lock'la göz teması kurmak için omzunun üzerinden baktı. Yavaşça, kardeşim. İlk başta sadece ona doğru bastır. Aletinin başının onun tatlı tomurcuğunu öptüğünü hissetmesine izin ver.

Lock bacağını kaldırırken Kat dudağını ısırды. Hafif ikizin aletinin geniş başının nazikçe ama sıkıca doğrudan gül goncasına bastırдыğını hissetti. Bir an için Devon'la geçirdiğı o gece aklına geldi ve paniğı kapıldı. Ama eski erkek arkadaşı hiç bu kadar yavaş ve sabırlı olmamıştı. Kıpırdamadan durup, sikinin kıkına değmesi hissine alışmasına izin vermek yerine, sadece ilerlemiş ve dayanılmaz bir acıya neden olmuştu.

Lock and Deep bana bunu asla yapmaz, diye hatırlattı Kat kendine, sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alarak. Ayrıca sistemimde bağlayıcı meyve var. Bunu yapabilirim.

"Yap şunu," dedi yüksek sesle ve sesi titremediğinde gurur duydu. "Devam et Lock. İçime koy... içime koy. Bunu kaldırabilirim."

"Emin misin?" Derin onun yanağını okşadı ve o da başını salladı. "Pekâlâ." Lock'a baktı. "Her şey yolunda kardeşim. Onun içine girebilirsin. Sadece çok yavaş yap."

"Elbette," dedi Lock güven verici bir şekilde. Sonra Kat, Lock' aletinin küt ucunun içeri doğru bastırmaya başladığını, Lock içine girerken onu nazikçe ama sıkıca gerdiğini hissetti.

Kat, Lock'un sikinin başının içeri kaydığını ve ardından iki ya da üç inç kalınlığındaki shaftın geldiğini hissetti. Acı yoktu ama Lock'un shaftı onu istila ederken biraz zıplamaktan ve Deep'in kaslı kollarını sıkmaktan kendini alamadı.

Sakin ol, küçük Kat, diye mırıldandı, gözlerini onunkilerle birleştirerek. Sadece rahatlamaya çalış ve Lock'a karşı açık ol.

Öyleyim, diye fısıldadı. Sadece... beklediğimden biraz daha zor.

Durmamı mı istiyorsun? Lock bağlantıları aracılığıyla gönderdi, zihinsel sesi endişeliydi. Çünkü siz isterseniz yaparım leydim. Hemen geri çekileceğim. Eylemlerini sözlerine uydurmaya başladı ama Kat uzanıp onun kolunu yakaladı.

Hayır, çekme. Çekip çıkarma. Seni içimde istiyorum Lock. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.

İstediğiniz kadar zaman ayırın leydim, diye karşılık verdi, onu okşayarak yatıştırıcı bir şekilde. Sen isteyene kadar bir daha hareket yemin ederim.

Teşekkür ederim, diye fısıldadı Kat.

Kat, bana bak, diye mırıldandı Derin ve çenesini kaldırdığında karanlık ikizinin ona dikkatle baktığını gördü.

Evet? Geri gönderdi.

Anlat bana. Nasıl hissettirdiğini anlat. Nasıl hissettiğini söyle.

Kat dudağını ısırdı. Ben... Ben açılmış hissediyorum. Açılmış ama ihlal edilmemiş, bu iyi bir şey. Ve acıtmıyor. Sadece kötü anıları geri getiriyor.

O zaman iyi bir şeyler yapmaya çalışmalıyız, dedi Derin kararlı bir şekilde. Şimdi sana dokunacağım, Kat. İri bir el kalçalarının arasından kayarak tekrar amını avuçladı. Lock içinde kalırken tatlı amcığını açacak ve seni okşayacak. Sadece yarısına kadar girdi, değil mi?

Kat başını salladı. Evet, sanırım öyle.

Güzel. Ben sana dokunurken, Lock'ın şaftına konsantre olmanı istiyorum. Onu içinde hisset. Onun tamamen içine girmesinin, arka girişini tamamen doldurmasının nasıl bir şey olacağını hayal et. Kendini açılmanın, zalimlik ve acı yerine sevgi ve şefkatle içine girilmesinin hissine bırak.

Deneyeceğim, diye söz verdi Kat, başını kaldırıp ona bakarak. Senin ve Lock'un beni hiç incitmedi. Bu yardımcı olur.

Sevindim, küçük Kat. Deep onu öpmek için başını eğdi ve aynı zamanda Kat onun ıslak kıvrımlarını ayırdığını ve dikkatli bir parmak ucuyla şişmiş klitorisinin yan tarafına hafifçe vurduğunu hissetti. Bunu deneyecek kadar bize güvenebildiğine sevindim.

Ben... Ben denemekten daha fazlasını yapmak istiyorum, dedi Kat ona, bacaklarının arasında yavaş yavaş zevk ateşi yükselirken nefes alış veriş hızlanmaya başlamıştı. *İkinizin de içimde olmasını, benimle aynı anda sevişmenizi istiyorum.*

Zamanı gelince, Deep söz verdi ve onu tekrar öptü. *Şimdilik sadece bacaklarının arasındaki hislere konsantre ol. Lock'un şaftının tomurcuğunuza girmesi nasıl bir his? Sizi oraya doldurmasına izin vermenin verdiği zevkin kıpırtılarını hissetmeye başladınız mı?*

Kat bir an için gözlerini kapattı. Kasıtlı bir çaba sarf ederek eski erkek arkadaşıyla olan geçmişini unuttu ve şu anda Lock ve Deep ile olanlara konsantre oldu. Işık ikizinin şaftı kalındı ve onu sınırına kadar geriordu, ama kötü hissetmiyordu. Aslında, sevgilisinin sikine bu kadar açık olmak iyi hissettiriyordu. Kendini yaymak ve onu bu şekilde doldurmasına izin vermek güzeldi, özellikle de Deep'in amını doldurmakta çok geride kalmayacağını bildiği için.

Sonunda itiraf etti, hoşuma gidiyor. Acı olmadığına çok erotik bir his.

Lock'un sizi tamamen doldurmasına izin verebileceğinizi düşünüyor musunuz?

Kat başını salladı. *Evet, sanırım öyle. Kilit?*

Emrinizi yerine getirmek için hazırım ve bekliyorum leydim, ışık ikizi geri döndü. *Şimdi şaftımı kabzasına kadar içine batırayım mı?*

Kat derin bir nefes aldı, içinde korku ve arzu savaşıyordu. *Evet,* geri gönderdi. *Evet, lütfen yap. Seni içimde istiyorum Lock. Sonuna kadar içimde.*

Leydimin istediği gibi. Yumuşak ve sıcak bir şeyin boynuna bastırıldığını hissetti ve Lock'un onu oradan öptüğünü fark etti. Sonra kaldıraç kalçalarını kavrayarak uzun, kalın aletin geri kalanını yumuşak bir şekilde kıkına kaydırıldı.

Kat istemsiz bir inilti çıkardı ama bu bir acı sesi değildi. Aksine, böylesine yasak bir bölgede tamamen doldurulmanın ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyordu. Lock'un kalçalarının kalçalarına sürtündüğünü hissetti ve onun tamamen içinde olduğunu, tıpkı istediği gibi onu kabzasına kadar doldurduğunu biliyordu.

Sen iyi misin? Deep ona bakarak mırıldandı. Geniş parmak ucu şişmiş klitorisini yavaşça, erotik bir şekilde okşamaya devam etti ve içindeki zevki nazıkçe artırdı.

Evet. Kat başını salladı. Evet, iyi hissettiriyor. Harika. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey senin de içimde olman.

Yani sana da nüfuz etmem için hazır mısın? Deep'in okşayan parmağı aşağı kayarak amcığına girdi ve kaygan kuyusunun derinliklerine bastırdı. Hazır olduğunu söyleyebilirim, diyerek kendi sorusuna cevap verdi. Tanrım, küçük Kat, çok ıslaksın.

Çünkü sana içimde ihtiyacım var. İkinize de, dedi Kat ona, gözlerinin içine bakarak. Lütfen Deep, doldur beni.

Zevkle, tatlım. İkisinin arasına uzanarak sikinin geniş başını amının ıslak girişine yerleştirdi. Kat, adamın kalın aletinin yavaşça içine girdiğini hissettiğinde iniltisini tutamadı. Tanrım, ama bu inanılmaz bir histi. Daha önce hiç yaşamadığı kadar sıcak ve erotikti.

Geçmişte, erkekleriyle sevişirken, her zaman birbirleriyle kaynaşmışlardı, böylece amına tek bir penis gibi girebiliyorlardı. Bu kez her iki shaftı da belirgin bir şekilde hissedebiliyordu ve bu his inanılmazdı. Göz kapakları zevkten kısa süreliğine kapandı ve onları açtığında Derin'in ona baktığını gördü.

"Tanrım, çok güzelsin Kat," diye fısıldadı kısık sesle. "Ve ikimizi birden bu şekilde almak için çok cesursun. Bacaklarını açıp Lock ve benim aynı anda hem amını hem de götünü doldurmamıza izin verdiğin için çok tatlı ve cesursun."

O konuşurken, Kat onun sikinin geniş başının kanalının ucuna doğru bastırdığını hissetti ve her iki adamın da onun içinde olduğunu, onu tamamen doldurduğunu biliyordu. "Tanrım," diye inledi usulca, zevki gittikçe . "Çok iyi. Çok... çok doğru."

"Üçümüz birlikte olduğumuzda her zaman doğrudur leydim," diye mırıldandı Lock, tekrar boynunu öperek. "Yine de itiraf etmeliyim ki bu inanılmaz. Deep'in shaftının benimkine sürtündüğünü hissedebiliyorum."

"Ben de seninkini hissediyorum kardeşim," diye homurdandı Derin. "Söyle bakalım, kadınıımızı nasıl sikeceğiz? Birbirimize karşı mı yoksa bir bütün olarak mı hareket edelim?"

"Tek olarak," diye cevap verdi Lock hemen. "Bayan Kat'in ikimizin de amına ve gül goncasına birlikte girip çıktığımızı hissetmesi gerekiyor."

"Kulağa hoş geliyor... bana hoş geliyor." Kat sesinin soluksuz çıkmasına engel olamıyordu. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemişti - her iki sevgilisi de aynı anda amını doldururken bile. Çifte penetrasyon bir

Yepyeni bir his, inanılmaz derecede yoğun bir his, içinde hareket etmeye başladıkları anda bir roket gibi patlayacakmış gibi hissediyordu.

Tam da istediğimiz şey bu, diye gönderdi Derin , belli ki düşüncesini yakalamıştı. Orgazmın ne kadar yoğun olursa, o kadar uzağa gidebiliriz.

O zaman gidelim, diye gönderdi Kat, eğilip kara ikizine tutkulu bir öpücük verdi. Daha fazla bekleyemem, gelmem gerek!

*Leydimin istediği gibi, diye mırıldandı Lock. O ve Deep göz göze geldiler ve karanlık ikiz **Şimdi** diye mırıldandı.*

Her iki kalın shaft da yavaşça kıcından ve amından çekilirken ve sonra tekrar içeri girerken, öncekinden daha da derine inerken Kat'ten düşük bir nefes alındı. Başını geriye atarak Lock'un geniş omzuna yasladı ve tekrar yaptılar, onu şimdiye kadar bildiği veya hayal ettiği herhangi bir zevkin ötesine geçecek şekilde birlikte becerdiler.

Ve içindeki sadece sikleri değildi; iri, sıcak eller ve ateşli ağızlar her yerindeydi. Lock meme uçlarını mıncıklarken boynunun yan tarafını yalıyor ve öpüyordu ve Deep elini tekrar ikisinin arasına sokmuş ve şişmiş klitorisini eskisinden çok daha sert bir şekilde okşuyordu.

Birdenbire içinde iki yarağın olması, onu sikmeleri, erkekleri onu bildikleri her şekilde tatmin ederken onu sevmeleri Kat için çok fazlaydı. Yüksek sesli, nefes nefese bir çığlıkla orgazmının uçuşa geçtiğini hissetti.

Patlat! diye düşündü çılgınca.

Ve birden her yerde yıldızlar belirdi.

Dokuzuncu Bölüm

"Al bakalım." Lauren geminin ön tarafına doğru yürüdü ve Xairn'in gömleğini uzattı.

"Koltuğumun arkasına bırakın lütfen." Siyah üzerine kırmızı gözleri ekrandan hiç ayrılmadı. Mavi ve kıpkırmızı terliklerini değiştirip yerleştirmesi için geçen sürede onları karanlık sokaktan başka bir karanlık sokağa götürmüştü.

"Neredeyiz?" Lauren iniş hazırlıklarını yaparken sordu.

"Slk Değişim Evi'nin park yeri." Gemiye düzgünce büyük bir taş durağa çekti ve yavaşça indirdi. "İşte. Ve bir an bile erken değil."

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

Xairn ona yan gözle baktı. "Hava karardıktan sonra ekleme bölgesinin halka açık kısmında bulunmak güvenli değil. Bu bölge doğrudan Slk Evi ile iletişim halindedir."

"Size yardım eden adamın adının Vrr olduğunu söylediğinizi sanıyordum?"

"Öyleydi ama emekli oldu. Slk onun oğlu ve aynı derecede yetenekli... ama çok daha pahalı." Xairn kaşlarını çatı. Sonra iç çekerek kontrolleri kilitledi ve ayağa kalktı. "Gelin. Bizi bekliyor olacak."

Adam gömleğine uzanırken Lauren'a sürtündü ve Lauren kolunun arkasında sıcak ve ıslak bir şey hissetti. Aşağı baktığında teninde koyu kırmızı bir leke gördü. "Xairn?" Lauren soru sorarcasına ona baktı.

"Ne?" Adam gömleğin içinde omuz silkmeye başlamıştı ki, kadın bir eliyle kolunu tutarak onu durdurdu. Daha yakından bakınca kırmızı sıvının kaynağını gördü. Siyah uçuş pantolonunun kemerinin altında bir yerde, yan tarafındaki bir kesikten kan akıyordu.

"Bu ne?" diye sordu, onun yan tarafını göstererek. "Yaralı olduğunu bana neden söylemedin?"

Büyük savaşçı sanki yarasını ilk kez fark ediyormuş gibi yere baktı. "Bir sıyrık. Size dönerken birkaç kavgaya karıştım. Geç kalmamın ana sebebi buydu."

"Bir çizikten çok daha fazlası var. Bir bakayım." Adam reddetmeye başlayınca Lauren sesini sertleştirdi. "*Bakmama izin ver* dedim."

"Yapmamanı tercih ederim," dedi sertçe. Ama o çoktan kemerini çözmüş ve yaralarının boyutunu görmek için siyah pantolonu adamın kaslı karnından ve kalçalarından aşağı doğru itmeye başlamıştı. Sağ kalçasının önünden sırtının kıvrımına kadar uzanan uzun, kötü bir yara vardı. Neyse ki derin görünmüyordu ama hâlâ kan sızıyordu ve Lauren enfeksiyon kapmasından korkuyordu.

"Burada bekle," dedi. "Sanırım banyoda bir çeşit ilk yardım çantası gördüm. Hemen döneceğim."

Daha önce gördüğü mini çantayı aldı -içinde bandaj gibi görünen bir şey ve üzerinde uzaylı yazıları olan şişeler vardı- ve Xairn'e geri getirdi. Xairn hâlâ geminin ortasında bir heykel gibi hareketsiz ve kaşları çatık bir şekilde duruyordu.

"Tamam şimdi," dedi Lauren. "Bu konuda bana yardım etmen gerekecek çünkü Kindred okumuyorum." Başını kaldırıp ona baktı. "Ya sen?"

"İki yüzden fazla dil ve lehçeyi akıcı bir şekilde konuşabiliyorum. Ve evet, Kindred ortak dili de bunlardan biri," diye cevap verdi.

Lauren alçak sesle ıslık çaldı. "Vay canına! Bu inanılmaz. Bu bir Scourge şeyi mi?"

Başını iki yana salladı. "Dillere karşı bir yeteneğim var. Bildiğim kadarıyla bu halkım arasında yaygın değil. Belki de... bu yeteneği annemden miras almış olabilirim."

"Onun hakkında daha önce hiç konuşmadın," dedi Lauren usulca. "O öldüğünde çok genç miydin?"

"Onun ölü mü diri mi olduğunu bilmiyorum," dedi Xairn sert bir sesle. "Sadece babamın ben doğduktan kısa bir süre sonra beni ondan aldığını biliyorum."

"Ah, özür dilerim. Ben sadece..."

"Önemli değil." Başını salladı ve üzerinde tuhaf görünümlü bir tıpa olan yeşil plastik cam şişeyi işaret etti. "Bu dezenfektan. Önce onu kullanmalısın."

"Tabii ki." Lauren onun annesi hakkında soru sorarak ayağını gerçekten ağzına sokmuş gibi hissetti. Onun hakkında konuşmak istemediği çok açıktı.

Kader, her neyse. Bir an şişenin tıpasıyla oynadı ve tıpa elinde kaldı. "Oh!" Şaşkınlıkla ona baktı. Tıpa, ucu şişkin uzun bir çubuğa bağlıydı. İçinden berrak, yapışkan bir sıvı damlıyordu. Başını kaldırıp Xairn'e baktı. "Sanırım sadece... bununla mı yayacağım?"

Başını salladı. "Evet."

Lauren omuz silkti. "Tamam." Asanın şişkin ucunu dikkatle uzun yaranın başlangıcına dokundurdu ve yarayı yapışkan sıvıyla boyamaya başladı.

Xairn tıslayarak bir nefes aldı ve koca vücudundaki tüm kaslar bir anda kasıldı.

"Ah, çok özür dilerim!" Lauren başını kaldırıp ona baktı. "Acıyor mu?"

"Hoş değil ama hayatta kalacağım. Lütfen devam edin-Slk bizi bekliyor."

"Pekâlâ." Lauren yarayı boyamaya devam etti ama arada acıyı hafifletmek için yatıştırıcı bir soğuk hava üfledi.

Xairn kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sadece daha iyi hissettirmeye çalışıyorum." Lauren utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Bunu benim için annem yapardı. Yara bandını yapıştırmadan önce her zaman kesiklerime üflerdi." Omuz silkti. "Daha az acıtıyordu. Bırakmamı ister misin?"

Yüzünde garip bir ifade belirdi ve cevap verirken sesi biraz daha mesafeliydi. "Hayır, sorun değil. İstersen devam edebilirsin."

"Güzel." Lauren ona gülümsedi ve elindeki işe geri döndü. Kesiğin tamamını dezenfektanla boyadıktan sonra tıpayı yeşil şişeye geri taktı ve küçük çantanın içinde gazlı bez rulosuna benzeyen bir şey aradı. Ama tam onu açmak üzereyken Xairn elini uzattı.

"Ver onu bana."

Lauren kaşlarını çatı. "Bunu kendin takamazsın. Bu kesik sırtının yarısına kadar uzanıyor."

"Denemeyeceğim ama *qui*'yi etkinleştirmem gerekiyor."

"Ne?" Lauren elindeki gazlı bez rulosuna bakarak kaşlarını çatı.

"*Qui*. Merhamet Tanrıçası bandajı anlamına geliyor."

"İçinde bir tür mikroçip falan mı var?"

"Pek sayılmaz. Çoğu Kindred icadı gibi, bu da aslında yaşayan bir organizma. Ama çalışması için aktive edilmesi gerekiyor." Elini tekrar uzattı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Lauren onun dile getirilmeyen isteğine boyun eğerek ruloyu ona uzattı.

Xairn ruloyu ağzına götürdü ve yabancı dilde bir şeyler fısıldadı. Sonra ruloyu alına, iki yanağına ve dudaklarına bastırarak Lauren'a geri verdi. "İşte oldu. Artık işe yaramalı."

"Ona ne dedin?" Lauren tül gibi bir maddeyi açmaya başlayarak sordu. *Hayır, madde değil, hayvan sanırım. Ne kadar tuhaf.*

"Tam olarak 'Kanımdan iç ve beslen. Bedenim senindir, istediğin gibi iyileştirebilirsin. Bir hediyeye karşılık bir hediye. Bir hayata karşılık bir hayat."

"Bedenim senin," diye mırıldandı Lauren. "Hmm. Sanırım bu hoşuma gitti." Şu anda istediği uzunlukta bir sargı bezi vardı ama onu uygun şekilde kesmenin caiz olup emin değildi. Belki de sargıyı Xairn'in belinin etrafına dolamalıydı... Bu düşünce zihninde kayboldu ve yerini merak aldı. O izlerken, *qui* kendini tam istediği uzunlukta kısalttı. Biraz da genişledi ve avucundan biraz daha geniş bir hale geldi. "Pekala." Bir süre ona baktıktan sonra omuz silkti ve yavaşça Xairn'in yanına bastırmaya başladı.

Nasıl yapışacağından emin değildi; kullanabileceği bir yapıştırıcı ya da bant var mıydı? Ama *qui* onun kaslı tarafına hemen yapıştı ve herhangi bir yardım almadan güzelce yapıştı.

Lauren etkilendi. "Bu çok iyi. Bu gerçekten çok iyi," diye mırıldandı ve canlı bandajın pürüzsüz ve eşit bir şekilde uygulandığından emin olmak için elini onun yan tarafında gezdirdi. "Keşke Kindred bunu Dünya ile paylaşırsa."

"Aslında bu eski bir teknoloji. Artık çok daha sofistike iyileştirme yöntemleri var." Xairn'in derin sesi gergin geliyordu. Lauren onun iri ellerinin iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmış olduğunu fark etti.

Ona dokunduğunda titriyordu. Kaşlarını çattı. *Onu incitiyor muyum?* "İyi misin?" diye sordu yüksek sesle.

"Peki." Gözleri alev alev yanarak ona baktı. Yüzündeki ifade o kadar yoğundu ki kız biraz geri çekildi.

"Xairn?" diye sordu, tedirginliğini sesinden uzak tutmaya çalışıyor ama pek de başaramıyordu.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Onları açtığında, siyah üzerine kırmızı derinliklerindeki ateş biraz sönmüş gibiydi. "Beni bağışlayın ama Slk bekliyor. Yaramla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim ama artık gerçekten gitmeliyiz."

"Pekâlâ." Lauren ayağa kalktı ve ağrıyan dizlerini ovuşturdu. "Bu zemin çok sert. İlk yardım çantasını yerine koyayım da gidelim."

* * * * *

Xairn onun gidişini izlerken uçuş pantolonunu yeniden bağladı, kıvrımları için aldığı hacimli gümüşü mavi giysinin içinden bile hâlâ - en azından onun için. Çok büyüktü ama öyle olmasını istemişti. Onun tarafından, onun güzel vücudunun görüntüsü tarafından baştan çıkarılmak istemiyordu. Ama ona kalırsa hiçbir şey giymemiş de olabilirdi. Onun nasıl tamamen çıplak görüldüğünü hatırlayıp duruyordu.

Bunu düşünme, dedi kendine şiddetle. Ama elinde değildi.

Baba Gemisi'nden ayrılıp Scourge'ların ana gezegenine doğru yola çıkmadan hemen önce Lauren ona verdiği pelerini çıkarıp kendini ona sunmuştu. Gözlerini kapattığında hâlâ kalçalarının kıvrımlarını, dolgun göğüslerini ve sıkı, çilek kahverengisi meme uçlarını görebiliyordu. Ve hepsinden daha cazip olanı, düzgünce kesilmiş siyah bukleler tarafından yarısı gizlenmiş seksinin yumuşak dudakları. Tanrım, çok güzeldi. O kadar güzeldi ki içini acıtıyordu.

Elbette Xairn onun kendisini gerçekten istediği yanılısamasına kapılmamıştı, istemiyordu. Bunu sadece onun dokunuşunu AllFather'inkine tercih ettiği için yapmıştı - akli başında her kadının yapacağı gibi. Babası dehşet ve deliliği kemiksi, uyuz ellerinde tutuyordu.

Peki ellerimde ne tutuyorum? Kadın kısa süreliğine banyoda kaybolurken Xairn kendi kendine sordu. *Lauren için mi yoksa herhangi bir kadın için mi?* İçinde hiç nezaket yoktu. Şefkatli okşamalar yoktu, bundan emindi.

Kız ona bu kadar nazikçe dokunup yarasını iyileştirirken kendini kontrol etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Yüzü tam da zonklayan ikincil shaftının hizasındaydı ve vücudundaki yumuşak elleri çıldırtıcıydı. Kafası yasak düşüncelerle, engellemesi imkânsız imgelerle dolmuştu.

Kadının narin ellerinin biraz sağa kaydığını ve çözölmüş pantolonunun içine uzandığını neredeyse görebiliyordu. Parmakları ikincil shaftını okşarken serin ve rahatlatıcı hissedecekti. Ve sonra elini onun etrafında dolaştıracak ve birincil shaftına, bağlayıcı shaftına dokunacaktı ve o da... Ama Xairn ne yapmak istediğini düşünmek istemiyordu.

İstemediğim arzularla doluyum, diye düşündü çaresizlik içinde. *Neden uykuda kalmamışlardı ki? Lauren'da bedenimi bu şekilde canlandıran şey nedir?*

Hiçbir cevabı yoktu.

Tam o sırada Lauren geri geldi. "Xairn," dedi onun dinlemeyi sevdiği o yumuşak, tatlı sesiyle. "Sadece ne kadar üzgün olduğumu tekrar söylemek istiyorum."

Kaşlarını çatı. "Neden özür diliyorsun?"

"Benim yüzümden yaralandın." Elini uzattı, parmak uçları Xairn'in titremesine neden olacak şekilde onun yaralı tarafını hafifçe sıyırdı. "Benim eve dönmemi mümkün kılmak için o korkunç splicer'larla savaşıyordun ve ben sana bekleyecek kadar bile güvenmedim. Bana yapmamamı söylediğin halde gemiden dışarı çıktım ve döner dönmez sana uğraşman gereken yepyeni bir sorun verdim. Bunun için çok üzgünüm."

Güzel kehribar gözlerindeki yalvaran bakış, kalbine bir şeyler yapıyor gibiydi. Garipti ama Xairn sanki bir şekilde içinde eriyormuş gibi hissetti. Yine de bu hoş olmayan bir his değildi. "Merak etme," dedi sert sesini nazikleştirmeye çalışarak. "Her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Ben... Senin bir fahişe olarak satıldığını görmektense ölmeyi tercih ederim." Onun erkekten erkeğe dolaştırıldığı, iradesi dışında alıkonulduğu düşüncesi bile Xairn'in içini soğuk, hasta bir hisle dolduruyordu.

sanki yumruk büyüklüğünde bir buz kütlesi yutmuş gibi. *Onları öldürecektim. Ona dokunan herkesi öldürürüm! O benim... benim!*

"Hey..." Elini koluna koyarak onu garip ve sahiplenici düşüncelerden uzaklaştırdı. Nazik dokunuşu teninde ateş gibi yanıyordu ama Xairn ondan durmasını istemedi.

"İyi ki zamanında gelmişim ve sen de *grieza* solucanlarının bulunduğu küpleri ticaret için kullanmışsın." dedi kısık ve boğuk bir sesle. "Son derece şanslıydın."

"Ya da belki koruyucu meleğim bana göz kulak oluyordu." Ona gülümsedi ve Xairn 'koruyucu meleğin' ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen kendini gülümserken buldu - en azından biraz.

"Gel," diye mırıldandı. "Gerçekten gitmemiz gerek."

"Tamam." Parmakları kolundan aşağı kayd ve sonra küçük, yumuşak elini onun büyük, sert elinin içine soktu. Başını kaldırıp ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Xairn kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Ne yapıyorsun?"

"Elini tutuyorum, şapşal." Gülümseyerek parmaklarını birbirine geçirdi ve avucunu hafifçe sıktı. "Eğer sakıncası yoksa yani."

Bu kötü bir fikirdi ve Xairn bunu biliyordu. Böylesine hafif, masum bir dokunuş bile duyularının aşırı yüklenmesine neden oldu. Ama bir şekilde ondan durmasını isteyemiyordu. "Hayır," dedi sonunda, sesi boğuk çıkıyordu. "Ben... Sanırım yok."

"Güzel." Lauren onun elini tekrar sıktı. "Çünkü bu şekilde kendimi daha güvende hissediyorum."

"Öyle mi?" Onunla fiziksel temasın neden güvenlik ya da tehlike hissini değiştirdiğini anlayamıyordu ama belki de bu Dünya'ya özgü bir şeydi. Ya da belki de sadece kadınlara özgü bir şeydi - Xairn hayatında pek kadın tanımadığı için bunu söylemek zordu.

Lauren başını salladı. "Anlıyorum. Şimdi gidip DNA'larımızı değiştirelim."

Onuncu Bölüm

"Tehlikede gibi görünmüyor. En azından şimdi değil." Kat konuşurken gözlerini açtı ve yoğun birleşmenin etkisinden kurtulmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Her iki erkeğiyle de hâlâ yakın bir bağ içindeydi ve hem önden hem de arkadan içine girilme hissi hâlâ zevkli olsa da, artık bunaltıcı olacak kadar yoğun değildi.

"Görünüşe göre *öyleymiş* ve Xairn onu tam zamanında kurtarmış." Lock'un sesi düşünceli geliyordu.

"Olanların tam ayrıntılarını bilmek için çok şey verirdim." Derin kaşlarını çattı. "Ama sanırım önemli olan, onun kızına göz kulak olması.

-"Uygun bir erkeğin dışısını koruması gerektiği gibi onu korur."

"Gerçekten onu sevdiğini mi düşünüyorsunuz?" Kat biraz yer değiştirerek sordu. Ortaya çıkan hisler üçünün de inlemesine neden oldu. "Üzgünüm..." diye başardı.

"değil." Derin onun yanağını okşadı. "Ve tabii ki onu seviyor."

"Yarasını tedavi ederken nasıl titrediğini görmedin mi?" Lock usulca sordu. "Onu seviyor leydim. Ama bu sevgiyi nasıl ifade edeceğini bilmiyor."

Derin homurdandı. "Bana sevmeyi bilen bir Scourge gösterin, o görüntüye iyi para veririm. Sevgi gösteremezler çünkü bu onların genetiğinde yoktur. Acı ve hükmetmek için yaratılmışlar, şefkatli okşamalar için değil."

"Belki Xairn farklıdır," dedi Kat, bunun gerçekten doğru olmasını umarak. "Belki de ona nasıl hissettiğini uygun bir şekilde gösterebilir."

Lock, "Gerçekçi olmak gerekirse, leydim, bu muhtemelen olmayacak," dedi.

"Lock haklı, ne yazık ki," diye kabul etti Deep. "O daha çok Onu yatağa bağlayıp ırzına geçmek, en sevdiği yemekleri hazırlamaktan ve ona çiçekli bitkiler getirmekten daha iyidir."

Kat kaşlarını çattı. "Umarım bu konuda yanılıyorsunuzdur. Çünkü Lauren'ın onu önemseydiğini söyleyebilirim. Henüz farkında mı bilmiyorum ama bunu görmek çok kolay. Ona bakışı, ona dokunuşu."

Deep başını salladı. "O konuda dikkatli olsa iyi olur. Bu dokunuş onu muhtemelen çılgına çevirecektir."

Kat sıkıntılıydı. "Yani diyorsun ki..."

"Kadın ona dokundukça, adam onu daha çok istiyor ve doğal dürtülerine karşı daha çok mücadele etmek zorunda kalıyor," diye bitirdi Derin.

"Umutsuzluğa kapılmayın leydim." Lock, Kat'in omurgasından aşağı bir ürperti gönderecek şekilde boynunun yan tarafını nazikçe öptü. "Ona değer veriyor, bunu görebiliyoruz. Xairn'in Lauren'a zarar vermemek için Bela doğasını dizginlemek için elinden geleni yapacağını söyleyebilirim. Sence de öyle değil mi kardeşim?"

"Yapardım." Deep onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu arada, onun güvende olduğunu biliyoruz. Öyleyse neden dikkatimizi daha acil konulara çevirmiyoruz?" Kat'in amından yarıya kadar çekildi ve ne demek istediğini anlatmak istercesine yavaşça geri pompaladı.

Kat inledi. "Tanrım, doymak bilmiyorsun."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Durmamı mı istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır... hayır, sanırım ikinci raunda hazır olabilirim. Ve ikinizin de istekli olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçekten de öyleyiz leydim," diye mırıldandı Lock onun kulağına. "Ve bu sefer yolumuza çıkacak hiçbir korku yok. Hepimiz bu deneyimin tadını çıkarabiliriz." Kardeşinin izinden gitti, yarısına kadar dışarı çekti ve yavaşça Kat'in gül goncasına geri soktu.

İnledi ve başını geriye atarak Lock'un omzuna yasladı. "Haklısın, hiç korkmuyorum. Belki ikinizin beni tamamen yıpratmanız dışında."

"Bundan şüpheliyim," diye homurdandı Deep. "Ama denemek kesinlikle eğlenceli olacak."

Kat tekrar inledi ve kendini zevke bıraktı. Uzun, çok uzun bir gece olacaktı ve o bunu hiç umursamıyordu.

On Birinci Bölüm

İki yanında devasa tezgâhlar bulunan uzun bir taş koridorda yürüdüler; bazıları boştu, diğerleri ise uzaylı gemileriyle doluydu. Pek çoğu kendi küçük gümüş Kindred gemileri kadar normal görünmüyordu ama Lauren'ın onları hayranlıkla seyretme ya da inceleme şansı olmadı. Xairn hızlı bir tempo tutturarak onu durmaksızın ileriye doğru çekti. Kaba mor-kahverengi taş kaldırım çıplak ayaklarını acıtıyor ve keşke şansını deneyip Blix'ten aldığı mavi ve kırmızı terlikleri giyseym dedirtiyordu.

Xairn boş bir taş duvara benzeyen bir yere ulaşana kadar hiçbir şey söylemedi. "İşte," diye mırıldandı. Sonra avucunu duvarın yüzeyine bastırarak bir dizi sert, yabancı hece mırıldandı.

Lauren taş duvarda beliren çatlağı gözlerini kocaman açarak izledi. Çatlak, her ikisinin de geçip ilerideki loş ışıklı alana girmelerine yetecek kadar genişledi.

"Gel," dedi Xairn sertçe, onu çekerek. "Her zaman bana yakın dur. Saygın bir evin içinde olsak da, burası hâlâ Splicer bölgesi."

"Sorun değil." Lauren ürpererek ona yaklaştı, diğer kolunu onunkine doladı ve yanağını omzuna bastırdı. "Bu Sil denen kişi de Blix gibi bir düşünce hırsız mı?" diye sordu alçak bir sesle.

Xairn başını salladı. "Hayır, ama çok yetenekli bir müzakereci. Bırakın anlaşmayı ben yapayım, sorun çıkmaz."

Lauren onun sesinin endişeli geldiğini düşündü ama nedenini sormak istemedi, belli ki zaten kafası yeterince meşguldü. Daha kısa ve küçük bir koridordan hızla geçtiler ve bir malikâneye benzeyen, iyi aydınlatılmış bir yaşam alanına çıktılar.

Zeminler park alanıyla aynı mor-kahverengi taştandı ama pürüzsüz ve düzdü. Parlak turuncu, kırmızı ve mavi çimlerden oluşan büyük halılar, kendilerini içinde buldukları koridorda basamak taşları gibi aralıklarla yerleştirilmişti. Duvarlarda garip sanat eserleri vardı -bazıları canlı gibi görünüyordu- ama Lauren yine onları inceleme fırsatı bulamadı. Sadece birkaç kısa izlenim edindi.

Gözüne çarpan bir tanesi bir karınca çiftliğine benziyordu ama tüm böceklerin insan görünümlü kafaları vardı ve kıyafet giiyorlardı. Bir başka karede ise renkli neon ışıklı ateşböcekleri vardı. Xairn yanından hızla geçerken Lauren'ın yüzünün bir resmini oluşturunuyorlardı. Ateşböceklerinin parlak sarı ışıltısıyla resmedilen gözleri koridorda onları takip etti.

"Dur bir dakika," diye itiraz etti. "Bunu gördün mü? İnanılmazdı! Geri dönüp bakamaz mıyız?"

Xairn başını salladı. "Zamanımız yok. Slk'i zaten yeterince beklettik. Her parsek onun fiyatı artıyor."

"Özür dilerim." Lauren, duvarlardaki diğer tuhaf şeyleri incelemek için can atmasına ayaklarını sürüyerek yürümek için daha fazla çaba sarf etti.

Çok geçmeden koridor, laboratuvar ile taht odası arasında bir yere benzeyen büyük bir alana açıldı. Duvarlarda zengin görünümlü duvar halıları vardı ama aynı zamanda garip ekipmanlarla dolu masalar ve daha da garip görünümlü hayvanların bulunduğu kafesler de vardı. Bazıları Lauren'a belli belirsiz tanıdık geliyordu -*bir maymunla bir balık mı? Bu da ne böyle? Kaplumbağa gibi kabuğu olan minyatür bir zürafa mı? Boynunu nasıl bu kadar içeri sokabiliyor?*

"Öyle değil."

Sorusuna cevap veren ses Lauren'i o kadar ürküttü ki neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Etrafına baktığında, garip, melez hayvanlardan biri sandığı şeyin aslında konuşanın kendisi olduğunu gördü.

"Ben... Özür dilerim?" dedi garip yaratığa bakarak. Belli belirsiz insansı bir yüzü vardı ama gözleri yatay yerine dikey ovaldi ve üç tane vardı - ikisi normalde insan gözlerinin olduğu yerde, biri de geniş alınıdaydı. Burnu sadece bir girintiden ibaretti ve ağzı mor dokunaçlardan oluşan bir kütleydi. *Eğer bu bir ağızsa*, diye düşündü Lauren kuşkuyla.

"Bu aslında benim ağız boşluğum. Onu hem konuşmak hem de yiyecekleri tüketmek için kullanıyorum," dedi yaratık, yine o derin, yankılanan ses tonuyla konuşarak. Lauren bunun bir fil İngilizce konuşabilseydi nasıl ses çıkarırdı diye düşündü.

"Düşüncelerimi nasıl okuyabiliyorsun?" diye sordu ona bakarak. Xairn'e döndü. "Onun bir düşünce hırsız *olmadığını* söylediğini sanıyordum."

"Değilim." Slk olduğunu tahmin ettiği yaratık oturduğu taht benzeri sandalyeden kalktı ve sürünerek onlara doğru geldi. İnsana benzeyen bir gövdesi vardı ama gövdesinden ikişer eli olan dört kol çıkmıştı. Bacakları ise mor-gri dokunaçlardan oluşuyordu. "Başkalarının düşüncelerini onlara karşı kullanmam," dedi Lauren'ın gerçekten hoşlandığından çok daha yakın bir yerde dururken. "Ama onları duymaktan ve aynı şekilde karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Özellikle de kendimle ilgili bir merak hissettiğimde."

Xairn kısa ve resmi bir selam verdi. "Bu Lauren, sana bahsettiğim Dünyalı dişi Slk. Kendi gezegenine güven içinde dönebilmesi için DNA'sının değiştirilmesi gerekiyor."

"Ve sanırım sen de kendinin değişmesini istiyorsun?"

Xairn başını salladı. "Evet."

"İstedığınız şey ucuz bir prosedür değil." Slk'ın dikey gözlerinin üçü de aynı anda yavaşça kırıştı.

"Bunun farkındayım," dedi Xairn acımasızca. "Yine de nedenini hâlâ tam olarak anlamış değilim. Tek istediğimiz basit bir değişiklik."

"Prosedürün kendisi son derece basit olacak," diye onayladı Slk. "Ancak dişinizin DNA'sı için bir eşleşme bulmak neredeyse imkânsız olacak. O birinci dereceden bir egzotik. Elbette, görünüşünü ve fiziksel yeteneklerini değiştirmeyi sorun etmezseniz, daha az uyumlu genler kullanabilirim."

"Ne demek 'daha az uyumlu'?" Lauren elini boğazına götürdü.

Slk garip bir şekilde akıcı bir hareket yaptı ve bu hareket onun omuz silkme versiyonuna benziyordu. "Bu, çift sarmalınıza hangi suşları karıştırmayı seçtiğime bağlı. Eğer *neenya* genlerini kullanırsam solungaçların ve perdeli uzantıların gelişebilir. Elbette bunun avantajı su altı ortamında yaşayabilmeniz olacaktır. Ya da *Brrn* DNA'sı kullanabilirim. Ama bu da kalın, yumuşak, mor bir kürke sahip olmanıza neden olur. Aşırı soğuk bir iklimde yaşıyorsanız avantajlı olur. Aksi takdirde, bu bir baş belası olarak görülebilir."

"Evet, bu sosyal hayatımı biraz sekteye uğratabilir," dedi Lauren kesin bir ifadeyle. "Subtropikal bir iklimde yaşadığım için lazer epilasyona harcamak zorunda kalacağım paradan bahsetmiyorum bile."

"Ahh, hmmm," diye mırıldandı Slik düşünceli bir şekilde. "Bu durumda, *brrn* genleri en uygun seçim olmayacaktır. İstersen onun yerine *pardock* suşu kullanabilirim. Bu da tüm vücut ve kafa tüylerinizin dökülmesine ve

Ter bezleri büyüyerek sizi yüksek sıcaklıklarda pürüzsüz ve en verimli hale getirir."

Lauren titredi. "Hayır, teşekkürler!" Xairn'e baktı. "Olumsuz olmaktan nefret ediyorum ama şansımı deneyip Dünya'ya olduğu gibi dönmeyi tercih edeceğimi düşünmeye başlıyorum."

"Bu bir seçenek değil," dedi acımasızca. "Güneş sisteminizin dış sınırını bile geçemeyiz. Değiştirilmeliyiz Lauren."

"Ama ben kürk ya da solungaç büyütmek ya da tüm saçlarımı kaybedip büyük bir ter bezine dönüşmek istemiyorum!" Lauren itiraz etti. "Bir ucube olacağım, Xairn. Tek seçeneğim bunlarsa eve dönmekten sonsuza dek vazgeçebilirim."

Slk yumuşak bir sesle, "Henüz keşfetmediğimiz bir çözüm var," dedi. "?"

Xairn tersledi. "Bize anlatın ve çabuk tutun. Sen asla Size ilk geldiğimde bana bu değişikliğin çok zor olacağını söylemişsiniz."

"Bu konuda özür dilerim ama egzotiğinizi kendim görmek istedim." Slk özür dilercesine başını salladı ve üçünün de gözleri yeniden kırıştı. "Ama çeşitli örneklerim arasında hiçbiri senin küçük Dünya dışına senin kadar yakın değil Xairn. Aslında o kadar yakınsınız ki, neredeyse çiftleşebilir ve yaşayabilir yavrular üretebilirsiniz. *Neredeyse.*"

"Asla!" Xairn Slk'e sertçe baktı. "Lauren'ın benim DNA'mla kirlenmesine asla izin vermeyeceğim."

"Kirlenmiş mi? Sen neden bahsediyorsun?" Lauren ona kaşlarını çatı.

Cevap veren Slk oldu. "Scourge genleri geleneksel olarak aşağı stok olarak etiketlenmiştir. Onlar, ahh, affedilemez genetik özelliklere sahiptirler ve bu özelliklerden arındırılmaları mümkün değildir. Ayrıca, korkarım ki fiziksel olarak da çok çekici oldukları düşünülüyor."

Lauren kaşlarını çatarak, "Bu doğru değil," dedi. "Xairn'i fiziksel olarak son derece çekici buluyorum."

"Öyle mi?" Xairn ona şaşkın bir bakış attı.

"Aslında, öyle." Slk başını salladı. "Bunu düşüncelerinden okuyabiliyorum. Seni çok çekici bir örnek olarak görüyor. Hmm, gerçekten de çok çekici."

Lauren yanaklarının ısındığını hissetti ama utancının mükemmel bir çözüm gibi görünen şeyin önüne geçmesini istemiyordu. Sıktı

Xairn'in parmaklarını tuttu ve yalvarırcasına ona baktı. "Hadi ama Xairn, bahsettiği diğer *şeylerden* herhangi birine sahip olmaktansa senin DNA'na sahip olmayı tercih ederim."

"Ve *onun* DNA'sını *seni* değiştirmek için de kullanabilirim. Ahh, hmmm. Çok zarif ve ekonomik bir çözüm," dedi Slk. "Bu şekilde genetik materyal için değil, yalnızca değişimin kendisi için ödeme yapmanız gerekir."

Xairn bir an kararsız göründü, sonra derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Ama eğer mümkünse Lauren'ın fiziksel görünümünün değiştirilmesini istemiyorum. O bu haliyle mükemmel."

Ona şaşkın şaşkın bakma sırası Lauren'deydi. Xairn gerçekten böyle mi düşünüyordu? Bazen o kadar soğuk davranıyordu ki onun hakkında ne hissettiğini anlamak zordu.

"Xairn'in senin hakkında ne hissettiğini bilmek zor çünkü kendisi de emin değil," dedi Slk, belli ki onun düşüncesine cevap veriyordu. "Seni çok ama sana zarar vermekten korkuyor. Belalı doğası iyi niyetiyle savaşıyor."

"Scourge nature?" Lauren, Slk'e ters ters bakan büyük savaşıya baktı.

"Buraya DNA'mızın değiştirilmesi için geldik *Slk*, duygularımızın derinlemesine analizi için değil. Lütfen sözlerinizi elimizdeki konuyla ilgili tutun. Söylediğim gibi, Lauren'in görünüşünün değiştirilmesini istemiyorum."

"Pekâlâ." Slk başını salladı. "Değişikliği mümkün olduğunca az yapmaya çalışacağım. Peki ya sen Xairn? Görünüşünün değişmesinin bir sakıncası var mı? Daha önce bu egzotik türle hiç çalışmadığım için olmayacağına söz veremem."

"İstersen beni değiştir," dedi Xairn sertçe. "Mirasımdan ve ırkımdan vazgeçtim. Artık Scourge gibi görünüp görünmemem umurumda değil."

"Nasıl isterseniz. Peki o zaman." Slk sekiz elini de birbirine sürttü. "Hadi işe koyulalım. Önce bazı örnekler toplamamız gerekecek."

"Numuneler mi?" Lauren geri çekildi. "Yani parmaklarımızdan birini kesmek gibi mi?"

Slk gürültülü bir ses çıkardı ve bir süre sonra bunun kahkaha olduğunu anladı. "Öyle barbarca bir şey değil canım, seni temin ederim. Ben bir sanatçıyım - tünellerde dolaşıp taze et arayan kaba kasaplar gibi değil

Ekleme. Çok fazla dokuya ihtiyaçları var çünkü çok fazla hata yapıyorlar. Her birinizden bir şişe kan gerçekten ihtiyacım olan tek şey."

"Oh, bunu yapabilirim. Sorun değil." Lauren bir adım ne çıkıp kolunu uzatmaya başladı ama Xairn onu geri çekti.

"Başlamadan önce bir fiyat üzerinde anlaşalım," dedi Slk'a kaşlarını çatarak. "Değişiklik tamamlandıktan ve iş işten geçtikten sonra herhangi bir gizli masrafla karşılaşmak istemiyorum."

"ok akıllıca." Slk ellerini tekrar birbirine srtt; Lauren'ın sinirlerini bozan kuru, kâğıt gibi bir ses çıkardılar. "Pekâlâ. Ne nereceksin?"

"İkiz Aylar'dan nadir bulunan bir lezzet olan *grieza* solucanlarını içeren bazı değerli yiyecek küpleri."

Xairn onları cebinden çıkardı ama Slk gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "Gerçekten de lezzetli olduklarına katılıyorum ama stoklarımda *grieza* solucanı DNA'sı var - istediğim zaman onlardan bir parti sentezleyebilirim. Hayır, benim senden asıl istediğim çok daha farklı bir şey dostum."

O konuşurken  dikey gözü de Lauren'a sabitlenmişti ve Lauren omurgasından aşağı soğuk bir ürperti hissetti. Xairn hemen onu arkasına itti.

"Lauren'a ya da onun herhangi bir parçasına sahip olamazsın. yüzden unut gitsin."

Slk'ın gözleri kocaman açıldı. "Tohum klonlaması için fazladan tek bir şişe kanı bile mi yok? Gerçekten tek arzum bu."

Lauren kaşlarını çattı. "Tohum klonlama mı? O da ne?"

"Tohum klonlar çoğunlukla zevk ya da kısa süreli hizmet için yapılan akılsız, harcanabilir klonlardır," diye açıkladı Slk yumuşak bir şekilde. "Sadece birkaç gün yaşarlar ve asla çevrelerinin tam olarak farkında olmazlar."

"Yani... seks bebekleri mi?" Lauren kendini biraz hasta hissederek, "Yani seks bebekleri mi?" dedi. "Bana benzeyen bir sürü seks bebeği mi yapmak istiyorsun?"

"Esasen, evet." Slk başını salladı. "Senin gibi bir egzotikten çok özel tohum klonları çıkacağına eminim."

"Ama... onları sadece *kullanmak* için yapmak," diye itiraz etti Lauren. "Bu doğru görünmüyor."

"Tohum klonları akılsızdır, canım. Sadece programlandıkları şeyleri yapabilir ve söyleyebilirler ve bizim gibi acı, zevk ya da duyguları deneyimlemezler."

"Xairn?" Yol göstermesi için ona baktı.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdanarak Slk'e ters ters baktı. "Ama bu senin kararın olmak zorunda Lauren. Bu senin DNA'n."

"Neden hoşuna gitmiyor?" diye sordu, daha derinlemesine bir cevap almak istiyordu. "Bunun ahlaki açıdan yanlış olduğunu mu düşünüyorsun yoksa-?"

"Xairn senin başka bir erkekle birlikte olduğun düşüncesine katlanamıyor. Sadece senin görünüşünü taşıyan bir tohum klonuna bile," diye cevap verdi Slk, Xairn daha konuşmadan.

Vay canına. Lauren büyük savaşıya baktı ve çenesinde bir kasın tekrar tekrar sıkıldığını gördü. Bu çok bilgilendirici bir seans olmaya başlamıştı!

Slk, Xairn'e hitaben, "Düşüncelerini yüksek sesle ifade ettiğim için bana kızgın olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Ama benim zamanım değerli. Ve ilgili herkes tam olarak nerede durduğunu bildiğinde işlerin çok daha hızlı ilerlediğini görüyorum."

Lauren bir karar vererek, "Ben yaparım," dedi. Tıpkı kendisine benzeyen bir grup canlı seks bebeği düşüncesi onu fena halde ürkütüyordu ama ihtiyaçları olan şeyi yapmanın başka bir yolu da yok gibiydi. Xairn'in elini bıraktı ve kolunu uzattı. "Devam et ve kanımızı al. Değişikliğin yapılması ne kadar sürer?"

"Hiç de uzun değil, canım." Slk çoktan elinde egzotik görünümlü bir kan alma kitiyle koşturmaya başlamıştı. "Sadece verilerinizi ve genetik materyalinizi aletlerime aktarmam ve genleri manipüle etmem gerekiyor - tabii ki bunu kendim yapıyorum. DNA'yı doğru şekilde karıştırmak incelik ve bir sanatçının becerisini gerektirir. İşim bittiğinde ikinize de bitmiş ürünü enjekte edeceğim."

"Peki sonuçları hemen görebilecek miyiz?" Yabancı iğne dirseğinin kıvrımındaki damarı delerken Lauren irkildi. Slk'in çektiği kan şişeleri çok büyük görünüyordu ama yine de şikâyet edemezdi.

"Hayır, yeni dizilimin mevcut DNA'nızla birleşmesi için zamana ihtiyacı var. Nihai sonuçları muhtemelen yarın sabah göreceksiniz. Aslında..." İğneyi geri çekerken Lauren'a baktı. "Size geceyi geçirebileceğiniz bir yer sunmaktan mutluluk duyarım. Sadece bu amaç için bir misafir süitim var."

"Peki *bu* bize neye mal olacak?" Xairn homurdandı, Slk Lauren'la işini bitirip ona doğru ilerlerken kolunu uzattı.

"Ekstra ücret yok." Slk'ın üç gözü yavaşça kırıştı. "Sadece dönüşümlerinizi tamamlanana kadar ikinizi de yakınımda tutmak istiyorum."

"Neden? Komplikasyon mu bekliyorsun?" Lauren sesindeki gerginliği tam olarak engelleyemiyordu.

"Hayır, ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmak en iyisi," dedi Slk yumuşak bir sesle. Xairn ile işini bitirdi ve iğneyi geri çekti. "Şimdi DNA'larınızı her birinize en uygun olacak şekilde birleştireceğim. Sadece bir dakika sürecek."

Lauren kaşlarını çatı. *Bir dakika mı? Genlerimizle oynuyor, bizde kalıcı değişiklikler yapıyor ve bu sadece bir **an mı** sürecek?*

"Unutuyorsun canım, ben yetenekli bir zanaatkârım," dedi Slk. Kan şişelerini masalardan birine götürdü, ikisini karmaşık görünümlü bir makinenin yan tarafındaki bir yuvaya yerleştirdi ve ardından ekli ekrana baktı. Bir anda bir dizi renkli blok belirdi. "Sizi aşağılamak gibi olmasın ama ikiniz de son derece ilkel DNA'lara sahipsiniz. Bu değişikliği ellerim arkadan bağlıyken bile yapabilirim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Lauren. Daha önce bahsi geçen sekiz elin dokunmatik ekran üzerinde uçarak renkli blokları ekranda bir gökkuşağı bulanıklığına dönüşene kadar değiştirmesini hayranlıkla izledi.

"Ahh, hmmm." Slk başını salladı ve sonunda arkasına yaslandı. "İşte bulduk." Bir düğmeye ve birkaç dakika önce kanı koyduğu yuvadan iki yeni şişe çıktı. "Önce Xairn," dedi işaret ederek.

Xairn öne çıktı ve Slk ilk şişenin içindekileri kabaca bir zıpkın büyüklüğünde bir iğneyle koluna enjekte ederken kolunu uzattı. Lauren dudağını ısırarak izledi. Genel olarak iğnelerle bir sorunu yoktu ama bu şey çok *büyük*tü. Neden en başta kanlarını almak için kullandığından çok daha büyük olmak zorundaydı?

"Ne düşündüğünü biliyorum canım," dedi Slk, Xairn'in sözünü bitirip öne gelmesini işaret ederek. "Ama bu sefer daha büyük bir iğne kullanmalıyım. Değiştirilen moleküllerin boyutu bu sıvıyı çok daha viskoz ve enjekte edilmesi zor hale getiriyor."

"Pekâlâ." Lauren derin bir nefes alarak ilerledi. Slk bir an için dev iğneyle kolunun üzerinde gezindi ve sonra Xairn'e baktı. "Ben bunu yaparken onu tut. Rahatlamaya ihtiyacı var."

"Onu tutmak mı?" Xairn'in sesi kararsızdı ama yeterince istekli bir şekilde öne çıktı. Garip bir şekilde kolunu Lauren'in omuzlarına doladı. "Bu şekilde mi?"

"Hayır, ." Lauren ona yaslandı, sırtını dayadığı iri bedeninin sıcaklığından memnundu. Sonra uzanıp adamın diğer kolunu beline doladı. "İşte böyle." Başını eğerek ona gülümsemek için yukarı baktı.

Xairn ona şaşkınlıkla baktı. "Ve bu seni... daha iyi mi hissettiriyor?"

"Evet." Onun kolunu sıktı. "Çok." Sonra kolunu Slk'e uzattı. "Tamam, vur bana."

"," diye mırıldandı Slk, tekrar onun koluna eğilerek.

Son anda Lauren gözlerini kapadı ve Xairn'e doğru sertçe bastırdı. Xairn'in huzursuzca kaydığını hissetti ama sonra dev iğne koluna battı ve tek düşünebildiği ne kadar acıdığı oldu. Sadece iğnenin keskin ve içi boş ucu değil, enjekte edilen sıvı da soğuktu. O kadar soğuktu ki yakıyor, koluna buz ve ateşten bir çizgi gönderiyordu.

Ses çıkarmamaya çalışsa da Lauren'in dudaklarından küçük bir acı ciyaklaması kaçtı. Arkasında, Xairn'in iri vücudunun anında sertleştiğini ve kolunun beline koruyucu bir şekilde dolandığını hissetti.

"İyi misin?" Adamın derin sesi Lauren'in kulağında endişe doluydu. Lauren

"İyiyim," demeyi başardı. "Bu... sadece biraz acıtıyor. Hepsi bu."

"Artık bitti." Slk konuşurken iğneyi geri çekti, bu da canını yaktı. Neredeyse soktuğu zamanki kadar. Lauren bir inilti daha çıkardı ve Slk'in yarayı kapatmak için bir çeşit yapıştırıcı kullandığını hissedince rahatladı. Böylece en azından açılan delikten kan kaybından ölmeyecekti.

Rahatlayarak iç çekti. "Bunun bittiğine çok sevindim." Xairn'in kollarında dönerek ona kısa ve düşüncesizce sarıldı. "Teşekkürler."

Kaşlarını çattı. "Teşekkür etmene gerek yok. Ben hiçbir şey yapmadım, acınızı hafifletemedim bile."

"Ama sen bunu atlatmama yardım ettin." Lauren onun siyah üzerine kırmızı gözlerine gülümsedi. Gerçekten de, renklerini aştığınızda oldukça çarpıcıydılar. Xairn kendine has egzotik, uzaylı tarzıyla son derece çekiciydi.

Slk kuru bir sesle, "Çiftleşme ritüellerinizi misafir kamerasında gerçekleştirmenizi tercih ederim," dedi.

Xairn kaşlarını çattı ve ondan uzaklaştı. "Sanırım durumu yanlış anladınız. Lauren ve ben cinsel bir ilişki yaşamıyoruz ve gelecekte de yaşamayı planlamıyoruz."

Slk yine gürültülü bir kahkaha attı. "Bunu dışınıza bildirseniz iyi olur. Şu anda seni tahrik ettiğini hissediyor."

"Öyle mi?" Xairn'in gözleri büyüdü.

Bu Lauren için çok fazlaydı. "Hey, sadece düşünceleri okuyabildiğini sanıyordum, duyguları değil."

"Pek çok şeyi okuyup anlıyorum," dedi Slk gizemli bir şekilde. "Ama bu her ne kadar eğlenceli olsa da, yapacak işlerim var. Eğer ikiniz de odanıza giden ışıklı yolu takip ederseniz, sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Ne ışıklı izi?" Lauren konuştu ama daha konuşurken ayaklarının dibindeki mor-kahverengi kaldırım taşlarında bir dizi parlak beyaz nokta belirdi. Xairn'i de içine alacak şekilde kıvrıldılar ve geldikleri yönden farklı bir yöne doğru taht odasından/laboratuvardan çıktılar.

"Gel." Xairn sertçe başını salladı ama Lauren onun elini tutmadığını fark etti. İcinmiş hissederek kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu takip etti.

Onlar ayrılırken Slk'a "İyi geceler ve teşekkürler," dedi.

"Teşekküre gerek yok, canım. Bu benim için mükemmel bir pazarlık. Zaten alıcılarım var." Gülümseyerek fazladan kan tüpünü havaya kaldırdı ve başıyla onayladı. "Lütfen misafir odalarının tadını çıkarın. Akşam yiyecekleriniz odanıza gönderilecek ve sabah ikinizle de görüşeceğim."

* * * * *

Xairn ışıkların onları götürdüğü uzun koridorda sinsice ilerlerken öfkeleni. Slk'in böyle konuşmaya hakkı yoktu. Başkalarının düşüncelerini ve duygularını yayınlamak yanlış ve saldırgandı. Özellikle de doğru olmalarının hiçbir yolu yokken.

Slk ne tür bir oyun oynuyor? diye merak etti, ışıkların dikte ettiği gibi keskin bir sağa döndü ve kendini büyük yeşil bir kapının önünde buldu. *Lauren bir Scourge'u nasıl çekici ya da cazip bulabilirdi ki? Biz fiziksel güzelliğimizle tanınmayız.* Hayır, kesinlikle öyle değillerdi. Xairn babasından miras kalan gri teni ve siyah üzerine kırmızı gözlerinin Lauren'ın pürüzsüz, sıcak kahverengi teni ve sevimli kehribar gözlerinin yanında korkunç görüldüğünün farkındaydı. Yan yana konulduklarında insanlar ne görecekti? *Bir güzelliğin yanında bir canavar. Görecekları şey buydu.*

Lauren bunu nasıl farklı görebilir ki?

Slk kendi çıkarı için yalan söylüyor olmalı, dedi Xairn kapıyı itip küçük ama iyi döşenmiş bir misafir süitini ortaya çıkarırken. *Ama eline ne geçecekti? Ve Lauren neden ona karşı çıkmadı?*

Odaya girdiklerinde ona yan gözle baktı ama o başka bir yere bakıyordu, kollarını göğüslerinin üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturmuştu. Xairn onun bir şeye üzüldüğünü hissetti ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki o da Slk'in söylediklerinden rahatsız olmuştu ama bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kibardı.

Öyle olmalı. Slk ile çelişerek bana gereksiz duygusal acı çektirmek istemiyor, bu yüzden sessiz kalmayı tercih ediyor.

Xairn bu açıklama karşısında kendini biraz daha iyi hissetti. Sanki Lauren'in ve nazik doğası duygularını incitmekten kaçınmasına rağmen bu ona hala garip geliyordu. Hayatı boyunca, ister fiziksel ister duygusal olsun, acı vermek için özel olarak tasarlanmış bir atmosferde yetişmişti. AllFather onun acısından beslenmişti ve en fazla zararı verme konusunda bir uzmandı. Ona zarar vermekten *kaçınmak* isteyen biriyle birlikte olmak yeni bir deneyimdi.

Bu durum Xairn'i, onun kendisini arzuladığı gibi arzulamadığı için memnun etti. Eğer öyle olsaydı, onu incitmekten endişe etmesi gerekirdi ki bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Hayır, onu yalnız bırakıp uzaktan hayranlıkla seyretmesi çok daha iyiydi. Onun gibi biri için fazla güzel, fazla iyi ve saftı.

Ama ona sadece uzaktan hayranlık duyması gerekiyorsa, neden vücudu hâlâ kızın ona bastırıldığı yerde karıncalanıyordu? Neden hâlâ onun saçlarının kokusunu alabiliyor ve kollarında onun sıcaklığını hissedebiliyordu?

Xairn bu cazip ama tehlikeli düşünceleri bir kenara itti. Küçük odaya sadece bir uyku platformu gördü ama platformun dibinde bir de kanepe vardı. Güzel, böylece kanepeyi alabilir ve Lauren'ı platformda bırakabilirdi. Gece ona çok yakın olmak iyi olmazdı. Özellikle de vücudunun onunkine nasıl tepki verdiğini düşünürsek. Sabahleyin buradan ayrılacaklar ve adam onu solucan deliğinden geçirerek kendi gezegenine götürecekti. AllFather onu bir daha asla bulamayacaktı - kesinlikle Scourge DNA'sına sahip bir insan dışı aramayacaktı. Ve eğer-

"Söylemem gereken bir şey var."

Lauren'ın sesi düşüncelerini böldü. Xairn döndüğünde onun kendisine ters ters baktığını gördü.

"Ne oldu? Ve neden bu kadar kızgın görünüyorsun?"

"Neden kızgın görünüyorum? Bunu bana nasıl sorarsın?" diye sordu. "Neden kızgın olduğumu *düşünüyorsun*?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi, dürüstçe şaşırmış bir halde. "DNA'mın senin üzerinde yaratabileceği etkilerden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey değil." İç çekti. "Gerçekten bana hecelettirecek misin?"

Xairn ona bir kaşını kaldırdı. "Eğer her bir harfi tek tek konuşmak yerine-"

"Demek istediğim bu değildi, bu kadar gerçekçi olmayı bırakın." Sesi kızgındı. "Bak, söylemeye çalıştığım şey şu: Slk'e 'cinsel ilişkiye girmememiz' konusunu neden bu kadar büyüttün?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü değiliz."

"Evet, ama benimle birlikte olma fikri sana itici geliyormuş gibi davrandın."

Xairn başını salladı. "İtici değil. İmkânsız."

"Neden?" diye sordu. "Bak, Xairn..." Ona yaklaştı ve ince bir elini koluna koydu. "Belki bunu söylememeliyim ama

Birlikte cehennemi atlattık ve sana çok değer veriyorum. Belki sen de beni önemsiyorsundur diye düşündüm. En azından biraz."

Büyük, kehribar rengi gözleri umutla doluydu - Xairn'in neredeyse hiç bilmediği bir duygu. Babalık Gemisi'nde umut, sevgi ya da şefkat olmadan büyümüştü. Peki bunları bir başkasına nasıl gösterebilirdi? Elinin yumuşak dokunuşuyla şaftı zonkladı ve uzaklaştı.

"Sana değer veriyorum Lauren," diye itiraf etti kısık bir sesle. "Cinsel ilişkiye giremememizin ana nedeni de bu."

Dudağını ısırdı. "Beni istemediğini mi ?"

"Hayır!" Xairn bir elini saçlarında gezdirdi ve derin bir nefes aldı. "Seni gerçekten istiyorum. Olması gerekenden çok daha fazla. Ama sana zarar vermek istemiyorum. Benim Scourge doğam-"

Ona bir kaşını kaldırdı. "Yani bunu gerçekten bir bahane olarak mı kullanacaksın? Doğanı mı? Irkını mı?"

Kaşlarını çattı. "Bu bir mazeret değil. Gerçek bu."

"Ben buna inanmıyorum." Lauren öne çıktı ve bir parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Bence korkuyorsun - cinsel ya da başka türlü her türlü ilişkiden korkuyorsun." İçini çekti. "Bak Xairn, normalde ısrarcı biri değilimdir, özellikle de böyle konularda. Ama senden *hoşlanıyorum*. Hem de çok. Ve eğer sen de benden hoşlanıyorsan ve sonunda babandan uzaklaşabildiysek, işleri bir sonraki seviyeye taşımamıza ne engel olabilir ki?"

"'Bir sonraki seviye' derken tam olarak neyi kastediyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde. Lauren gülümsedi. "Beni öperek başlayabilirsin."

"Öpüşmek mi?"

"Ağzını benimkinin üzerine koyduğunu biliyor musun? Sana daha önce bir öpücük vermiştim, hatırlamıyor musun?"

Xairn onun yemyeşil ağzına özlemle baktı. Dudaklarının kendi dudaklarına yumuşak dokunuşunu çok iyi hatırlıyordu - onu babasından koruyacağına ve eve götüreceğine söz verdikten hemen sonraydı. Mutlu olmuştu ve anlık bir sevinç ve şefkat gösterisiyle dudaklarını onunkilere bastırmıştı. Bu jest onu derinden etkilemişti ama içgüdüsel olarak bunu tekrarlamamanın kötü bir fikir olacağını anlamıştı. Bu çok samimiydi... çok tehlikeliydi.

"Korktuğumu mu söylüyorsun?" dedi Lauren'a bakarak. "Bu doğru, *korkuyorum*. Çünkü sana zarar vermek istemiyorum. Yapıldığını gördüğüm şeyleri yapmak için. O şeyleri..." Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Babamın kadınlara yaptığını gördüğüm şeyler."

"Sen baban değilsin, Xairn." Lauren'ın sesi nazikti ve uzanıp yanağını okşadı. "Ona hiç benzemiyorsun. Ya da bu konuda diğer Scourge'lardan herhangi birine."

"Yanılıyorsun!" Xairn, onun dokunuşu mantığını gömecek bir arzu çığı başlatmadan önce geri çekildi. "Ben de onlar gibiyim," dedi şiddetle. "Onların eylemleri -arzuları- benim doğuştan hakkım. Babamı reddettim ve ırkımdan vazgeçtim ama kanımda yazılı olan bir şeyden nasıl kaçabilirim?"

Lauren kaşlarını çattı. "Ve bahsettiğin bu arzular... gerçekten *o kadar* kötü mü?"

Göğsünde umutsuzluğa yakın bir şey kabardı. Onu kendine çekmekten, dudaklarını onun dudaklarına bastırmaktan ve onu sonsuza dek duyularına kazımdan başka bir şey istemiyordu. Ve inanmakta güçlük çekse de, görünüşe göre Lauren'ın da istediği buydu. *Ama yapamam. Bu duyguya, ona olan bu arzuya teslim olmamalıyım.*

"Peki," dedi ağır bir sesle. "Scourge'ların cinsel pratiklerini mi öğrenmek istiyorsun? Sana anlatacağım." Uyku platformuna doğru ilerledi ve omuzları çökmüş bir halde yan tarafa oturdu. "Benim türümde dişi yoktur ama soyları tükenmeden önce bile inanılmaz derecede nadir bulunurlardı. Bu yüzden çocukluklarından itibaren üreme çağına gelene kadar kafeste tutulurlardı."

Lauren duyulabilir bir tıkırtıyla yutkundu. "Hayvanlar gibi mi kafeslenmişler?" "Aynen öyle." Kısa bir süre başını salladı. "Bir dişi olmaya hazır olduğunda genellikle onun için yarışan birden fazla erkek olurdu."

Lauren kaşlarını çattı. "Ne yani, birini seçmek zorunda mıydı?"

Xairn başını salladı. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama söz konusu dişinin bu konuda hiçbir zaman söz hakkı olmazdı; erkekler buna kendi aralarında karar verirdi."

"Nasıl?"

"Ölümüne bir dövüş. Bazen savaşa bin kadar erkek katılırdı ama sadece bir tanesi galip gelerek dişiye sahip olurdu." Xairn bir an için gözlerini kapattı. Tanrım, halkının geleneklerini anlatmayı bitirdiğinde onun bir canavar olduğunu düşünecekti. Ama onu tehlikeden uzak tutmanın tek yolu buysa başka seçeneği yoktu. "O zaman kazanan onu evine götürür ve üzerine sahiplik işaretlerini koyar," dedi.

"İşaretler... sahip olma işaretleri?" Sesi yumuşak ve belirsizdi. "Nedir onlar?"

Xairn alçak bir sesle, "Kindred'ler dişilerini kokuyla işaretlemekten memnun," dedi. "Ama Scourge'un dişilerinin üzerine yerleştirdiği daha karanlık başka sahiplik işaretleri de var. Bunlar sahiplenme işaretleridir."

"Ama tam olarak ne bunlar?" Lauren hâlâ korkmaktan çok ilgileniyormuş gibi görünüyordu ve bu Xairn için hiç de iyi bir şey değildi.

Ne demek istediğini anlamaya kararlı bir şekilde, onu kabaca üst kollarından tuttu ve kalçalarının arasında durup kendisine bakacak şekilde yaklaştırdı. Kadının tatlı kokusu onu bir uyuşturucu gibi kendine çekti ama üzerindeki etkisini görmezden gelmek için kendini zorladı.

"Önce bir tasma." Elini kızın boynuna koydu, uzun parmakları kızın ince boğazını kolayca geçti. Lauren'ın gözleri irileşti ve tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordu ama yine de geri çekilmedi. "O zaman bir damga," diye devam etti Xairn. "Burası ya da burası." Kalçasının iç kıvrımına ve kıcının üst eğimine dokundu. "Ondan sonra-"

"Bekle, daha fazlası mı var?" Lauren ona inanamayarak baktı.

Xairn başını salladı. "sonra," diye devam etti, "Kız delindi."

"Delinmiş mi?" Sesi titriyordu. "Nereye? Tahmin ki kulakları."

"İşte." Lauren'in giydiği giysi büyük olmasına rağmen Xairn, gümüşü kumaşa baskı yapan meme uçlarının olgunlaşmış noktalarını görebiliyordu. Parmak uçlarını hafifçe üzerlerinde gezdirdi ve Lauren'dan bir nefes aldı. "Ve burada," diye mırıldandı sertçe, elinin aşağıya doğru kaymasına izin vererek seksinin hassas V'sini fırçaladı.

Lauren tekrar nefesini tuttu ve geriye sıçradı. "Sen...sen benimle dalga geçiyorsun."

"Keşke öyle olsaydım." Xairn içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Ama tüm bunlar, gelecek olan işkencenin sadece bir başlangıcıydı."

"Başlangıç mı? Kafeslenmek, dağlanmak ve delinmek bir *başlangıç* mıydı?" Lauren başını salladı. "Daha kötü ne olabilir ki?"

"Bağlanma seksi." Xairn ayağa kalktı ve odayı adımlamaya başladı. Çok büyük değildi, bu yüzden adım atacak fazla yer yoktu ama hareket etmesi gerektiğini, yoksa delireceğini hissediyordu.

"Bu tam olarak nedir?" diye sordu.

"Asla kaybolmayan bir iz, kalıcı bir zihinsel ve duygusal bağa neden olan bir iz." Xairn durdu ve ona baktı. "Benim halkım tarafından nasıl yapıldığını bilmek ister misin?"

"Ben... Ben-"

"Tamam. Sana söyleyeceğim." Tekrar volta atmaya başladı. "Erkek yeni kazandığı dişiye yatağa zincirlerdi. Daha kolay erişebilmek için kollarını ve bacaklarını açardı. Çeşitli yaratıcı cinsel işkencelerden sonra, kadının üzerine biner ve onu ana aletini emmeye zorlardı."

"Bekle bir dakika. *Ana* şaftı mı?" Lauren kaşlarını çatı. "Bir Scourge'un kaç tane, uh, şaftı vardır?"

Xairn bir kaşını kaldırdı. "İnsan erkeklerinin birden fazla şaftı yok mu?"

"Genellikle bir tane yeterlidir," dedi kuru bir sesle. "*Daha fazlası* olduğunu mu söylüyorsun? Birden fazla mı?"

"Bizde iki tane var. Bağlayıcı olmayan cinsel aktivite için kullanılabilen ikincil ve sadece bağlayıcı seks için kullanılan birincil."

Gözleri büyüdü. "Ne, yan yana mı yoksa-?"

"Birincil şaft ikincil şaftın üzerinde yer alır," diye açıkladı Xairn. "Uygun şekilde uyarılmadığı sürece küçük ve hareketsiz kalır."

"Ne olmuş yani..." Öksürdü. "Bağlanma seksi sırasında ne oluyor o zaman?"

"Her iki şaftı da dolu olan bir Bela erkeği dişisini hem önden hem de arkadan tamamen doldurabilir." Xairn ona seviyeli bir bakış attı. "Ne demek istediğimi anladığınıza inanıyorum."

"Evet, anlıyorum." Lauren başını salladı ve adam onun normalde sıcak olan kahverengi teninin solgun göründüğünü düşündü. "Yani kız yatağa bağlı ve adam-?"

"Onu sikiyor," dedi Xairn kabaca. "Onu bağlar. O da nazık değil. Uzun, çok *uzun* zaman alır. Ve işi bittiğinde, eğer dişi kan kaybından ya da şoktan ölmemişse, hayatının geri kalanında istediği gibi davranabilir." Derin bir nefes aldı ve onun gözlerinin içine baktı. "Sana neden söylemek istemediğimi şimdi anlıyor musun? Sana karşı duygular beslememin neden iyi bir şey olmadığını?"

"Tanrım." Lauren titrek bir nefes verdi ve yatağa uzandı. "Ve sen..." Başını kaldırıp Xairn'e baktı. "*Bana* tüm bunları yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

Xairn bir an için gözlerini sıkarak kapattı. Tanrılar, şu anda kendisinden nasıl da nefret ediyordu! Kendisinden ve tüm bu çarpık ırkıdan. Sonunda ona bakarak, "Seni incitmekten zevk alır mıyım?" dedi. "Bunu mu soruyorsun?"

Yavaşça başını salladı.

"Sana acı çektirmek istemediğimi söylemiştim," diyerek kadının önünde durdu. Aşağı uzanarak onu omuzlarından kavradı ve ayağa kaldırdı. Onun ellerinde o kadar kırılgandı ki, dikkatsiz bir hareketle ikiye bölünebilecek bir çiçek gibiydi. "Ama bende de tüm halkımda olan aynı arzu, aynı sahip *olma ihtiyacı* var," dedi ona. "*Sahiplenme*, işaretleme, *sahip olma* ihtiyacı. Bundan asla kurtulamam Lauren. Bu benim kanımda var."

Kehribar rengi gözleri belirsizlik ve korkuyla irileşmiş bir halde ona baktı. "Anlıyorum. Ve eğer beni korkutmaya çalışıyorsan, tebrikler, başardın."

"Güzel." Xairn onu aniden bıraktı ve odanın diğer tarafına geçerek aralarına biraz mesafe koydu. Kapıya doğru uzandı.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Lauren itiraz etti.

"Dışarı." Xairn omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı. "Burası çok yakın. Biraz hava almam lazım."

"Ama... ne kadarlığına gideceksin? Beni bu tuhaf yerde yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" Sesinin yalvaran tonu Xairn'in kalbini bir yumruk gibi kavradı.

"Tabii ki hayır," dedi kabaca. "Tadilat evinden ayrılmayacağım. Ve yemin bu gece geç saatlerde döneceğim. Uyku platformunu alabilirsin - ben kanepeyi alacağım." Eli kapı kolundaydı ama kadının yumuşak sesi onu geri çağırdı.

"Xairn," dedi. "Lütfen, tüm bunları bana anlatmak zorunda hissettiğin için üzgünüm ama hâlâ senin... gibi olduğuna inanmıyorum-"

"Halkımın geri kalanı gibi mi?" diye sordu. "Ama öyleyim Lauren. Sana söyledim çünkü aramızda neden hiçbir şey olamayacağını anlamanı istedim. Neden sana karşı kendime güvenemediğimi."

"Sana güveniyorum," dedi usulca, çenesini kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak. "Sen kendine güvenmiyor olsan bile."

Xairn kalbinin bir yumruk gibi sıkıştığını hissetti. "Yapmamalısın." Kadın başka bir şey söyleyemeden ya da onu durdurmaya çalışmadan, adam gitti.

Yapılacak tek güvenli şey buydu.

On İkinci Bölüm

Lauren o gittikten sonra yatağa uzandı ve top gibi kıvrıldı. Gözlerini sıkıca kapadı ve evini, annesini göreceği ve çok yakında sıcak, kumlu Florida sahillerinde yürüyeceği gerçeğini düşünmeye çalıştı.

Ama zihnini dolduran görüntüler çok rahatsız ediciydi.

Lauren kollarını koruyucu bir şekilde kendine doladı. Tanrım, Xairn'in ona anlattığı şeyler korkunçtu! Ve o kadar tarafsız konuşmuştu ki. Irkının kadınlara karşı uyguladığı vahşeti anlatırken sesi tamamen düzdü. Belli ki kadınlar onlar için maldan başka bir şey değildi - barbarca yarışmalarda kazanılacak ve sonra sığır gibi işaretlenecek.

Ama konuşurken sesi düz olsa da gözleri yanıyordu. Konuşurken ona bakışı, ağzından çıkan her kelimenin canını acıttığını açıkça gösteriyordu. *Bana söylemek istememişti. Onun bir canavar olduğunu düşünmemi istemedi.*

Lauren yatakta doğruldu ve bir elini uzun siyah saçlarında gezdirdi. Pürüzlü ve karışık hissediyordu ve sıcak bir banyo ve bir saç fırçası diledi. *O bir canavar değil*, dedi kendi kendine zorla. *O koruyucu, tatlı ve düşünceli biri. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum.*

Ama onu kendisininmiş gibi işaretlemek istediğini itiraf etmişti - ona 'sahip olma işaretleri' koymak için. Lauren ürperdi. Tasmayı ve hatta belki de piercingi -en azından meme ucu piercingini- yapabileceğini düşündü. Ama herhangi bir erkeğin -ona ne kadar değer vermeye başlamış olursa olsun- kendisini damgalamasına ya da göbeğinin altına piercing takmasına izin vermesi mümkün değildi. *Hiç kimse için aşmak istemediği çizgiler vardı.*

Bunu daha sonra düşünmesi gerekecekti. Belki Xairn'le böyle karanlık bir ruh hali içinde olmadığı bir zamanda biraz daha konuşurdu. İç geçirerek ayağa kalktı ve özlemini çektiği sıcak banyoyu yapmaya gitti.

Bitişik odada şaşırtıcı derecede Dünya'ya benzeyen küçük ama lüks bir banyo bulunduğu için mutluydu. Parlak mavinin şaşırtıcı bir tonu olması dışında tamamen normal görünen, tanıdık bir tuvalet vardı. Bir köşede altın musluklu mermer bir küvet ve onun karşısında aynı renkte bir duş kabini duruyordu. Kapının arkasındaki kancadan sarkan pelüş mor bir bornoz bile vardı.

Lauren cızırtılı gümüş mavisi muumuu'sunu yerine bornozu giydiği için memnundu. Dizlerine kadar inen bornoz çıplak tenine fısıldayan tüyler kadar yumuşaktı. Sonra küvete döndü ve altın musluklardan birini çevirdi.

Dehşet içindeyken, muslukların arasındaki altın musluktan su yerine, parlak pembe yulaf ezmesine benzeyen kalın bir akıntı akmaya başladı.

Bu da ne böyle? Diğer musluğu çevirdi ama bu sadece pembe yulaf ezmesinin daha hızlı akmasını sağladı. Parlak mavi küvet şimdiden yarıdan fazlası saykodelik kahvaltı gevreğine benzeyen şeylerle dolmuştu. Sanki Quaker yulaf adamı bir doz LSD almış ve sonra yeni bir tat pişirmeye karar vermiş gibiydi. Şok edici çilek olabilir.

Lauren düğmeleri bir o yana bir bu yana çevirdi ama mavi mermer küveti kalın, yapışkan maddeyle tamamen doldurmaktan başka bir sonuç alamadı. Sonunda düğmeleri kapattı ve ellerini kalçalarına dayayarak öylece durdu. Şok edici pembe yulaf ezmesinden yükselen buhar aslında oldukça güzel kokuyordu - çiçekli gibi- ama içine girmesine imkân yoktu.

Tam duşu deneyecekti ki misafir süitinin kapısında hafif bir çınlama duydu. Xairn konuşmalarına devam etmek için geri geliyor olabilir miydi?

Pelüş mor bornozunu daha sıkı saran Lauren, yeşil kapıyı açmak için koştu. Ancak gelenin Xairn olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Onun yerine, uzun, sıska bacakları ve kafasında tüylü turuncu bir ibiğiyle turnaya çok benzeyen bir yaratık, hantal siyah bir arabanın arkasından ona başını salladı.

"Evet?" dedi kibarca, kapıyı sıkıca tutmaya devam ederek.

Yaratık garip, gürültülü bir dilde bir şeyler söyledi ve uzun turuncu gagasıyla arabayı işaret etti.

Lauren ona "Özür dilerim," dedi. "Ben konuşmuyorum... her ne konuşuyorsanız."

Turna-şey bir kolunu kaldırdı -en azından kanatları değil kolları vardı, Lauren bunu fark etti- ve boynuna taktığı küçük gümüş bir kutuya dokundu. Tekrar konuştuğunda, mırıltısı bir şekilde İngilizceye dönüştü.

"Bunlar akşam yiyecekleriniz, Usta Slk'ın izniyle."

"Oh-akşam yemeği!" Lauren aniden çok acıkmıştı. Son Kindred yemek küpünün üzerinden saatler geçmişti ve midesi gurulduyordu. "Harika." Kubbeli metal kapaklı tepsiye hevesle başını salladı. "İçeri getir."

Depo-şey, tekerlekli arabayı biraz zorlukla küçük odaya soktu ve yatakla kanepenin arasına sıkıştırdı. Sonra bir hareketle tepsinin kapağını kaldırdı ve ona kısa bir selam verdi.

"Oh, uh... vay canına." Lauren'ın heyecanı çabucak kayboldu. Tepsideki yemek tuhaf görünüyordu ve daha da tuhaf kokuyordu. Tanelerinin dört kat daha büyük olması dışında pirinç gibi birbirine yapışmış mavi bir şey vardı. Yanında da zeytin yeşili çizgilerle bezenmiş fildişi ete benzeyen ince bir parça vardı. Ve yemeği bitirmek için ağzına kadar berrak, sulu jöleye benzeyen bir şeyle dolu bir kadeh vardı. Lauren onu dürttüğünde hiç de iştah açıcı olmayan bir şekilde sallanıyordu.

"Slk Evi'nin konukları için sadece en iyi yiyecekler." Leylek yaratık, ona yeşil çizgili et, dev mavi pirinç ve içecek her neyse onu sunmaktan son derece gurur duyuyor gibiydi.

"Teşekkür ." Lauren zayıfça gülümsedi. "... ne oldu?"

Leylek mavi pirinci göstererek, "Serba bölgesinden Thenolian sümüklüböcekleri," dedi. "Bir venga beyin tavasının en iyi kesimi," dedi eti göstererek. "Ve içkiniz de bir tren'in yaralarından elde edilen saflaştırılmış balçık."

"Sümüklü böcek, beyin ve balçık mı? Menüde bunlar mı var?" Lauren hissettiği kadar dehşete düşmüş gibi görünmemeye çalıştı. Tanrım, bu şey Kindred yemek küplerindeki tuhaf *Grieza* solucanlarını bile lezzetli gösteriyordu. Birdenbire memleket hasreti öyle bir bastırdı ki gözyaşlarını yutmak zorunda kaldı. Aslında tek istediği annesinin köftesinden kalın bir dilim ve kahverengi soslu ev yapımı patates püresiydi. Onun yerine *bunu almıştı*. Muhtemelen minnettar olması gerektiğini biliyordu; belli ki bu, gurme bir ziyafetin *O'ah* versiyonuydu. Ama bunu görünce öğürmemek için elinden geleni yaptı.

"Dediğim gibi, Efendi Sık'ın konukları için sadece en iyisi," diye tekrarladı
leylek onun karanlık düşüncelerini bölerek. "Ah, ama neredeyse en önemli kısmı
unutuyordum."

"Dahası mı var?" Lauren zayıf bir sesle. "Tabii ki var. Tatlı."

"Tatlı mı?" Bunun ne olabileceğini merak etti. Yemeğin geri kalanı herhangi bir gösterge ise muhtemelen uzaylı böcek bağırsaklarından yapılmış bir tür turta.

"Tatlı. Yemeğin sonunda yenen tatlı bir şekerleme," dedi leylek, ezberlenmiş bir tanımı okur gibi. "Bizim kültürümüzde böyle bir şey yok elbette ama Efendi Slk bana sizin olduğunu söyledi. Size bunu getirmemi emretti."

Bir başka hareketle arabanın alt katından küçük bir tabak çıkardı ve Lauren'ın burnunun dibine itti.

İlk içgüdüğü geri çekilmekte ama bunu yapamadan zengin, tanıdık bir koku burnuna saldırdı.

"Çikolata mı?" Küçük tabağa baktı ve üzerinde kalın, yumuşak kahverengi bir dikkörtgen olduğunu gördü. "Brownie mi? Bu bir brownie mi?"

Leylek başını salladı, turuncu tüylü ibiği hışırdıyordu. "Efendi Slk bunun için sizden af dilemem gerektiğini söyledi. Zihninizin içinde bu tür şekerlemelerden hoşlandığınızı gördü ve bunu sizin için yapmamı emretti. Size burnunu sokmak istemediğini, sadece memnun etmek istediğini söylememi istedi."

"Ona affedildiğini söyle." Lauren hevesle lezzetli görünen brownie'yi aldı ve dudaklarına götürdü. Tadının görüldüğü ve koktuğu kadar güzel olmayacağından korktuğu için neredeyse denemekten çekiniyordu. Ama o muhteşem çikolata aromasını bir kez daha koklayınca tereddütü ortadan kalktı. Dikkatle bir köşesinden küçük bir ısırık aldı. Zengin, lezzetli ve hepsinden önemlisi tanıdık tat dilinin üzerinde patladı ve daha büyük bir ısırık daha aldı. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Daha ne olduğunu anlamadan küçük tabağın üzerinde birkaç kırıntıdan başka bir şey kalmamıştı. Dehşet içinde onlara baktı; nasıl olmuştu da brownie'yi bu kadar çabuk mideye indirebilmişti? Suçluluk duygusu onu dürttü; yarısını Xairn için saklamalıydı. Scourge Fathership'te yiyerek büyüdüğü o korkunç karton Poptart'lardan kesinlikle çok daha iyiydi.

Bunu telafi edeceğim, dedi kendi kendine, parmaklarını yalayarak. *Eve gider gitmez ona Derin Karanlık Şeytan Yiycekli keklerimden yapacağım.*

Bu arada kendini sıcak, uykulu ve mutlu hissetmeye başlamıştı. Daha önce banyo yapmayı dilemiş olmasına rağmen, bu bir şekilde

artık bir öncelik gibi görünüyordu. Şimdi tek yapmak istediği uzanıp uyumaktı.

"Umarım sizi tatmin etmiştir?"

Leylek sesi onu ürküttü. Leylek bir heykel gibi hareketsiz durmuş, onun brownie'yi bitirmesini izliyordu ve Lauren onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Evet, yıkandı... çok güzeldi," dedi ve kaşlarını çattı. Neden sözcükleri geveliyordu? Ve neden oda onun etrafında sallanıyordu? Bir adım atmaya çalıştı ve düştü. Neyse ki hemen yanında duran yatağın üzerine düştü ama bir kolu altında sıkışmış, diğer eli de yatağın kenarından sarkmış bir şekilde garip bir açıyla yatıyordu. "Ne... ne oluyor?" diye mırıldanarak leyleğe bakmaya çalıştı. Gözleri kaymaya devam ediyordu ve odada ondan iki tane varmış gibi görünüyordu. Eğer o bir erkekse, bunu bile bilmediğini fark etti.

"Etkiler geçici," dedi ona doğru gelerek. "Ve ne yazık ki gerekli. Üstat Xairn geri dönmeden önce görevimi bitirmeliyim."

"Ne işareti?" Lauren sordu ama sesi zayıf ve yavaş çıkıyordu. "Bu." Leylek,

Lauren'ın gevşekçe sallanan elini sıkıca kavradı.

Yatağın kenarından devasa bir çift kırmızı ayakkabıya benzeyen bir şey kaldırdı. metalik tırnak makası.

"Ne-?" Lauren söylemeye başladı ve sonra *boğuk* bir ses duydu ve küçük parmağının dibinde keskin bir acı hissetti. *Parmağım! Aman Tanrım, parmağımı kesti!*

İçten içe çıldırıyor olsa da artık tamamen felç olmuştu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ama leyleğin parmağının kanlı kütüğüne şeffaf bir jel sürmesini ve ardından üzerine garip pembe granüller serpmesini izledi.

"İşte. Şimdi dinlen," dedi başıyla onu işaret ederek.

Nasıl dinleneceğim? Lanet parmağımı kestin! Ama yaşadığı dehşete ve elindeki keskin ağrıya rağmen göz kapaklarının kapandığını hissedebiliyordu. Uyanmak zorundayım! Xairn'i bulmalı, ona söylemeli... onu uyarmalı...

Ama sonra gözleri kapandı ve dünya uykuya yenik düştü.

* * * * *

Xairn bir süre evde dolaşarak Slk'ın sanat galerisine ve tuhaf eşyalarına baktı. Vrr'ın oldukça etkileyici bir koleksiyonu vardı ve oğlu da buna yenilerini eklemişti. Sergilenenlerin çoğu canlıydı ve birçoğunun Slk'ın eseri olduğu açıktı. DNA rekombinasyonundaki yeteneği açıkça görülebiliyordu ve Xairn'e göre bu onun kendine güvenmesini sağlamalıydı.

Onun yerine bir korku hissetti. Ya kendi DNA'sı bir şekilde Lauren'a bulaştıysa? Ya çoktan bulaştıysa? Halkının aşağılık ve zalim uygulamalarını ifşa ettikten sonra bile onu hâlâ istemesinin ve ona güvenmesinin nedeni bu olabilir miydi? Xairn, Scourge çiftleşme uygulamalarını duyduktan sonra hâlâ onunla birlikte olmak istemesi başka bir neden düşünemiyordu.

Ondan uzak durmak için daha da fazla çaba göstermesi gerektiğine karar verdi. Tabii ondan uzak duracak kadar hayatta kalma içgüdüsüne sahip değilse. Gerçi tanrılar bunun ne kadar zor olacağını biliyordu. Onu her gördüğünde daha çok istiyordu. Onu kendisine ait kılmak, sonsuza dek kendisinin olarak işaretlemek istiyordu... *Hayır!*

Başını sallayan Xairn derin bir nefes aldı ve odaya dönmeye karar verdi. Lauren yeterince uzun süredir yalnızdı ve sonsuza dek onun yanında olmaktan kaçınamazdı.

Yeşil kapıya geri döndüğünde, Slk'ın hizmetkârlarından birinin çıkmakta olduğunu gördü. Bu bir Bleek'ti ve uzun gagasını nazikçe salladı. "Sizin için akşam yiyecekleri var, Efendi Xairn. Bayan Lauren çoktan yemeğini yedi ve dinleniyor."

Xairn kaşlarını çattı. "Dinleniyor mu? Yani çoktan uykuya mı daldı?" "Gen değişiminin etkileri." Bleek biraz konuşur gibi oldu çok çabuk. "Bazen insanı yoruyor. Size iyi akşamlar dilerim, Efendim." Uzun, geriye doğru bükülen bacakları üzerinde koridorda garip bir tırısla ilerledi.

Xairn kaşlarını çatarak bir odaya girdi ve *O'ah* lezzetleriyle dolu bir arabanın etrafından dolaştı. Lauren bir kolu yorganın altında, diğer kolu da yanında olmak üzere düzgün bir şekilde uyku platformuna uzanmıştı. Yumuşak ve dengeli bir şekilde nefes alıyordu, ipeksi saçları yastığın üzerine gece yarısı siyahından parlayan bir nehir gibi yayılmıştı.

Çok güzel, diye düşündü, gözleriyle yüzünün narin çizgilerini takip ederek. *Çok mükemmel, saf ve tatlı...* Onun gibi biri için fazla mükemmel ve tatlı, bundan emindi. Onu ne kadar isterse istesin, Lauren ona göre değildi.

İç çekerek yemek arabasına baktı. Yıllarca sadece nutra-wafers yedikten sonra bu tür yiyecekleri biraz itici buluyordu. Lauren'ın da hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu - hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi. Xairn kaşlarını çattı. Bleek onun yemek yediğini söylememiş miydi? Belki de kibarlık olsun diye her şeyden bir ısırık tatmıştı. Durum ne olursa olsun, Xairn hiçbir şey istemiyordu.

Arabayı dışarıya, koridora itti ve yatmadan önce duş almak niyetiyle banyoya geri döndü. Birinin *glira* banyosu yaptığını ve sonra da küvette soğumaya bıraktığını görünce kaşlarını çattı. Bunu Lauren mi yapmıştı? Ve işi bittiğinde küveti neden boşaltmamıştı? Şimdi *glira* katı bir topak haline gelmişti ve kanalizasyonda yıkanmak yerine parçalara ayrılıp elle çıkarılması gerekecekti. Xairn yorgun bir şekilde, bu işi sabah Slk'in hizmetkârlarına bırakmaya karar verdi. Şu anda kendini inanılmaz derecede yorgun hissediyordu.

Hızlı bir duş aldı ve Lauren'ın tedavi ettiği yaranın iyileşmekte fark etti. Kurulandıktan sonra giysilerini temizlik dolabına attı. Sadece bir dakika sürdü ve alçak bir zil sesi duyulduğunda onları taze ve temiz bir şekilde çıkardı. Onları kolunun altına aldı ve sadece bir havlu giyerek yatak odasına geri döndü.

Lauren hâlâ uyuyordu, güzel yüzündeki ifade sakin ve huzurluydu. Xairn yatağın boş tarafına özlemle baktı ve sonra dikkatini kanepeye çevirdi. Uzun gövdesi için çok kısaydı ve minderler de topak topak görünüyordu. Yine de Lauren'a orada uyuyacağını söylemişti ve sözünü tutmaya niyetliydi.

İç çekerek minderlerin üzerine yerleşti ancak bir an sonra bir şey onu sertçe kışından dürttüğünde tekrar sıçradı. Xairn parmaklarıyla mindere hafifçe bastırdı ve minder geri itildiğinde boğuk bir küfür savurdu. *Flarnlar. Bu lanet şey flarnlarla dolu!*

"Masaj böcekleri" olarak da bilinen parmak uzunluğundaki böcekler bu güneş sistemine özgüdür ve genellikle üst düzey mobilyalarda kullanılırlar. Döşeme ile dolgu arasında yaşarlar ve üzerlerine oturan herkesi dürtüp dürtükleyerek pek çok kişinin hoşuna gittiğini iddia ettiği bir "masaj" yaparlardı.

Xairn bir *flarn* tutkunu değildi. Olsa bile, uyumaya çalışırken bütün gece "masaj" yapılmasını istemiyordu. Derin bir iç çekerek daracık odaya baktı. Elbette yerde yatabilirdi. Muhtemelen tüm hayatı boyunca Baba Gemisi'nde kullandığı uyku platformundan çok daha zor değildi. Scourge lükse inanmaz, zorluklarla ve kendini inkârla dolu Spartalı bir yaşam sürerdi. Her ŞeyinBabası hariç, ama Xairn şu anda babasını düşünmek istemiyordu. Bazı şeyleri unutmak en iyisiydi.

Onun yerine tekrar yatağa baktı. Lauren o kadar huzurlu bir şekilde dinleniyordu ki, boş tarafın en ucuna uzanırsa onu rahatsız etmeyeceğinden emindi. Ve böylesine çaresiz bir durumda ona zarar vermeyeceği konusunda kendine güvenebileceğini biliyordu. Ancak Lauren uyandığında ve ona dokunduğunda, o muhteşem kehribar gözleriyle ona baktığında içinde rahatsız edici dürtüler uyanmaya başladı.

Geç olmuştu ve çok yorgundu. Günlerdir Lauren'ı güvende tutmak ve onu gezegenine tek parça halinde geri götürmenin bir yolunu bulmak için koşturuyor, savaşıyor ve pazarlık yapıyordu. Lauren'ın bir kereliğine de olsa uyuduğu yeri kendisiyle paylaşmasına izin vereceğinden emindi.

Yorganın üstünde uyuyacağım, dedi kendi kendine, yatağın boş tarafına gidip iç şortunu geri çekti. *Hiçbir şey olmayacağından emin olmak için*. Bir şey *olacağını* düşündüğünden değil, ama Lauren gecenin bir yarısı uyanır ve ona uzanmaya karar verirse, aralarında ne kadar dayanıksız olursa olsun bir engel olmasını istiyordu.

Jelâtin yatağın boş tarafına dikkatle yerleşti ve bir gözü Lauren'ın üzerindeydi. Lauren uykusunda hafifçe kıpırdandı ve onun adına benzeyen bir şeyler mırıldandı ama gözleri kapalı kaldı ve adam sonuna kadar uzandığında bile uyanmadı.

Onun uyanmayacağından emin olduğunda Xairn rahat bir nefes aldı ve kendini tamamen rahatlamaya bıraktı. *Uyku platformunun da flarnlarla dolu olmadığı tüm tanrılara şükürler olsun!* İyi bir gece uykusuyla, sabaha yepyeni bir erkek olacağından emindi. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda, çünkü sabah Lauren'ın DNA'sının onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu tam olarak görecekti. *Lütfen*, diye düşündü, başını çevirip onun enfes profilini incelerken. *Lütfen genlerimden zarar görmesine izin verme. Kanımdaki kötülükle kirlenmesine izin verme.*

En azından şu ana kadar aynı görünüyordu. Hâlâ güzeldi. Hâlâ saf ve lekesiz. Xairn onun bu şekilde kalması için dua ediyordu ama kime dua ettiğini pek bilmiyordu.

"Işıkları kıs," diye fısıldadı kısık sesle. Oda bir anda karanlığa gömüldü. Scourge'un gece görüşü mükemmel olduğu için onu hâlâ görebiliyordu ama yüz hatları silik ve belirsizdi. Yine de hâlâ güzeldi, hâlâ Lauren'dı.

Xairn hiç düşünmeden Lauren'ın üzerinde duran eline uzandı. Onu kendi elinin içine alarak, tıpkı Lauren'ın daha önce onun elini tutarken yaptığı gibi parmaklarını birleştirdi. Parmaklarını sıkarken, tüm vücudunda bir karıncalanma hissetti. Onun DNA'sı üzerinde bir etki yaratıyor, onu sonsuza dek değiştiriyor muydu? Xairn bunu umursamayacak kadar yorgundu.

Derin bir iç çekerek gözlerini kapattı ve uykunun onu almasına izin verdi.

On Üçüncü Bölüm

Uzayın karanlık bölgelerinde bir yerde, siyah üzerine kırmızı bir çift göz açıldı ve alçak, sinirli bir tıslama havayı doldurdu.

Her ŞeyinBabası doğruldu, iskeletinden hâlâ kişisel çukurunun besleyici balçığı damlıyordu. Asla yiyecek ya da içecek tüketmez, fiziksel besinini sıkıca gerilmiş, kağıt inceliğindeki derisinden almayı tercih ederdi. Gerçekten arzuladığı, onsuz yaşayamayacağı şey duygusal beslenmeydi. Ve şimdi Xairn kaçıp insan kızı da yanında götürdüğüne göre, AllFather'ın hiçbir şeyi yoktu.

"Ssaptal aptal." Ayağa kalkarak çukurdan çıktı ve adımlamaya başladı. Bela'nın ana dünyasının özündeki zehirli, lekeli metalle emdirilmiş yeşilimsi balçık vücudundan kayarak metal zemine sıçradı.

Lanet olası Kindred tanrısıyla yüzleşmeden sonra biraz zorlukla toparlanan AllFather, Baba Gemisi'ne geri dönmüş ve Maw Kümesi'ne doğru ilerliyordu. Xairn ve kızın oraya gittiğini hissedebiliyordu - onları uzak bir ufukta iki iğne ucu kadar uzakta hissedebiliyordu. İzleri silikti ama onları takip edebiliyor, tanıdık kokuları bir kokuya ısınmış bir *urlich* gibi koklayabiliyordu.

Ya da birkaç dakika öncesine kadar bunu yapabiliyordu.

Yanan gözlerini kapatan AllFather, karanlık ağını tekrar fırlattı ve bilincini zehirli bir örümceğin zehirli ipekten bir iplikçığı fırlatması gibi uzayın karanlığına fırlattı.

Ama hiçbir şey yoktu. Işıklar kaybolmuş, izler yok olmuştu.

Nereye gitmiş olabilirlerdi? Xairn'in çaldığı dayanıksız küçük gemi başıboş bir asteroitin kenarına çarptığında bir yerlerde ölmüşler miydi?

Her Şeyin Babası bu düşünce karşısında üzüntü duymadı, sadece öfkelenmişti. Biricik oğlunun ve en iyi besin kaynağının kendisinden tamamen kaçmış olmasına duyduğu öfke.

Ama ne Xairn'in ne de Lauren'in öldüğüne gerçekten inanıyordu. Oğlu insan kıza karşı gülünç bir hayranlık geliştirmişti. Bilmek

onu korumak için elinden geleni yapardı. Tıpkı evcil hayvan olarak aldığı sıradan bir *urlich*'i korumaya çalıştığı gibi. Her Şeye Gücü Yeten, çocuğun ona ne kadar aptalca bağlandığını, aptal hayvanın ölümüne ne kadar üzüldüğünü çok iyi hatırlıyordu.

Ama neden Maw Kümesi? Orada ilgi çekici hiçbir şey yoktu - sürekli birbirlerini parçalayan ve DNA'yı farklı konfigürasyonlarda yeniden birleştiren haydut splicer'lardan başka bir şey yoktu. Her zaman...

AllFather aniden volta atmayı bıraktı. Uzun, iskelet elleri yumruk şeklinde sıkıldı. *Tabii ya. DNA'ları-Xairn DNA'larını değiştirmek için onu oraya götürdü. Ve başarmış da; imzaları artık tamamen farklı. Onları gözden kaybetmeme şaşmamalı!*

TümBaba başını geriye attı ve tüm gemide yankılanan uzun, tıslayan bir uluma çıkardı. Baba Gemisi'nin kasvetli ve boş koridorlarının uzaklarında, kulübelerindeki *urlichler* onu duydu ve ıııııııı katıldı.

"Gitti!" diye bağırdı AllFather, kişisel muhafızı neyin yanlış olduğunu öğrenmek için koşarak gelirken. "Onu alıp götürdü ve değiştirdi. Görüş alanımdan sonsuza dek çıktılar. *Gittiler!*"

Bölüm On Dört

Lauren, büyük kırmızı bir makasın elini kestiği korkunç bir rüyadan aniden uyandı. *Hayır, elimi değil, parmağımı. Serçe parmağım.*

Sol elini yüzüne götürdü ve endişeyle inceledi ama her şey normal görünüyordu. Öyle değil miydi? Daha yakından incelediğinde o kadar da emin değildi. Serçe parmağı bir şekilde garip görünüyordu. Lauren bunu tam olarak anlayamıyordu - kelime oyunu yapmak istemiyordu - ama serçe parmağının ucunu başparmağına dokundurduğunda karıncalanıyordu. Ayrıca, serçe parmağındaki tırnak diğer parmaklarındaki tırnaklardan çok daha kısaydı. Lauren tırnak yiyen biri değildi ve bir tırnağını kırdığını da hatırlamıyordu, o halde neler oluyordu?

Saçmalama, dedi kendi kendine huzursuzca, şüpheli serçe parmağını incelemek için elini bir o yana bir bu yana çevirerek. *Bu sadece kötü bir rüyaydı. Üstesinden gel ve hayatına devam et.*

Kendini daha uyanık hissederek odanın içinde Xairn'i aradı. Yatağın karşısındaki kanepede uyuyacağını söylemişti ama orası boştu. Sonra yatakta yanında birinin olduğunu, derin nefes aldığını ve belli ki uyuduğunu fark etti.

Lauren gözlerini kırıştırarak ona doğru döndü. üstünde yatıyordu ama gece boyunca bir ara yatak örtüsünün uzun kenarını iri gövdesinin üzerine sarmıştı ve artık şık siyah saçları dışında hiçbir şey görünmüyordu. Adamın saçlarını neden hiç boynunun dibindeki çıkarmadığını merak etti - uyumak için bile. Ama belki de dün gece zahmet edemeyecek kadar yorgundu.

Zavallı bebeğim. Son zamanlarda zor zamanlar geçirdi ve hepsi benim yüzümden. Dürtüsüne karşı koyamayan Lauren uzandı ve şefkatle saçlarını okşadı. Çocuk biraz kıpırdandı ama Lauren elini hareket ettirmedi. Bunun yerine onu tekrar okşadı ve parmaklarının örtünün içinden geçerek sert yanağını okşamasına izin verdi. Kalbi, bu kadar nazikçe dokunduğu adamı özlüyordu. *İçinde çok büyük bir çelişki vardı. Çok yaralı. Keşke onu sevmeme, iyileştirmeme izin verse-*

"Yedi cehennemde ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu tanıdık bir ses. Sonra yanındaki adam oturduğu yerden kalktı ve tek bir hareketle yorganı üzerinden attı.

"Ben sadece..." Kelimeler Lauren'ın dudaklarında can verdi. Sesi Xairn'in sesine benziyordu ama yatağındaki adam tamamen yabancıydı.

"Ne oldu?" dedi kaşlarını çatarak. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Aman Tanrım." Lauren'ın sesi zayıf bir fısıltıyla çıktı. "Kim... kimsin sen?"

"Ne demek istiyorsun, ben kimim? Ben Xairn."

"Hayır, değilsin." Yine *de* yüz hatları Xairn'inkilere benziyordu. Hâlâ ona soylu bir vahşiyi ya da canlanmış klasik bir heykeli hatırlatan o gururlu ve sert yüz hatlarına sahipti.

Ama bu adam alıştığı inci grisi yerine, kendi moka kahverengisinden birkaç ton daha açık, pürüzsüz bir ten rengine sahipti. Ve ilk başta onu çok korkutan siyah üzerine kırmızı yanan gözlerin yerini normal insan gözleri almıştı.

Aslında tam olarak normal sayılmazdı; gözbebekleri, Lauren'a tropik bir okyanusun berrak sularını hatırlatan saf, soluk bir mavi yeşil tonundaydı. *Muhteşem*, diye düşünmeden edemedi. *Tıpkı bir manken gibi görünüyor.*

Her ne kadar onu sevmeye başlamış olsa da, "muhteşem" normalde Xairn için kullanacağı bir kelime değildi. Kenarları kaba saba biriydi, içinde birazcık da olsa canavarlık vardı. Yatakta yanında oturan ve üzerinde daracık bir boxer külottan başka bir şey olmayan bu yakışıklı Romeo öyle değildi.

Aklına ani bir düşünce geldi. "Sen bir çeşit klon değilsin, değil mi? Xairn'in yerine gönderdikleri bir şey? Çünkü ne kadar seksi olduğun umurumda değil, sen o değilsin. Onu geri istiyorum, nerede o?"

"Sana söylüyorum Lauren, *benim.*" Bir elini deneysel olarak yüzünde gezdirdi. "DNA'nızın üzerimdeki etkileri olmalı. Gerçekten o kadar farklı mı görünüyorum?"

"DNA değişimi tabii ki!" Lauren gördüğü kötü rüya ve bir "yabancıнын" yanında uyanmanın şoku arasında DNA'larının değiştirildiğini tamamen unutmuştu. Demek o Xairn'*di*. Ama onu hiç hayal etmediği gibi bir Xairn. "Tamamen farklı görünüyorsun," dedi. "Tam olarak değil, aynı boyutta ve sekildesiniz ve özellikleriniz aynı. Ama ten ve göz renginiz-"

"Bir bakayım." Çoktan yataktan kalkmış ve banyoya doğru koşmaya başlamıştı. Lauren onu yakaladığında, yeni cildini ve gözlerini incelemek için ekranın önünde duruyordu.

Ellerini merakla yüzünde gezdirerek, "Değiştim," diye mırıldandı.

"Ama ben değilim." Lauren onun yanındaki yansımasına baktı ve kaşlarını çattı. "Bana bakın, tamamen aynı görünüyorum."

Xairn ona bakarak, "gereken de bu," dedi. "Slk'ten fiziksel görünümünü olduğu gibi bırakmasını ve DNA'nda mümkün olan en küçük değişikliği yapmasını istemiştin, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum." Ama Lauren hayal kırıklığına uğramış hissetmekten kendini alamadı. "Benden ne aldığını görmek çok kolay," diye belirtti. "Ama Slk DNA'mızı yeniden düzenlediğinde ben senden ne aldım?"

Omuz silkti. "Hiçbir fark yaratmayacak kadar küçük bir şey olabilir. Asla bilemezsin - dua et . İstediyin hiçbir şey bende yok." Lauren

sessizce, "Bu konuda yanılıyorsun," dedi.

"Ne?" Kaşlarını çatarak ona baktı. "Kırmızı gözler ya da gri bir ten *istediğini* söylemiyorsun, değil mi? Bu değişimden önce benim gibi görünmek istediğini mi söylüyorsun?"

Lauren inatla, "*İstediyim* şey içimde senden küçük bir parça olduğunu bilmek, aynı şekilde senin içinde de benden küçük bir parça olduğu çok açık," dedi. "Bunu anlamanın neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum."

"Anlamakta zorlandığım şey, neden kendinizi benim genlerimle kirletmek istediğiniz - kanımdaki toksinlerle kendinizi kirletmek."

"Bu kirlilik ya da kirletme değil," diye karşı çıktı Lauren. "Kendin hakkında neden böyle düşündüğünü hâlâ anlamıyorum."

"Çünkü bu doğru," dedi kısaca. Kendisini görüntülerken yine kaşlarını çattı. "Anlamadığım bir şey var - neden benim tenim seninkinden daha açık?"

Lauren iç çekti. "Ben yarı beyazım, biliyorsun. Yani annem beyaz olduğu için," dedi. "Afro-Amerikan olan babamdı. Bilirsin işte, siyah."

"Ama benim tenim beyaz değil. Bir çeşit bronzluk. Ve senin tenin de siyah değil. Güzel, pürüzsüz bir kahverengi."

"Benim gezegenimde 'siyah' ve 'beyaz' deriz ama aslında kastettiğimiz ten rengi ve kahverengidir." Lauren omuz silkti. "Biliyorum, aptalca değil mi? Ama sanırım DNA'nızı annemin ailesinden almışsınız."

"Annenin gözleri bu renk mi?" diye sordu, izleyicide kendi gözlerine bakarak.

Lauren başını salladı. "Onun gözleri benimkiler gibi. Ama bir keresinde büyük büyükbabamın da bu renk gözleri olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Deniz rengi gözler diyordu." Uzanarak onun yanağını kavradı ve yüzünü kendisine çevirdi. "Çok güzeller, biliyorsun. Diğer gözlerin de öyle değildi - onlar çok... vahşiydiler. Ama şimdi-"

Xairn onun yerine, "Artık sizin insani güzellik standartlarınıza uyuyorum," diye sözlerini tamamladı.

Başını salladı ve elini . "Bir modele benziyorsun." "Manken mi?" Mükemmel alnı kırıştı.

"Sadece iyi görünerek başkalarına ürün satan kişi. İnsanlara belirli bir marka giysi satmak istiyorsanız, giysileri seksi, yani yakışıklı birine giydirmeniz gibi."

Başını iki yana salladı. "Neden?"

"Şey... bu psikolojik bir şey. İnsanlara bu kıyafetleri alıp giyerlerse, onları giyen model kadar seksi görünecekleri fikrini veriyor."

"Neden böyle mantıksız bir şey düşünsünler ki? Hem neden kıyafetlerinin nasıl göründüğünü önemsiyorlar ki?" Xairn'in kafasının karıştığı belliydi. "Yeterince işlevsel olduğu ve onları sıcak tuttuğu sürece, önemli olan tek şey bu."

"Oh, Xairn tatlım..." Lauren keyifle güldü. *GQ* dergisinin sayfalarından fırlamış gibi *görünebilirdi* ama alttan alta hâlâ eski Xairn olduğu belliydi. Dürüst olmak gerekirse, bu onun geçirdiği değişim hakkında daha iyi hissetmesini sağlıyordu. İri, kaslı vücudu ve çarpıcı gözleriyle bir film yıldızı gibi görünüyordu; neredeyse ulaşılmazdı.

Bu kadar fiziksel mükemmelliğin yanında olmak zordu. Onunla ilk tanıştığında ve kabuslardan fırlamış bir canavara benzediğini düşündüğünde bile hiç hissetmediği bir şekilde korkmasına neden oluyordu.

Elbette bunu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Son zamanlarda onun görünüşünden gerçekten *hoşlanmaya* başlamıştı ve şimdi... şimdi o çok *farklıydı*.

"Keşke benim tenim de seninkiyle aynı renk olsaydı," dedi, karşılaştırmak için kolunu onunkinin yanında tutarak. "Ama artık bana bakmayı daha kolay bulmana sevindim."

"Sana bakmayı hiçbir zaman zor bulmadım," diye itiraz etti Lauren. "Aslında... İşte, biraz eğilin."

Boynunun arkasına uzanabilmesi için itaatkâr bir şekilde çömeldi. Lauren saçlarını ensesindeki sıkı bağlayan deri tangaya dokundu. Dikkatlice çözdü ve çekerek çıkardı.

Etki dramatikti. Mavi-siyah saçlardan oluşan kalın, parlak bir perde Xairn'in kaslı omuzlarının etrafına düştü. Yüzünü çerçeveliyor, sert yüz hatlarını yumuşatıyor ve onu her zamankinden daha çok bir aşk romanının ön yüzündeki model gibi gösteriyordu.

"Vay canına," diye nefes aldı Lauren, geri adım atarak ona baktı. "Gördün mü, seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum. Ve bu sen Bay GQ'ya dönüşmeden çok önceydi."

Kaşlarını çattı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Neden saçımı açmamı istiyorsun ki?"

"Çünkü bunu yapmak istedim." Uzanıp parmaklarını onun ipeksi siyah yelesinde gezdirdi. Gerçekten de muhteşem görünüyordu ama onu asıl çekici kılan, yeni ve muhteşem dış görünüşünde görebildiği eski Xairn'in izleriydi.

Xairn onun dokunuşu altında gergin bir hayvan gibi ürperdi ama geri çekilmedi. Bunun yerine, kadın onu okşarken kıpırdamadan durdu. "Neden?" diye fısıldadı. "Neden bana böyle dokunmak istiyorsun?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum." Lauren onu daha yakına çekti ve Xairn kendi isteğiyle ona yaklaştı, deniz rengi muhteşem gözleri geniş ve kararsızdı. "Xairn, sanırım... sanırım seni sevmeye başlıyor olabilirim," diye itiraf etti. "Ve bunun yüzünden değil... nasıl görüldüğün yüzünden. Birlikte yaşadığımız onca şey yüzünden. Benim için yaptığın her şey... benim için riske girdiğin... benim için vazgeçtiğin her şey. Sen tanıdığım en tatlı, en nazık, en asil adamsın."

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle, kadın onu daha da yaklaştıırken. "Ben bunların hiçbirini değilim."

"Sen bunların hepsi ve daha fazlasısın," diye ısrar etti Lauren. Kollarını onun boynuna doladı ve parmak uçlarında durdu. "Bunu ben de yapmak istiyordum, biliyorsun," diye mırıldandı. Yavaşça dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Xairn'in tepkisi ani ve yoğun. Sıcak, esnek çelik gibi kollar aniden onu kendine doğru çekti ve ağzı ısrarcı ve talepkâr bir şekilde onunkini kapladı.

Lauren ilk başta biraz korktu ama sonra onu kavrayınca rahatladı. Onun içindeki ihtiyacı hissedebiliyordu -yıllardır gömülü kalmış bir ihtiyacı, gün ışığına çıkmasına izin veremeyecek kadar korktuğu bir arzuyu. *Ondan korktuğumu düşünmesine izin veremem. Kendisinin bir tür cinsel canavar olduğu imajını besleyemem.*

Yumuşakça inleyerek ağzını ona açtı, onu içeri davet etti, ona güvendi. Xairn önce tereddüt etti ama sonra dilinin yavaşça içine girdiğini hissetti. Kendi diliyle nazıkçe okşayarak onu daha fazlasını yapmaya, keşfetmeye davet etti. Xairn onun davetini hevesle kabul etti, parmaklarını saçlarından geçirdi ve onu daha da yakınına çekerken göğsünün derinliklerinde usulca hırladı.

Lauren'in üzerinde hâlâ bir gece önce giydiği tüylü mor bornoz vardı ve altında çıplaktı. Xairn onu kendine çekerken bornoz açıldı ve Lauren çıplak göğüslerinin Xairn'in geniş, çıplak göğsüne sürtündüğünü hissederek nefes nefese inledi.

Giydiği siyah boxer külotun içinde sert bir çıkıntı vardı ve ısrarla kalçasına doğru bastırıyor, korunmasız amına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Lauren'in aklına adamın aşağıda her zamankinden iki kat daha fazla donanıma sahip olduğunu iddia etmesi geldi ama hissedebildiği kadarıyla bu son derece normaldi. Belki de tamamen normal değildi - çok büyük hissettiriyordu. Belki de keşfetmek ve tam olarak ne olduğunu öğrenmek için bir şansı olacaktı...

"Dur!" Xairn öpücüğü aniden kesti.

"Ne? Neden?" Lauren şaşkınlıkla başını kaldırdı ve onun gözlerindeki nedeni bulmaya çalıştı. "Yatağa gitmek ister misin? Çünkü bunun için en iyi yerin burası olmadığına katılıyorum." Derin mavi armatürleriyle banyoyu ve bir gece önceki terk edilmiş banyosundan kalma pembe yulaf ezmesiyle dolu küveti işaret etti.

"Hayır, seni yatağa atmak istemiyorum." Xairn'in sesi kısılmıştı ve Lauren'in kalçasında hâlâ hissedebildiği sıcak, sert çıkıntı, sözlerini inkâr edencesine zonkluyordu.

"Nerede o zaman?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hiçbir yere. Ben... Ben seni hiç götürmek istemiyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi Lauren usulca. Uzanarak onun yanağını ve deniz rengindeki o yeni, güzel gözlerine baktı. "Beni istiyorsun, Xairn -Hissedebiliyorum." Kalçasıyla onu dürttü ve onun sıçradığını görmenin mutluluğunu yaşadı. "Ve ben seni istiyorum." Başını aşağıya doğru salladı, sıkı meme uçları hâlâ onun göğsünün geniş, bronz düzlemlerine sürtünüyordu. "Birbirimizi istiyoruz," diye açıkladı. "Birbirimize *ihtiyacımız var*. Ve bu ihtiyacımızı karşılamamamız için iyi bir neden göremiyorum."

"Çünkü ben de senin için hissediyorum." Nazıkçe ama sertçe ellerini tuttu ve yanlarına koydu. Sonra geri adım atarak aralarındaki tüm fiziksel teması kesti. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum ama istiyorum ki... Seni acıdan korumak, zarar görmekten korumak istiyorum. Üzgün olduğunda seni teselli etmek. Bedenimi başına gelebilecek herhangi bir tehlike arasına koymak istiyorum." Başını iki yana salladı. "Bu çok garip ve kafa karıştırıcı bir duygu."

"Bana aşk gibi geliyor," dedi sessizce. "Eğer beni seviyorsan, neden geri çekiliyorsun?"

"Dün gece sana söylediğim her şey yüzünden. Ne olduğum yüzünden." Başını iki yana salladı ve kızın bulanık mor bornozun çerçevelediği çıplak bedenine baktı. "Ve sana değer verdiğim için seni terk etmek zorundayım. Seni sağ salim gezegenine geri götüreceğim ama sonra... sonra gitmeliyim."

"Nereye gideceksin?" Lauren ona doğru uzandı ama Lauren başını eğerek dokunmaktan kaçındı. "Geri gelip beni göreceksin?"

"Hayır." Onunla göz göze gelmedi. "Asla."

"Ne?" Şaşırان Lauren ağlamaya başladı. Gözlerinde sıcak yaşlar birikti ve onları durduramadan yanaklarından aşağı süzüldü.

"Ne bekliyordun?" diye sordu kabaca. "Seninle Dünya'da kalmamı mı? Bir insan olarak yaşamamı mı? Şu anda bir insan gibi görünmem içimde bir insan olduğum anlamına gelmiyor, biliyorsun."

"Ben... Ben biliyorum." Lauren burnunu çekti ve ağlamasını durdurmaya çalıştı. "Ne bekliyordum bilmiyorum ama en azından bir süre kalabileceğini umuyordum."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Gitmeliyim."

"Neden? Halkının yaptıkları yüzünden mi?" Lauren tekrar burnunu çekti ve ona sertçe baktı. "Bunu kabul etmiyorum. Irkındaki erkeklerin kadınlara nasıl davrandığı ya da babanın neler yaptığı umurumda değil; sen onlar değilsin Xairn. Sen *sensin*. Ve bana bu şekilde davranmayacağını biliyorum. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum."

"Yanılıyorsun," dedi alçak bir sesle. "Bildiğinden daha fazla yanılıyorsun."

"Belki öyleyimdir." Gözyaşları geri gelmek istedi ama Lauren izin vermezdi. "Çünkü sen beni incittin - hayatımda hiç incinmediğim kadar."

"Ne?" Şaşırmış görünüyordu. "Sana elimi bile sürmedim. En azından benim halkım gibi."

"Hayır, ama Dünya'ya döner dönmez beni terk ediyorsun. Birbirimize karşı hissettiğimiz bu duyguları keşfetmeye bile çalışmadan gidiyorsun." Lauren çenesini kaldırarak onun gözlerinin içine baktı. "Ve bu, herhangi bir sert, sapıkça BDSM tipi fantezinin yapabileceğinden daha fazla acı veriyor. Sen sadece bedenimi yaralamadın Xairn, kalbimi de yaraladın."

Cevap vermek için ağzını açtı ama Lauren bunu duymak istemiyordu, daha fazla bahane duymak istemiyordu. Omuzlarını dikleştirerek bornozunu üzerine geçirdi ve banyodan dışarı çıktı. Eğer istediği buysa, öyle olsun. Onu Dünya'ya bırakıp arkasına bile bakmadan gitmek konusunda ciddi olduğu belliydi. İyi o zaman, yalvarmayacaktı.

Ama acıyordu. Aman Tanrım, tahmin edebileceğinden çok daha fazla acıtıyordu. Ve kafasının içinde onun derin sesinin şu tatlı sözleri söylediğini duymaktan kendini alamıyordu: *Seni acıdan korumak, zarar görmekten korumak istiyorum. Üzgün olduğunda seni teselli etmek. Bedenimi seninle başına gelebilecek her türlü tehlike arasına koymak istiyorum.*

Sevgiydi tamam, ama yeterli değildi. Ona kalacak kadar değer vermiyordu. Şansını denemek için. *Ah Xairn*, diye düşündü kederle. *Keşke bedenini riske attığın kadar kalbini de benim için riske atmaya istekli olsaydın.*

Keşke...

On Beşinci Bölüm

Xairn kalbinde açıklayamadığı şiddetli bir acıyla onun gidişini izledi. Bunu onun iyiliği için yaptığını neden anlayamıyordu? Onu Dünya'da bırakmayı ve bir daha asla görmemeyi, Lauren'ın gitmesini istediğinden daha fazla istemiyordu. Ama kendine yardım edemezdi - eğer ona yaklaşmasına izin verirse, gerçek doğası ortaya çıkacaktı.

Kısa bir süreliğine, dudaklarını onunkilere bastırıldığı o tatlı anı yeniden yaşamasına izin verdi. O... öpücük, evet, ona böyle demişti. Çok yumuşak ve şefkatli başlayan ve sonra başka bir şeye, daha fazlasına dönüşen o öpücük. Xairn o zaman onu istemişti, özellikle de dudaklarını ayırdığında ve ona onu keşfetme, onu tamamen tanıma özgürlüğünü sunduğunda. Dizlerinin üzerine çöküp diğer dudaklarını, tatlı, yumuşak am dudaklarını da diliyle ayırmak gibi karanlık hayaller kurmuştu. Umutsuzca onun tadına bakmak, istekli küçük amcığını kucaklayarak açmak ve gizli hazinelerini keşfetmek istiyordu; bu sırada kız inliyor ve saçlarını kavırıyor, daha fazlasını yapması için yalvarıyordu....

Ama yapamam. Yapmamalıyım. Çünkü onun bedenini tatmasına ve keşfetmesine izin verirse, bunu başka şeylerin izleyeceği kesindi. Vücudunun arzuladığı ama başkaları tarafından sapkınlık olarak görülen şeyler.

İç çekerek ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. Artık içinde gözyaşı yoktu - evcil *urlich*'i Sanja öldükten sonra gitmişlerdi. Ama nedense şimdi gözleri yanıyordu ve boğazında ne kadar yutkunursa yutkunsun inmeyen bir yumru hissetti.

İstenmeyen duyguları uzaklaştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı ve bir yerden gelen hafif bir koku yakaladı. Onun kokusu, Lauren'ın kokusu olmalıydı. Onu öperken saçlarını okşuyordu - ellerinin her yerindeydi.

İlk dürtüsü ellerini yıkamak oldu ama bunu yapmaya dayanamadı. Bunun yerine avuçlarını yüzüne götürdü ve çekti, onu solumaya, sonsuza dek hafızasında tutmaya çalıştı. Sonra kaşlarını çattı; onun kokusu bir şekilde farklıydı. Temelde aynı ama biraz değişmiş. Şöyle kokuyordu...

"Benim gibi kokuyor," diye fısıldadı sert bir sesle. Bu - sanki onu Kindred'lar gibi kokuyla işaretlemişti. Ama nasıl...? Birdenbire anladı. DNA değişimi. Lauren ondan ne aldığını merak etmişti, işte buydu. Fazla bir şey değildi, kendisinin de fark edeceği bir şey değildi. Ama bu, Kindred ya da Scourge ırkından herhangi bir erkeği ondan sonsuza dek uzak tutacaktı. Yeni kokusu onu başka bir erkeğe ait olarak damgalamıştı; tıpkı ona sahip olmanın tüm izlerini bırakmış gibi.

Affet beni Lauren, diye düşündü, onun değişmiş ama yine de güzel kokusunu bir kez daha içine çekerek. *Sana sahip çıkmaya uygun olmadığım halde seni benimmişsin gibi damgaladığım için beni affet.*

Artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Planına devam etmek zorundaydı. DNA değişiminin stabil olduğundan emin olmak için Slk'i bir kez daha görmeleri gerekiyordu ve sonra onu solucan deliğinden kendi güneş sistemine ve Dünya'ya geri götürecekti.

Peki ya onu bıraktıktan sonra? Xairn bilmiyordu. Tek bildiği onu terk etmesi ve bir daha asla görmemesi gerektiği idi. Bu bilgi göğsüne saplanmış bir taş gibiydi ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer Lauren'ı gerçekten sevseydi -eğer çarpık kalbi böyle bir duyguya sahipse- onu terk eder ve bir daha asla arkasına bakmazdı.

Ne kadar acıttığı önemli değil.

* * * * *

"Ah, hmmm. Evet, tatmin edici. Çok tatmin edici." Slk ikisinin etrafında dolanarak -ya da bacaklarının yerinde dokunaçları olduğu için kayarak demek daha doğru olur- başını sallayarak onayladı. "Değişiklik tam bir başarıydı."

Lauren onun sesinin kendinden son derece memnun olduğunu düşündü. "Emin misin?" diye sordu. "Yani, onun üzerinde işe yaradığı çok açık." Yeni ve gelişmiş göz şekeri Xairn'in durduğu sol tarafını işaret etti. "Yani, tamamen farklı görünüyor. Peki ya ben? Değişen tek bir şey bile bulamıyorum." Serçe parmağı hariç ama onun da değiştiğinden emindi.

hiçbir şey değildi - sadece bilinçaltında hala devam eden aptal kabus.

"Korkma sevgili Lauren, değişmişsin. Hafifçe ama önemli ölçüde. Artık kimsenin haberi olmadan kendi dünyanıza güvenle geri dönebilirsiniz." Üç gözünü de kısarak onlara baktı. "Ama ikinizin de yüzünde standart sevinç belirtileri yok. Aslında biraz depresif görünüyorsunuz. Başarılı değişimden ve eve dönme ihtimalinden memnun değil misiniz?"

"Memnun olduk," dedi Xairn huysuzca. "İyi bir iş çıkardığın için sana teşekkür ederiz Slk. Ve şimdi ayrılıyoruz."

"Ah, hmmm, bu kadar aceleci olma dostum." Slk sürünerek Xairn'in yüzüne baktı. "Gitmene izin vermeden önce seni bir konuda uyarmalıyım."

"Çabuk olun," diye Xairn. "Gitmemiz gerek."

"Sadece şu var: DNA'yı ne zaman değiştirirseniz değiştirin, her zaman orijinal haline dönme olasılığı vardır. Bu Lauren için bir sorun olmamalı.

-Ondaki değişim son derece ince ve hafifti. Ama senin için Xairn, senin Scourge DNA'n çok güçlü ve kalıcı. Herhangi bir şekilde değiştirilmeye karşı direniyor. Ani ve dramatik duygusal değişimlere karşı dikkatli olmalısın. Bu, senin üzerinde yaptığım çalışmayı geri alabilir ve Scourge DNA'nın bir kez daha egemen olmasına izin verebilir."

Xairn kaşlarını çatı. "Bunu aklımda tutacağım ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Sonra değil-" Aniden durdu ama Lauren onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. *Benden kurtulduktan sonra olmaz. Çünkü onun çok fazla duyguya kapılmasına neden olan, gömmeyi tercih ettiği şeyleri hissetmesine ve unutmayı tercih ettiği şeyleri hatırlamasına neden olan benim.* Bu konuda acı çekmemeye çalışıyordu ama yine de adamın aralarında gelişebilecek bir şeyi denemek yerine onu terk edeceği fikri canını yakıyordu.

"Sizi uyarmam gerektiğini hissediyorum çünkü sürecin tersine çevrilmesi kalıcı olacaktır." Slk sekiz eliyle birden işaret etti. "DNA'nı bir daha değiştiremem. O yüzden dikkatli ol dostum."

"Yapacağım." Xairn kısaca başını salladı ve sonra hiçbir şey söylemeden öylece durdular.

"Pekâlâ, gitmeniz gerektiğini görüyorum," dedi Slk sonunda, garip sessizliği doldurarak. "Gideceğiniz yere güvenli bir yolculuk yapmanızı dilerim."

"Teşekkür ederim, Slk," dedi Lauren kibarca. "Banyoyu biraz dağınık bıraktıysam özür dilerim. Korkarım küvet tuhaf pembe yulaf ezmesi gibi bir şeyle dolu."

Slk sekiz elini de umursamaz bir tavırla salladı. "Merak etme canım. Hizmetçilerimden birine . Şimdi yapmam gereken işler var."

"Güle güle." Xairn uzaylı genetikçiye başıyla selam verdi ve başını Lauren'a doğru salladı. "Gel." Sonra da bir gece önce geldikleri uzun koridorda, mor-kahverengi taş zeminde topuklarını tıkırdatarak ilerlemeye başladı. Lauren ona yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kalmıştı.

Gel. Sanki onun köpeğiymişim gibi, diye düşündü öfkeyle. Ona yetişirken en soğuk sesiyle "Geliyorum," dedi. "Benden kurtulmak için sabırsızlandığımı biliyorum."

"Böyle hissetmediğimi biliyorsun." Boş taş duvara ulaştılar ve adam elini duvara bastırarak nefesinin altında yabancı dilde bir şeyler . Çatlak açıldı ve büyük tezgahlarla dolu park alanına adım attılar.

"O zaman nasıl hissediyorsun?" Lauren talep etti.

"Sana nasıl hissettiğimi söyledim. Tekrarlamaya gerek yok." Tezgâhlar arasındaki geniş koridorda kararlı adımlarla yürürken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Lauren onun durup kendisine bakmasını ve sorusuna dürüstçe cevap vermesini sağlamak istiyordu.

"Eğer bana karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsan, benden kaçmayı bırak," dedi. "Kaçmıyorum," dedi, her zamankinden daha hızlı yürüyerek.

"Saçmalık!" diye bağırdı sabrı tükenerek. İçinde gemi olmayan bir durağın yanından geçiyorlardı ve sesi boş alanda yankılandı. "En azından bana bak! En azından-"

Biri eliyle ağzını kapattı ve onu karanlık, boş kabine doğru geri çekti.

Lauren hemen çırpınmaya başladı ama kollar demir bantlar gibi etrafını sarmıştı ve ağzını kapatan el çenesini öyle sıkı kavıyordu ki çığlık atmak ya da ısırarak için dudaklarını bile açamıyordu. Gölgelemin arasında, köşede gizlenmişti ve Xairn'in uzaklaştığını görebiliyordu

Ondan uzaklaşıyor, park yerlerinin sırasına doğru ilerliyordu ama onu göremeyeceğini biliyordu.

"En azından ne?" diye sordu, hâlâ yürüyordu. Cevap gelmeyince dönüp kaşlarını çatarak onun nerede olduğuna baktı. "Lauren?" Gözleri irileşti. "Neredesin sen?"

İşte, diye düşündü çılgınca, görünmeyen saldırganına karşı bir tür ses çıkarmak için mücadele ediyordu. Bir inleme ya da soluk alma bile işe yarayabilirdi ama şimdi boğazına kilitlenmiş başka bir el vardı. Ses çıkarmak şöyle dursun, bir damla hava solumak bile elinden gelen tek şeydi.

"Lauren?" Xairn etrafına bakınıyordu, belli ki paniklemeye başlamıştı. "Neredesin sen?"

Bir dakika içinde beni bulacak. Bensiz gitmez. Gitmeyeceğini biliyorum. Bana karşı bir şeyler hissetmekten ne kadar hoşlanmasa da, asla bensiz gitmez-

"İşte buradayım, Efendi Xairn."

Lauren'ı dehşete düşüren şey, tıpkı kendisine benzeyen bir kızın aniden tam önlerindeki tezgâhtan çıkıp Xairn'e doğru yürümesiydi. Hatta Lauren'ın giydiği gümüşü mavi, çok büyük muumuu'nun aynısını giyiyordu.

Xairn ona kaşlarını çatı. "Ben ne zamandan beri senin 'efendinim?"

"Nasıl isterseniz, Efendi Xairn." Lauren klonu başını salladı ve ona gülümsedi. "Gidelim mi?"

Gözleri kısıldı. "Peki tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Nerede isterseniz, elbette, Efendi Xairn." Kadın başını salladı ve boş boş gülümsedi. "Gidelim mi?"

"Lauren'ı bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Ben Lauren'ım." Lauren klonu kollarını adamın boynuna dolamaya çalıştı ama adam onu itti.

"Hayır, değilsin. Nerede o?"

Tanrı'ya şükür! Lauren rahatlamaktan kendini güçsüz hissetti ama bu kısa sürdü.

Tanıdık bir ses kulağına tıslayarak, "Vay, vay, sevgilin bir Bela'ya göre çok zeki, hakkını vereyim," dedi.

Blix mi? O Blix mi?

Kulağına alçak ve iğrenç bir kahkaha geldi ve onun zihnini okuyabildiğini hatırladı. "Tabii ki Blix, canım. Senin gibi nadir bir egzotikten bu kadar kolay vazgeçeceğimi düşünmedin, değil mi? Ama sevgilin de vazgeçmekten memnun görünmüyor. Bakalım birden fazla yemle nasıl başa çıkacak."

Başka bir boş duraktan, Lauren'a benzeyen ikinci bir kişi belirdi. Sonra bir başkası ve bir başkası. Hepsi aynı gümüşü mavi tulumları giymişti. Ve hepsi de tıpkı ona benziyordu. Lauren en az yirmi tane saydı. Bunlar Slk'in önceki gece bahsettiği tohum klonları mıydı?

"Xairn? Usta Xairn?" Hepsi aynı anda konuştu, hepsi Xairn'e doğru uzandı, uçamayan bir kuş sürüsü gibi ona yaklaştı.

"Kesin şunu!" Xairn kükredi. "Benden uzak durun, hepiniz." Bir daire çizerek döndü, mavi-yeşil gözleri gölgelerle dolu boş ahırları taradı. "Göster kendini Örümcek! Bunun arkasındaki kişinin sen olduğunu biliyorum. Lauren'ı hemen geri verirsen yaşamana izin verebilirim."

"Ah, işte başlıyoruz. Gösteri zamanı!" Blix onun kulağına mırıldandı.

Arkasında garip bir seğirme hissi ve çok hafif bir patlama sesi vardı. İlk Blix onu sıkıca tutmaya ve bir eliyle ağzını kapatmaya devam ederken aniden başka bir Blix sağında durdu. Lauren bu ikinci Blix'in yüzünde bir gülümsemeyle Xairn'le buluşmak için rahatça dışarı çıkmasını gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izledi.

"Örümcek!" Xairn ona doğru uzandı ama o hafifçe eğilerek yolundan çekildi.

"Ah-ah-ah sevgili Scourge," diye tısladı. "Çekin ellerinizi lütfen. Bu "Senin leydine sahip olduğum doğru ama onun üzerinde mükemmel bir hakkım var."

"Hiçbir şeyin yok." Xairn ona ters ters baktı, iri elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Takas ettiğin giysileri geri verdik ve *grieza* yiyecek küplerinin sende kalmasına izin verdik."

"Ne yazık ki, küpler bozuktur ve düzgün bir şekilde rehidre edilemedi." Blix üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Ve ne yazık ki, tatlı Lauren'iniz ona verdiğim güzel terlikleri geri vermeyi ihmal etti. Sizi temin ederim ki bir servet değerinde - en iyi durumda olsalar bile küplerden çok daha fazla - ki dediğim gibi, değillerdi."

"Sen lanet bir yalancısın!" Xairn onu tekrar yakaladı ve bu sefer ikinci Blix öfkeli Bela'dan kaçmak için yeterince hızlı değildi. Xairn onu boğazından kavrayıp sıkarken çırpındı. "Bana Lauren'ı getir *hemen!*" Taş duvarlarla çevrili park alanında yankılanan sağır edici, gırtlaktan gelen bir kükremeydi bu. Lauren onu izlerken gözlerinin kısa bir süreliğine mavi-yeşilden çok iyi tanıdığı siyah üzerine kırmızıya döndüğünü gördü. Tanrım, Scourge DNA'sı kendini yeniden mi göstermeye başlamıştı? Slk aşırı duygusal bir tepkinin bu değişimi tetikleyebileceği konusunda uyarmıştı. O-?

Blix aniden Xairn'in büyük elinde titredi ve sonra düzgünce ikiye bölündü. İkinci -ya da aslında *üçüncü* Blix olduğunu sanıyordu Lauren- bir kenara çekildi ve başını salladı. "Şimdi, şimdi, Xairn-şiddete başvurmaya gerek yok. Bunu mantıklı bir şekilde halletmeliyiz."

"Bence bunu *yasal yollardan* halletmelisiniz." Klonlar arasında ani bir kargaşa oldu ve ardından Slk ortaya çıktı, dokunaçları taş zeminin üzerinde fısıldıyordu. "Lauren'ın kanını satın almak için benimle bu kadar çabuk temasa geçtiğinde kötü bir şeylerin peşinde olabileceğini düşündüm."

Xairn uzaylı genetikçiye döndü. "Seni piç! Bunu biliyor muydun?"

Slk'in dikey gözlerinin üçü de yavaşça kırıştı. "Şüphelendim. Bu yüzden yargılaması için bir hakem getirdim." Arkasından başını salladı ve Lauren *O'ah* pazarında gördüğü devasa, mor ağaca benzer varlığın süzülerek gelişini hayretle izledi.

"Ben bu alışverişin ilk gerçekleştiği Pazarın Yargıcıyım." Sesi yaşlı bir meşenin rüzgârda gıcırdaması gibiydi, gözleri ve ağzı da eski bir ağacın kabuğundaki budaklara benziyordu. "Bana gerçekleri anlatın."

Sonunda Blix endişeli görünmeye başladı. "Ah, Pazarın Yüce Yargıcı," diye başladı, dudaklarını endişeyle yalayarak. "Bugün aramızda bulunmanızdan büyük onur duyuyoruz. Eğer dinlemekten memnun olursanız-"

"Gerçeklerden başka bir şey dinlemekten memnun olmayacağım!" Yargıcı'nın sesi öfkeyle çatırdadı ve başının üzerindeki çıplak mor dallar aniden soluk mavi alevlere dönüştü.

Lauren bunu yapabilecek kadar nefes alabilseydi soluk soluğa kalırdı. Titreyen soluk mavi ışık karanlık park alanını aydınlatıyor ve

Her şeyin üzerinde ürkütücü bir parıltı vardı. Xairn'in ona mor ağaç varlığı hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı. *O bir Quinlow'du; yaşamın ve ölümün gücünü ellerinde taşırlardı.* O bunları düşünürken, ağaç-varlık iki uzun parmaklı eliyle son bulan güdük, dala benzer kollarını kaldırdı. Parmaklar ateşe verilmiş dallara benziyordu; ikisi de ölümcül, soluk mavi alevlerle parlıyordu.

Blix'in nefesi kesildi ve geriye sıçradı. "Ekselansları! I-"

"Affedersiniz, Pazar Yargıcı," diye sözünü kesti Xairn, kısaca eğilerek. "Meselenin aslı şu: Ben Slk ile DNA değişikliği için pazarlık yaparken, bu düşünce hırsızı kandırarak gemime girdi ve kadınımı kendisiyle anlaşması için kandırdı. Niyeti onu bir ekleme fahişesi olarak kullanmaktı. Değersiz olduğuna inandığı yiyecek küpleri karşılığında ona hediye olduğunu iddia ettiği pahalı giysiler verdi."

"Ama onlar değersizdi!" diye itiraz etti boğazını sıkmadığı Blix. "Kusurluydular!"

Xairn ona ters ters baktı. "Kanıtla."

Blix huzursuzca omuz silkti. "Yapamam. Onları attım tabii ki, işe yaramaz şeyleri etrafta tutmam. Ne anlamı olabilir ki?"

"Mesele şu ki, *grieza* solucanları içeren yiyecek küpleri Lauren'a verdiğiniz kıyafetlerin maliyetine eşit olmaktan daha fazlası. Biz de geri verdik," dedi Xairn.

"Ama ona takas ettiğim terlikleri geri *vermedi*," dedi Blix muzaffer bir edayla. "Ve onlar bir servet değerindeydi - en azından senin geminden daha fazla."

"Ama Lauren'ın hayatından daha fazla değil," diye hırladı Xairn. "O paha biçilemez - yapacağın, söyleyeceğin ya da teklif edeceğin hiçbir şey beni ondan vazgeçmeye ikna edemez." Ağaç varlığına baktı. "Bu adaletsizliği düzeltmeniz için size yalvarıyorum, Sayın Yargıç. Örümcek dişimi yakaladı ve onu yakınlarda bir yerde tutuyor. Tohum klonlarıyla kafamı karıştırmayı düşündü ama bunların hiçbiri gerçek Lauren değil." Etrafta ikişerli ve üçerli gruplar halinde durmuş, boş gözlerle gelişmeleri izleyen klonları işaret etti.

"Gerçekten de bir adaletsizlik yapıldı." Yargıç'ın dalları ve dal gibi parmakları daha da parlak bir şekilde yandı. "*Grieza* solucanları tüm evrende değerli bir lezzettir ve verilen giysilerden daha değerlidir.

Örümcek Blix küpleri üretip kusurlu olduklarını kanıtlayamazsa, Scourge'un dişisi ona iade edilecektir. *Derhal.*"

"Çok iyi. Pekâlâ." Üçüncü Blix ellerini gergin bir şekilde birbirine sürterek geri çekildi. "Onu dışarı gönderin," diye seslendi. "Gerçek dişiyi gönderin - artık klon yok."

Lauren yine büyük bir rahatlama hissetti. Nihayet Xairn'e geri dönmekte özgür olacaktı! Ama onu mengene gibi tutan eller gevşemedi. Bunun yerine, bir numaralı Blix onu daha sıkı kavradı ve kulağının dibinde iğrenç bir kahkaha attı.

"Hadi canım. Bu kadar kolay pes edeceğimi düşünmedin, değil mi?"

Ve sonra biri bağıırıyordu, "Buradayım! Geliyorum, Xairn."

Lauren başka bir benzerinin koşarak geldiğini gördüğünde neredeyse bayılıyordu. Tohum klonlarını iterek geçti ve kendini onun kollarına attı, Lauren'in kendi kendine hıçkırığa hıçkırığa ağılamak istediği gibi.

"Lauren?" Kararsızca ona baktı ve hemen üçüncüsüyle birleşen ikinci Blix'i serbest bıraktı.

"Tanrım, korkunçtu!" diye soludu yeni sözde Lauren. "Beni yakaladı ve tuttu ve sana asla geri dönemeyeceğimden çok korktum. Oh Xairn!" Parmak uçlarında durdu ve kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca sarıldı.

"Oldukça iyi, değil mi?" Blix Lauren'ın kulağına mırıldandı. "Neden diğerlerinden bu kadar farklı olduğunu merak ettiğini biliyorum - çünkü o gerçek bir klon, tohum klon değil. Sık'ın aptal uşağına rüşvet verip bana parmaklarından birini getirmesinin bana neye mal olduğunu söylemekten nefret ediyorum canım, böylece onu yetiştirmek için yeterli hammaddeye sahip olacaktım, ama senin de anlayabileceğin gibi buna değdi. Ayrıca..." Onu daha sıkı sıktı. "İşteki ilk yılında bana geri ödeyebilirsin."

Lauren yeni klonu gördüğünde şoktan kaskatı kesilmişti ama şimdi dizlerini lastik gibi hissediyordu. Blix onu bu kadar acımasızca tutmasaydı yere yığılacağından emindi. *Tanrım, tıpkı benim gibi görünüyor ve davranıyor! Aradaki farkı asla anlamayacak. Beni burada bırakacak ve çok geç olana kadar onun gerçek olmadığını anlamayacak. Ama madem kadar birebir kopyası, bana neden ihtiyaçları var ki?*

"Çünkü orijinal her zaman bir daha iyidir, özellikle de başka kopyalar yapmak için, canım," dedi Blix, onun düşüncesine cevap vererek. "Ve çünkü orijinal bir splice fahişesiyle geçirdiğim bir gece için çok daha fazla ücret talep edebiliyorum. Tepkileri çok daha tatmin edici ve eşsiz oluyor."

Lauren'ın gözleri yaşardı. Hayatı böyle mi sona erecekti? Evinden yüz bin ışık yılı uzakta, Dünya'da kimsenin adını bile duymadığı bir gezegende fahişeliğe mi mahkûm olacaktı?

"Gerçekten de senin kaderin bu olacak canım," diye mırıldandı Blix onun kulağına. "Ama merak etme, seni kendi ellerimle eğitmeden müşterilere teslim etmeyeceğim. Her zaman kızlarımın iyi eğitildiğinden emin olmak isterim." Boğazını tutan el aşağı kayarak sol göğsünü kavradı ve kabaca sıktı. Lauren boğuk bir nefes verdi ve onu tekmelemeye çalıştı ama bu bir tuğla duvarı tekmelemek gibiydi. "Bu kadar çırpınma, sevgili Lauren," diye mırıldandı Blix. "Scourge sevgilini son kez görmenin tadını çıkarmalısın. O güzel küçük klonuyla birlikte gitmek üzere ve kimse bundan olmayacak. Onu gezegeninize geri götürdüğünde kendi annen bile onunla orijinali arasındaki farkı anlayamayacak."

Umutsuzluk soğuk bir dalga gibi üzerine çökmüştü ve Lauren onun haklı olduğunu biliyordu. Şu anda bile Xairn klonu yakınında tutuyor, onu teselli ederken yüzü saçlarına gömülüyordu. *Ben, tuttuğu ben olmalıyım!* diye düşündü umutsuzca. Ama izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ama-

"Uzak dur!" Xairn aniden klonu bir tarafa itti. "Sen de o değilsin. Nerede o? *Lauren nerede?*"

Lauren arkasında Blix'in sertleştiğini hissetti. "Nasıl olur da yedi cehennemde-?"

"Yakınlarda olduğunu biliyorum." Xairn bir daire çizerek hareket ediyordu, başı havada sanki sadece kendisinin alabileceği bir koku arıyordu. Bir süre sonra onu yakalamış gibiydi. Klonları yolundan itti ve Blix'in onu tuttuğu boş bölmeye doğru yöneldi.

Blix onu geriye, gölgelerin derinliklerine doğru sürüklemeye başladı ama Lauren çaresizce vücudunu savurdu, yeni bir çaresizlikle savaştı. Adamın ağzındaki eli kayd ve Lauren adamın parmaklarını sıkmayı başardı. İğrenmesine rağmen, solucanlar gibi kıpırdarak ağzından çıktılar.

Lauren onları tükürdü ve çığlık attı, "Xairn! *Buradayım!*"

"Lauren!" Blix'in onu gözden uzak bir yerde sakladığı boş tezgâhın köşesini döndü. "Bırak onu!" diye kükredi, gözleri siyah üzerine kırmızı parlıyordu. "Yoksa seni o kadar çok parçaya ayırırım ki bir daha kendini toparlayamazsın!"

Sonunda Blix onu serbest bıraktı ve Lauren tökezleyerek Xairn'in kollarına düştü. Xairn onu belinden tutarak kaldırdı ve yüzünü saçlarına gömdü. Lauren onun geniş göğsünün bir körük gibi genişlediğini hissetti, tıpkı klonu tutarken yaptığı gibi onu içine çekti.

Geri çekildiğinde yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "Bu sefer gerçekten sensin," diye mırıldandı gözlerinin içine bakarak.

"Evet. Evet, benim." Lauren bir klişe olmak ya da klonun az önce yaptığı her şeyi tekrarlamak istemiyordu ama yine de gözyaşlarına hâkim olamadı. Sesinin çok fazla titremesine izin vermemeye çalışarak burnunu çekti ve gözlerini kırıştırdı. "Nasıl... nasıl bildin? Blix kendi annemin bile beni o şeyden ayıramayacağını söylemişti... o şeyden."

"Muhtemelen yapmazdı." Xairn onu kavrayışını değiştirdi, böylece onu bir bebek gibi koruyucu bir şekilde göğsüne yaklaştırdı. "Benim koku alma duyum onda yok."

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Farklı mı kokuyoruz?"

Xairn, "Klon senin değiştirilmeden önceki halin gibi kokuyordu," diye açıkladı. "DNA değişikliği tamamen etkisini gösterdikten sonra bu sabah farklı kokuyordun."

Boş tezgâhın gölgelerinden Blix küfretti. "Şu aptal Bleek! Ne kadar ödediğimi ve bana önceden değiştirilmiş bir parmak verdiğini düşünün!"

Xairn düşünce hırsızına ters ters baktı. "Onun parmağını mı aldın? Lauren'ıma zarar mı verdin?"

"Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım," diye itiraf etti Lauren. "Garip leylek görünümlü hizmetçi bana yemem için bir kek verdi ve içinde bir çeşit uyuşturucu olmalıydı. Bayıldım ama bayılmadan önce o... küçük parmağımı kesti. Ama uyandığımda hala oradaydı, bu yüzden bir kabus olduğunu düşündüm."

Blix, "Elbette onu yeniden oluşturdu," dedi. Rahat bir tavırla, Lauren'ın ısırarak kopardığı parmaklarına uzandı ve onları teker yerine taktı.

Sanki oyun hamurundan yapılmış gibi, diye düşündü Lauren ürpererek.

Blix ona soğukkanlılıkla baktı. "Hayır, canım plazma. Ama benimle ilgili tüm ayrıntıları öğrenmek için yılların olacak, asla korkma."

"Sen neden ?" Xairn talep etti. "Lauren benimle geliyor. Ama gitmeden önce seni lime lime edeceğim." Tehditkâr bir şekilde ilerlemeye başladı ama Blix ondan sıyrıldı.

"Oh, hiç sanmıyorum." Mor pelerininin cebine uzanarak bir şey çıkardı. Boş tezgâhın girişinde duran Pazar Yargıcı'na başıyla selam vererek, "Affedersiniz Kardinal Hazretleri," dedi. "Ama görünüşe göre o kusurlu yiyecek küplerinden bende de var. Burayı görüyor musunuz?"

"Onları incelememe izin verin." Quinlow yanan bir elini uzattı. Blix yavaşça birkaç kararmış küpü Yargıcı'nın dalına bıraktı. Avuç içi gibi, soluk mavi alevlere dokunmamaya çok dikkat ederek. "Çürümüşler, gördünüz mü Kardinal Hazretleri? Hiçbir şekilde değerli olamazlar."

Bir süre sonra Yargıcı başını salladı. "Blix haklı - bu küpler kusurlu."

Xairn Lauren'i yere bıraktı ve arkasından itti. "Bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum. Örümcek az önce Slk'in hizmetkârlarından birine beni kandırmak için bir klon yetiştirmek üzere dişimi sakatlaması için rüşvet verdiğini itiraf etti. İşlediği suçlar cezalandırılmalı!"

Blix, "Ben sadece hakkım olanı yaygara koparmadan almaya çalışıyordum," diye itiraz etti. "Aslında, Kardinal Hazretleri, dostane bir çözüm öneriyorum. Gerçek klon ve orijinali tamamen aynı olduğu için, Xairn klonu alsın ve bu dişi bende kalsın." Xairn'e karşı geri çekilen Lauren'ı işaret etti.

"Aynı derken ne demek istiyorsun? Biz aynı *değiliz!*" diye itiraz etti.

"Korkarım öyle," dedi Slk. Gerçek klonu elinden tutarak ileriye doğru götürdü. "Bu kadınla konuşuyordum - Blix ona senin anılarını bile vermişti. Tüm niyet ve amaçlar için, o *sensin.*" Xairn'e döndü. "Bundan ne kadar pişman olduğumu anlatamam. Blix'in rüşvet verdiği hizmetkârı mümkün olan en sert şekilde cezalandıracağım."

"Ölüm onun için çok iyi," diye hırladı Xairn. "İstediğim tek kişi bu dişi." Bir kolunu Lauren'a doladı ve onu koruyucu bir şekilde kendine çekti. "Onu buraya ben getirdim ve sağ salim evine dönmesini sağlayacağıma yemin ettim ki bunu hâlâ yapmaya niyetliyim."

Sessiz ve düşünceli bir şekilde duran Yargıç birden o gıcırtılı, gür sesiyle konuştu. "Blix haklı bir noktaya değindi. Küpler kusurlu olduğu için dişiyi kendi mülkiyetine almak onun hakkı olmalı. Bela Xairn gerçek klonu istediği gibi kullanabilir."

"Ne?" Lauren kalbinin duracakmış gibi hissetti. "Ciddi olamazsın herhalde."

"Benim kararımdan şüphe etmeye cüret mi ediyorsun?" Quinlow ileri atıldı, kollarını iki yana açmıştı, mavi alevler parmaklarının arasında ölümcül bir şimşek gibi çıtırdıyordu.

Lauren dudağını ısırdı. Her nasılsa o ellerle kendisine dokunursa, dal gibi bir parmak bile yanağına değerse, sonuçlarının korkunç derecede acı verici ve büyük olasılıkla ölümcül olacağını biliyordu.

"Şüphe etmiyoruz, Kardinal Hazretleri." Xairn'in sesi güçlkle kontrol edilebilen bir öfkeyle alçaktı ve Lauren'in omuzlarındaki tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı ama dışarıdan herhangi bir öfke belirtisi göstermedi. "Ama üzülerek söylüyorum ki kararınıza uyamayacağım. Bu dişi ve başka hiçbir dişi bana bağlı değil. Bu yüzden gitmesine izin veremem."

Quinlow'un ağzı öfkeyle genişçe esnedi ve Lauren onun da içinin yandığını gördü. Alevleri teninde hissedebiliyordu; sıcak değil, soğuktu. O kadar soğuktu ki etrafındaki havayı solumak ciğerlerini acıtıyordu. "Bana karşı gelmeye cüret mi ediyorsun? Senin de çok iyi bildiğin gibi cezası ölümdür, küstah Bela."

"Bunun farkındayım," dedi Xairn sakın bir sesle. "Ve eğer tatmin olmak için bir hayat gerekiyorsa, o zaman benimkini alabilirsin. Ama dişi Lauren'a saygılı davranılacağını ve Örümcek'ten korunacağını garanti edene kadar olmaz."

"Hayır," diye itiraz etti Lauren. "Xairn, yapamazsın!"

Ona kısa bir bakış attı. "Güvenliğinizi sağlayacaksa ölmekten memnuniyet duyarım."

"Dişinize kendi yavrularıma baktığım gibi bakacağım," dedi Slk, üç gözünü kırpıştırarak. "Blix ona asla sahip olamayacak. Klon da öyle." Düşünce hırsızına onaylamayan bir bakış fırlattı. "Ona sahip çıkıyorum çünkü

benim çatım altında yasadışı olarak hasat edildi. İkisini de alamayacaksınız."

"Slk önemli bir noktaya değindi ve iddiası geçerli." Lauren'ın içini rahatlatan Pazar Yargıcı geri çekildi ve kabuğa benzeyen yüzü kaşlarını çattı. "Slk haklarını savunmaya karar verdi. Görünüşe göre kusurlu yiyecek küpleri olsun ya da olmasın, iki dişiye de sahip olamazsın Blix. Biri başka bir erkeğe bağlı - bir yaşam bağıını koparamam. Diğer de yasadışı yetiştirilmiş." Dikkatini Lauren'a çevirdi. "Ancak terlikleri geri vermelisin."

"Onlar bizim gemimizde, Ekselansları," demeyi başardı. "Onları geri vermekten büyük mutluluk duyacağım."

Blix onlara doğru soluk sarı bir kaşını kaldırdı. "Bir dakika Kardinal Hazretleri. Elbette kararlarınıza uymaktan memnuniyet duyarım, ancak Bela'nın doğruyu söylediğinden emin miyiz? Bu dişiye bağlı olduğunu iddia ediyor ama ben dişinin üzerinde Scourge'un sahiplenme işaretlerinden hiçbirini görmüyorum."

Lauren içinin donduğunu hissetti. Tanrım, ele geçirilme izleri. Xairn onların ne olduğunu söylemişti? Bir tasma ve bir damga mı? Çeşitli piercinglerden bahsetmiyorum bile. Ve hiçbiri onda yoktu.

Xairn kaşlarını çatarak, "Onu daha dün gece bağladım," dedi. "Böyle şeyler için zamanım olmadı. Teninde benim kokumu taşıyor; şimdilik bu kadar yeterli."

"En azından bir damga, mülkiyetin kanıtlanması için gereklidir." Blix kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tasma ve piercingler çıkarılabilir ama damga kalıcıdır. Eğer dişi sizin damganızı taşımıyorsa, o zaman size bağlı olmadığını iddia ediyorum." Quinlow'a baktı. "Kararınız nedir, Kardinal Hazretleri?"

Yargıç Xairn'e kaşlarını çattı. "Blix doğru söylüyor; iddianızın doğrulanması için dişinizin damgalanması gerekecek." Mavi alevle uçlanmış, dal gibi uzun bir parmağını havaya kaldırdı. "İstersen onu senin için kendim damgalayabilirim. Ama ikinizin ayrılmasına izin vermeden önce onun damgalanması gerekiyor."

"Bence bu *mükemmel* bir fikir Kardinal Hazretleri." Blix başını salladı.

"Seni sadist piç." Xairn ona ters ters baktı. "Sen sadece onun acısını görmek istiyorsun."

Blix omuz silkti ve ona kötü kötü sırttı. "Neden olmasın? Eğer senin tatlı Lauren'ine sahip olamayacaksam, vedandan biraz eğlence çıkarabilirim."

Lauren'in zaten hızla atan kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki bayılabileceğini düşündü. Tanrım, o ağaç şeyin ona dokunmasını, onu yakmasını istemiyordu! Ama buradan canlı çıkabilmelerinin tek yolu buysa, başka ne seçeneği vardı ki?

"Pekâlâ," diye fısıldadı, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. "Eğer... eğer mecbur kalırsan." İleri doğru adım atmaya başladı ama Xairn onu geri itti.

"Saygılarımla, Kardinal Hazretleri," diye homurdandı. "Lauren'in halkı arasında işler böyle yürümez. Ona bağlı olduğumu söyledim ama ona sahip olduğumu söylemedim. Aslına bakarsanız, *bana* sahip olan Lauren'dır."

Yargıç kaşlarını çattı. "Bu son derece düzensiz bir durum. Scourge her zaman dişilerine sahip çıkar."

"Bu durumda değil," diye ısrar etti Xairn. "Aslında, eğer ikimizden biri marka takacaksa, bu ben olmalıyım." Gömleğini açarak ağaca benzeyen varlığın önünde aniden diz çöktü. "Hükümünüze boyun eğiyorum Kardinal Hazretleri ve beni şimdi kadınının adıyla damgalamanızı rica ediyorum."

"Xairn." Lauren uyuşmuş dudaklarının arasından onun adını fısıldadı. "Xairn, lütfen..."

Tekrar ona baktı. "Bu benim dileğim, *Sahibe*. Gezegeninize ulaştığımızda beni zaten damgalayacaktınız. Bu sadece zaman kazandırıyor."

Quinlow kaşlarını çattı. "değişikliği yapmaya hazırım ama markanın anlamlı olabilmesi için ne yazacağımı bilmem gerekiyor."

"Onun adı." Xairn çenesini kaldırdı. "Onun halkının dilinde yaz, buraya, göğsümün üzerine."

"O halde bu dili biliyor olmalıyım." Yargıç yanan ellerinden birini hâlâ diz çökmüş Xairn'in yanında duran Lauren'a uzattı. Gıcırdayan sesi hafifçe yumuşadı. "Gel çocuğum, düşüncelerini okuyabiliyorum ama işaretini düzgün bir şekilde yapabilmem için doğrudan bir aktarıma ihtiyacım var."

Lauren alev uçlu parmaklara baktı. "Sana... dokunmamı mı istiyorsun?"

"El değil," dedi Xairn sertçe. "Parmak uçlarını kolunun üzerinde gezdir.
-Bu yeterli olacaktır."

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alan Lauren, dediğini yapmak için uzandı. Yargıç, ona rüzgârda eğilen bir ağacı hatırlatırcasına mecburen öne doğru eğildi. Yanan ellerinden kaınmaya dikkat ederek parmak uçlarının düğümlenmiş, dala benzeyen kolun üzerinde hafifçe gezinmesine izin verdi. Tüm kolu anında uyuştu ve aralarından bir elektrik patlaması gibi bir şey geçtiğini hissedince nefesi kesildi. Sonra her şey sona erdi ve elini geri çekip karıncalanan parmaklarına masaj yaparak yeniden hayat vermeye çalıştı.

"Bu iyi." Quinlow başıyla onu onayladı. "İhtiyacım olanı aldım. Scourge, hazır mısın? Seni uyarıyorum, damgam hafif ya da acısız olmayacak. Ellerimde pek çok kişi öldü. Verecek kolay bir dokunuşum yok."

Xairn'in yüzü taş gibiydi. "Anlıyorum Kardinal Hazretleri. Ben hazırım." Kısa bir süre Lauren'a baktı. "Geri ekilin. Enerji aktarımından zarar görmenizi istemiyorum, Hanımefendi."

Uyuşmuş hissedenden Lauren, onun istediğini yaptı. *Ben, bunu benim için yapıyor.* Quinlow yanan parmak ucunu Xairn'in geniş, çıplak göğsüne bastırmak için eğilirken, "Canım yanmasın diye," diye düşündü. Yanık et gibi bir tıslama sesi duyuldu ama hareket eden parmak yazmaya başladığında Xairn irkilmedi bile.

Lauren, adının Xairn'in kaslı göğsünde iki in yüksekliğinde harflerle yavaşça belirmesini dehşet ve hayranlık karışımı bir duyguyla izledi. Bunu görmek korkunçtu çünkü Xairn'in acı çekiyor olması gerektiğini biliyordu - ne de olsa adı kelimenin tam anlamıyla vücuduna kazınıyordu.

Ancak tüm senaryo gerçeküstü olsa da, en tuhaf şey Quinlow'un kendi el yazısıyla yazıyor olmasıydı. Mektupları ve çekleri imzalarken kullandığı karmakarışık yazının aynısı, yanan mavi parmak ucundan çıkıyordu. Sanki damgalamayı kendisi yapıyormuş, Xairn'in bedenini bir vandalın paha biçilmez bir sanat eserini damgalaması gibi irkinleştiryormuş gibi hissetti. Çaresizce izlerken elleri yumruk oldu ve gözleri yeniden yaşardı.

Xairn bu acı verici operasyona sessizce katlandı ve Yargıç işini bitirdiğinde, kadının adının tamamı etinin üzerinde kabarık siyah çizgiler halinde duruyordu. Acı neredeyse dayanılmaz olmalıydı ama sadece başını salladı ve "Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Hanımımın adını gururla taşıyacağım."

"Git ve geri dönme." Quinlow kaşlarını çattı ve geri çekildi. "*O'ah'taki misafirliğiniz sona erdi.*"

"Biz gidiyoruz." Sertçe ayağa kalkan Xairn, Lauren'ın elinden tuttu ve onu tohum klonlarından oluşan kalabalığın arasından çekip çıkardı.

Lauren ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı ama umurunda değildi. Tek bildiği sonunda bu garip ve tehlikeli yerden kurtuluyor olduklarıydı. Ama ne kadar rahatlamış olsa da, Xairn'in özgürlükleri için ödediği bedel onu hâlâ dehşete düşürüyordu. *Tanrım, bunu benim için nasıl yapabilmişti - adımın etine kazınmasına izin vermiş ve kılını bile kıpırdatmamıştı? Şimdi benden **nefret** ediyor olmalı!*

Onu tanıdığı süre içinde babasını, ırkını ve tüm yaşam biçimini kaybetmişti. Hatta tüm görünüşünü değiştirmek zorunda kalmıştı. Ve şimdi de *bu*.

Onu Dünya'da bırakıp bir daha geri dönmek istemesine şaşmalı mıydı?

On Altıncı Bölüm

Quinlow'un dokunuşunun yakıcı acısı hâlâ göğsündeydi ve sinir uçlarını ateşe veriyordu ama Xairn'in umurunda değildi. Lauren'ın adıyla damgalanmak için çektiği acı, kalbinin etrafındaki şiddetli ağrıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. *Tanrım, onu neredeyse tekrar kaybediyordum, hem de bu sefer sonsuza dek! Eğer DNA değişikliği onun kokusunu değiştirmediyse -hayır, bunu düşünmesine izin veremezdi. Şimdi değil.*

Gemiye ulaştılar ve Lauren'ı mümkün olduğunca çabuk içeri itti, onu güvenli bir bölgeye götürmek istiyordu. Yargıç adil olduğunu düşündüğü bir karar vermişti ama bu bir yalana dayanıyordu; Lauren'ı kendisine bağlamamıştı. *Ve asla bağlamayacağım*, diye kendi kendine yemin etti. *Kontrolü kaybetme ihtimali çok fazla olurdu.* Ama bağlanmış olsun ya da olmasın, Lauren hâlâ onun kızıydı. Ya da daha doğrusu, o Lauren'ındı. Xairn bunu artık biliyordu ve kalbini nasıl delip geçerse geçsin bu bilgidен geri dönüş yoktu.

Tam kendisi de gemiye girmek üzereyken omzuna hafifçe vurulduğunu hissetti. "Ne?" diye hırladı. Döndüğünde Blix'in orada durmuş sırtıttığını gördü.

"Sadece terlikleri iade etmenizi hatırlatmak istedim. Tabii yakın bir zamanda aşkınızın gezegenine kısa bir ziyarette bulunmamı istemiyorsanız?"

Xairn'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve gözlerinin ısındığını hissetti; sanki başka bir parçası dışarı çıkmaya çalışıyordu. Sakince gülümseyen piçi binlerce küçük parçaya ayırmak ve her birinin çılgınlığını dinlemek istedi ama zamanı yoktu. "Eğer bir daha onun yüz ışıık yılı yakınına gelersen seni öldürürüm," diye homurdandı. "Söz veriyorum, Örümcek."

"Hatırlayacağım bir tane." Blix başını salladı, hâlâ sırtıttıyordu. "Değerli bir rakipsin Scourge, elimdeki her numaraya karşı koydun. En son ne zaman birinin bunu yapabildiğini hatırlamıyorum. Şimdi de terlikler lütfen?"

Xairn onları almak için döndü ama Lauren aniden geminin kapısında duruyordu. "İşte buradalar!" Şaşırtıcı bir hız ve isabetle, kıpkırmızı tabanlı terliklerin ikisini de art arda fırlattı. İkisi de Blix'in yüzüne isabet etti ve ikincisi burnunu tamamen kırdı. Bir sümüksüklüböcek gibi yanında, yerde seğirerek yatıyordu.

"Neden, sana gerçekten bağılı değil!" diye bağırdı Xairn'e. "Bir Bela tarafından gerçekten bastırılmış hiçbir dişi böyle davranmaz!" İleri atılmaya başladı ama Xairn bir elini göğsüne koyup onu geri itti. Düşünce hırsız tökezledi ve k    üstü düştü, burunsuz yüzünde neredeyse komik bir   a  k  n  k ifadesi vardı.

"Ayakkabılar için teşekkürler," dedi Lauren ona, gözleri parlayarak. "Ama hiçbir zaman tasarımı ayakkabılarla ilgilenmedim. Özellikle *de hayatıma* mal olacaksa." Xairn'e baktı. "Hadi, bu çılgın yerden çıkalım!"

Xairn ona hayranlık dolu bir bakış attı ve sonra tekrar Blix'e baktı. "Bağışla beni örümcek ama gitmem gerek. Hanımım   ağıırıyor."

"Geri gel!" Blix öfkeyle önce iki, sonra     ve dört Blix'e daha tükürdü. "Bu davanın yeniden görülmesini talep ediyorum. O kadının iyice incelenmesini istiyorum. Ben-"

"Yedi cehennemde   r  yeceksin," diye homurdandı Xairn omzunun üzerinden. "  imdi *defol* git yoksa seni geminin motorlarıyla kızartırım." Düşünce hırsızının buna uyup uymadığını görmek için beklemeden kapı anahtarını tokatlayarak kapattı ve pilot koltu  na doğru döndü. "Kemerlerinizi ba  layın," dedi yolcu koltu  nda oturmakta olan Lauren'a. "Buradan hemen çıkmamız gerekiyor. Örümcek Yargıç'la yeniden dava açmak istiyor."

Emniyet kemerini yerine çekerken titredi. "Ona pahalı bir çift terlik verdiğim için bu kadar sinirlendi  ine inanamıyorum. Yani, daha önce parmaklarını ısırıp koparmı  tım ve o bunu umursamamı  tı."

Xairn gemiyi çalıştırırken, "Sana verdiği terliklerin tabanı kıpkırmızıydı; bunlar sadece fahişelere özel ayakkabılardı," diye açıkladı. "Onun yüzüne bunlarla vurmak büyük bir hakaretti." Ona hızlı bir gülümseme verdi. "Bu onu yapabileceğin her şeyden daha fazla öfkelendirdi - gururunu incittin."

O da gülümsemeye çalıştı ama güzel yüzü tedirgin görünüyordu. "Benim için iyi, sanırım."

"Dayanın." Xairn motorları çalıştırdı ve gemi uzun ta   koridorda hızla ilerlemeye başladı. Her ikisi de koltuklarına yaslandılar. Gemi *O'ah* gökyüzünün mor sisine doğru yükselirken basınç azaldı. "İşler   irkinle  meden hemen gidiyoruz."

"Cidden, sanki daha önce çirkin değillermiş gibi?" Lauren güldü ama sesi hıçkırıklarla kesildi.

"İyi misin?" Kontrollere geri önce ona kısa bir bakış attı. Takip edilmediklerinden emin olmak için gezegenden iyice uzaklaşması gerekiyordu.

"Ben iyiyim." Çenesini kaldırdı ama sesi titriyordu. "Artık güvenli mi? İyi olacak mıyız?"

"Her şey yolunda gitmeli. Doğru solucan deliğini bulmam biraz zaman alabilir ama sanırım sizi oldukça kısa bir süre içinde eve getireceğime söz verebilirim," dedi Xairn.

"Anlıyorum." Lauren sertçe başını salladı. "O zaman... tuvalete gidebilir miyim?"

Başını salladı. "Koşum takımını çıkarabilirsin."

"Teşekkür ederim." Çoktan kayışlarla oynamaya başlamıştı ve elini kaybeder kaybetmez neredeyse geminin arkasına doğru koşacaktı. Xairn kaşlarını çattı ve kızın geri çekilişini izlemek için omzunun üzerinden bir bakış attı. Gerçekten iyi miydi? Yanına gitmeli miydi?

Belirsizliği yüzünden bir hayal kırıklığı dalgası hissetti. Normal bir erkek - kadınların arasında büyümüş ve onlara nasıl davranacağını bilen bir erkek- ne yapardı? Lauren'ın duygusal tepkilerinin çoğu hâlâ kafasını karıştırıyordu. Onun üzgün ve incinmiş olduğunu anlayabiliyordu ve bunu bir şekilde düzeltmek, acısını dindirmek istiyordu. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Ve öğrenip öğrenemeyeceğini de bilmiyordu.

Beni affet Lauren, diye düşündü, ekranda görünen uzayın siyah boş gözlerle bakarken. Cehaletim ve belirsizliğim için. Acını nasıl dindireceğimi bilmediğim için. Ben senin için uygun bir eş değilim. Göğsüne damgalanmış isminin yanan harflerine baktı. Yine de nasıl başka bir şey olacağımı bilmiyorum.

* * * * *

Lauren banyo kapısını tokatlayarak kapattı ve hıçkırığını bastırmak için bir elini ağzına götürdü. Sabahtan durmadan ağlıyormuş gibi hissediyordu ama ne cehennem gibi bir sabahtı! Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Daha kötüsü. Baba Gemisi'nin soğuk metal zemininde çıplak uyanmak bile bununla kıyaslanamazdı.

Yere çöktü ve titreyerek kollarını kendine doladı. Zayıf olmak istemiyordu ama sadece bir an için, buna engel olamadı. Gözyaşlarına teslim olmak zorundaydı.

Yakalanmanın ve ardından klonların onun yerini almaya çalışmasını izlemenin dehşet verici hissini tekrar tekrar yaşadı. Xairn'in aradaki farkı anlamayacağı, yabancı bir gezegende ölene kadar fahişelik yapmak zorunda kalacağı korkusu. Ve sonra onun için acıya katlanışını izlemek - tek kelime etmeden onun adıyla damgalanmasına izin verirken.

O ben olmalıydım! İşaretlenen ben olmalıydım! Bunu yapmasına izin vermemeliydim. Yine de onu nasıl durdurabileceğinden emin değildi. Şimdi, onu terk edecek olsa bile, göğsünde sonsuza dek damgalanmış kalıcı bir hatırası olacaktı. Lauren ona gitmek, daha önce Kindred ilk yardım çantasında bulduğu soğutma jeliyle yanıklarının tedavi etmek istiyordu ama onunla tekrar yüzleşmeyi kendine yediremiyordu. Henüz değil. Şimdilik sadece yaşadıklarıyla başa çıkmaya çalışabilirdi... ve birkaç saat sonra onu Dünya'da bırakıp sonsuza dek gittiğinde neler hissedeceğini düşünmemeye çalışabilirdi.

Bir süre sessizce ağladı, Xairn'i rahatsız etmemek hıçkırıklarını eliyle boğdu. Az önce yaşadıklarının dehşetini ve acısını içine atmak işe yaramış gibi görünüyordu ve sonunda kendini daha sakin hissetmeye başladı. *Her şey yolunda Lauren, her şey yoluna girecek,* dedi kendi kendine şiddetle, gözlerini muumu'nun koluna silerek. *Kaçırılmayı, AllFather tarafından esir tutulmayı, DNA'nızın değiştirilmesini ve klonlanmayı atlattınız. Bunu da atlatacaksın. Onun gidişini de atlatacaksın...* Ama bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu.

Dünya'daki normal hayatından koparılıp macera ve korku dolu, baş döndürücü, kontrolden çıkmış bir rollercoaster yolculuğuna gönderildiğinden beri başına gelenler arasında, Xairn'i bir daha asla göremeyeceğini bilmek en çok canını yakan şeydi. Bir daha asla onun kollarına sarılamayacağı, gözlerine bakamayacağı fikri -ister siyah üzerine kırmızı ister mavi-yeşil olsun, umurunda değildi- o kadar acı vericiydi ki, bunu düşündükçe nefes almakta zorlanıyordu. Gitmek istediği için onu hiç suçlamıyordu ama Tanrım, nasıl gidecekti-

Banyo kapısının diğer tarafından gelen yumuşak bir tıkırtı düşünce zincirini aniden kırdı. "Lauren?" Xairn'in sesi endişeli geliyordu. "İyi misin? Seni görebilir miyim?"

"Bir dakika." Ayağa fırladı ve yüzüne biraz soğuk su çarpmak için lavaboya döndü. Havluyla yanaklarını kuruladıktan sonra aynadaki yansımasını inceledi. *Kırmızı gözler mi? Kontrol edildi. Şişmiş yüz? Tamam. Harika, sadece harika.* Ağladığını ondan saklamanın bir yolu yoktu ama en azından şimdi sakın ve soğukkanlı olabilirdi. Xairn onun adının acayip bir şekilde etine *kazınmasını* yeterince yaşamıştı. Onun çılgın duygularıyla da uğraşmasına gerek yoktu.

"Lauren?" diye tekrar sordu.

"Geliyorum." Derin bir nefes alarak kapıyı açtı.

Xairn çerçeveye yaslanmıştı, geniş omuzları kapı aralığını tamamen dolduruyordu. Gömleği hâlâ açıktı ve o kadar uzundu ki Lauren markayla neredeyse göz hizasında olduğunu fark etti.

"Merhaba," dedi . "Sadece senin için biraz yanık jeli arıyordum. Böylece seni tedavi edebilirim, bilirsin işte..." Göğsündeki kabarık siyah çizgileri işaret etti. Kenarları kızgın bir kırmızıydı ve canını çok yakıyor olmalıydı.

"Ağlıyordun," dedi yüzünü dikkatle inceleyerek. "Sessiz kalmaya çalıştığından emin olsam da duyabiliyordum." Tereddütle, elinin tersiyle yanağını okşamak için uzandı. "Acını benden saklama Lauren. Lütfen."

Lauren dudağını ısırды. "Ben... ben seni rahatsız etmek istemedim. Zaten çok şey yaşadın."

"İkimizin de var." O yeni, delici deniz rengi gözleriyle onu inceledi. "Ama en azından bunu birlikte atlattık."

"Evet, sanırım öyle."

Xairn sıkıntılı görünüyordu. "Ben... Seni daha iyi hissettirmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Doğru tepkiyi ya da acını nasıl hafifleteceğimi bilmiyorum."

"*Beni* daha iyi hissettirmek mi?" Lauren ona inanamayarak baktı. "Peki ya sen?" Adamın göğsünü işaret etti. "Ne olmuş ona? Neden onlara izin verdin?"

Yargıç beni damgalamak istedi - o *ben olmalıydım*."

"Geri çekilmem ve incinmene izin vermem gerektiğini mi söylüyorsun? -Seni korumaya çalışmadan *yakılmak* mı?" Gözleri kısa süreliğine siyah üzerine kırmızı parladı. "Sen beni ne tür bir erkek sanıyorsun? Seni nasıl rahatlatacağımı bilmiyor olabilirim ama sana zarar gelmesine asla isteyerek izin vermem!"

"Ama bak sana ne yaptılar!" Lauren itiraz etti. "Korkunç acıtıyor olmalı! Peki nasıl çıkaracaksın?"

"Onu çıkarmak isteyeceğimi sana düşündüren nedir?" Xairn sessizce sordu. "Adını vücudumda taşımaktan gurur duyduğumu söylemedim mi?"

"Bunu nasıl söylersin? Tüm bu olanlar hakkında nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Lauren kendi sesindeki titremeyi duydu ama buna engel olamadı. "Yani şimdi... sen gittikten sonra bile, benim adımlı hep üzerinde taşıyacaksın... çıkaramayacağın bir leke gibi."

"Bu bir leke değil," dedi usulca. "Bu bir marka, bir sahiplik işareti. Sahipliği gösterir."

Lauren başını salladı. "Anlamıyorum. Her ne demeye çalışıyorsan anlamıyorum."

Xairn ona sabit bir şekilde baktı. "Pazar Yargıcı'na bana sahip olduğunuzu söylediğimde doğruyu söyledim."

"Sen neden ?" Lauren itiraz etti. "Nasıl *sahip* olabilirim Sen?"

"Çünkü ben seninim, bedenim ve ruhumla." Lauren'ın şaşkınlığı karşısında adam yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve ona ciddiyetle baktı. "Seni Örümcek'e ikinci kez kaptırmak üzereyken bir şeyin farkına vardım Lauren, seni bırakamam." Derin sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Bu yanlış ve bencilce ve seni incitmekten hâlâ korkuyorum - *umutsuzca korkuyorum* - ama seni Dünya'da bırakıp gidecek gücüm yok." Başını öne eğdi. "Parmağını bile kaldırmadan bana hükmettin, artık seninim."

Lauren buna inanmakta güçlük çekiyordu. Kalbi umut ve korkunun baş döndürücü karışımıyla deli gibi çarpmaya başladı. "Sen... ciddi misin? Xairn gerçekten ciddi misin? Dünya'da benimle kalacak mısın? Gitmeyecek misin?" Onun önünde diz çöktü ve iki eliyle yüzünü kavradı. "Gözlerimin içine bak ve bana tekrar söyle," diye yalvardı. "Lütfen, tekrar duymam gerek."

Ona baktı, mavi-yeşil gözleri acıyla doluydu. "Tamamen ciddiym, seninle kalacağım. Ama..."

"Ama ne?" Lauren endişeyle ona baktı. "Sana sahip olduğumu sanıyordum-koşullar mı var?"

"Koşullar değil, talepler." Xairn hâlâ acı çekmiş görünüyordu. "Beni istediğin sürece seninle kalacağım ama fiziksel temasımızı sınırlandırmamızı rica ediyorum. Ve hiçbir şey olmamalı..." yutkundu. "Aramızda cinsel hiçbir şey olmasın."

"Ne?" Lauren başını salladı. "Xairn, tatlım, dokunmadan bir ilişki yaşayamayız. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben gerçekten dokunaklı bir insanım." Ne demek istediğini anlatmak için ellerini Xairn'in boynunun pürüzsüz sütununda ve geniş omuzlarında gezdirdi. "Yani, kendime engel olamıyorum, temasa *ihtiyacım* var. Eminim sen de istiyorsundur. Sana dokunmam hoşuna gitmiyor mu?"

"İstiyorum." Sertçe yutkundu, adem elması kasıla kasıla hareket ediyordu. "Olması gerekenden çok daha fazla. Lütfen Lauren, bu istek senin kendi güvenliğin için."

"Bunun için endişelenmiyorum," dedi omuzlarını sıkarak. "Hem de hiç. Senin yanında kendimi hayatım boyunca kimsenin yanında hissetmediğim kadar güvende hissediyorum."

"Yapmamalısın." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Şimdiye kadar dokunuşunun bana ne yaptığını bilmiyor muydun? Parmak uçlarının tenime en hafif dokunuşunun bile nasıl tepki vermeme neden olduğunu? Sana karşı kendime güvenemiyorum Lauren. Ve sen de... sen de bana güvenmemelisin."

Lauren şaşkın bir kahkaha patlattı. "Xairn, ciddi ol! Gerçekten de bana tecavüz edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Gözlerini sıkıca kapattı ve kadının ellerinden çekildi. "Bu *tam da* korktuğum şey," diye fısıldadı.

Lauren biraz şaşırmişti. "Xairn, tatlım, sen asla..." "Ne yapacağımı ya da yapmayacağımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Gözleri kısa süreliğine siyah üzerine kırmızı parlıyordu. "Kendimi bile tanımazken mi? Ben sadece halkımın yöntemlerini biliyorum Lauren ve onlar da vahşi ve sadist." Bir elini kalın siyah saçlarında dalgınca gezdirdi. "Sana nasıl dokunacağımı, sana acı yerine nasıl zevk vereceğimi bile bilmiyorum. Sana nasıl

düşünmek bile şeyleri yapmak istemedenden bana dokunmana izin vermem."

"O zaman sana
öğretmeme izin ver."

"Ne?"

Lauren uzanıp tekrar onun yüzünü okşadı ve geri çekilmeyince rahatladı. "Elbette nasıl dokunulacağını ya da dokunulacağını bilmiyorsun," dedi usulca, onun gözlerinin içine bakarak. "Bu şekilde yetiştirildikten sonra olmaz. Bu yüzden sana öğreteceğim." Onun yanağını okşadı. "Ve sana söz veriyorum bebeğim, istediğin kadar yavaş gidebiliriz."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Ama ya kontrolümü kaybedersem? Eğer seni incitirsem, kendimi asla affedemem. Ölmek isterdim."

"Bana zarar vermeyeceksin," diye ısrar etti Lauren. "Halkının yöntemlerinden bahsedip duruyorsun ama artık sende de *benden bir* parça var. Kendine bir bak Xairn-korkmana gerek yok. Benden aldığın insan DNA'sı senin Scourge dürtülerini kontrol etmene yardımcı olacaktır, sence de öyle değil mi?"

Gözlerini açtı ve kaşlarını çatı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Belki... belki de haklısın." O kadar umutlu ve kararsız görünüyordu ki Lauren ona sarılmak ve onu yakınında tutmak istedi ama bir şekilde kendini tuttu.

"Tabii ki haklıyım," dedi kararlılıkla. "Şimdilik sadece eve gidelim ve her şey yoluna girsin."

"Umarım öyledir." Başını iki yana salladı. "Gerçekten istiyorum, ancak bunun kötü sonuçlanacağından korkuyorum. Seni terk edecek güce sahip olmam gerektiğini biliyorum."

"Sakın buna cüret etme!" Lauren ona ters ters baktı. "Bunu aklından bile geçirme."

Dudaklarından küçük, hüznü bir gülümseme geçti. "Düşüncemi bitirmeme izin ver lütfen. Seni terk etmem gerektiğini bildiğimi ama yapamayacağımı söyleyecektim." Ona delici bir bakış attı. "*Yapamam.*"

"Güzel." Lauren onun yanağını okşadı. "Endişelenme Xairn, her ne sorunun varsa birlikte çözeceğiz. Söz veriyorum."

Xairn başını salladı ve iç çekti. Tereddütle elini onun omzuna koymak için uzandı. "Teşekkür ederim Lauren. Beni olduğum gibi kabul ettiğin için."

"Beni koruduğun için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Benim olması gereken acıyı aldığın için. Evini ve sahip olduğun her şeyi terk ettiğin için."

benimle gelmeyi kabul etti." Öne doğru eğilerek, dikkatli ve iffetli bir öpücükle ağzını onunkine bastırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Adamın iri gövdesinin titrediğini hissetti ve sonra öpücüğüne belli belirsiz karşılık verdi, ağzı neredeyse kalbini kıracak utangaç bir belirsizlikle onunkinin üzerinde gezindi. "Ben... Ben de seni seviyorum Lauren." Sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı ve bu sözleri söylediği tek kadının kendisi olup olmadığını merak etti. Neredeyse kesinlikle öyleydi. Tanrım, onu kendine çekip rahatlatmayı, ona her şeyin yoluna gireceğini göstermeyi ne kadar da çok istiyordu! Kendisine güvendiği gibi ona da güvenebileceğini kanıtlamak için. Ama şimdi bunun zamanı olmadığını hissetti.

"Güzel," dedi hafifçe, gülümseyerek uzaklaştı. "O zaman eve gidelim."

On Yedinci Bölüm

AllFather iskelet parmaklarını siyah metal tahtının koluna vurdu. Zehirli yeşilin yanan çizgileriyle , besin balçığında kullandığı aynı kusurlu metalden yapılmıştı. Gücünün çoğunu ana dünyasının bu küçük hatırlatıcısından alıyordu ama çoğu içindeydi, kalbini barındırması gereken boş çorak arazide toplanmıştı.

Nerede olabilirler? Onu nereye götürecek? Kaşlarını çatı. Neden, elbette evine - o önemsiz gezegenine, gitmek isteyeceği yer orası. Ama onları değişmiş genetik halleriyle nasıl bulabilirim? Nasıl mı? Onları geri getirmek için hangi zayıflıklarından faydalanabilirim?

O zaman neden zahmet etsin ki? Zirvesi geçmişti ve uzun yıllar boyunca bir daha geri dönmeyecekti. Başlangıçta amaçladığı gibi kızı doğuramazdı. Kehanet geçersiz kılınmıştı; Scourge ırkının yenilenmesi için tüm umutlar kaybolmuştu.

Lanetlenesin, oğlum. Sadece intikam için bile olsa seni geri getireceğim.

Ama bunu düşündüğünde, serseri oğlunu Babalık'a geri çağırmasının tek nedeninin intikam olmadığını fark etti. Son karşılaşmalarında Xairn'deki değişiklikleri hissetmişti. Oğlu olgunlaşıyordu - sonunda bir Bela erkeği olarak cinsel açıdan kendine geliyordu. AllFather yıllarca bunun gerçekleşebileceğinden şüphe etmişti ama insan dışı bir tetikleyici görevi görmüş, yıllarca süren baskıyı ortadan kaldırmış ve içindeki canavarı serbest bırakmıştı.

Ve artan cinsel enerjisiyle birlikte Xairn'in kişisel gücü de artacaktı. Zamanla AllFather'ın kendisine rakip bile olabilirdi. Böyle bir güç görmezden gelinemezdi. Bir an önce ele alınmalıydı. Ama nasıl?

Değiştirilmiş DNA, Xairn'i bulmasını ve onunla bağlantı kurmasını engelleyecekti - eğer değişiklik devam ederse. Ancak Scourge genleri güçlüydü - bir bahçede hızla büyüyerek etraflarındaki diğer bitki ve çiçekleri boğan yabani otlar kadar öldürücüydü. Bu genler bir süreliğine maskelenmiş olabilir ancak şiddetli duygular onları tekrar ortaya çıkarmalıdır. Ama bu duygular nasıl uyandırılırdı?

Oğlunun tam olarak nerede olduğunu bilmediği ve onu aramak için Kindred'in gezegenin etrafındaki güvenlik ağını geçemediği bir zamanda?

Çünkü Dünya çevresindeki güvenlik önlemleri oldukça sıkılaştırılmıştı; bir *urlich* içeren küçük bir nakliye kapsülü bile geçemiyordu. Ve sadece Kindred gemilerinin ağa girip çıkmasına izin veriliyordu; Xairn'in Lauren'la birlikte ana dünyadan ayrılırken bir Scourge gemisi yerine bunlardan birini aldığına şüphe yoktu.

"Onu bulsam bile ona ulaşamam," diye mırıldandı AllFather, dudaklarını büzerek. "Onu dışarı çekmeliyim - onu bana getirmeliyim. Ama nasıl? *Nasıl?*" Birden aklına bir çözüm geldi; o kadar barizdi ki gülmeye başladı; yüksek, tıslayan bir ses, kişisel muhafızlarının başlarını temkinli bir şekilde ona doğru çevirmelerine neden oldu. "Onu dışarı çekmeme ne gerek var? Onda duygular uyandırmak için mi? O bunu benim için yapacak," diye tısladı Her ŞeyinBabası.

Bu doğrudu. İnsan kız Xairn'deki değişimi kışkırtacaktı - onun Scourge DNA'sını yüzeye çıkaracak ve hem cinsel hem de kişisel gücü açısından olgunlaşmasına neden olacaktı. Xairn kızını aldığı anda zirveye ulaşacak ve zihni bir kez daha AllFather'ın manipölasyonlarına açık olacaktı. *Sonra da* son bir yüzleşme için oğlunu yanına çekecekti. Ve Xairn'i bir kez avucunun içine aldığı anda.

"Onun gücü benim olacak. İkinci bir doğum. Bir yenilenme." Kıpırmızı gözler açgözlülükle parlıyordu.

Elbette Xairn'in gücünü özümsemek için tek oğlunu öldürmesi gerekecekti ama AllFather böyle küçük ayrıntıların onu rahatsız etmesine izin vermedi. Xairn bir planı bozmuştu; ırklarını kehanetin dışısi aracılığıyla yeniden yaratma planı. Pekâlâ o zaman, Yüce Baba yeni bir plan yapacaktı; çok daha ölümcül bir plan. Kendisi sonsuza dek yaşayabilecekken, yeni canlanan bir ırka ne ihtiyacı vardı ki? Kız artık gereksizdi; ihtiyacı olan Xairn'di ve sadece Xairn.

Ancak Xairn'in, AllFather'ın düşüncelerindeki bu yeni yönü bilmesi mümkün değildi. AllFather'ın peşinde olduğu kişinin hâlâ insan kız olduğuna inanması gerekiyordu. Lauren hâlâ tehlikedeydi. Xairn artık hedefin kendisi olduğunu öğrenmemeliydi. Ne yazık ki, eğer yeni bir bağlantı kurarlarsa bilgiyi AllFather'ın zihninden alma ihtimali vardı. Tabii eğer AllFather konuyu bulanıklaştırmazsa.

Kaşlarını çatan Yüce Baba tahtını terk etti ve adımlamaya başladı. "Ne yapmalıyım, onu gerçek arzularımdan habersiz tutarken nasıl kendime çekmeliyim?"

Bu fikir aklına geldiğinde gülümsemeye başladı. Basitti, hem de çok basit. Ve aynı anda iki ihtiyacı karşılama güzelliğine sahipti. Yüce Baba dudaksız ağzını kuru, sivri, kâğıt gibi bir dille yaladı. Plana bir an önce başlasa iyi olacaktı; duygusal olarak beslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Alfa," dedi, fiçılarda yeniden yetiştirdiği en yakın muhafızına bakarak. "Moleküler aktarım ışınını hazırlayın. Acıktım..."

On Sekizinci Bölüm

"Bu gerçekten çok güzel, adını ne koymuştunuz?" Nadiah hevesle kaşık denen yuvarlak yeme aletini Dünya'dan renkli küçük kutularda gelen soğuk, kremli şekerlemeye daldırdı.

"Dondurma." Olivia da bir ısırık daha aldı. "Bunun adı 'Chunky Monkey'."

Nadiah kaşığı ağzına götürmek üzereyken durdu. "Ama maymun ağaçlarda yaşayan, gevezelik eden küçük bir Dünya yaratığı değil mi?" diye sordu belli belirsiz. "Bana onun etinden parçalar yediğimi mi söylüyorsun?"

"Ugh." Sophia titredi. "Ne düşünce ama! Zavallı maymunlar!"

Nadiah kendini hasta hissetti. "Bu yüzden mi bu şeye 'Çıglık atıyorum' deniyor? Hayvanlar tatlıya dönüştüğünde çıglık attıkları için mi?"

"Hayır, hayır, hayır." Olivia elini onun koluna koydu. "Buna *dondurma* deniyor, hani buz gibi olana kadar soğutulmuş krema. Ve içinde gerçek maymun parçaları yok, söz veriyorum. Sadece muz aromalı olduğu ve maymunlar muza bayıldığı için öyle deniyor ..." Başını iki yana salladı. "Ah, boş ver. Sadece ye."

İkizlerin en iyi arkadaşı Kat kıs kıs güldü. "İyi ki 'Chubby Hubby' almamışsınız."

"Sen!" Olivia oturdukları kanepenin üzerinden uzanarak Kat'e şakacı bir tokat attı.

Nadia kaşlarını çattı. "Tombul Koca mı? Tadı tombul bir erkek hayat arkadaşı gibi olan dondurmanız mı var?"

Kat neredeyse boğulana kadar güldü ve Sophie başını salladı. "Kat sadece seninle dalga geçiyor, Nadiah. Ve neyse, ne düşünürsen düşün, bu şeyin Tranq Prime'da yediğiniz *fleeta* pudinginden daha iyi olduğunu kabul etmelisin."

"Bu konuda seninle aynı fikirdeyim." Nadiah başını salladı. "Yani, gezegenimizin ulusal yemeği olduğunu falan biliyorum ama ben her zaman nefret etmişimdir."

"Düşünsene," dedi Kat kuru bir sesle. "Böcek bağırsağından yapılmış puding yemek istememek."

"Kat, lütfen!" Son zamanlarda hiç olmadığı kadar midesi bulan Olivia elini ağzına götürdü. "Tanrım... sadece bu fikir bile! Sanırım hasta olacağım."

"Özür dilerim!" Kat ayağa fırladı ve kanepenin etrafında koşarak arkadaşının yanına gitti. "Hadi, mutfağa gidelim ve sana içecek gazlı bir şeyler getireyim. Güzel bir zencefilli gazosa ne dersin?"

"Belki," dedi Olivia belli belirsiz. Arkadaşının kalkmasına yardım etmesine izin verdi ve ikisi de büyük yemek hazırlama alanına girerek Sophia ve Nadiah'yı dondurmaya bitirmeleri için bıraktılar.

Nadiah bir ısırık daha almak için uzandı... ve sonra iç çekerek kaşığını yere bıraktı.

"Nadiah, iyi misin?" Sophia da kaşığını bıraktı ve yaklaştı.

"Elbette öyleyim." Nadiah gülümsemeye çalıştı. "İyi hissediyorum, neden hissetmeyeyim ki?" "Şey, sadece düğünden beri biraz keyifsiz görünüyorsun - yani

Birleşme töreni, biliyorsun." Sophia elini onun koluna koydu. "Biliyorum. Gerçek bir Kindred savaşçısıyla şans öpücüğü yapacağın için ne kadar heyecanlıydın. İşler bu kadar sarpa sardığı için gerçekten üzgünüm."

İnsan dedektifle gerçekleştirdiği şans öpücüğünü hatırlamak Nadiah'nın yanaklarının ısınmasına neden oldu. Ellerine bakarak, "Sorun değil," diye mırıldandı. "O kadar da kötü değildi."

"Belki de daha sonra böyle bir pislik olmasaydı böyle olmazdı." Sophia içini çekti. "Onun sorununun ne olduğunu bilmiyorum."

Nadiah omuz silkti. "Yeteneğimi onaylamadı. Büyükanнем bana gücümün farkına vardığımda onun gibi insanlar olacağını söylemişti. İnsanlar anlamadıkları şeylerden nefret eder ve korkarlar."

"Senin tipin değil." Sophia sırtıttı. "Ama *öyle olan* bir sürü erkek tanıyorum ve bir kısmı da gemide. Yapman gereken şey, Blood Kindred'takıldığı gemideki kulüplerden bazılarına gitmek. Sylvan ve ben seni bir tanesine götürebiliriz, böylece o da iyi bir tane bulmanı sağlar."

Nadiah gözlerini devirdi. "Onun bir erkek demek istiyorsun."

"Sen onun küçük kuzenisin," dedi Sophia. "Bu da sana göz kulak olma ihtiyacı hissettiği anlamına geliyor. böyledir, bilirsiniz, sevdiklerini aşırı derecede korurlar. Sonun böyle olacaksa buna alışman gerekecek."

biriyle çiftleşti." Nadiah'nın elini tuttu ve sıktı. "Peki ne diyorsun? Bu gece dışarı çıkıp Ana Gemiye kırmızıya boyamak ister misin?"

Nadiah içinde bulundukları geminin rengini değiştirmenin iyi vakit geçirmekle ne ilgisi olduğundan emin değildi ama ne olursa olsun, canı öyle istemiyordu. "zr dilerim Sophie." Başını üzüntüyle salladı. "Ama dışarı çıkmak istemiyorum. Sakıncası yoksa odamda kalmayı tercih ederim."

Sophia'nın alnı atıldı. "Evet, umurumda! Odanda tek başına oturup hiçbir şey yapmaman fikri hoşuma gitmiyor. Neyin var senin, Nadiah?" Sesi biraz düştü ve berrak yeşil gözleri endişeyle doldu. "Seni son gördüğümden beri değişmişsin. Tranq Prime'dayken çok neşeli ve kaygısızdın. şimdi ise... Çok sessiz ve ekingensin. Sanki... Bilmiyorum, sanki üzerinde bir ağırlık varmış gibi görünüyorsun."

"Bu Görü." Nadiah i çekti. "Ana gemiye geldiğimden beri üzerimde bir ağırlık var."

"Yani... düğünden sonra gördüğün imgelemiden mi bahsediyorsun?" Sophia tereddütle sordu.

"Al'lei, evet." Nadiah başını salladı. "Bu da bir parçası. Ama ben de rüyalar görüyorum ve bunlar normal rüyalar gibi gelmiyor."

Sophia'nın gözleri büyüdü. "Daha fazla uyanık rüya gibi mi demek istiyorsun? Daha fazla görü m?"

Nadiah başını salladı. "Hayır, bunlar ben uyuduktan sonra geliyor. Ve onları rüyamda gördüğümde olan şeylerin imgeleri gibi hissetmiyorum. Daha çok uyarı gibiler... gelecek şeylerin alametleri."

"Yani... rüyalar size geleceği mi gösteriyor?"

"Bir bakıma yle." Nadiah iini çekti. "Ama bana ne anlatmaya çalıştıklarını bilmiyorum."

"Yine Lauren hakkında mı konuşuyorlar?" Kat geri dönerek sordu. "zr dilerim," diye ekledi Olivia'yla birlikte tekrar kanepeye yerleşirken. "Kulak misafiri olmaktan kendimizi alamadık. Lauren hakkında rüya mı görüyorsun?"

Nadiah kaşlarını çatarak, "O mu değil mi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Kesinlikle ona benziyor. Sürekli açık kahverengi tenli ve siyah saçlı bir kız görüyorum."

ama yüzünü göremiyorum. Tek bildiğim çok büyük bir tehlike içinde olduğu hissine kapıldığım... ve sonra gitti."

Kat kaşlarını çatı. "Şey, size söylemeliyim, *sanırım* Lauren iyi. Deep, Lock ve ben geçen gece onu kontrol ettik. Söyleyebildiğimiz kadarıyla tehlikedeydi ama güvendedi - en azından biz kontrol ettiğimizde öyleydi."

Olivia uzun, alçak bir ısıık çaldı. "Lauren'ın olduğu yere kadar tüm yolu görebildiniz mi? Mesafe ne kadar uzak olursa aradığınız kişiyi bulmanın o kadar zor olacağını söylemişsiniz hani?"

Kat'in yanakları kızardı. "Bir yolunu bulduk. Her neyse, gayet iyi görünüyordu." Nadiah'ya baktı. "Rüyaların yanlış olabilir mi?"

"Görü'nün yanlış olması olağan bir durum değil." Nadiah kaşlarını çatı. "Yine de yanlış yorumluyor olsaydım şaşırmazdım. Belki de yaşadığım *al'lei* yüzünden onun için endişeleniyordumdur. Ama bu rüya çok *tuhaf*."

"Lauren'a benzeyen ve başı belada olabilecek bir kız olması dışında garip olan ne?" Sophia bilmek istiyordu.

"Konum yüzünden." Nadiah ellerine baktı. "Bir çift... devin yanında duruyor. O kadar büyükler ki dizlerine kadar bile gelmiyor ve birbirlerini öpüyorlar. Hiç kıpırdamadan, sadece durmadan devam eden bir öpücüğün içinde donmuş gibi duruyorum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum..."

"Gerçekten öyle tatlım." Olivia uzanıp onun kolunu nazikçe okşadı. "Belki de sadece kötü bir rüyaydı ve yeteneğinle bir ilgisi yoktu."

"Belki." Nadiah mutsuzca iç çekti. "Ama sanırım akrabam Dünya'daki evine sağ salim dönene kadar bu yükten kurtulamayacağım."

"Umalım da bu yakında olsun," dedi Kat ciddiyetle. "Lauren onu tanıdığım kısa süre içinde üzerimde büyük bir etki bıraktı. Umarım Xairn onu sağ salim eve getirir."

"Ben de istiyorum." Sophia iç çekti. "Onunla gerçekten tanışmak istiyorum."

"Ben de!" Olivia söze girdi. "Annem ve babam öldükten sonra o kadar uzun süre başka bir ailemiz olmadığını düşündük ki! O döner dönmez yeniden bir araya gelmek için sabırsızlanıyorum."

"Eğer yakında ondan haber alamazsak, benimle birlikte bir keşif görevi daha yapmaları için çocukları çağıracağım," diye söz verdi Kat. "Onu kontrol etmeye devam edebiliriz ta ki-" Aniden durdu, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı.

"Neye kadar?" Olivia kaşlarını çatarak sordu.

Kat başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Çocuklar, buna inanmayacaksınız ama Lauren evinde, yani Dünya'ya geri döndü. Deep az önce bana ısmarladı. Şu anda görüntüleme odasında Lauren, annesi ve Dedektif Rast'la konuşuyor."

"Ciddi misin?" Sophia hemen ayağa fırladı. "beklemelerini söyle, hemen geliyoruz!"

Kat ve Olivia da çoktan koltuktan kalkmış, heyecanlı görünüyorlardı. Nadiah olduğu yerde kaldı.

"Hey, gelmeyecek misin?" Sophia beklentiyle ona baktı. "Hadi ama, onunla yüz yüze tanışacaksın. Ya da en azından görüntü ekranında, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Nadiah rahatsız bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi. "Belki de... belki de burada kalmalıyım. Kat insan dedektifin onlarla birlikte olduğunu söylememiş miydi?"

"Kim, Rast mı?" Olivia yüzünü buruşturdu. "Bak, onunla ne olduğunu ve şans öpücüğünün garip olduğunu biliyorum, Nadiah, ama bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Onu görmezden gel ve Lauren'a konsantre ol. Hadi ama, hepimiz onunla tanışmak için can atıyoruz ama seni de yanımızda istiyoruz."

"Evet, hadi." Sophia ve Kat onun ellerinden birini tuttular. Birlikte onu ayağa kaldırdılar. "Artık gruptan birisin," dedi Kat sırtarak. "Yani sen de gelmek zorundasın."

Nadiah iç çekti. "Peki, tamam. Ama onu bir daha görmek istemiyorum."

"O zaman yokmuş gibi davran," dedi Olivia. "Cheerios'una işemesine izin verme, Nadiah. Benden sonra tekrarla, 'Ben Dedektif Rast için fazla iyiyim.'"

Nadiah güldü. "Dedektif Rast için fazla iyiyim."

"Güzel." Olivia onaylarcasına başını salladı. "Şimdi bunu aklında tut." "

Sophia sabırsızca kolunu çekti. "Onu görmem gerek!"

"Geliyorum." Kuşkularına rağmen Nadiah süitten dışarı çıkmasına ve koridordan geçerek izleme odasına gitmesine izin verdi. *Ben Dedektif Rast için fazla iyiyim,* diye tekrarladı kendi kendine. *Ve onu tekrar görmek zerre kadar umurunda değil. O Kindred bile değil!*

Ama onu görmek umurunda değilse, kalbi neden bu kadar hızlı çarpıyor ve avuçları neden nemli hissediyordu?

On Dokuzuncu Bölüm

Bu kadar çok hevesli yüzün aynı anda ekranın etrafında toplandığını görmek oldukça bunaltıcıydı ama yine de Lauren'in göğsünün ortasında sıcak bir his uyandırdı.

Kuzenleri Olivia ve Sophia ile Scourge'ların ana gezegeninde tanışmış olduğu arkadaşları Kat vardı. Bir de kendini Nadiah olarak tanıtan egzotik bakışlı, ince, sarışın bir kız vardı. Görünüşe göre Sophia'nın kuzeni ya da onun gibi bir şeydi. Yeterince iyi birine benziyordu ama Lauren, annesinin onu bulması için tuttuğu Dedektif Rast'ın ekranda görüldüğü anda gergin görünmeye başladığını fark etmekten kendini alamadı.

"Yani gerçekten iyi misin?" Kat endişeyle ekrana doğru eğilerek sordu. "Senin için çok endişelendik!"

"Öyle olmamalıydın." Lauren ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Xairn'in benimle ilgilendiğini biliyordun, değil mi?"

"Öyle olacağını düşündük." Kat başını salladı. "Onun bir Bela olmasından biraz endişeliydim ama Deep ve Lock onun iyi adamlardan biri olduğundan emindi. Um..." Lauren'dan annesine, oradan da dedektife baktı. "Bu arada o nerede?"

Lauren çok fazla şey söylemek istemediği için dudağını ısırdı. "O güvenli bir yerde." "Kindred'ların onun varlığına itiraz edeceğinden endişeleniyorsan ol." Lauren'ın Scourge'ların ana gezegeninde tanıştığı Kindred savaşçılarından biri olan Deep ortaya çıktı. "Eğer sana onurlu bir şekilde davrandıysa ve seni sağ salim evine getirdiyse, onunla bir alıp veremediğimiz yok."

"Teşekkür ederim." Lauren bir rahatlama hissetti. Kindred'ın Dünya'nın etrafına yerleştirdiği koruyucu ağından uçarken sinirleri bozulmuştu. Xairn bir Kindred gemisi kullandığı için geçebilmişlerdi ama Lauren dikkatli olmazlarsa yakalanacaklarından emindi.

"Rica ederim," dedi Deep ciddiyetle. "Ve lütfen ihtiyaç duyulması halinde ona yardım etmek için burada olduğumuzu iletin."

"Tamam." Lauren gülümsedi ve başını salladı. "Nasıl bir yardıma ihtiyacı olabilir bilmiyorum ama bunu söylediğinizi ona iletacağım."

"Teşekkür ederim." Derin başını salladı ve kolunu Kat'e doladı. "Kardeşim, eşim ve ben seni sağ salim Dünya'da gördüğümüz için çok mutluyuz."

"Dostum?" Lauren soru sorarcasına Kat'e baktı. "Ama ben senin dediğini sanıyordum..."

"İşler değişti." Kat erkeğine sevgiyle baktı. "Deep ve Lock ve ben artık birlikteyiz. Henüz bir birleşme töreni yapmadık ama uzun sürmeyecek." Yüzü aydınlandı. "Hey, belki sen ve Xairn şans öpücüğü yapabilirsiniz!"

"Şans öpücüğü mü?" Lauren kaşlarını çatı. "O da ne?"

İnce sarışın kız Nadiah ilk kez konuştu. "Bu, sağdıç ve nedime tarafından gerçekleştirilen birleşme töreninin sonunda verilen bir öpücüktür. Şans öpücüğü sırasında sergilenen yoğunluk ve tutkunun, yeni çiftin gelecekteki yaşamlarında ne kadar şanslı olacaklarıyla doğrudan ilişkili olması gerekiyor." Konuşurken kıpkırmızı kesilen ve öksürmeye başlayan Dedektif Rast'a baktı.

"Oh, şey..." Lauren gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor. Törenin ne zaman olduğunu bana haber verin, törenin bir parçası olmak isterim."

"Planladığımız anda size haber vereceğiz," diye söz verdi Kat.

"Ama gelip bizi görmek için o zamana kadar beklememelisin!" Sophia itiraz etti. "Liv ve ben sizinle tanışmak için can atıyoruz."

"Sophie haklı," diye söze karıştı Olivia. "Sen kaybolduktan sonra Abby Teyze bizi arayana kadar bir kuzenimiz ya da teyzemiz *olduğunu* bile bilmiyorduk."

Lauren onların hevesli yüzlerine gülümsemekten kendini alamadı. "Ben de sizinle şahsen tanışmak istiyorum. *Her zaman* daha fazla akrabam olmasını istemişimdir. Ama son bir ay içinde çok şey yaşadım ve başka bir şey yapmadan önce hayatımı yeniden düzene sokmam gerektiğini hissediyorum. Dükkânım boş duruyor ve evim toz içinde. Buzdolabında yenilebilir hiçbir şey yok, ne demek istediğimi anlıyorsunuz." *Posta pulu büyüklüğündeki dairemde çok huzursuz bir Scourge savaşçısının volta attığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.* Xairn'i hayatına nasıl dahil edeceğinden hâlâ tam olarak emin değildi; tek bildiği onsuz yapamayacağıydı.

"Elbette, kesinlikle anlıyoruz." Sophia hızla başını salladı. "Ve merak etmeyin, sizi rahatsız etmeye gelmeyeceğiz."

"Yine de dükkânınızı tekrar çalışır hale getirdiğinizde ziyarete gelmeyeceğimize söz veremeyiz." Olivia dudaklarını yaladı. "Bu bir kek butiği değil mi? İnternette menünüzü okuyordum; Deep Dark Devil's food çikolatalı kekleriniz kesinlikle harika görünüyor."

Kat güldü. "Liv'e aldırmayın, o hamile."

"Oh, öyle mi?" Lauren sarışın kuzenine gülümsedi. "Tebrik ederim. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir oğlan," dedi Olivia hemen. "Kindred'larda her zaman bir erkek olur. Neredeyse her zaman."

"Ah, elbette." Lauren başıyla onayladı. "Sana bir sürü kek pişirmeyi *çok* isterim, yeter ki her şeyi yeniden çalışır hale getireyim. Hatta istersen bebek partine de biraz gönderebilirim. Tabii çoktan yapmadıysan?"

"Henüz değil." Olivia gülümsedi. "Daha önümde uzun bir süre var. İkinci dört yıllık dönemime daha yeni girdim."

"Dört sömestr mi?" Lauren kaşlarını çatarak söyledi.

"Onu doğru duymuşsun." Kat sırtıttı. "Bir Kindred bebeği taşıdığınızda hamilelik tam bir yıl sürer. Hayal edebiliyor musun?"

Olivia, "Hey, ikizleri olacak olan sensin - eğer yaparsan," diye belirtti.

Kat yüzünü buruşturdu. "Tanrım, hayal bile edemiyorum. Bir ev kadar büyüyeceğim." "Daha da güzel olacaksın, küçük Kat." Deep onun tepesini öptü
Kafa.

Sophia hüzünlü görünüyordu. "Bir yılın uzun bir süre olduğunu biliyorum ama o kadar da umursayacağımı sanmıyorum."

"Senin de zamanın gelecek." Olivia görüntü ekranına dönmeden önce ikiz kardeşine sarıldı. "Üzgünüm Lauren, seni dışarıda bırakmak istememiştik. Konuşmaya başladık ve duramıyoruz."

"Sorun değil." Lauren gülümsedi ve ardından bir esnemeyi bastırdı. "Bakın, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum ama sanırım gitmem gerekiyor. Çok uzun bir gün geçirdim."

ve benim de dairemde yarım kalmış bir sürü işim var."

"Oh, elbette." Kat göz kırptı. "Anladım." Lauren'ın annesine baktı. "Sizinle tekrar konuşmak gerçekten çok güzeldi Bayan Jakes."

Lauren'ın annesi gülümsedi. "Lütfen Kat, bana da Olivia ve Sophia gibi Abby Teyze de. Her şey en karanlık görüldüğünde bana umut verdiğini asla unutmayacağım."

"mi?" Lauren soru sorarcasına annesine baktı.

Sophia, "Kat ve adamları bulucu/arayıcılar," diye açıkladı. "Kayıp insanları bulmak için bir yöntemleri var."

"Çok *ilginç* bir yol." Olivia göz kırptı ve Kat onun kaburgalarına hafifçe dirsek attı. "Ah!" diye yakındı, gülerек. "Hamile bayana fazla yüklenme."

Sophia, "Liv'in söylemeye çalıştığı şey, Kat ve adamlarının sen ve Xairn gittikten sonra seni kontrol ettikleri," diye açıkladı. "Ve yakın zamanda tekrar kontrol ettiler çünkü senin tehlikede olduğundan korkmak için nedenlerimiz vardı."

Lauren şaşırmış bir halde, "Birkaç kez gördüm," diye itiraf etti. "Ama sen nereden biliyorsun?"

"Seni gördüm," dedi Nadiah sessizce.

"Beni gördün mü? Nasıl gördün?" Lauren kaşlarını çatı. "Sen de Kat gibi bulucu bir insan mısın?"

"Nadiah'nın bir yeteneği var - Görü. Seninle ilgili bir imgelem gördü," diye açıkladı Sophia.

"Bir imgelem mi?" Lauren ince sarışın kıza bakarak sordu. Yanındaki Dedektif Rast öksürdü ve sabırsızca kıpırdandı ama Lauren onu duymazdan geldi.

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama bu doğru." Nadiah meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Seni mor gölgelerle dolu karanlık bir ara sokakta yürürken gördüm. Üzerinde mavi bir kıyafet, uzun kırmızı bir kuşak ve tabanı kıpkırmızı olan mavi ayakkabılar vardı."

"Aman Tanrım!" Lauren elini ağzına götürdü. "Bu oldu! Bunu gerçekten gördün mü?"

Nadiah ciddiyetle başını salladı. "Evet. Ve sanki bir tuzağa doğru yürüyormuşsun gibi hissettim."

"Neredeyse yapıyordum." Lauren bu anıyı hatırlayınca ürperdi. "Eğer Xairn tam zamanında gelip beni kurtarmasaydı hâlâ orada, *O'ah*'ta sıkışıp kalmış olacaktım."

"Mor sislerin hiç çekilmediği yerde," diye fısıldadı Nadiah. Bir elini başına götürdü ve göz kapakları titredi. "Ah, Lauren, senin için çok korktum!"

Dedektif Rast onun yanında tekrar kıpırdandı ve boğazını temizledi. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama sonunda sessiz kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi Lauren Nadiah'ya. "Oldukça korkunçtu ama Xairn sayesinde iyiyim."

"Ona çok şey borçluymuşsun gibi görünüyor," diye mırıldandı Olivia.

Lauren ciddiyle, "Ona hayatımı borçluyum," dedi. "Hem de defalarca."

"Hâlâ tehlikede olabilirsin." Nadiah'nın iri mavi gözleri dramatik bir şekilde büyüdü. "Seninle ilgili bir rüya daha gördüm. En azından sen olduğunu *düşünüyorum*." Kaşlarını çattı. "Lauren, yaşadığın kasabada hiç dev var mı? Gerçekten büyük boylu insanlar, belki de... sizin ölçüm sisteminizde çözmeye çalışıyorum... yaklaşık yirmi fit boyunda?"

"Yirmi ayak boyunda devler mi? Sarasota'da mı?" Lauren başını salladı. "Hayır, üzgünüm ama yok. Bu da rüyanın bir parçası mıydı?"

"Öyleydi." Nadiah sinirli görünüyordu. "Sen ya da sana çok benzeyen biri öpüşen iki devin yanında duruyordunuz. Erkek dişiye kolunun üzerine yatırmıştı ve orada donup kalmışlardı, hareket etmiyorlardı. Seni onların yanında dururken gördüm ve sonra aniden ortadan kayboldun. Ve bir şekilde... bir şekilde korkunç bir yere götürüldüğünü biliyordum." Sesi düştü. "Asla geri dönemeyeceğin bir yere."

"Bunu *gerçekten* dinlemek zorunda mıyız?" Nedense Dedektif Rast Nadiah'nın ekrandaki görüntüsüne ters ters bakıyordu. "Yani, mor gölgeler, mavi ve kırmızı kıyafetlerle beni bir dakikalığına kandırdın ama *devler öpüşüyor mu?* Hadi ama."

Nadiah sertleşti. "Senin anlamıyor olman bunun olmayacağı anlamına gelmez."

"Kulağa çılgınca geldiğini bilmek için bir şeyi anlamam gerekmiyor," diye karşılık verdi.

"Hayır, bekle bir dakika." Olivia elini kaldırdı. "Rüyandaki kızın ortadan kaybolduğunu mu söyledin? Sanki bir yere mi götürülmüştü? Belki de Scourge'un sahip olduğu moleküler transfer ışınıyla taşınmıştır?"

"Olamaz." Lauren aniden midesi bulandığını hissetti. "Ama bu mümkün değil! Xairn beni *O'ah'a* götürüp DNA'mı *özellikle* değiştirtti, böylece AllFather beni bir daha bu şekilde kaçıramayacaktı." Titredi ve annesi rahatlatıcı bir şekilde kolunu omuzlarına doladı. "*Lütfen* bana bunun bir daha olamayacağını söyle."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi Sophia sempatik bir şekilde. "Benim de başıma geldi. Korkunç bir şey, sanki biri tüm vücudunuzu peynir rendesinden geçirmiş gibi."

"Aynen öyle." Lauren tekrar ve yüzünü annesinin omzuna bastırdı. "Ah, bunu gerçekten düşünmek istemiyorum."

"Özür dilerim." Nadiah pişman görünüyordu. "Ama seni uyarmam gerektiğini düşündüm.
Her ihtimale karşı."

Dedektif Rast kuru bir sesle, "Lauren devleri öpmekten uzak durduğu sürece sorun olmayacak gibi görünüyor," dedi. "Nedense bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Çok komik." Kat'in mavi gözleri parladı. "Bu bir rüya olduğu için Nadiah'nın gördüğü devlerin başka bir şeyi temsil ediyor olabileceğini hiç düşündün mü? Belki de bir tür sembolizmdirler."

"Bir sahtekarlığın sembolü belki de," diye homurdandı.

Olivia elini kalçasına koydu. "Cidden Dedektif Rast, kartvizitlerinizde 'profesyonel pislik' falan mı yazıyor?"

"Hayır, kayıp kişileri bulduğum yazıyor," diye tersledi. "Ve bunu yapmama yardımcı olacak bir sürü psişik saçmalığa ihtiyacım yok."

"Sana asla yardım teklif etmedim." Nadiah ona bir lazer ışını dondurabilecek bir bakış attı. "Merak etmeyin Dedektif, asla da etmeyeceğim."

Çarpıcı yeşil gözleri parladı. "Bana yalvarsan kabul etmem."

Nadiah ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sana *yalvardı* mı? O küçük insan aklını mı kaçırdın sen?" Burnunu çekti ve gözleri adamın kasıklarına kayd. "Gerçi seninle ilgili küçük olan *tek* şeyin bu olmadığına eminim."

Xairn ya da Lauren'ın gördüğü Kindred savaşçılarından herhangi biri kadar iri olan Dedektif Rast, Nadiah'ya kaşlarını kaldırdı. "Nadiah'ı öldürmek istediğini mi söylüyorsun?"

gelip ekipmanlarıma bakar mısın? Çünkü bu kesinlikle gibi geliyor."

Nadiah'nın yanakları kıpkırmızı oldu. "*Tabii ki* hayır. Senin... senin... bununla hiç ilgilenmiyorum!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden kemerimin güneyine bakıyordun?"

"Ben... ben silahınıza bakıyordum," diye itiraz etti Nadiah. "Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Benim silahım, ha?" Sırıttı. "Sanırım senin kaldırabileceğinden daha büyük bir kalibre olduğuna söz verebilirim."

Nadiah öfkeli görünüyordu. "Neden, sen-!"

Lauren'ın annesi elini uzatarak, "Tamam," dedi. "Belki de hepimiz vedalaşmalıyız. Saat çok geç oldu ve Lauren'ın çok yorgun olduğunu biliyorum."

Dedektif ile Sophie'nin kuzeni arasındaki konuşmadan etkilenmiş olan Lauren hemen bir esneme uydurdu. "Ah, evet. Gerçekten öyleyim."

"Sizi tuttuğumuz için özür dileriz," dedi Kat, sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Akrabalarınızla bir araya gelmenize engel olduğum için özür dilerim," dedi Nadiah resmiyetle. "Gerçekten, amacım bu değildi. Sadece dikkatli olmanız için sizi uyarmak istedim."

"Olacağım." Lauren ona gülümsedi. "Söz veriyorum. Ama endişelenme, korumam var."

"Emin ellerde olduğunuzu biliyoruz." Kat ona gülümsedi. "Xairn'e benden selam söyle."

"Yapacağım." Lauren gülümsedi. "Umarım yakında hepinizle yüz yüze görüşürüz."

"Bebek partime gelip kek getireceğine söz verdiğini de unutma," dedi Olivia hemen. "Sanırım en az üç düzineye ihtiyacımız olacak."

"Evet ama geri kalanımız ne yiyecek Liv?" Sophie kız kardeşine sırıttı ve onu dürttü. "Şaka yaptığımı biliyorsun. Yine de siparişini vermeden önce Lauren'a canının çektiği o tuhaf tat kombinasyonlarından yapıp yapmadığını sormalısın bence."

"Nedense menüsünde ketçap/lahana turşusu/çikolatalı kek olduğundan şüpheliyim," dedi Kat kuru bir sesle.

Lauren gülümseyerek, "Neredeyse her isteği karşılayabilirim," dedi. "Kim bilir? Belki de sonunda kullanabileceğim yeni bir lezzet bulurum. Adını da 'hamilelik aşermeleri' ya da 'iki kişilik yemek' gibi bir şey koyarım."

Sophie sırtarak, "Liv'in yediği bazı şeyleri satmak isteyeceğinden cidden şüpheliyim," dedi. "Ama asla bilemezsin."

"Duş planını yaptığımızda seninle tekrar irtibata geçeceğiz," diye söz verdi Olivia. "Ama şimdi gitsek iyi olacak. Bütün bu kek muhabbeti beni çok *acıktırdı*."

"Liv, az önce koca bir kutu Chunky Monkey yedin!" Sophia itiraz etti.

"Doğru." Olivia pişmanlık duymadan sırttı. "Ve şimdi biraz *gerçek* yemek istiyorum.
Kim pizza ister?"

"Evimde malzemeler var," diye gönüllü oldu Kat. "Üzerinde tuhaf bir şey istemediğiniz sürece sorun yok."

"Çok garip bir şey değil," diye söz verdi Olivia. "Sadece pepperoni ve mantar. Ve..."

"Ve ne?" Sophia talep etti.

"Şey..." Olivia dudağını ısırdı. "Kimsede siyah jelibon var mı?
Meyan kökü olanları biliyor musun?"

"Siyah jöleli fasulye ve biberli pizza mı?" Kat gözlerini devirdi ve Lauren'a baktı. "Burada nelere katlanmak zorunda olduğumuzu görüyor musun?"

Lauren gülmekten kendini alamadı. "Bence çok komik. Ve dinle Olivia, istediğin her türlü keki yapacağıma söz veriyorum. Hatta sardalya ve turşu ya da aklına gelebilecek başka bir şey."

Olivia karnını ovuşturdu. "Mmm, turşu. Hiç turşulu pizza yiyen oldu mu?"

"Dur!" Sophia'nın sesi dehşete kapılmış gibiydi. "*Lütfen* ona daha fazla fikir verme," diye yalvardı Lauren'a.

"Özür dilerim!" Lauren yine sevinçle güldü. Yeni kuzenlerini seveceğini şimdiden söyleyebiliyordu.

Kat gülümsedi. "Sanırım artık gitsek iyi olacak Lauren. Hamile kadını huysuzlanmadan önce beslemeliyiz."

"Güle güle." Lauren hepsine küçük bir el salladı. "İrtibatta olacağım."

"Lütfen yap," dedi Olivia, birden ciddileşerek. "Sophie ve ben evde olduğun için çok mutluyuz."

"Ben de öyle," dedi Lauren. "Ne kadar memnun olduğumu tahmin bile edemezsin."

Lauren'ın annesi ekrana bakarak başını salladı. "İyi geceler kızlar. Sizinle sonra konuşuruz."

"Bizi istediğin zaman arayabilirsin," dedi Sophia. Görüntüleri yavaş yavaş ekranın ortasında parlayan küçük bir noktaya dönüşürken Lauren hâlâ onların pizza malzemeleri hakkında iyi huylu bir şekilde tartıştıklarını duyabiliyordu.

"Bir şey değiller mi?" Lauren'ın annesi gülümsedi. "Yemin ederim kuzenin Olivia *tıpkı* benim küçük kız kardeşim gibi." Dedektif Rast'a döndü. "Kindred'lara Lauren'ın eve sağ salım döndüğünü bildirdiğimize göre artık gidebiliriz, değil mi?"

Başını salladı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Elbette. Ve şu kızla (Nadiah) tartışmam için özür dilemek istiyorum. Beni çok kızdırdı ama benim açımdan pek profesyonelce değildi."

"Onun haklı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Lauren'ın hâlâ tehlikede olduğunu?" Abby'nin sesi gergindi ve Lauren'ın omzunu sertçe sıktı.

"İyi olacağım anne." Lauren onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru çekti. "Şimdi lütfen HKR binasından çıkıp eve gidebilir miyiz? Gerçekten bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

Ilık Florida gecesine doğru yürürlerken annesi iç çekti. "Eve geleli daha bir gün oldu tatlım. Neden biraz ağırdan almıyorsun?"

Lauren çenesini kaldırarak, "İşim kendi kendine yürümeyecek," dedi. "Bir aydan fazladır boş duruyor, para kazanmıyor ve Circle'da kiranın nasıl olduğunu biliyorsun."

"Kirayı hallettim, o konuda endişelenme." Annesi güven verici bir şekilde gülümsedi. "Cidden Lauren, çok travmatik bir olay yaşadın. Dinlenmelisin. Hatta biraz terapi almayı bile düşünebilirsin."

Dedektif Rast ciddiyetle, "Annen haklı," dedi. "Elimde kaçırılan ve istismara uğrayan kurbanlarla çalışan bir danışmanın adı ve numarası var."

Lauren kaşlarını çatarak, "Ne ima ettiğini biliyorum ama benim başıma *böyle* bir şey gelmedi," diye tersledi. "Xairn beni korudu ve bana asla elini sürmedi."

"Ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım," dedi annesi yumuşak bir sesle. "Ama kendine bu olmamış gibi davranma. *Oldu.*"

Lauren iç çekti. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışmıyorum anne. Ama bütün gün kendime acırsam bunun üstesinden gelemem. Hayatıma devam etmem gerekiyor. Ve danışmanlık almaya gelince, biliyorsun yemek pişirmek benim için her zaman en iyi terapidir. Birkaç düzine kek yapmama izin ver, kendimi yeniden eski halimde hissedeyim."

Annesi şüpheyile iç çekti. ", eğer eminsen..."

"Fikrinizi değiştirir ve biriyle konuşmak isterseniz kartım sizde var." Dedektif Rast ona seviyeli bir bakış attı. "Bunu gerçekten tavsiye ederim. Ama senin için doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın."

Lauren kararlı bir şekilde, "Yapacağım," dedi. Bu kez numara yapmadan esnedi. "Ve şu anda doğru hissettiren şey eve gidip yatmak."

"Eminim çok yorulmuşsunuzdur." Dedektif Rast gülümsedi. "Eve sağ salım döndüğüne çok sevindim Lauren. Annen çok endişelendi."

"Teşekkür ederim, Dedektif." Lauren'in annesi gülümsedi. "Faturanızı e-postama gönderin, ben de ödemenizi yapayım."

Başını salladı. "Ücret yok."

"Ama Lauren'i bulmak için o kadar çok zaman harcadın ki," diye itiraz etti annesi. "Elbette sana ödeme yapacağım."

Rast tekrar başını salladı. "Onu ben bulmadım ve eve kendim getirmedim. O yüzden ücret almayacağım. Yine de eve döndüğü için çok mutluyum." Acımasızca gülümsedi. "Keşke tüm kayıp vakalarım bu kadar düzgün sonuçlansaydı."

Lauren'in annesi tekrar itiraz etmeye başladı ama o sadece başını salladı ve gitmeden önce "İyi geceler" dedi.

"Vay canına," diye mırıldandı Lauren birkaç adım ötede park etmiş olan arabalarına doğru giderlerken. "İşte şimdi sorunları olan bir adam gidiyor. Belki *de o*

terapiye ihtiyacı var."

Arabaya bindiklerinde annesi, "Sophia'nın arkadaşıyla kesinlikle bir sorunu varmış gibi görünüyordu," diye onayladı. Sıkıntılı görünüyordu. "Keşke bu kadar gururlu ve inatçı olmasaydı! Son bir aydır tüm zamanını ve kaynaklarını senin davan için harcadı. Bu zahmetini gerçekten telafi etmem gerekiyor."

Lauren, "Ona bir çek gönder," diye önerdi. Tekrar esnedi. "Bak anne, *gerçekten* eve gitmem gerekiyor. Xairn'i orada tek başına bıraktım ve bu onun Dünya'ya ilk gelişi."

Annesi arabayı çalıştırırken ona şüpheyle baktı. "Seninle kalmasını istediğine *emin misin*, tatlım? Yani, ona bir otel odası kiralayabilirim..."

"Anne!" Lauren kaşlarını çattı. "Ben yetişkin bir kadınıam."

"Biliyorum, biliyorum." Annesi Saint Armand's Circle'a doğru dönerken iç geçirdi. Neyse ki Sarasota İnsan/Kindred ilişkileri binası Lauren'in verimli dairesinden çok uzakta değildi, bu yüzden çok uzağa gitmeleri gerekmiyordu. "Yani, çok yakışıklı ama çok *büyük*, tatlım. Ve çok, bilemiyorum... *yasaklayıcı* görünüyor."

Lauren, annesi Xairn'in DNA'sı değişmeden önceki halini görebilseydi ne derdi diye merak ediyordu. Onun çarpıcı siyah üzerine kırmızı gözlerini özlese de, şu anda o gözlere sahip olmadığı için memnundu. "Anne, Xairn bana asla zarar vermez," dedi kararlılıkla. "Ve inan bana, çok fazla şans oldu. Beni AllFather'dan korudu ve defalarca hayatımı kurtardı. Evini terk etti ve gelip benimle kalmak için tüm ırkından vazgeçti. Onu *seviyorum*."

"Sevdiğini görebiliyorum tatlım. Sadece seni neredeyse *kaybediyordum*, seni kaybettim. Ve seni tekrar kaybetmeye dayanamazdım." Annesi arabayı evin önüne çekti ve Lauren'in arabasının yanına park etti. Xairn'in onları geri getirmek için kullandığı Kindred Gemisi, arka tarafa park edilmiş küçük gümüş bir arabaya dönüşmüştü.

"Beni kaybetmeyeceksin." Lauren eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sana söz veriyorum. Şu andan itibaren burada, ait olduğum yerde kalacağım."

"Umarım öyledir." Annesi sıkıntılı görünüyordu. "Sana kapıya kadar eşlik edeyim." Lauren güldü. "*Anne*, sadece üç adım. Ama istersen tamam."

"Evet." İkisi de arabadan indi ve annesi onu kolundan tutarak korumaya aldı.

"Peki anne." Lauren, Dedektif Rast onları HKR binasına çağırmadan önce sadece kısa bir süre görüşebildiği Xairn'i kontrol etmek için bir şans daha istediğinden oldukça emindi. Ama kendini daha iyi hissetmesini sağladıysa, Lauren onu suçlayamazdı. Annesi aslında içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında büyük bir itidal gösteriyordu; Lauren, eğer bu onun için rahatlatıcaksa Xairn'e bir kez daha hava atmaktan çekinmedi.

"Biliyor musun, müdür bana 12B numaralı birimin şu anda boş olduğunu söyledi," dedi annesi koluna bastırarak. "Bu küçük yerden çok daha büyük ve iki yatak odası var. Yarın gelip taşınmana yardım edebilirim."

"Anne." Lauren annesine bıkkın bir şefkatle baktı. "Senin sahip olduğun bir sitede yaşayarak senden otlandığım yetmiyormuş gibi bir de buradaki en güzel daireyi alıyorum! Ayrıca, küçük verimliliğimi *seviyorum*. Rahat bir yer."

"Ama gerçekten iki kişi için yeterince büyük mü?"

"Sorun yok," diye güvence verdi Lauren. "Endişelenme, Xairn hafif eşyalar taşır. Aslında buraya sadece sırtındaki giysilerle geldi. Yarın onu alışverişe götürüp Dünya kıyafetleri almam gerekiyor." Annesine gülümsedi. "İstersen sen de gelebilirsin. Hem onu daha yakından tanıma fırsatın olur hem de öğle yemeği yeriz."

"Çok isterim." Annesi onun kolunu sıktı. "Ve tatlım, bunu söylediğim için bana kızma ama kendini en ufak bir güvensizlikte hissedersen beni ara, tamam mı? Kaldığım yer yolun sadece birkaç mil aşağısında ve hemen burada olurum. Yani, bu adamdan hoşlandığını biliyorum ama seni en başta kaçıranın o olduğunu unutmayalım."

"Hayır, değildi." Lauren kaşlarını çattı. "*Babası* yaptı. Anne, Xairn'in bana zarar vermeyeceğini sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Böyle *düşündüğünü* biliyorum. Ama-"

"Kızınızın benden korkacak hiçbir şeyi yok." Xairn kollarını göğsünde kavuşturmuş, aniden orada dikiliyordu. O kadar iriydi ki omuzları tüm kapı aralığını dolduruyordu. Bu haliyle arkadan aydınlatıldığında, gecenin içinde beliren korkunç, gölgeli bir figür gibi görünüyordu.

Lauren dudağını ısırdı. Annesi haklıydı, gerçekten de tehditkâr görünüyordu. Kendini tehdit altında hissettiğinden değil - Xairn'e güveni tamdı. Ama annesinin iyiliği için onun biraz daha az korkutucu görünmesini diledi. Annesinin yanında kasıldığını hissetti ve bir an için Lauren'ı kendine çekti. "Merhaba," dedi açıkça, Xairn'e bakarak. "Bunu duyduysan özür dilerim ama bebeğim için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Özellikle de yaşadıklarından sonra."

"Elbette endişeleniyorsun anne," dedi Lauren. "Ama lütfen endişelenmemeye çalış. Xairn evdeyken daha güvendedeyim. O etraftayken herhangi birinin bir şey deneyecek kadar aptal olabileceğini düşünabiliyor musun?"

Annesi Xairn'in iri cüssesine bir kez daha baktı ve titrek bir kahkaha attı. "Hayır, sanırım değil."

"İşte böyle, o zaman." Lauren onun kolunu güven verici bir şekilde sıktı. "Artık gidebilir miyim?"

"Sadece bir şey daha. Buraya gel." Annesi onu sıcak bir kucaklamanın içine çekti ve ona sarıldı. "Ah tatlım, senin için *çok* endişelendim. Şu anda evde güvende olduğunu biliyorum ama buna inanmam için bana biraz zaman ver. Seni bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum."

"Ben de bundan korkuyordum." Lauren göz kapaklarının yaşlarla dolduğunu hissedince şaşırdı. "Ama artık geri döndüm. Kalmak için döndüm, söz veriyorum."

Annesi burnunu çekti ve Lauren onun da biraz ağladığını fark etti. "Seni düşündüm anne," diye itiraf etti kısık bir sesle. "Xairn'i tanımaya başlayana kadar beni ayakta tutan tek şey buydu."

"Seni seviyorum, tatlım." Lauren'in annesi önce yanağına sonra da alnına bir öpücük kondurdu. "Çok ama çok seviyorum. Bunu asla unutma."

"Yapmayacağım." Annesi sonunda gitmesine izin verince Lauren iç çekti. "Yarın görüşürüz."

". Ama söylemek istediğim bir şey daha var." Lauren'ın annesi gözlerini silerek omuzlarını dikleştirdi ve Xairn'in karşısına dikilmek üzere yürüdü. Xairn'den bir buçuk metre daha kısaydı, bu yüzden bir Pomeranian'ın bir Pit-bull'la karşılaşması gibi bir etki yarattı, ama Abby Jakes geri adım atacak biri değildi. "Küçük kızıma çok iyi bakıyorsun," dedi açıkça, gözlerinin içine bakarak. "Onu eve sağ salım getirdiğin için minnettarım ama yine de

sana tamamen güvenecek kadar iyi tanımıyorum. Bu gece onu burada seninle bıraktığıma pişman etme beni."

"Anne!" Lauren dehşete kapıldı ama Xairn'in öfkeli bir karşılık vermemesi onu şaşırttı. Bunun yerine belinden derin bir şekilde eğildi. Doğrulduğunda annesine ciddiyetle baktı.

"Kızınıza zarar vermektense ölmeyi tercih edeceğimi söylediğimde lütfen bana inanın," dedi alçak bir sesle. "Onu hayatım pahasına koruyacağıma dair sana söz veriyorum."

"Pekâlâ!" Lauren'in annesi onun cevabı karşısında şaşırmış görünüyordu. "Çok teşekkür ederim Bay Xairn."

Lauren bir gülümsemeyi bastırdı. "Sadece Xairn, anne. Onun halkının soyadı yok." Merdivenlerden çıkarken Xairn'i kolundan tuttu. İri vücudu gergindi; kasları demir gibi sıkı ve sertti. Bir sorun mu vardı? Annesinin güven eksikliğinden rahatsız mı olmuştu? "Yarın görüşürüz," dedi annesine kararlılıkla.

". " Annesi isteksizce başını salladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Lauren ona gülümsedi ve Xairn'i kapıya doğru itti. "Hadi, sivrisinekler bizi canlı canlı yemeden içeri girelim."

Dikkatle etrafına bakındı. "Bu konutun yakınlarında etobur hayvanlar mı var? Silah almalı mıyım?"

Lauren güldü. "Hayır, aptal-sivrisinekler sadece böcektir. Isırdıklarında acıtmazlar ama cildinizde kaşıntılı kırmızı yaralar bırakırlar. O yüzden gidelim."

"Pekâlâ." Annesine bir kez daha başıyla selam verdi. "Sana iyi geceler diliyorum, Lauren'in annesi."

Annesi belli belirsiz gülümsedi. "Bana Abby diyebilirsin, sanırım."

"Abby, o zaman," dedi Xairn. "İyi geceler. Ve lütfen kızınız için daha fazla korku duymayın."

"Yapmamaya çalışacağım." Lauren'in annesinin sesi hâlâ endişeli geliyordu ama en azından arabasına doğru gidiyordu. "İyi geceler."

"İyi geceler." Lauren ona el salladı. Annesi arabayı çalıştırana kadar bekledi ve sonra Xairn'i daireye geri çekip kapıyı kapattı.

Sonunda evine dönmüştü ama her şeyin normale dönmesinin çok ama çok uzun zaman alacağını hissediyordu.

Yirminci Bölüm

"Annen bana güvenmiyor." Xairn kollarını göğsünde kavuşturdu ve basit beyaz fayans döşemeye baktı.

Lauren'in yaşam alanı küçük ama çekici bir şekilde düzenlenmişti. Yüksek tavanları vardı ve duvarlar, alanı olduğundan daha büyük gösteren soluk, güneşli bir sarıya boyanmıştı. Kapıdan içeri ilk adım atıldığında kısa mavi bir kanepeyle çevrili küçük bir oturma alanı vardı. Kanepenin çaprazında, Slk'in misafir süitinde paylaştıklarından biraz daha küçük görünen bir yatak vardı. Yatağın karşısında ve küçük bir kemerle ayrılmış küçük bir yemek hazırlama alanı vardı.

Yaşam alanının en ucunda bulunan banyo, alanın geri kalanından bir kapıyla ayrılan tek odaydı. Geri kalan her şey küçük bir alanın içindeydi. Lauren ona bu düzenlemeye verimli daire dendiğini söylemişti. Xairn'in Fathership'te tuttuğu çıplak metal odalardan daha küçüktü ama daha sıcaktı da. Aslında hoşuna gitmişti - ya da bir kez alıştığında hoşuna gideceğini düşünmüştü.

"Sadece benim için endişeleniyor." Lauren yatağın kenarına oturdu. Yaşam alanına ulaşır ulaşmaz Xairn'in ona *O'ah*'ta aldığı giysiden çok daha formda giysiler giymişti -*kot* ve tişört diyordu onlara. Xairn'in tek bildiği, dar pantolonun yuvarlak poposuna yapıştığı ve üst kısmın yumuşak, ince malzemesinin dolgun göğüslerini çok dikkat dağıtıcı bir şekilde gerdiğiydi.

"Endişelenmekte haklı," diye mırıldandı, göğüs uçlarının tişörtün üzerinden nasıl belli belirsiz görüldüğünü görmemeye çalışarak.

"Bir süre eve döndüğümde iyi olacak." Yanındaki yeri okşadı. "Buraya gel."

Xairn ona temkinli bir şekilde baktı. "Neden?"

Lauren iç çekti. "Çünkü seni yanımda, yakınımda istiyorum. Seni seviyorum Xairn. Birbirini seven insanlar bunu yakınlaşarak ve dokunarak gösterirler."

Kaşlarını çattı ve dikkatle onun yanındaki yatağa yerleşti. "Annenle birbirinize sarılma şeklinizi mi kastediyorsun?"

"Aynen öyle." Lauren onun koluna yaslanana kadar ona yaklaştı. Başını kaldırıp ona baktı. "Gerçekten sana sarılan kimse olmadı mı hiç?"

Xairn ellerine baktı. "Ben... Bir süreliğine bir bakıcım vardı. -Kendi başımın çaresine bakabilecek duruma gelene kadar. Sonra babam beni ondan aldı. Ben çok küçükken beni kucağına alırdı." Başını iki yana salladı. "Ama o zamandan beri bir kez bile olmadı. Ta ki sana kadar."

"Oh Xairn tatlım, ne kadar üzücü." Lauren ona daha da yaklaştı. "Buraya gel ve sana sarılmama izin ver."

Xairn garip bir şekilde kolunu kaldırdı ve onun kendi tarafına bastırmasına izin verdi. Vücudunun yumuşaklığını hissetti ve teninin sıcak kokusunu kokladı - onu kendi kokusu olarak işaretleyen kokuyu. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu! *Çok* iyi. "Lauren?" dedi tereddütle ama o sadece daha da yaklaştı.

"Kollarını bana dola ve beni kendine yakın tut," diye emretti. İtaat etmemek için kendini çaresiz hisseden Xairn onun dediğini yaptı. Onun yumuşak, sıcak bedenini kendi bedenine sardığında Lauren memnuniyetle iç çekti. "Gördün mü, ne güzel, değil mi? Yakın olmak güzel. Sıcak. Rahatlatıcı."

Xairn'in, Lauren'ın vücudunun kendisinininkine değdiği hissini tanımlamak için kullanacağı başka kelimeler de vardı ama 'hoş, sıcak ve rahatlatıcı' bunlar değildi. Lauren ve annesi arasındaki etkileşimi izlerken garip bir melankoli hissediyordu ama şimdi vücudu başka bir şekilde canlandı. İkincil şaftı uçuş pantolonunun içinde sertleşti ve teni onun dokunuşuyla zevk ve arzuyla karıncalandı. En tuhafı da, nedense gözlerinin sıcak olduğunu hissetmesiydi; tıpkı *O'ah'ta* öfkelenip onu savunurken olduğu gibi.

Bana neler oluyor? Kontrolümü kaybedecek miyim? Rahatsız bir şekilde yatakta kaydı ve Lauren da onunla birlikte kaydı. Her nasılsa yatağın üzerinde oturmak yerine yatağa uzanmışlardı ve Lauren onun sol tarafına sarılmıştı.

"Mmm." Lauren daha da yaklaştı. Göğüsleri adamın göğsünün yan tarafına bastırdı ve dizi adamın şaftının sert çıkıntısına gelişigüzel sürtündü.

Xairn kaskatı kesildi ama çalıştı. Belli ki bu Lauren'ın istediği bir şeydi - sevdiği kişi tarafından sarılmak ve tutulmak. Ama Tanrılar, onu ters çevirmek, giysilerini yırtmak ve ona sahip olmak için duyduğu doğal dürtüyle savaşmak ne kadar zordu! Parmakları göğüslerini avuçlamak ve meme uçlarını sıkmak için kaşınıyordu.

Onun içinde olmak, tatlı ıslak amını dölleriyile doldurmak, onu işaretlemek, ona bağlanmak için zonkluyordu.

Ellerini kemerimle başının üzerine bağlayabilirdim - güzel vücudunu tamamen takdir etmek için onu uzatabilirdim. Sonunda onu elde edene kadar saatlerce onu kızdırabilirdim. Onu becerirken, onu sonsuza dek benim olarak işaretlerken ismimi inlediğini duymak istiyorum... Hayır! Kendine hakim olmalıydı! Derin bir nefes alan Xairn kontrolü ele almak için savaştı.

"Rahatla," diye mırıldandı Lauren, sıcak nefesi kulağını gıdıklıyordu. "Bir tel gibi gerginsin, bebeğim. Bana sarılmak hoşuna gitmiyor mu?"

Xairn boğuk bir sesle, "Bu... sarılma işi çok tahrik edici," diye itiraf etti.

"Rahatlatıcı olması gerekiyordu." Memnun bir şekilde mırıldanarak elini gömleğinin içine soktu ve göğsünü okşadı. Parmak uçları serin ve gıdıklayıcı bir şekilde, Pazar Yargıcı'nın ona taktığı damganın kabarık harfleri üzerinde kaydı. Xairn sıçradı. "Özür dilerim." Başını kaldırıp ona baktı. "Hâlâ acıyor mu?"

"Hayır," dedi sertçe. "Ben hızlı iyileşen biriyim."

"Gözlerin..." Dudağını ısırıldı. "Bir an için eski renklerine döndüler."

"Öyle mi?" Omuz silkti. Gözleri yuvalarında yeniden sıcak hissetti ve bunun bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Hâlâ endişeli görünen Lauren'a "Merak etme," dedi. "Bana dokunduğunda canın acıdığı için değildi."

"Bunu yapmalarını izlemek benim için çok zordu," diye fısıldadı. "Benim uğruma canının yandığını ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek."

Xairn onun yumuşak sözleri karşısında gerginliğinin bir kısmının eridiğini hissetti. "Aldırmadım," diye yumuşak bir şekilde ona güvence verdi.

"Şey, ben yaptım." Lauren onun üzerine eğilerek gömleğinin düğmelerini çözdü ve göğsünü açıkta bırakacak şekilde çekti. Uzun siyah saçları adamın teninde geziniyor, kollarında tüyler diken diken oluyor ve adamın sinirlerini ateşliyordu. "Xairn..." diye mırıldandı, ona bir kez daha bakarak. "Keşke bunu daha önce yapabilseydim, acını dindirmek için." Yavaşça dudaklarını damgaya bastırdı ve onun ismiyle işaretlenmiş yerlerini öptü.

Xairn patlayacakmış gibi hissetti. Ağzı çok sıcak, yumuşak ve ıslaktı ve markayı öpmeyi bitirdiğinde aşağı doğru inmeye başladı. Dudakları gergin karnının üzerinde ve daha aşağıda, siyah uçuş pantolonunun bel bandına doğru ilerlerken ellerini iki yanında yumruk haline getirdi. Lauren pantolonun bağına uzandığında, adam dikleşti.

"Aman Tanrım, ne oldu? Sen iyi misin? Seni incittim mi?" Endişeyle ona baktı, kehribar rengi gözleri endişeyle doluydu.

"Ben iyiyim. Sadece biraz... biraz havaya ihtiyacım vardı." Xairn yatağın kenarına oturmuş, düzensiz bir şekilde nefes alıyor, göğsü körük gibi pompalanıyordu. Gözleri o kadar sıcaktı ki kafatasında bir delik açacakmış gibi hissediyordu ve ana kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Zihninin gözünde bir senaryo tekrar tekrar oynuyordu.

Lauren dizlerinin üzerinde, çıplak. Elleri arkadan bağlı ve siyah bir göz bağı gözlerini kapatıyordu. Tamamen benim kontrolüm altında, çaresiz olacaktı. Önce tasmayı takacaktım, sonra da meme uçlarını delecektim. İki küçük gümüş halka - koyu tenine karşı parlak metalin kontrastı çok güzel olacaktı. Piercing acıtacaktı ama ben acıyı öpüp yok edecek ve zevk almaya hazır olana kadar vücudunu okşayacaktım. Sonra onu tekrar tekrar alır, döllerimle işaretlerdim. Onu kendime bağlardım.

Sahne o kadar canlıydı ki Xairn onu görmeden duramıyordu. Durduramadı nasıl gidebileceğini hayal etti. Kendisini pantolonunu indirirken ve sikini onun yumuşak yanağına sürerken gördü. Başını körlemesine çeviriyor, göremiyor ama arıyor, aletini bulmaya çalışıyordu. Onun sıcak, ıslak ağzının üzerine kapandığını, onu içine aldığını, emdiğini hissediyordu. Ama sadece ikincil şaftını değil, hayır. Birincil şaftını emecek ve uyaracaktı - bağlayıcı şaftını.

Ağzına sokulur, elleri uzun, ipeksi siyah saçlarına gömülür ve onu emerken, ağzını becerirken yumuşakça inlerdi. Ve sonra hem birincil hem de ikincil şaftları sertleştiğinde, onu alacaktı. Onu hem önden hem arkadan tamamen doldurur ve adını yüksek sesle haykırana ve kendini tamamen ona verene kadar, sonsuza dek onun olana kadar ona bağlardı...

Hayır! Xairn kendini tutmaya çalıştı. Hayır, o kadar ileri gitmesine izin veremem. Onu asla kendime bağlayamam. Çünkü bunu yapacak kadar kontrolünü kaybederse ona zarar vereceğini, sert sikişi ve şiddetli cinsel talepleriyle kırılgan bedenini parçalayacağını biliyordu.

Güvenli değil, dedi kendi kendine öfkeyle. Yedi cehenneme kadar yolu var, bunların hiçbirisi güvenli değil. Annesi bana güvenmemekte haklı, kendime bile güvenemiyorum!

Ama sonra risk alarak yan tarafına bir göz attı ve Lauren'ın güzel, endişeli yüzünü gördü. Onun istediği de buydu, dokunmak ve dokunulmak. Xairn'in ellerini üzerinde görmek istediği kadar o da ellerini üzerinde görmek istiyordu. *Birbirini seven insanlar bunu yakınlaşarak ve dokunarak gösterirler, demişti. Ama kontrolünü kaybetmeden bunu nasıl yapabilirdi?*

"Bağışlayın beni," dedi kabaca. "Ben sadece... bu benim için çok zor." "Yeni olduğu mi?" Lauren endişeyle onun koluna dokundu ve o da irkildi kendini durduramadan uzaklaştı.

Xairn onun yüzündeki incinmiş ifadeyi görmekten nefret ediyordu. "Çünkü çok daha fazlasını istiyorum," dedi ellerine bakarak. "Çünkü... çünkü sana yapabileceklerimden korkuyorum."

Lauren iç çekti. "Bana zarar vermeyeceksin, Xairn. Sadece dokun bana, kırılmayacağım."

Elleri tekrar yumruk oldu. "Ben... Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti kısık bir sesle. "Hiç bir kadınla birlikte olmadığımı biliyorsun Lauren. Çok ileri gitmeden ve seni incitmeden sana nasıl zevk vereceğimi bilmiyorum."

"O zaman ben sana öğretirim." Ona gülümsedi. "Bana izin verecek misin?"

Xairn gözlerini sıkıca kapattı. Buna dayanabilecek miydi? Kendini kontrol edebilecek ve onu tamamen ele geçirmeden ona zevk verebilecek miydi?

"Ben... istiyorum," dedi yavaşça. "Belki... belki dokunmama izin ve karşılığında bana dokunmaya çalışmazsan."

"Sürücü koltuğunda olmak istiyorsun, ha?" Ona şakacı bir gülümseme verdi.

"Daha çok gerektiği gibi," dedi Xairn dürüstçe. Ona baktı. "BEN... BEN Kontrol bendeyse karanlık dürtülerimi kontrol edebileceğimi düşünüyorum. Ama eğer hissedersen

Ellerin ve ağzın yine üzerimde..." Başını iki yana salladı. "Sadece bilmiyorum."

"Pekâlâ o zaman." Lauren düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bunu yapabiliriz." Zarifçe yataktan kalktı ve adamın önünde yere diz çöktü. "Emrinize amadeyim, Efendim." Kehribar rengi gözleri şakacı bir şekilde dans ediyordu. "Ne yapmamı istersiniz?"

"Kes şunu," dedi Xairn kısık sesle. itaatkâr duruşunu görmek, Bela arzularını başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yüzeye çıkardı. Şaftı pantolonunun içinde acıyla zonkladı ve kontrol için savaşıarak gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Şaka yaptığını biliyorum ama lütfen... lütfen yapma."

"Özür dilerim." Lauren ayağa kalktı ve Xairn'in bacaklarının arasında durdu. Xairn'in vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı ama belli ki temas etmemeye dikkat ediyordu. "Ben... bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi şaşkındı. "Peki... ne yapmak istiyorsun?"

"Sana dokunmak istiyorum," dedi dürüstçe. "dokunmak ama canını yakmak değil. Ama önce... Seni görmek istiyorum."

Gözleri hafifçe açıldı. "Yani... çıplak mı?"

"Evet. Sakıncası yoksa." Onun çıplak bedenine baktığı zamanlar hâlâ beynine kazınmıştı. Özellikle de onu babasından kurtarması karşılığında kendini ona teklif zaman. Şimdi ise kendini başka bir nedenle, onu sevdiği için sunuyordu. Xairn bu sevgiye onu incitmeden karşılık vermeyi çok istiyordu ama bunu yapabileceğinden emin değildi.

"Şey, ben biraz utangacım..." Lauren dudağını ısırды. "Beni daha önce gördüğünü biliyorum ama..."

Xairn başını salladı. "İstemiyorsan sorun değil."

"Hayır, istiyorum. İstiyorum." Çenesini kaldırarak tişörtü başının üzerinden çekti ve göğüslerini saran dantelli iç çamaşırını ortaya çıkardı. Beyazdı ve teninin kremi açık kahverengisine karşı soluk kumaşın kontrastı nefes kesiciydi.

"Çok güzel," diye nefes aldı Xairn, beyaz kumaştan görünen bir meme ucunun dış hatlarını okşamak için uzandı.

Lauren nefesini içine çekti ve gülümsedi. "Peki ya sütyeni çıkarırsam?" O daha cevap vermeden Lauren giysinin arkasını çözdü ve

kollarından sıyırdı. Elbise yere düştü ve orada beyaz dantelden küçük bir yığın halinde durarak göğüslerini ona tamamen gösterdi.

Xairn bu güzel manzarayı seyrederken bir an için gözlerinin alev alev yandığını hissetti. Göğüsleri yüksek ve dolgundu, avuçlarını dolduracak büyüklükteydi. Meme uçları da göğüslerinin ucunda sımsıkı olgun meyveler gibiydi. Teredditle ona doğru uzandı ve Lauren öne doğru iterek sıcak tümseklerini avuçlarının içine bastırdı. Yumuşak bir şekilde inledi, bu ses doğrudan adamın sikinin sert çıkıntısına gidiyor ve onu daha da sertleştiriyor gibiydi.

"Lauren..." diye mırıldandı, onun gözlerinin içine bakarak. "İstiyorum... Ağzımı üzerine koymam gerekiyor."

"Beni öpmek mi istiyorsun?"

Xairn bundan daha fazlasını yapmak istiyordu. Onu çırlıçıplak soymayı ve tamamen kendisine ait olana kadar teninin her santimini yalamayı, emmeyi ve ısırmayı arzuluyordu. Ama dikkatli olmalıydı; kontrolü kaybetme riskini göze alamazdı. "Evet," dedi sonunda. "Ama bunu yaparken hareketsiz olman gerekiyor." Eğer onun kendisine doğru hareket ettiğini, göğüslerini yüzüne yaklaştırdığını, kendini sunduğunu hissederse, onu almaktan, ona zarar vermekten kendini alıkoyamayacağını biliyordu. "İşte." Kollarını tutarak arkasından sıkıca kavuşturdu. "Bu şekilde tut," diye uyardı, onun güzel kehribar gözlerine bakarak. "Hareket etme ve bana uzanma. Ben sana dokunurken hiç kıpırdama. Ben seni öperken."

"... tamam." Lauren şaşkın görünüyordu ama adamın dediğini yaptı, adam öne doğru eğilip yüzünü göğsüne bastırırken hiç kıpırdamadan durdu.

Göğüslerinin arasındaki deri vücudunun diğer yerlerinden daha yumuşaktı. Xairn yanağını ona sürttü, kokusunu içine çekti ve kendini kontrol etmeye çalıştı. Kadının kıpırdamadan durması ve onu hiçbir şekilde kışkırtmaması da buna yardımcı oldu. Ona uzanmaya ya da daha kötüsü kaçmaya çalışsaydı, yırtıcı Scourge içgüdülerinin o kadar tahrik olacağından emindi ki felaketle sonuçlanabilecek bir şey olabilirdi.

Çekingen bir tavırla dilini uzattı ve sağ göğsünün iç kıvrımını yaladı. Lauren usulca inledi ama kıpırdamadı ve onun teninin lezzetli, hafif tuzlu tadıyla aletinin daha da sertleştiğini hissetti. Tanrım, onu daha fazla tatmak istiyordu, daha aşığalarını tatmak için! Ama onu kontrol edemeyeceğini biliyordu.

Eğer bunu yaparsa kendisi de ölecekti. Bunun yerine dudaklarını sağ meme ucunun sıkı tomurcuğuna bastırdı. Lauren tekrar inledi.

Xairn başını kaldırdı. "Sana zarar vermiyorum, değil mi?"

"Hayır, bebeğim." Gözbebekleri büyümüştü ve sesi hafif boğuk çıkıyordu. "Bu kadar yavaş giderek beni deli ediyorsun."

"Yavaş gitmek zorundayım," dedi dürüstçe. "Kontrolü kaybetmediğimden emin olmalıyım."

"Yapmayacaksın," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece ne yapmak istiyorsan onu yap."

Xairn gözlerinin ısındığını hissetti. "Seni emmek istiyorum," diye itiraf etti, bir göğsünü avucunun içine aldı ve başparmağını nazikçe sıkı meme ucunun üzerinde gezdirdi. "Seni tamamen ağzıma almak ve ben tadına bakarken senin inlemelerini duymak istiyorum."

Lauren'in nefesi boğazında düğümlenir gibi oldu. "Yap o zaman," diye fısıldadı. "Sana söyledim, ne istiyorsan yap."

Gerçekten istediğim her şeyi bilseydin, benden kaçırdın. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bunun yerine dudaklarını ayırdı ve sıkı tomurcuğu ağzına aldı, önce yumuşakça sonra daha sert emdi, kendini tutmak için savaşıırken onun yumuşak zevk çığlıklarını dinledi.

* * * * *

Lauren, Xairn'in dudakları arasında kaybolan sıkı meme ucunun erotik görüntüsünü izlemeyi bırakamıyordu.

İlk başta onu incitmekten korkuyormuş gibi yumuşakça emdi. Sonra kendine güvenini kazanmış gibiydi. Ağzını açtı, göğsünün olabildiğince büyük bir kısmını dudaklarının arasına aldı ve sanki ona doyamıyormuş gibi şiddetle emdi.

Lauren parmaklarını onun kalın siyah saçlarında gezdirmeyi, kendisini tatmin ederken gerginlikle düğümlenen geniş, kaslı omuzlarını okşamayı arzuluyordu. Ona doğru uzanmaya başladı ama Xairn onun hareketini hissetmiş olmalıydı. Kolu Lauren'in beline dolandı ve iri bir eli aniden her iki bileğinin etrafına dolanarak onları arkasından tuttu. Lauren inledi ve protesto için biraz kıpırdandı ve Xairn onun meme ucunu bırakıp ona baktı.

"Kıpırdamadan dur." Sesi boğuk çıkıyordu. "Lütfen, Lauren. Sadece... kıpırdama."

"Pekâlâ," diye fısıldadı başını sallayarak. Neden bu kadar kontrollü olması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama böyle bir şeyi ilk kez yapıyordu, bu yüzden onu biraz rahat bırakabileceğini düşündü.

Yine de orada öylece durup diğer meme ucunu da ilki kadar derinden ve şiddetle emmesini izlemek inanılmaz derecede zordu. Ona karşı hareket etmek istedi, daha yakına bastırmak ve onun iri vücudunu kendi vücuduna karşı sert hissetmek istedi. Dar kot pantolonunun altında amının ıslandığını ve sıcaklaştığını hissedebiliyordu. Onun için hazırlanıyordu. Aralarında haftalardır süren cinsel gerilim sonunda *doruğa* ulaşmıştı ve onu çok istiyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı kısık sesle, sonunda başını kaldırdı. "Seni daha çok görmek istiyorum. *Hepinizi*."

"Biz... biz bunu yapabiliriz," dedi Lauren nefes nefese. "Ama kotumu çıkarmamı istiyorsan beni bırakman gerekecek."

Gözleri kısa süreliğine siyah üzerine kırmızı parladı. "Seni soyacağım."

Cevap beklemeden kot pantolonunu açtı ve kısık, mırıltılı bir sesle fermuarı . Lauren pembe pamuklu bikini külotu görüldüğünde dudağını ısırıldı. Dünya'ya döner dönmez normal kıyafetlerini giydiği için çok mutluydu. Şimdi onları çıkarmak için de bir o kadar istekliydi.

Xairn kot pantolonunu, içinden çıkana kadar aşağı itti. Sonra, külotu dışında çıplak kaldığında, yanağını amını örten küçük pembe üçgene bastırdı ve derin derin içine çekti. Başını kaldırıp ona baktığında gözleri yine siyah üzerine kırmızıydı. "Kokun... Çok güzel kokuyorsun." Sesi duygu ve ihtiyaçla boğuklaşmıştı. İri bir eli kalçasından yukarı kayarak tümseğini dikkatle kavradı. "Seni burada görmek istiyorum. Amını açmak ve seni keşfetmek istiyorum."

Lauren'in nefesi boğazında düğümlendi. "Yap o zaman," diye fısıldadı. "Devam et, Xairn. Yapmanı istiyorum."

Yavaşça, küçük pembe külotu aşağı itti ve onu tamamen çıplak bıraktı. Lauren eve gelir gelmez duş aldığı için memnundu. Biraz kişisel bakım yapma fırsatı bulmuştu ve şimdi yumuşak

Kukusunun tümseğini kaplayan siyah bukleler düzgünce kesilmişti.

"Bacaklarını aç," dedi Xairn ve bu bir rica değildi.

Birden utanıldığını hisseden Lauren onun dediğini yaptı. Xairn'in bu şekilde gördüğü ilk kadın o muydu? Gelecekte diğer tüm kadınları yargılayacağı standart mu olacaktı?

"Başka kadın olmayacak," diye mırıldandı kısık sesle. "Sadece sen olacaksın. Sadece sen, şimdi ve sonsuza dek, Lauren."

Bunu yüksek sesle mi söyledim? Şehvet beynini bulandırıyor, düşünmesini zorlaştırıyordu. Yine de düşünmek yerine söylemiş olmalıydı çünkü Xairn'in zihin okuyabilmesinin imkânı yoktu. Bu onu rahatlatmak için AllFather'a çok fazla benzetirdi.

"Çok güzel," diye fısıldadı, iki elini Lauren titreyene kadar kalçalarında gezdirdi. Elleri pelvisinin üzerinde durdu, başparmakları amını çerçeveliyordu. "Sana burada dokunmak istiyorum," dedi ona bakarak. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece nazik ol. İyi olacaksın... iyiden de öte," demeye çalıştı Lauren ama o başını salladı.

"Bana göstermeni istiyorum. Yatağa uzan ve bacaklarını aç. Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göster."

Lauren yanaklarının ısındığını hissetti. "Ciddi misin? Benden... senin önünde kendime dokunmamı mı istiyorsun?" Bu onun özel olarak gördüğü bir şeydi - sınırların dışındaydı. Daha önce hiçbir sevgilisiyle yapmadığı bir şeydi. Ama Xairn hayır cevabını kabul etmeye niyetli görünmüyordu.

"Göster bana," diye ısrar etti. İri elleri kalçalarından kollarına doğru kaydı ve onu omuzlarından tutup dikkatle ona baktı. "Sana nasıl dokunacağımı göster bana Lauren. Seni nasıl boşaltacağımı göster."

Gözleri yeniden siyah üzerine kırmızı titreşti ve sesindeki çığ ihtiyaç kadının ürpermesine neden oldu. "Tamam... tamam," diye fısıldadı. "Ama bunu daha önce hiç kimse izlerken yapmamıştım." Kendini garip hissederek onun yanındaki yatağa tırmandı ve sonra arkasına yaslanıp yastıklara yaslandı.

"Bacaklarınızı açın," diye emretti Xairn. "Sizi görmek istiyorum, hepinizi." Sesinin talepkâr tonuyla ilgili bir şey onu ıslak ve ateşli hissettirdi

ve kalçalarının arası şişmişti.

Kalbi küt küt atan Lauren, itaatkâr bir tavırla kalçalarını ayırarak onun görmesine izin verdi. "Güzel." Sesi yumuşak bir hırıltıydı. "Şimdi amını aç ve Bana. Ne kadar ıslak olduğunu göreyim."

Elleri titreyen Lauren adamın istediğini yaptı. Parmaklarını aşağı doğru kaydırarak kendini ona açtı ve şişmiş iç kıvrımlarını ortaya çıkarmak için dış kedi dudaklarını araladı.

"Tanrılar." Xairn'in sesi ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu. "Sırılsıklam olmuşsun Lauren."

"Elimde değil." Lauren o kadar kızarmıştı ki yanakları alev alacakmış gibi hissediyordu. "Beni emme şeklin... meme uçlarımı emme şeklin... Seni istememe neden oldu."

"Ben de seni istiyorum ama henüz değil. Yavaşça," diye uyardı. "Önce bana göster. Bana neyin iyi hissettirdiğini göster."

"Bu..." Her tarafını sıcak ve soğuk hisseden Lauren iki parmağını amına soktu. Yavaşça klitorisinin hassas tarafını okşadı, Xairn onun kendine zevk vermesini izlerken küçük sinir demetini nazikçe okşadı.

Lauren kendine dokunmaya devam ederken uzun bir süre dikkatle onu izledi. İnlememeye çalışıyordu ama elinde değildi. Onu tahrik eden sadece kendine verdiği zevk değildi, o izlerken kendine dokunmanın yasak olmasıydı. Ve bundan da öte, adamın yüzündeki ifadeyi, parmak uçlarının hassas düğmesinin üzerinde ve etrafında tekrar tekrar kaymasını izlerken duyduğu açık arzuyu seviyordu.

Ama tam yaklaşmışken, zevk karnında bir tel gibi gerilirken, adam aniden bileğini yakaladı. "Dur."

"Ne?" Lauren ona kararsızca baktı. "Bir sorun mu var?"

"Sorun değil." Gözleri tekrar parladı ve kızın elini ağzına götürdü. "Tanrım, kokun çok tatlı. Bakalım tadın da kokun kadar güzel mi?"

Parmaklarını ağzına sokup emmeye ve yalamaya başladığında Lauren bir iltiyi bastırdı, diliyle sularını dikkatlice temizledi. İş bittiğinde ona baktı. "Bunu denemek istiyorum, sana dokunmayı denemek istiyorum. Ama senin üzerinde diz çökmek istemiyorum. Bana karşı olmanı istiyorum. Bunun gibi."

Sırtını yatak başlığına dayayarak onun yanına oturdu ve iki yana açılmış kalçalarının arasındaki yeri gösterdi. "Buraya otur. Sırtını bana yasla ki sana dokunabileyim."

Lauren hiç tereddüt etmeden adamın dediğini yaptı. Adamın kendisine dokunurken mesafesini korumak istememesinden memnundu; onun iri, erkeksi gövdesiyle çevrelenmiş olma hissi hoşuna gitmişti.

"Güzel." Kadını, sırtı geniş ve çıplak göğsüne gelecek şekilde kendisine doğru yatırdı. Sonra her iki büyük, sıcak eli de onu keşfetmeye başladı. "Acele ettiğim için beni affet," diye fısıldadı Xairn, kulağındaki sıcak nefesi onun ürpermesine neden oldu. "Dikkatli olmam gerekiyor ve güzel vücudunun tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum."

"Acelem yok," diye kekeledi Lauren. Adam onu her yerinden okşarken, elleri omuzlarını, kollarını, yanlarını, kalçalarını ve bacaklarını keşfederken, sonunda iç uyluklarına geri dönmeden önce bir inilti ısırdı.

"Şimdi bacaklarını tekrar aç," diye emretti. "Benim için iyice açıl Lauren. Sana dokunmam gerek. Seni boşaltmam gerek."

Lauren, adamın iri elinin amının tümseğini kavradığını hissettiğinde nefessiz bir şekilde inledi. Şimdiye kadar o kadar sıcak ve ıslaktı ki dış dudakları kendiliğinden açılıyordu. Tanrım, ona ihtiyacı vardı! Ona çok ihtiyacı vardı.

"Benim de sana ihtiyacım var," diye kısık sesle kulağına fısıldadı. "Ama bunu yavaştan almalıyım. Lütfen anla."

"Her şey yolunda," diye Lauren ona tekrar güvence verdi. Ve sonra iri parmakları amının içine kaydı.

Lauren onun hemen kanalının derinliklerine dalmasını bekliyordu. Bunun yerine, ıslak kıvrımlarını nazikçe okşarken nazikti -neredeyse şefkatliydi.

"Böyle mi?" diye mırıldandı kulağına, işaret parmağının ucu ağrıyan tomurcuğun şeklini çiziyordu. "Yavaşça ama sıkıca, değil mi?"

Parmağı klitorisinin üzerinde yavaşça kaymaya devam ederken "Bu mükemmel," diye soludu. Müthiş bir histi ama ona karşı sırtüstü uzanmak, o parmaklarıyla amını keşfederken bacaklarını açmak yavaş, enfes bir işkenceydi. Adamın meme ucunu ağzına aldığı anda oluğmaya bağlayan zevk, kadının içinde çiçek açmıştı. "Tanrım, Xairn," diye fısıldadı. "Oh, *Tanrım...*"

"Bundan hoşlanıyor musun?" diye kabaca kulağına fısıldadı. "Amını okşamam hoşuna gidiyor mu Lauren? Yumuşak küçük amını okşamam hoşuna gidiyor mu?"

Ondan beklediği şey edepsiz konuşması değildi ama yüzüne hızlı bir bakış onun ciddi olduğunu gösteriyordu. Ona dokunma şeklinden hoşlanıp hoşlanmadığını gerçekten bilmek istiyordu.

"Evet," diye fısıldadı, kalçalarını biraz oynatmaya cesaret ederek. "Tanrım, evet, çok *iyi* hissettiriyor."

"Seni boğaltmak istiyorum," diye homurdandı, parmağı biraz daha hızlı hareket ediyordu. "Ve sonra parmaklarımı içine sokmak ve onlarla seni becermek istiyorum. Etrafımda kenetlendiğini hissetmek istiyorum."

Kulağındaki derin sesi onu neredeyse amındaki parmakları kadar azdırıyordu. "Ben... Ben de bunu istiyorum," diye itiraf etti usulca.

"O zaman sana dokunuşum hoşuna gidiyor? Sana acı değil de zevk mi veriyor?"

"Çok zevkliydi," diye Lauren ona güvence verdi. "Sen... ilk seferin için harika gidiyorsun."

"Dokunuşumdan hoşlanmana sevindim," diye mırıldandı. "Seni açmaya ve amını keşfetmeye bayılıyorum. Çok sıcak, ıslak ve yumuşak... son derece güzel."

Lauren yine karnında her an kopmak üzere olan bir telin gerildiğini hissetti. "Yaklaştım," diye fısıldadı. "Tanrım, Xairn, çok *yakınım*."

"O zaman yap." Parmakları tempolarını artırarak şişmiş klitorisinin üzerinde daha da hızlı kaymaya başladı. "Benim için gel Lauren. Geldiğini hissetmeme izin ver."

Lauren onun siyah uçuş pantolonunu avuçladı, kendini zirveye ulaşırken hissederken hayat için asılı kaldı. "Xairn!" diye nefes nefese kaldı. "Tanrım, *Xairn!*"

"İşte böyle, benim için gel." Klitorisini bir kez daha sertçe ovaladı ve sonra uzun, güçlü parmakları aşağı kayarak onu doldurdu.

Lauren haykırdı ve sırtını kamburlaştırdı, pelvisini eğerek içine daha iyi girmesini sağladı. Xairn'i arkasında hissedebiliyordu. Uzun bir kolu onu yerinde tutmak istercesine etrafına kilitlenmişti ve sıcak ağzı boynundaydı, şiddetle öpüyor ve emiyordu - onu kendisininmiş gibi iğretliyordu.

Parmaklarıyla içine derinlemesine sikerken, kalçaları onun itişiyle aynı ritimde hareket ederek ona karşı direndi.

"Benimsin," diye homurdandı kulağına, Lauren inleyip ona karşı kıvranırken. "Sen *benimsin*, Lauren. Sonsuza kadar benimsin."

"Evet," diye söz verdi nefes nefese. "Evet. Tanrım, evet, Xairn. *Evet.*" *İşte bu*, diye düşündü, zevk üzerine, içine doğru akarken. *Şimdi beni alacak. Sevişeceğiz. Tanrım, onu içimde o kadar çok istiyorum ki...*

"Hayır!" Birden parmaklarını geri çekti ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Ne...?" Lauren şaşkınlıkla bakarken adam yataktan kalktı ve sert bir şekilde banyoya.

"Özür dilerim." Xairn ona dönüp baktığında gözleri sabit bir siyah üzerine kırmızı renkte parlıyordu. "Ama yapamayız. *Ben* yapamam."

Sonra banyoya girdi ve Lauren kapıyı arkasından kilitlerken küçük bir tıkırtı duydu.

* * * * *

Tanrım, bu çok yakındı. Çok yakındı! Xairn banyo kapısına doğru yığıldı, bir kolunu yanan gözlerinin üzerine koydu. Lauren'ın yumuşak, çıplak bedeninin kollarında boşalırken kendisinininkine süründüğünü hissetmek neredeyse dayanamayacağı kadar ağır gelmişti. Onu yatağa yuvarlamak, hafif, yumuşak bedenini kendi bedeniyle örtmek ve sikini amına sonuna kadar sokmak için kendini zor tutuyordu. Ondaki uzaklaşmaktan başka çaresi yoktu; dürtüleri onu ele geçirmeden önce kaçmak zorundaydı.

Tanrım, rahatlamak için ölüyordu! Kontrolünü kaybetmeden ve başladığı işi bitirmek için yatak odasına dönmeden önce içindeki gerilimi boşaltması gerekiyordu.

Xairn bir elini kabaca ikincil shaftının sert çıkıntısına sürterken acı ve zevkin karışımıyla yüzünü buruşturdu. Şişmiş ve sıcak hissediyordu; serbest kalmak için zonkluyordu. Cinsel dürtüleri uzun süredir bastırıldığı için daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştı. İçgüdüsel olarak hareket ederek pantolonunu çözdü ve aşağı iterek shaftını serbest bıraktı.

DNA değişikliği tenini ve göz rengini değiştirmiş olsa da, onu fiziksel olarak sağlam bırakmıştı. İkincil şaftı sert ve uzun, tabanının tepesinden şatallaşan birincil şaftı -bağlanma şaftı- ise kısa ve hareketsizdi. Xairn, Lauren'a olanlardan etkilenmediği için minnettardı. Eğer bağlanma şaftı uyarılmış olsaydı, kontrolünü tamamen kaybedebilirdi. Seçtiği dişi yi kendisine bağlamak dışında onu devre dışı bırakmanın bir yolu yoktu ve ne kadar istese de bunu Lauren'a asla yapmayacağına dair kendine söz vermişti.

Ama Tanrım, kollarımda titreyişi, çıkardığı yumuşak, çaresiz sesler, ona dokunduğumda adı mı söyleyişi. Yumuşak teni, kokusu, tadı... Onunla ilgili her şey, onu umutsuzca istemesi için bir araya gelmişti. O kadar ki, içindeki yakıcı gerilimi serbest bırakmadan ona geri dönerse neler olabileceğinden korkuyordu.

Titreyen Xairn ikincil şaftını bir eline aldı. İlk vuruş acı vericiydi; teni çok hassaslaşmıştı ve vücudunun daha yumuşak, kadınsı bir dokunuşa ihtiyaı vardı. Scourge'lar genellikle kendi cinsel ihtiyaçlarını bu şekilde gidermezlerdi. Cinsel açıdan olgunlaşır olgunlaşmaz ya bir dişi edinirler ya da bir dişi edinmek için savaşırkenlrlerd i. Ancak Xairn'in yan odada onu bekleyen istekli bir dişisi olmasına rağmen, ona gitmeye cesaret edemedi. Cinsel geriliminin bir kısmı serbest kalana kadar ona dokunmaya cesaret edemedi.

Dişlerini sıkan Xairn tekrar okşadı. Kalçaları istemsizce kasıldı, vücudu kendine verdiği sert zevki protesto ediyordu. İçindeki her içgüdü bir kadının dokunuşuna -Lauren'in dokunuşuna- ihtiyaı olduğunu haykırıyordu ama kendini küçük banyoda kalmaya ve ona gitmemeye zorladı. Kendini okşamaya devam etmeye zorladı. Tanrım, acıyordu! Ama onu zorlamak kadar değil. Onu kendi halkının tarzıyla aldıktan sonra gözlerindeki incinmiş, ihanete uğramış bakışı görmek kadar değil.

Lauren, Tanrılar, seni çok seviyorum. Seni çok fazla istiyorum... Çok fazla. Xairn diğer elini yüzüne götürdü, ona dokunduğu elini. Onun sıcak, lezzetli kokusu duyularını doldurdu ve bir şekilde kendi kendini tatmin etmesinin acısını hafifletti. Xairn kalbinin göğsünde yumruklandığını hissetti; yanında olmasa bile ona yardım ediyordu.

Parmaklarını ağzına bastırdı, onun tatlı sularını emdi, tadıyla rahatladı. Çok güzeldi, çok tatlı ve nazikti ve

İyi. Onun gibi biri için fazla iyiydi. Yine de Xairn onun gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Onunla kalması ne kadar yanlış ya da tehlikeli olursa olsun, ona *ihtiyacı vardı*. Hem de çok ihtiyacı vardı.

Onu kollarında hayal etmek, zevkle adını nasıl haykırdığını hatırlamak ve tatlı sularını tatmak sonunda kendi acı verici doruk noktasını getirdi. Xairn onun adını inledi ve inci gibi beyaz döl ikincil şaftının ucundan fışkırarak sonunda ihtiyacını yatıştırırken yüzünü buruşturdu.

Nefes nefese banyo duvarına yaslandı. Gerginlikten kurtulduğu için minnettardı ama bir kadının ona dokunması yerine kendine dokunmak acı verici bir deneyimdi. Yine de, Lauren'ı incitmeden onunla birlikte kalmak istiyorsa bunu defalarca tekrarlaması gerekeceğini fark etti.

Buna değer, dedi kendi kendine, temizlenip uçuş pantolonunu yeniden bağlarken. *Eğer bu beni onu almaktan, onu zorlamaktan alıkoyacaksa, o zaman bu acıya binlerce kez değer.*

Derin bir nefes alarak aynada kendine baktı. Gözleri normaldi -en azından DNA'sı değiştirildikten sonra normal olan buydu. Mavimsi yeşilin çok tuhaf bir tonu gibi görünüyorlardı ama Lauren onların oldukça güzel olduğunu düşünüyordu, onun için önemli olan da buydu. Lauren ona dokunurken çok ısınmış olmaları onu rahatsız etmişti - ki Lauren da onların eski renklerine döndüklerini söylemişti. Slk onu, Scourge DNA'sının aşırı duygusal baskı altında yeniden ortaya çıkabileceği konusunda uyarmıştı. Olan şey bu muydu?

Bu olmamalı, dedi Xairn kendine neredeyse çaresizce. Cinsel dürtüleri üzerinde sahip olduğu zayıf kontrolün Lauren'dan aldığı insan DNA'sıyla bağlantılı olduğunu hissediyordu. Eğer tamamen Scourge formuna geri dönerse, kendini tutmasına izin veren, onu incitmesini engelleyen küçük avantajını da kaybedecekti. İnsan DNA'ıyla bile kendini dizginlemekte zorlanıyordu. Onsuz hiç şansı olmayacaktı.

Gözlerine daha yakından baktı. *Gerginliğim geçtikten sonra normale döndüler*, diye düşündü yansımasına kaşlarını çatarak. Belki de gözlerinin eski rengine dönmesi cinsel bir şey yapmanın yan etkisiydi. Belki de korkacak bir şeyi yoktu. Xairn en azından öyle umuyordu.

Yine de onu rahatsız eden bir şey daha vardı: Ona dokunurken birkaç kez düşüncelerini duyabilmişti. Bu doğru ya da normal değildi. Birçok kez bunu dilemiş olmasına rağmen, Lauren'la aralarında Kindred'ların gelinleriyle kurdukları gibi bir zihinsel bağ yoktu çünkü birbirlerine bağlı değillerdi. Zihin okuyabilen ve başkalarının beyninden düşünceleri çekip alabilen tanıdığı tek kişi babasıydı - AllFather.

Hayır, dedi Xairn kendine sertçe. Hayır, ben onun gibi değilim. Onun yeteneklerine ya da sapkınlıklarına sahip değilim. Buna inanmayı reddediyorum. Onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Lauren'la yüzleşmenin ve ondan neden kaçtığını açıklamaya çalışmanın zamanı gelmişti. Babasını aklından çıkarıp omuzlarını dikleştirerek kapı tokmağını çevirdi ve yatak odasına geri döndü.

* * * * *

Lauren banyo kapısının açıldığını ve ışığın kapandığını duydu ama ona bakmak için arkasını dönmedi. Onun gözlerindeki hayal kırıklığını ve acıyı görmesini istemiyordu. Onunla sevişmek yerine kendi başının çaresine bakarken yatakta terk edilmiş bir halde yatmanın ne kadar acı verici olduğunu bilmesini istemiyordu.

Yorganın üstüne uzandı ama üşüdüğü için değil, onlarsız kendini açıkta hissettiği için tişörtünü ve külotunu tekrar giydi. Samimi oldukları sırada Xairn'in onu çıplak görmesine izin vermek bir şeydi ama yine de 7/24 doğum günü kıyafetiyle dolaşacak kadar rahat . Çıplaklık konusunda hiçbir seçeneğinin olmadığı Babalık'ta bile her zaman örtünmeye çalışmıştı, en azından Xairn ona pelerinini verene kadar.

Kadın ışıkları kapatmıştı ve Xairn yatağa doğru ilerlerken tekrar açmayı teklif etmedi. Dairenin batı duvarını boydan boya kaplayan uzun ve yüksek pencereden gelen ışık, Xairn'in nereye gittiğini görebilmesi için yeterliydi.

Adam onun yanına oturduğunda yatak gıcırdadı. Lauren kıpırdandı ama dönmedi. "İyi misin?" diye sordu, sesini nötr tutmaya çalışarak.

"Peki." Xairn boğazını temizledi. "Şimdi çok daha iyi... çok daha iyi."

"Yani kendine iyi baktığından beri daha iyi misin?" Lauren yüzünü ona döndü ve bir elini başının altına koydu.

"Şey..." Xairn boğazını temizledi. "Evet," dedi sonunda. "Demek istediğim buydu."

"Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun." Lauren onun koluna hafifçe dokundu ve sanki geri çekilmemeye çalışıyormuş gibi seğirdi. Bu onun duygularını incitti ama etmemek için çaba gösterdi. "En azından sana yardım ederdim," dedi yumuşak bir sesle. "Yani, sen istemesen bile... sevişmek-"

"Yardımlarını istemedim," dedi sert bir sesle.

"Anlıyorum." Lauren kendisini tokatlamış gibi hissederek geri çekildi. "Teklif ettiğim için özür dilerim."

"Hayır, öyle demek istemedim. Ben sadece..." Xairn hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Korkuyordum. Gitmek zorundaydım çünkü-"

"Çünkü beni incitmek istemedin," dedi açıkça. "Biliyorum. Bana dokunduğun anda kırılacağımdan o kadar eminsin ki, işler biraz gerginleşir gerginleşmez odadan kaçmak zorunda kalıyorsun." Tam olarak adil davranmadığını ama kendini incinmiş ve reddedilmiş hissediyordu.

"Anlamıyorsun," dedi kısık bir sesle.

"Evet, istiyorum," diye ısrar etti Lauren. "Ama Xairn tatlım..." Doğrulup uzanarak onun yanağını okşadı. "Ben büyük bir kıyım. Biraz sert seksle başa çıkabilirim."

"Biraz sert seks mi?" Adam ona döndü ve loş ııkta gözlerinin yeniden siyah üzerine kırmızıya döndüğünü görebildi. Kırmızı gözbebekleri ateşten halkalar gibi parlıyor, karanlıkta bir iblisinki gibi parlıyordu. "*Biraz sert seks mi?*" Sesi alçak, tehditkâr bir hırıltıya dönüşmüştü. "Senden istediğimi düşündüğün tek şey bu mu?"

"Şey, ben-"

Birdenbire onun üstüne çıktı, iri vücudu onu yatağa yapıştırdı. "Sana yapmak istediğim şeyler hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Sahip olduğum dürtüler hakkında? Seninle olduğum her dakika, her *saniye* savaştığım arzulardan?"

"Xairn, lütfen..." Lauren mücadele etmeye çalıştı ama faydasızdı. Adam onun üzerinde çok büyük ve ağırdı. Adamın sikinin sert çıkıntısının kalçasına battığını hissettiğinde dudağını ısırıldı.

"Bana her dokunduğunda seni istiyorum," diye homurdandı gözlerinin içine bakarak. "Seni böyle istiyorum Lauren. Altımda. Çaresiz. Bacakların açık, kolların başının üstünde bağlı, böylece hareket edemezsin... sana ne yaparsam yapayım kaçamazsın."

Ona doğru itti ve şaftı onun seksinin yarığını buldu. İnce pamuklu külotun içinden am dudaklarını ayırıp zonklayan klitorisine acımasızca sürtünürken Lauren inledi.

"Xairn, lütfen..." diye soluk soluğa bağırdı. İçindeki korkunun yerini şimdi sapkın bir zevk alıyordu. Daha önce ona çok nazıkçe dokunmuş, boşalana kadar klitorisini şefkatle okşamıştı ve Lauren bundan çok zevk almıştı - ta kaçana kadar. Şimdi, adamın tüm gücünü kullanmaktan hâlâ büyük ölçüde çekindiğini hissetmesine rağmen, sert davranıyordu. Ve garip bir şekilde bu onu tahrik ediyordu.

"Lütfen, ne?" diye sordu, ona tekrar sürtünerek. Ellerini başının üzerine kaldırmaya zorladı ve büyük bir eliyle her iki bileğini de yatağa sabitledi. "Bunu umursamadığımı sanıyordum Lauren. Bu sadece 'biraz sert seks'. Öyle dememiş miydin?"

Korku ve zevk, kafa karıştırıcı bir duygu karışımı halinde içinden geçti. "Ben... Ben bana tecavüz etmeni istediğimi kastetmedim!" diye itiraz etti.

Xairn onu serbest bıraktı ve hemen yuvarlandı. "Evet, bunun anlamı da bu, değil mi? Tecavüz." Yatağın kenarına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü, geniş omuzları sefil bir şekilde kamburlaştı. "Daha da çirkin bir eylem için çirkin bir kelime. Tanrım, Lauren..."

"Xairn..." Lauren'ın vücudu bu yakın temastan dolayı hâlâ zonkluyordu ama şu anda bunu düşünecek zamanı yoktu. Adam onu yatağa yapıştırırken hissettiği garip duyguları bir kenara itmeye ve sadece ona odaklanmaya çalıştı. "Xairn," dedi tekrar, ona dokunmak için uzanarak.

Xairn irkildi ama geri çekilmedi. Lauren bu istemsiz hareketi görmezden geldi ve iki kolunu da arkadan ona doladı. Yanağını onun omzuna bastırarak ona sarıldı.

Xairn onun kollarında kaskatı kesildi. "Bırak beni," dedi kısık bir sesle. "Sana zarar vermeden önce."

"Bana zarar vermeyeceksin," diye ısrar etti Lauren. "Ve beni ne kadar korkutmaya çalışırsan çalış sende korkmuyorum."

"Seni korkutmaya çalışmıyordum," dedi kabaca. "Sana sadece içinde kilitli tuttuğum arzuların küçük bir parçasını gösteriyordum. Canavarın bir anlığına kafesten çıkmasına izin veriyordum."

"Sen bir canavar değilsin." Lauren ona sıkıca sarıldı. "Sen benim Xairn'imsin ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." İç çekti. "Bu yüzden şimdi gitmeliyim, seni incitmeden önce. Yaşadığımız sürece ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

"Sakın buna cüret etme!" Lauren onu bıraktı ve yataktan kalktı. Onu elinden tutarak "Benimle gel!" diye bağırdı.

Xairn ayağa kalktı ve kapıya doğru sürüklenmesine izin verdi. "Eğer yaşam alanınızı terk etmemi istiyorsanız, bunu söylemeniz yeterli," diye itiraz etti. "Sizi suçlamıyorum ve zorla çıkarılmadan hemen gideceğim."

"Seni *kovmuyorum*." Lauren sevgi ve kızgınlık arasında gidip geliyordu.

"O zaman nereye gidiyoruz?" Xairn onu apartman dairesinden çıkarıp Kindred gemisinin/arabasının park edildiği yere doğru sürüklerken ona şaşkın bir bakış attı.

"Anahtarları bana vereceksin." Lauren küçük gümüş arabanın yanında durdu ve elini uzattı.

Kaşlarını çattı. "Bağışla beni Lauren ama bu aracı nasıl uçuracağını bilmiyorsun."

"Onu uçurmak istemiyorum. Sadece içinde uçup gitmeyeceğinden emin olmak istiyorum. O yüzden anahtarları bana ver ki seni asla bulamayacağım bir yere gitmeyeceğinden emin olayım."

Xairn başını salladı. "Akraba gemileri böyle çalışmaz. Gemiye çalıştırmak için bir 'anahtar' yoktur."

"O zaman bana motordan bir parça ver. Tutabileceğim küçük bir şey ama onsuz kaçamazsın. Buji ya da onun gibi bir şey." Lauren ısrarla elini uzattı. "Ciddiyim Xairn. Şimdi."

Ona uzun uzun baktıktan sonra omuz silkti ve motor bölmesinin kaputunu kaldırdı. Bir süre etrafı karıştırdıktan sonra küçük gümüş bir yüzük çıkardı ve gömleğine sildi. "İşte." Ona doğru uzattı. "Hidrojen kepçe mekanizmasının O halkası. Bu olmadan gemi çalışamaz."

"Mükemmel." Lauren yüzüğü ondan aldı ve tepesindeki sodyum ark lambasının ışığında inceledi. Çok küçüktü ve bir motor parçası için şaşırtıcı derecede zarıftı. Bir an düşündükten sonra yüzüğü sol yüzük parmağına geçirdi ve tam oturdu. "İşte oldu." Başını kaldırıp Xairn'e baktı. "Sevdiğim adamdan bir yüzük almayı hayal ettiğimde tam olarak böyle hayal etmemiştim ama olsun. Önemli olan senin hiçbir yere gitmiyor olman."

"Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum, Lauren," diye itiraz etti, apartman dairesine geri dönerlerken. "Sanırım daha önce gitmeliyim-"

Bir elini kaldırdı. "Lütfen yine başlama. Hadi gel." Onu odanın karşısına geçirdi ve yatağın kenarına oturması için itti. Sonra onun önünde durdu, elleri kalçalarındaydı.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kederle doluydu, büyük omuzları çökmüştü. "Üzgünüm Lauren," dedi alçak bir sesle. "Kontrolü kaybetmeden ihtiyacın olan şeyi sana nasıl vereceğimi bilemediğim için üzgünüm."

"Oh, bebeğim..." Lauren başını salladı ve onun yanına oturdu. "Sorun ne biliyor musun?" dedi ve yatıştırıcı bir şekilde sırtını sıvazladı. "Sen bir canavar değilsin, sadece cinsel ve cinsel olmayan dokunuşlar arasındaki farkı ayırt etmekte zorlanıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani birine sarılmakla beynini dağıtmak istemek arasında fark var," dedi Lauren açık açık. İç çekti. "Bunun senin için neden bir sorun olduğunu anlayabiliyorum - en hafif tabirle gerçekten işlevsiz bir çocukluk geçirmişsin. Ama bence biraz çalışmayla bunu aşabiliriz."

"Bilmiyorum." Xairn başını salladı. "Ve dokunmanın nasıl farklı türleri olabileceğini de anlamıyorum. Tek bildiğim senden başka kimseye dokunmak istemediğim. Ve sana dokunduğumda ya da sen bana dokunduğunda, bu beni..." Boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı.

"Ne gibi hissediyorsun?" Lauren cesaretlendirdi. Bu konuyu konuşmaları, açıklığa kavuşturmaları iyi olmuştu.

"İstediğimi hissediyorum... sana daha önce söylediğim şeyi yapmak." Ellerine baktı. "Sanki seni alıp sonsuza dek kendime bağlamak istiyorum."

"Bağlanma seksinden mi bahsediyorsun? İkinizin de..." Lauren boğazını temizledi. "Her iki ekipmanınız da meşgul mü?"

"Evet." Başını kaldırıp ona baktı. "Bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak, asla koparılamayacak bir bağ oluşturacaktı."

"Ve sen bunu benimle istemiyor musun?" Lauren incinmiş hissetmemeye çalıştı. "Yani, ilişkimizde kalıcı bir bağlılıktan bahsetmek için çok erken olduğunu biliyorum ama seni seviyorum Xairn. Seninle sonsuza dek birlikte olma fikri beni korkutmuyor."

"Öyle olmalı." Başını iki yana salladı. "Bir Scourge'la seks yapmanın ne kadar vahşi olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Sen bir dişi insansın ve buna dayanacak yapıda değilsin, bunu sana yapmayacağım Lauren."

"Yani ne diyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Asla bu şekilde birlikte olamayacağımızı mı? Asla sevişemeyeceğimizi mi?"

"Bu sevişmek değil." Sesi hırıltıya dönüştü. "Bu lanet olası bir *tecavüz*. Bunu sana yapmayacağım, *yapamam*."

"Xairn..."

"Aslında, şu için cinsel faaliyetlerimizi kısıtlamamızın en iyisi olacağını düşünüyorum." Ona ciddiyle baktı. "Sadece güvende olmak için."

Lauren bir iç çekişi bastırdı. "Tamam tatlım, ağırdan almak anlıyorum. Bir süreliğine sadece *cinsel olmayan* dokunuşlara ne dersin?"

"Bence hiç dokunmamalıyız. Sana *her* dokunuşum bana cinsel bir his veriyor," diye itiraz etti Xairn.

"Doğru," dedi Lauren kararlılıkla. "Ve eğer buna alışmazsan - buna karşı duyarsızlaşmazsan - her zaman olacaktır. Sertleşmeden elimi tutabilmeli ya da yanağımı öpebilmelisin. O yüzden bak..." Ayağa kalktı ve tekrar onun önüne geçti. "Burası ve burası yasak bölge," diyerek göğüslerini ve bacaklarının arasını işaret etti. "Tamam mı?"

Xairn mutsuz görünüyordu ama başını salladı. "Pekâlâ."

"Ben de senin erojen bölgelerine dokunmayacağım," diye söz verdi Lauren. "Ama başka her yerine *dokunacağım* ve senin de bana dokunmanı istiyorum. El ele tutuşmamızı, sarılmamızı ve birbirimize sokulmamızı istiyorum. Saçlarınla oynamak, yanaklarından öpmek ve cinselliğe kaçmadan şefkatli olmak istiyorum. Ve senin de benimle aynı şeyi yapmanı istiyorum."

Xairn kaşlarını çattı. "Ama-"

"Aması yok." Lauren onu ayağa kaldırdı. "Şimdi sarıl bana," diye emretti. "Bana sıkıca sarıl ve bizden vazgeçmeyeceğine söz ver."

Xairn tereddütle kollarını uzattı. "Pekâlâ."

"Güzel." Lauren onun kucağına doğru adım attı. Kollarını onun boynuna dolayarak onu aşağı çekti ve yanağından öptü. "Seni seviyorum, Xairn. Bunu birlikte atlatacağız."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Birden kolları onun etrafında sıkılaştı ve onu kendine doğru çekti. "Çok fazla, Lauren." Sesi gergindi. "Korkarım çok fazla."

Kucaklaması kaburgalarının gıcırdamasına neden olsa da Lauren karşı koymadı. Bunun yerine yanağını onunkine sürttü ve sarılınca rahatladı. "Birini çok fazla sevemezsin," diye fısıldayarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Sorun yok bebeğim. Her şey yoluna girecek."

* * * * *

Xairn onun haklı olduğunu umuyordu ama umutsuzca haklı olmadığından korkuyordu. Daha önceki acı verici serbest bırakılışından sonra bile, onun kırılğan, yumuşak bedenini kollarında tutmak onu yeniden sertleştirdi. Teninin ve saçlarının ılık, tatlı kokusu, kendisine doğru bastırılmış hissi, neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. Ve her gün bunu ve daha fazlasını yapmak istiyordu. *Sürekli* öpmek, sarılmak, kucaklamak ve dokunmak istiyordu - *Tanrılar*, kendi DNA'sına bağlı insan DNA'sıyla bile, kendini nasıl kontrol edecekti?

Xairn onun buna, kendisiyle sürekli fiziksel temasta bulunmasına alışacağını düşündüğünü biliyordu ama Scourge fizyolojisi bu şekilde kurulmamıştı. Dokunmak -ne kadar küçük olursa olsun- seks anlamına geliyordu. Ama elbette Lauren'la olan ilişkisinin hiçbir yanı geleneksel Scourge eşleşmesini yansıtmıyordu. Lauren yatağa bağlı değildi ya da o isteyene kadar bütün gün bir kafeste tutulmuyordu.

onu becermek için, bir şey için. Ve onun sahip olma işaretlerini taşımıyordu.
-Bu gerçek onu rahatsız etmemeliydi ama ediyordu. Onu incitmek istemiyordu ama ona ait olduğunu kanıtlayacak bir şey giymesini *istiyordu*.

Gözleri istemeden de olsa adının göğsüne kazındığı yere kayd. Lauren'in siyah saçları markanın çoğunu örtüyordu ama yine de ipeksi tellerin arasından imzasının birkaç ilmeğini görebiliyordu. *Onun benim adımı taşıması önemli değil*, dedi kendi kendine. *Çünkü ben onunkini taşıyorum. Ben ona aitim; kalbim, bedenim ve ruhumla. Eğer istediği buysa -onu tutmam, ona dokunmam- o zaman yapacağım şey budur. Yapmam gerekeni.*

Onun iyiliği için kontrolü öğrenecekti. Ona dokunacak, onu öpecek ve kendisini uçurumun kenarına itmelerine izin vermeden okşamalarını kabul edecekti. Ve günde kaç kez banyoya girip kendini acı verici, özel bir şekilde rahatlatmak zorunda kalırsa kalsın, bunu yapacaktı. Her şey sevdiği kadını incitmekten daha iyiydi.

Herhangi bir şey.

Yirmi Birinci Bölüm

Nadiah'nın kendi çılgınlıkları onu uyandırdı. "Hayır, hayır! Lütfen bırak onu! Lütfen!"

Lütfen!"

"Nadiah?" Sylvan aniden onunla birlikte odadaydı, delici mavi gözleri tehditlere karşı gölgeleri tarıyordu. "Ne oldu?"

Sophia arkasındaydı. "Sanırım sadece kötü bir rüya gördü." Nadiah'nın yanındaki yatağa oturdu ve onu kollarının arasına aldı. "Sus, şey yolunda. Şimdi her şey yolunda," diye mırıldanarak sırtını sıvazladı.

Nadiah ona sarılmış, nefes nefese hıçkırarak ağlıyordu. Rahatsız edilmekten korktuğu için sütlerinde boş bir oda teklifini kabul etmek istememişti ama şimdi Sophia'nın kabul etmesi için ona baskı yapmasından memnundu. Hıçkırıkları arasında nefes almaya çalışarak, "Ona işkence ediyor," diye soludu. "Ona zarar veriyor, onu emiyor."

"Kim kime işkence ediyor?" Sylvan yatağın ayak ucuna gelerek sordu.

"Kötü olan, kapüşon takıyordu ve parlayan kırmızı gözleri vardı. Tek görebildiğim buydu ama Lauren'a benzeyen kıza işkence ediyordu. Son rüyamda gördüğüm kıza." Nadiah gözlerini çarşafın bir köşesine sildi ve nefesini tutmaya çalıştı.

"AllFather." Sylvan acımasız görünüyordu.

"Lauren *olmadığına* emin misin?" Sophia endişeyle sordu.

Nadiah başını salladı. "Kesinlikle hayır. Bu sefer yüzüne iyice bakabildim." Zavallı kızın yüzündeki acı dolu ifadeyi hatırlamak bile yeniden ağlamaya başlamasına yetmişti. Yüzünü buruşturarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"Devleri tekrar gördün mü? Diğer rüyanda gördüklerini mi?" Sophia bilmek istedi.

"Hayır." Nadiah tekrar gözlerini sildi. "Öyle bir şey yok. O Dünya'da değildi. Bir geminin içindeydi ve derisinin altından kablolar geçiyordu. Bir tür devasa görüntü ekranına bağlıydı. Görüntüler yanıp sönüyordu - korkunç görüntüler." Titredi. "Bunların onun anıları olduğunu ama bir şekilde çarpıtıldığını hissettim. Sahte ve acı hale getirilmiş."

"Baird'e yaptığı şeye benziyor," dedi Sylvan kaşlarını çatarak. "Anıları yansıtıyor ve sonra onları yalanlara dönüştürüyor."

"Onun için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Sophia sordu. "Konsey herhangi birinin kurtarma girişiminde bulunmasına izin verir mi?"

Sylvan başını salladı. "Bunu yapsalar bile, Scourge Babagemisi'nin içine girilemez. Yanına yaklaşmak için kodlar ve izleme cihazları hakkında içeriden bilgi sahibi olmanız gerekir."

"Ama Baird, Olivia'yı aldıklarında içeri girebildi," diye itiraz etti Sophia.

Sylvan iç çekti. "İçeri girmesine izin verildi çünkü bir hayat için bir hayat teklif ediyordu-
bir *krik-ka-re* . Yüce Baba böyle acı verici anlaşmalardan zevk alır." Nadiah'ya üzüntüyle baktı. "Konsey'le konuşacağım ama korkarım rüyandaki kız için yapabileceğimiz bir şey yok."

"Asıl konuşman gereken kişi o aptal dedektif," diye Sophia. "Eğer en Nadiah'yı dinlemiş , bunlar olmayabilirdi. Yani, belki polis bunu bir şekilde önleyebilirdi."

"Bu doğru." Sylvan düşünceli görünüyordu. "En azından onu takip etmeliyim. "Yarın sabah onu arayacağım - Dünya'nın kendi tarafında öğleden sonra olacak." Nadiah'ya baktı. "Bu arada biraz daha uyumaya çalışmalısın, annemin kız kardeşinin kızı. Bunu yaparsan kendini daha iyi hissedebilirsin."

"Deneyeceğim ama... zavallı kız. Tanrıça, bunu düşünmeye dayanamıyorum ama aklımdan da çıkaramıyorum." Nadiah yalvarırcasına ona baktı. "Sylvan, lütfen bana uyku şarkısını söyler misin? Çocukken kâbus gördüğümde söylediğin şarkıyı?"

Sophia bariz bir şaşkınlıkla ona baktı. "Nadiah'ı uyutmak için şarkı mı söyledin?"

Sylvan utanmış görünüyordu. "Sadece çok küçükken. Ailesi bir davete gittiğinde bazen ona göz kulak olurdum."

"Demek onun bakıcısıydın," dedi Sophia.

Sylvan şok olmuş görünüyordu. "Ben onun üzerine hiç *oturmadım*! Ne kadar inatçı olursa olsun."

Nadiah ona ilgiyle baktı. "Dünya'da çocukları yaramazlık yaptıklarında böyle mi disipline ediyorsunuz? Üzerlerine mi oturuyorsunuz?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ben sadece... ah, boş ver." Sophia başını salladı. "Mesele şu ki Sylvan, sen Nadiah'nın bakıcısıydın."

"En sevdiğim. Sylvan her zaman her şeyi yapmama izin verirdi." Nadiah bu anı karşısında gülümsedi.

Sylvan da gülümsedi. "Her zaman huzursuz bir uykucuydu. Bazıları, çocukken gördüğü canlı kâbusların, Görü'de özellikle güçlü olacak birinin habercisi olduğunu söyler."

"Keşke Görü'ye sahip olmasaydım," dedi Nadiah iç çekerek. "Keşke gözlerimi her kapattığımda böyle korkunç şeyler görmekten endişe etmek zorunda olmasaydım."

"Genellikle bir gecede birden fazla kehanet rüyası görür müsünüz?" Sylvan sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, genellikle değil. Ama bu konuda hiçbir şey benim için olağan değil. Bu yeteneğe sadece kısa bir süredir sahibim."

"Her gece bir rüya görmenin senin sınırın olduğuna güvenelim." Sylvan nazikçe gülümsedi ve Sophia'nın yanına, Nadiah'nın yatağının kenarına oturdu. "Gel, gözlerini kapat ve sana şarkı söyleyeyim."

." Nadiah isteksizce yatağa uzandı ve Sophia'nın yorganı tekrar üzerine örtmesine izin verdi. Sylvan deneysel bir şekilde mırıldandı ve sonra sıcak, yumuşak baritonu sessiz odayı doldurdu.

"Uyu küçüğüm,

Gözlerini kapat ve dinlen.

Gece oldu ve mağara karanlık.

Hayallerinizi Hush-a-Bye Dağı'na kadar takip

edin. Zirveye tırmanın

Ve en iyi dileğini söyle.

Eğer dinlersen tepedeki yıldızlar konuşacak Ve

ay ışığı seni eve taşıyacak.

Uyu ufaklık, uyu ufaklık

Ve ay ışığı sizi eve taşıyacak."

İşini bitirdiğinde eğildi ve Nadiah'nın alnını tıpkı küçük, korkmuş bir kızken yaptığı gibi öptü. Bu onu gülümsetti ve Sophie'nin de gülümsediğini fark etti.

"Çok güzel bir sesin var," diye mırıldandı Sylvan gitmek için ayağa kalkarken. "Neden daha önce benim için hiç şarkı söylemedin?"

Omuz silkti. "Hiç sormadın."

"Bundan sonra soracağıma emin olabilirsin." Nadiah'ya baktı. "Şimdi iyi misin? Yoksa tekrar uyuyana kadar seninle oturmamı ister misin?"

"Ben iyiyim." Nadiah ona gülümsedi. "Yine de... eğer biraz daha kalmak istersen benim için sorun olmaz."

"Ben kalacağım." Sophia başını kaldırıp eşine baktı. "Sen yatağına dön tatlım, ben birazdan geleceğim."

"Pekâlâ." Nadiah'ya baktı. "İyi uykular, akrabalarım. Eğer başka bir imgelem görürsen biz hemen yan odadayız."

Nadiah titredi. "Umarım titremem. Ama teşekkür , Sylvan. Şarkı için de teşekkürler."

"Her zaman." Sırıttı. "Baird, Deep ve Lock'a bundan bahsetmediğin sürece."

Nadiah ciddiyetle, "Bunu kendime saklayacağım," diye söz verdi. "Ne de olsa senin ne kadar tatlı bir sese sahip olduğunu bilseler, hepsi yatmadan önce ninni dinlemek isterdi."

Sophia bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim, aklımda o üç devasa Kindred savaşçısının bir yatağa sıkışmış ve Sylvan'ın onlara serenat yaptığı bir görüntü vardı."

Nadiah da güldü. "Bu bir manzara ."

"Ve bu notla birlikte, ben gidiyorum." Sylvan gülümsedi. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

O gittikten sonra Nadiah Sophia'nın elini sıktı. "Süitinizde kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Başta size engel olmaktan korkuyordum ama şimdi teklifinizi kabul ettiğim için çok memnunum."

"Sen asla ayak bağı olmazsın," dedi Sophia. "Ve düşünsene, eğer bizimle kalmasaydın Sylvan'ın ne kadar muhteşem bir sese sahip olduğunu asla öğrenemeyecektim."

var."

"Evet olurdu," diye itiraz etti Nadiah. "Çocuklarınız olur olmaz, tıpkı ben küçükken bana söylediği gibi onları uyutmak için şarkı söyleyecek."

Sophia sıkıntılı görünüyordu. "Umarım haklısındır. Gerçekten umuyorum."

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Nadiah endişeyle sordu. "Özür dilerim."

"Hayır tatlım, üzülecek bir şey yok." Sophia onun eline bir sıkıştır. "Sadece Sylvan ve ben bir süredir deniyoruz ve hala hamile kalamadım. Yani, muhtemelen çok da önemli bir şey değil. Sadece Liv gibi benim de küçük bir oğlum olmasını isterdim."

"Tabii ki biliyorsun." Nadiah yatakta doğruldu ve ona ciddiyetle baktı. "O zaman birlikte oynayabilir ve kardeş gibi olabilirler."

"Aynen öyle." Sophia gülümsedi. "Anlıyorsun."

"Ben de oğul istiyorum," dedi Nadiah. "Hemen değil tabii ki. Ve kesinlikle ailemin benim için seçtiği o korkunç Yo-dah ile değil." Titredi. "İlk seksimin özel ve mükemmel olmasını istiyorum. Ve eğer onunla birlikte olursam... Ah, bu sıska, iğrenç bir ağaçla sevişmek gibi olur."

Sophia güldü. "Nadiah, beni gülmekten kırıyorsun."

Nadiah endişeyle ona baktı. "Derinde çatlaklar mı var? Onları ben mi koydum?"

Sophia başını salladı. "Hayır, şapşal, komik olduğunu . Beni güldürüyorsun. Üzgünüm, sanırım çeviri bakterileri her şeyi kapsamıyor, değil mi?"

Nadiah başını salladı. "Her şeyi değil ama genellikle bağlamdan ne demek istediğinizi anlamayı başarıyorum." İç çekti. "Sadece şu anda yorgunum."

"Hadi uyu artık." Sophia, Nadiah'nın saçlarını alnından uzaklaştırdı. Eli serin ve rahatlatıcı bir his veriyordu. "Ve bu sefer güzel rüyalar görmeye çalış."

"İmgelem görmeye çalışmıyorum, sadece bana geliyorlar," dedi Nadiah üzüntüyle. "Keşke Tanrıça Görü için beni seçmeseydi."

Sophia mantıklı bir şekilde, "Bunu yapmasının bir nedeni olmalı," dedi. Sıkıntılı görünüyordu. "Belki... belki bir başkasını daha öldürmeden önce onu durdurabilirsin."

kızım."

"Eğer beni dinleyecek birini bulabilirsem." Nadiah başını salladı. "Ama Dedektif Rast'ın tepkisinden anladığım kadarıyla sizin kolluk kuvvetleriniz söylediğim hiçbir şeye inanmayacak gibi görünüyor."

"Ne yazık ki hayır." Sophia kaşlarını çatı. "Ama sana söz veriyorum Nadiah, eğer bu görülerden bir tane daha görürsen ve birinin kaçırıldığını gösterirse, bunu durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Polisin, Rast'ın ya da başka herhangi birinin yardımını olsun ya da olmasın."

"Pekâlâ." Bu fikir Nadiah'nın içini rahatlatı. "Teşekkür ederim Sophie," dedi akrabasının eşine gülümseyerek. "Bir gün harika bir anne olacaksın. Henüz gerçekleşmediği için de fazla endişelenme; bazen Kan Akraba'larda bu biraz zaman alır."

Sophia gülümsedi. "Sen bilirsin. Onlar konusunda uzman olan sensin, değil mi?" Nadiah gülümseyerek, "Biraz araştırma yaptım," diye itiraf etti. Bu onun

Küçüklüğünden beri bir Kindred savaşçısıyla, özellikle de bir Kan Kindred'iyle çiftleşmeyi arzuluyordu. Elbette ailesi onun bir Kindred ile birleşerek saf kanını kirleteceği düşüncesiyle dehşete düşecekti ama Nadiah'nın umurunda değildi. İri, erkeksi savaşçılar onun idealiydi ve öyle olmasalar bile, herhangi biri ailesinin ona söz verdiği sıska, sümüklü Yo-dah'tan daha iyi olurdu.

"Araştırma, ha?" Sophia sırtı. "O zaman uykuna geri dön ve 'araştırmanı' ve ayaklarını yerden kesecek mükemmel Kindred savaşçısını hayal çalış."

"Pekâlâ." Nadiah yatağına geri sokuldu ve iç çekti. "İyi geceler Sophie."

"İyi geceler, iyi uykular." Sophia odadan çıkarken ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Nadiah gözlerini kapadı ve uykusunu bölen rahatsız edici görüntünün üzerinde durmamaya çalıştı. *Lütfen Tanrıça*, diye sessizce dua etti. *O kızın yanında ol. Onu koru ya da en azından çektiği eziyetin bir an önce sona ermesini sağla. Ve lütfen bunun tekrarlanmaması için bana yardım et. Eğer bana bu armağanı bir nedenle verdiysen, lütfen onu akıllıca kullanmama yardım et.*

Dua ettikten sonra sanki Tüm Yaşamın Tanrıçası onu dinliyormuş gibi bir huzur hissetti. Ama uyku hâlâ ona geçit vermiyordu. Yan dönerek denedi

mükemmel Kan Akraba savaşçısını hayal etmek için. Uzun boylu ve güçlü olacak, Sophia'nın ayaklarını yerden kesecek ve onunla birlikte Tranq Prime'a giderek nişanlısıyla arasındaki kan bağına meydan okuyacaktı. Sonra onu Ana gemiye geri götürecekti ve tıpkı Sophia ve Sylvan gibi sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Ama her nasılsa, mükemmel Kindred'ını gözünde canlandırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, her zaman o sinir bozucu Dedektif Rast'ın yüzünü takınıyordu.

Nadiah kaşlarını çatarak uykuya daldı ama en azından artık rüya görmüyordu.

Bölüm Yirmi İki

"Günaydın." Sylvan yemek alanına girdiğinde Nadiah gülümsedi. O ve Sophia çoktan kalkmış ve geleneksel Dünya kahvaltısının tadını çıkarıyorlardı. En azından Sophia'nın Dünya'da yaşadığı bölge için gelenekseldi. Görünüşe göre gezegenin farklı bölgelerinin farklı mutfakları vardı.

Nadiah, akrabalarının çırpılmış yumurta dediği sarı, kabarık şeylerden pek hoşlanmıyordu; garip bir dokusu vardı. Ama pastırma denen şeyin ince, çıtır çıtır dilimleri vardı, tuzlu ve lezzetliydi. Ayrıca, üzerinde tatlı, yapışkan meyveler olan sıcak, gevrek bir tür ekmek vardı ki harikaydı.

Ama Nadiah'ya göre hepsinden iyisi, bir meyveden sıkılmış parlak portakal suyuydu; tadı sıvı güneş ışığı gibiydi, ekşi, tatlı ve son derece lezzetliydi. Sophia ona 'süt' adı verilen beyaz bir sıvı da ikram etmişti ama Nadiah bunu geri çevirmişti. Zaten Baird tarafından büyük bir Dünya hayvanının bacakları arasındaki deri torbadan geldiği konusunda uyarılmıştı. Görünüşe göre, torba sıkılmış ve beyaz sıvı dışarı fışkırmış. Ugh! Nadiah'ya en az pire pudingi kadar iğrenç gelmişti, zira bu yemeği hiç sevmemişti.

"Günaydın." Sylvan ikisine de gülümsedi. Masaya oturmadan önce Sophia'yı yanağından, Nadiah'yı da başının üstünden öptü. "Görüyorum ki ikiniz de sonunda kalkmışsınız."

"Ne demek 'sonunda'?" Sophia itiraz etti. "Sana bu nefis kahvaltıyı hazırlamak için uzun zamandır ayaktaydım. Neredeydin sen?"

"İzleme odasında," dedi Sylvan, kendine uzun bir bardak portakal suyu doldururken. "İlgilenmem gereken çok ilginç bir telefon görüşmesi vardı."

"Oh, o sinir bozucu Dedektif Rast mıydı?" Sophia hevesle sordu. "Ona ağzının payını verdin mi?"

Nadiah kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yaparsınız? Bir tür telepatiyle mi?"

"Hayır, sadece birini azarlamak anlamına geliyor," diye açıkladı Sophia. Sylvan'a baktı. "Peki sen yaptın mı? Onu azarladın mı?"

"Fırsatım olmadı," dedi Sylvan hafifçe. "Arayan o değildi." Nadiah'ya baktı. "Senin ailen aradı. Ve *çok* mutsuzlardı. Yo-dah ile çiftleşeceğiniz gün evinizi terk ettiğiniz doğru mu?"

"Şey... evet." Portakal suyunun tadı aniden ekşi ve yavandı. Nadiah bardağını yere bıraktı ve iç çekti. "Ama Sylvan, eğer onu *görebilseydin*. O çok sıksa, cılız, mızımız ve... ve *hiç Kindred değil*."

"Yine de onunla bir kan bağı var." Sylvan ona sert bir bakış attı. "Bu hafife alınacak bir bağlılık değil."

"Ona evine dönmesini ve sevmediği bir adamla evlenmesini söylemiyorsun değil mi?" Sophia Nadiah'ya yaklaştı ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Demek istediğim, onu küçük bir kızken bu adamla nişanladılar. -Bu konuda herhangi bir seçeneği bile ."

"Benim gezegenimde işler böyle yürür," dedi Sylvan kaşlarını çatarak. "Feenah ile nişanlanmıştım. Kan bağıımız yoktu ama aramızdaki nişan kutsaldı. Eğer nişanı bozmasaydı, onunla çiftleşecektim."

"Ve sen de hayatının geri kalanında perişan olurdun," diye karşılık verdi Sophia.

"Sophia haklı," dedi Nadiah Sophia'nın 'çatal' adını verdiği garip gümüş yemek takımıyla oynarken. "*Sen* Feenah'la çiftleşmek zorunda kalmamışken benim neden eve gidip Yo-dah'la çiftleşmem gerektiğini anlamıyorum."

Sylvan iç çekti. "Tranq Prime'a geri dönmen gerektiğini söylemedim - en azından hemen değil. Ama ailene sana göz kulak olacağıma dair söz vermek zorundaydım. Ve eninde sonunda eve dönmek zorunda kalacaksın, biliyorsun. Kan bağı seni zorlayacak."

Nadiah inatla, "Bu bağa meydan okuyabilecek bir Kindred erkeği bulana kadar gitmeyeceğim," dedi. "Eğer yalnız gidersem beni bağlarlar ve kutsal yeminleri söylemeye *zorlarlar*. Sonra da o buz topunun üzerinde Yo-dah'ın çirkin suratını taşıyan bir sürü cılız bebek doğurmak zorunda kalırım."

Sophia gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "O zaman umalım da yakında bu bağa meydan okuyabilecek birini bulabilesin."

Sylvan iç çekti. "Pes ediyorum. Güvende kaldığınız ve erdeminizi koruduğunuz sürece istediğinizi yapın."

"*Sylvan!*" Sophia şok olmuş görünüyordu. "Ona bunu yapmak zorunda olduğunu söyleyemezsin. Bir kadının vücudu ona aittir ve istediği gibi kullanabilir."

"Tranq Prime'da değil. Ve benim akrabam değil." Sylvan ters ters baktı. "Nadiah'nın erdemini koruyamadığının söylenmesine izin vermeyeceğim."

"Sakin ol Sylvan, kimse beni korumak zorunda değil," dedi Nadiah hemen. "Ve endişelenme, düşüncesizce bir şey yapmaya niyetim yok. Eşimin yanına gideceğim -her kimse o- ya da hiç gitmeyeceğim."

Sophia başını salladı. "Tranq Prime hakkında bu kadar ilkel fikirleriniz olduğunu bilmiyordum. Ama sizi ne mutlu edecekse."

"Beni mutlu eden şey Nadiah'nın güvende olduğundan emin olmak," dedi Sylvan. "Ve dahası-"

Holo-linkten gelen küçük bir zil sesi onun sözünü kesti. Sophia cevap vermek için acele etti ve ünitenin üzerindeki küçük mavi nokta hızla genişleyerek bir Kindred savaşçısının başının aldı. "Affedersiniz Komutan Sylvan," dedi resmi bir tavırla ve Sylvan'a başıyla selam verdi. "Ama izleme odasında size bir çağrı daha var ve arayan kişi akrabalarınızın da gelmesini rica ediyor."

Nadiah inledi. "Omigoddess. Beni yalnız bırakmayacaklarını *biliyordum*. Şimdi sürekli arayacaklar ve Tranq Prime'a geri dönmemi söyleyecekler." Sanal bağlantının üzerinde asılı duran bedensiz mavi kafaya baktı. "Lütfen aileme hazır olduğumda eve döneceğimi söyleyin, daha önce değil. Ve onlarla konuşmak istemiyorum."

"Bağışlayın beni, Komutan Sylvan'ın akrabası, ama arayan kişinin sizinle bir akrabalığı yok." Savaşçı saygıyla başını salladı. "Dünya'daki HKR binasından arayan bir insan. Adının Dedektif Rast olduğunu söylüyor."

"Dedektif Rast?" Sophia kaşlarını çattı. "*Bizi* neden arıyor?"

"Bilmiyorum." Sylvan kaşlarını çattı. "Ama gidip ."

Yarısı yenmiş kahvaltıyı masada bırakan üçü, kıvrımlı metal koridordan aşağıya, gemi dışı iletişimin yapıldığı izleme odasına doğru aceleyle ilerlediler.

Nadiah insan dedektifin onunla son konuştuğu zamankinden daha mutlu görünmediğini görünce hiç şaşırmadı. Hatta daha da kızgın görünüyordu. O, Sylvan ve Sophia'nın görüş alanına girdikleri an

izleme odasının duvarına monte edilmiş büyük ekrana bakarak ona sorular yöneltmeye başladı.

"Gördüğün kız bu mu?" diye sordu. Görüntü ekranında bir resim belirdi. Kız Lauren'in sıcak kahverengi ten rengine sahipti ama bunun dışında, yüz yüze bakıldığında Sophia ve Olivia'nın kuzeniyle pek benzerlik göstermiyordu. Yine de Nadiah onu hemen tanıdı.

"Evet," dedi resim yerini kızgın bakışlı bir Dedektif Rast'a bırakırken. "Bu o."

"Pekâlâ. Dün gece neredeydin?" diye sordu, o ürkütücü yeşil gözleriyle ona bakarak. "Sarasota yakınlarında bir yerde miydin?"

Sylvan kaşlarını çatarak, "Nadiah benim birleşme törenim için geldiğinden beri burada, Kindred Mother gemisinde, dedektif," dedi.

"Sakıncası yoksa cevabını kendisinden duymak isterim," diye tersledi Rast.

"Sorunuzu yanıtlamakla ilgili bir sorunum yok." Nadiah bir elini kalçasına koydu. "Sylvan'ın da dediği gibi, ben gemideydim. Neden soruyorsunuz?"

"Nerede olduğunuzu doğrulayabilecek biri var mı?" diye sordu, kadının sorusunu duymazdan gelerek.

"Sylvan ve ben ikimiz de yapabiliriz." Sophia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bizimle birlikte süitimizde kalıyor."

Rast kaşlarını çatı. "Gece siz ikiniz uyurken dışarı çıkmış olabilir."

"Hayır, ," diye tersledi Sophia. "Dün gece bir kâbus gördü ve Sylvan'la ben de onunla beraber uyanıktık."

Nadiah'nın yanakları yandı. Sophia'nın sadece onu savunmaya çalıştığını biliyordu ama konuşma tarzı sanki Nadiah'ın korunması ve şımartılması gereken bir bebekmiş gibi geliyordu.

"Bir kâbus, ha?" Rast ona ters ters baktı. "Bu sefer ne oldu? Başka bir imgelem mi? Bir kehanet mi?"

Nadiah soğuk bir ifadeyle, "Bilmen gerekiyorsa, önceki imgelemimde gördüğüm kızın aynısını gördüm," dedi. "Lauren'a benzeyen kişi. O..."

İmgelemin ona gösterdiği korkunç görüntüleri hatırlayarak sertçe yutkundu.

"o?" Rast'ın sesi neredeyse hevesli geliyordu. "Ne? Neredeydi? Söyle bana!"

"Ne gördüğümü neden bilmek istiyorsun?" Nadiah talep etti. "Yeteneğime inanmıyorsun."

"Bilmek istiyorum çünkü tarifinize uyan bir kız dün gece ortadan kayboldu." Rast parmağıyla onu işaret etti. "Ben de *senin bu işe* nasıl bulaştığını bilmek istiyorum."

"Bir dakika, Dedektif. Ne ima ediyorsunuz?" Sylvan öne doğru bir adım attı ve kaşlarını çatarak insana baktı. "Nadiah'nın çaresiz bir kızı kaçırmakla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Rast hayal kırıklığı içinde bir elini kalın, açık kahverengi saçlarında gezdirdi. "Kızın kaçırılacağını başka nasıl bilebilirdi ki?"

Sophia bir kolunu Nadiah'nın omuzlarına koyarak, "Yeteneğinden dolayı biliyor - Görü'den dolayı," dedi.

"Buna inanmıyorum," dedi Rast inatla. "Başka bir nedeni olmalı, bilmesinin bir yolu olmalı." Nadiah'ya baktı. "Kabul et, bu işte senin de parmağın var."

"Akrabalarımı neyle suçladığınıza dikkat edin." Sylvan'ın sesi tehditkâr bir hırıltıya dönüş. "Nadiah benimle yakın akraba, yani sizin deyiminizle kuzenim. Onun onuruna kefil olabilir ve asla bir kaçırma olayına karışmayacağını söyleyebilirim."

"Ve kesinlikle işkenceyle hiçbir ilgisi olmaz!" Sophia araya girdi.

"İşkence mi?" Rast'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "İşkence hakkında kim bir şey söyledi?"

"Ben de öyle gördüm." Nadiah kendini hasta hissetti. "Rüyamda, imgelemimde. Ona zarar veriyordu... ona işkence ediyordu."

"O mu? O kim?" Rast talep etti.

"AllFather," dedi Sylvan. "Scourge'un efendisi. Söylesenize Dedektif, Lauren'in olayında olduğu gibi kızın kıyafetlerini de bir yığın halinde mi buldunuz?"

"Yaptık." Rast kaşlarını çatdı. "Ama onu kaçıran kişinin önce soyamak için zaman ayırdığını varsaymıştık."

"Sanmıyorum." Nadiah başını salladı. "O da Lauren'la aynı şekilde ele geçirildi; Scourge moleküler transfer ışınıyla. Onu bu şekilde ele geçirdi."

"Peki Nadiah'nın bu işle bir ilgisi olduğuna neden bu kadar eminsin?" Sophia sordu. "Gördükleri hakkında en son konuştuğunda, gördükleri yüzünden onunla alay ettiniz."

Rast rahatsız görünüyordu. "Bahsettiği detaylar... kontrol edildi. Kız bahsettiği yerden kayboldu."

"Hangi yer?" Nadiah gerçekten şaşırılmış bir halde sordu. "Belli bir yer görmedim. Sadece devlerin öpüştüğünü gördüm."

Rast boğazını temizledi. "Belki... belki buraya gelsen iyi olur. Size ne demek istediğimi göstereceğim."

Nedense Nadiah'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Dünyaya inmek mi? Şu anda mı?"

"Onu suçladığın şeylerden sonra mı?" Sylvan kaşlarını çatarak Rast'a baktı. "Hiç sanmıyorum."

Rast kaşlarını çatdı. "Bakın, eğer siz ve eşiniz ona kefil olursanız, Nadiah'nın bu işle bir bağlantısı olmadığına dair sözünüze inanırım. Ama onun bir şeye bakmasını istiyorum. Tabitha'nın kaybolduğu yeri görmesi için."

"Tabitha mı?" Nadiah kaşlarını kaldırarak sordu.

"Kız." Rast bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ailesi çılgına dönmüş durumda."

Reddetmek dilinin ucundaydı ama kızın ailesinden bahsedilince Nadiah içinde bir şeylerin gevşediğini hissetti. Çenesini kaldırdı. "Geleceğim. Ama sadece bana saygılı davranacağına dair söz verersen. Yeteneğime inanıp inanmamanız umurumda değil ama ne sizin ne de başka birinin sözlü tacizine maruz kalmayacağım."

"Yeterince makul." Rast kısaca başını salladı. "Yarım saat içinde HKR binasında buluşuruz."

Sylvan kaşlarını çatdı. "Bunun için onay vermedim."

Sophia başını salladı. "Gerçekten Sylvan, ne zaman böyle bir mağara adamına dönüştün? Nadiah isterse gidebilir."

"Tehlikeye doğru ilerliyorsa hayır." Sylvan gözlerini Dedektif Rast'a dikti. "Akrobama hak ettiği saygı ve nezaketle davranın, Dedektif, yoksa hesap vermek zorunda kalırsınız."

"Benim hakkımda istediğinizi düşünebilirsiniz ama ben asla bir kadına zarar vermem." Rast'ın sesi sertti. "Hayatımı onları bulmaya ve korumaya adadım, lanet olsun."

Bir an için Nadiah'nın gözleri kapandı ve zihninde bir resim gördü. Açık kahverengi saçlı ve gerçek yeşil gözlü bir çocuk; Dedektif Rast'inkiyle aynı renk. Çocuk ağlıyordu, dudaklarından tam olarak çıkaramadığı bir isim dökülürken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Ve sonra çocuk gitmişti.

İmgelem o kadar hızlı gelip geçti ki zar zor fark etti, ama bir şekilde Nadiah bunun önemli olduğunu biliyordu. "Sorun yok," dedi elini Sylvan'ın koluna koyarak. "Doğruyu söylüyor, bana zarar vermeyecek." Görüntü ekranına baktı. "Dedektif Rast'ın böyle davranmasının bir nedeni var. Kişisel bir neden."

Rast'ın yüzü kızardı. Bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra başını salladı. "Otuz dakika sonra görüşürüz," diye mırıldandı ve sonra görüntüsü göz kırparak gözden kayboldu ve ekran karardı.

* * * * *

"Gelebildiğim kadar hızlı geldim. Yani cidden bir medyum mu çağırıyorsun? Bu tür şeylerden nefret ettiğini sanıyordum." Polis teşkilatından ayrılmadan önce Rast'ın ortağı olan Dedektif Jack Barnes ona hayretle baktı.

"Nasıl görüldüğünü biliyorum." Rast bir elini saçlarında gezdirdi ve içini çekti. "Ama dava hakkında bir şeyler biliyor gibi görünüyor. Ve ilk yirmi dört saatin ne kadar kritik olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedi Barnes kuru bir sesle. "Polis teşkilatından ayrılıp kendi ajansını kurmana kadar kritik."

Rast başını salladı. "Başka ne yapabilirdim ki? Sırf biri on sekiz yaşını geçti diye bütün bir günü onun bir kızla kaçmasını umarak mı geçireceğiz?

arkadaşlarını kaçırmak yerine?"

Barnes ona bir el salladı. "Yine başlama. Ayrıca, bu konuda sana tamamen katılıyorum. Çoğu kız halka açık bir yerde tüm kıyafetlerini çıkarıp birdenbire *puf* diye ortadan kaybolmaz."

"Arkadaşları onu bir dakika önce gördüklerini ve sonra sanki kaybolmuş gibi olduğunu söylüyorlar." Rast kaşlarını çatı. *Komutan Sylvan'ın söyledikleri doğruysa belki de gerçektir.*

"Onu bulabilecek biri varsa o da sensin." Barnes onu omzundan alkışladı. "İşte bu yüzden sana bu kanıtı veriyorum." Rast'a içinde kayıp kızın giysileri ve kişisel eşyalarının bulunduğu ağzı kapalı plastik bir torba uzattı. "Gün sonuna kadar bana geri getirdiğinden emin ol, tamam mı? Laboratuvardan yeni geldi - üzerinde pek bir şey bulacağımızı sanmıyorum. Onu kim aldıysa hızlı ve temizmiş. Gerçek bir profesyonel."

"Tamamdır." Rast eski ortağına başıyla onay verdi. "Teşekkürler Jack. Sana borçluyum."

"Sadece onu bul." Barnes iç çekti. "Onu bul ki ailesine temelli gittiğini söylemek zorunda kalmayayım. Tanrım, işin bu kısmından *nefret ediyorum.*"

"Benim bildiğimin yarısı kadar bile değil," diye mırıldandı Rast. "I-"

Tam o sırada HKR binasının sürgülü cam kapısı açıldı ve uzun boylu, ince sarışın bir kız içeri girdi. Nadiah'ı sadece otuz dakika önce ekranda görmüş olmasına rağmen, Rast gözlerini ondan alamadığını fark etti. Soluk sarı saçlarından oluşan uzun şelalesi çıplak omuzlarına dökülüyordu. Hafif eğik, egzotik mavi gözlerini vurgulayan tek bir koyu mavi çizgi ile tamamlanıyordu. Her şeyi tamamlamak için, altına bir şey giymediğini açıkça belli edecek şekilde yüksek, sıkı göğüslerine ve kıvrımlı kalçalarına yapışan uzun, yapışkan, soluk mavi bir elbise giyiyordu.

Bu etki erotik olmaktan çok egzotikti - nedense Nadiah'nın kışkırtıcı olmaya çalışmadığını biliyordu. Muhtemelen geldiği yerde insanlar böyle giyiniyordu. Ama Nadiah'nın masum tavırlarına rağmen Rast yine de şaftının pantolonunun içinde dikkat kesildiğini hissetti.

Tanrım, onun kollarında nasıl hissettiğini untabilmeyi diliyordu! Onu öptüğünde dudaklarının olgun kirazlar gibi tatlı tadından bahsetmeye bile gerek yok... Kendine gel, dedi kendi kendine şiddetle. *O sahte. Bir sahtekâr.* Haklısın. Keşke bu kadar muhteşem olmasaydı.

dikkat dağıtıcı. Yürürken elbisesinin altında her şeyin baştan çıkarıcı bir şekilde kayması da yardımcı olmadı. Aslında-

"Hey, bu o mu?" Barnes dirseğiyle onu dürttü ve düşünce akışını bozdu. "Vay canına, onları gerçekten seçebiliyorsun, Rast. Ne kadar güzeller."

"Kapa çeneni." Rast ona ters ters baktı. "Seni duyacak."

"Merhaba, Dedektif." Nadiah ona buz gibi bir gülümseme verdi.

Rast cevap vermek için ağzını açtı ama Barnes ondan önce davrandı.

"Merhaba güzel bayan, ben Jack Barnes, Birinci Sınıf Dedektif." Gülümseyerek Nadiah'nın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Rast bana bu davada yardımcı olması için Kindred gemisinden bir uzman getireceğini , bir model getireceğini bilmiyordum."

Rast gözlerini devirdi. Barnes'ı kardeşi gibi severdi ama eski ortağı kadınlar söz konusu olduğunda tam bir köpekti.

"Teşekkür ederim." Nadiah Barnes'a kibarca gülümsedi. "Ama bir model, üreticinin diğer insanların satın almasını umduğu giysileri giyen biri değil midir? Ben onlardan biri olamam çünkü benim *tharp*'ım türünün tek örneği." Soluk mavi elbisesine doğru başını salladı.

Barnes ona takdirle bakarak, "Kesinlikle öyle," diye mırıldandı.

Eski ortağının gözleri Nadiah'nın ince bedeninde açgözlü örümcekler gibi gezinirken Rast bir kıskançlık saplanması hissetti. "Bu kadar yeter Barnes," dedi kabaca. "Kanıtlara bakmak için burada, kız arkadaşın olmak için değil."

"Neden ikisini de yapamadığını anlamıyorum." Barnes hâlâ Nadiah'ya sulu bir kemiği olan aç bir köpek gibi bakıyordu.

"Çünkü sen zaten çiftleşmişsin." Nadiah elini sertçe geri çekti. "Ne?" Barnes kaşlarını çatı. "Alyansımı gördün, değil mi? İzin ver Şu anda ayrıyoruz ve onu terk ediyorum. Bu yüzden bir sorun teşkil etmemeli."

"Peki ya çocuklarınız?" Nadiah ince, sarışın bir kaşını onaylamazcasına kaldırdı. "Küçük bir oğlunuz ve küçük bir kızınız var. Babalarını özlemeyecekler mi?"

Barnes kaşlarını çatı. "Hey, bunu nereden biliyorsun? Benim hakkımda araştırma falan yapmış olmalısın, değil mi?"

"Bu dakikaya kadar seni ne gördüm ne de adını duydum," dedi Nadiah. "Elimden tutup ailenizi testereyle kestiğinizde gördüm. Size güveniyorlar Dedektif ve eşiniz sizi çok seviyor. Bu sevgiyi onurlandırmalısınız."

Barnes geri çekildi, etli yüzü aniden solmuştu. "Vay canına, Rast çok ürkütücü! Bunu nasıl yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok ve öğrenmeye de niyetim yok." Rast kaşlarını çatı. Kız Barnes ve ailesi hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Bu sadece şanslı bir tahmin olabilir miydi? Nadiah'ya baktı. "Hadi gidelim."

"Beni nereye götürüyorsun?" Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak dik durdu. "Öğrenene kadar gitmiyorum."

"Birkaç dev görmek için," diye homurdandı Rast, onun elini tutarak. "bakalım."

* * * * *

Sarasota şehir merkezine doğru yolculuk büyüleyici bir şekilde yabancıydı. Aynı zamanda biraz da korkutucuydu. Nadiah hayatı boyunca mağaralarda ve kapalı alanlarda yaşamıştı. Dışarıda, bir gezegenin yüzeyinde, böylesine yüksek ve her yöne açık bir gökyüzünde olmak onu mavi bir kâsenin altında sürünen küçük bir böcek gibi hissettiriyordu. Dedektif Rast'ın aracı "üstü açık" diye tabir ettiği türdendi ve şehrin içinden geçerlerken ılık rüzgâr saçlarını okşuyordu.

Sıcak ve nemliydi, özellikle de Tranq Prime'ın soğuk iklimiyle kıyaslandığında neredeyse bunaltıcıydı. Ama Nadiah bu kadar farklı ve yeni bir yerde, bu kadar harika bir şekilde yabancı bir yerde olmanın buna değeceğini düşündü. Bununla birlikte, en azından Sophia'ya göre yılın "serin" döneminde ziyaret ettiği için memnundu. Sıcak mevsimde sıcaklığın nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Sıcaklık ne olursa olsun, Sarasota şehir merkezi heyecan vericiydi. Her yerde yüksek binalar vardı ve üzerinde seyahat ettikleri yol palmiye ağaçları denilen bir tür bitki örtüsüyle kaplıydı. İnsanların hepsi hafif, gündelik kıyafetler ve diz üstünde biten pantolonlar giyiyordu. Kadınların çoğunun ayağında ayaklarını açıkta bırakan ayakkabılar vardı - Tranq Prime'da büyümüş biri için şok ediciydi ama belli ki burada, Dünya'da önemli bir şey değildi. Belli ki yerliler sıcağa alışkındı ve ona göre giyinmişlerdi. Nadiah diledi

arabayı durdurabilirlerdi, böylece dışarı çıkıp keşfedebilirdi - görülecek o kadar çok şey vardı ki!

"Etrafına bakmaya devam edersen, gözlerin kafandan fırlayacak ve caddeden aşağı yuvarlanacak." Rast aracı yönlendirirken ona yan gözle baktı.

"Heyecanlandığım için özür dilerim," dedi Nadiah buz gibi bir sesle. "Bu ilk yabancı gezegen. Kendi dünyamdan bu kadar farklı yer görmek heyecan verici."

"Daha iyi bir sebep için burada olmamanız çok kötü." Karamsar bir şekilde içini çekti ve tekrar yola baktı.

"Evet, sanırım haklısın." Nadiah birden kendini suçlu hissetti. Burada bulunmasının tek nedeni kayıp bir kızla ilgili kanıt bulmakken, yabancı bir şehrin manzaralarının ve seslerinin tadını çıkarmaya ne hakkı vardı? Muhtemelen şu anda hâlâ AllFather tarafından tutulmakta ve işkence görmekte olan bir kız. Bunu düşünmek bile boğazına bir yumru ve gözlerine yaş getirdi.

"Hey." Rast ona bir bakış daha attı ve sonra daha dikkatli baktı. "Hey, ağlama." Sesi neredeyse paniklemiş gibiydi. "Bak, özür dilerim. Bazen piçin teki olduğumu biliyorum. Kendimi davaya çok kaptırıyorum ve konuşmadan önce düşünmüyorum."

Nadiah toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla, "*Senin* yüzünden ağlamıyorum," dedi. "Tabitha'yı düşünüyorum. Dün gece rüyamda gördüklerimi."

Rast kaşlarını çatı. "Yine o konuya mı döndük?"

"Ve *sen* de yeteneğimi aşağılamaya geri döndün." Nadiah aniden öfkelenmişti. "Sizi uyarıyorum Dedektif Rast, buna katlanmayacağım. Ya bana saygılı davranın ya da bu aracı hemen geri çevirip beni HKR binasına geri götürün."

"Tamam, özür dilerim." Ona isteksiz bir saygı ifadesiyle baktı. "Kendini nasıl savunacağını iyi biliyorsun."

"Mecbur kaldım," dedi Nadiah acımasızca. "Kendimi savunmayı şu anda eve dönmüş, Yo-dah ile çiftleşmiş ve tıpkı ailemin istediği gibi çirkin bebekler doğuruyor olurdum."

Kaşlarını çattı. "Bu bir çeşit görücü usulü evlilik falan mı? Geldiğin yerde bunu hâlâ yapıyorlar mı?"

"Bundan daha fazlası, bundan daha güçlü. Bir kan bağı." Nadiah içini çekti. "Boş ver, sen anlamazsın."

"Belki tamamen değil," dedi arabayı bir virajdan döndürürken. "Ama yetkili biri tarafından içimden yanlış olduğunu bildiğim bir şeyi yapmamın söylenmesini anlıyorum."

"Ne yaptın sen?" Nadiah kendisine rağmen ilgilenerek sordu.

"Ayrıldım," dedi kısaca. "Kendi başıma yola çıktım." Ona bir bakış attı. "Sanırım sen de öyle yaptın."

"Yaptım." Başını salladı. "Ama eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacağım. Sorunum tamamen kaçabileceğim bir sorun değil. Yakında onunla yüzleşmek zorunda kalacağım."

"Tam olarak *neyle* yüzleşeceksin?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

"Kan bağı. Bu... boş ver." Nadiah başını salladı. "Karmaşık bir durum."

"Tamam, bu konuda konuşmak istemiyorsun. Anlıyorum." Omuz silkti. "Ama gerçekten de evleneceğin adamın adının Yoda olduğunu mu söyledin?"

"*Yo-dah*," dedi Nadiah ve o gülünce kaşlarını çattı. "Ne oldu? Neden herkes onun adını bu kadar komik buluyor? Yaşadığım yerde çok eski ve saygın bir aile adıdır."

"Yaşadığın yerde," dedi kuru bir sesle. "Çok çok uzak bir galakside, değil mi?" "Şey, evet." Nadiah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ama ne olmuş yani?"

"Hiçbir şey." Ama ağzının kenarında küçük bir gülümseme vardı. "Bir film den. Belki burada yeterince uzun kalırsan sana gösteririm."

Nadiah ona bir kaşını kaldırdı. "Neden Dedektif, beni sosyal bir etkinliğe mi davet ?

"Randevu gibi mi demek istiyorsun? Bunu hiç söylemedim." Yine kaşlarını çattı. "Söylediklerimi unut. Aptalca bir fikirdi."

"Şart değil. Ve her neyse ben-oh! *Oh!*" Nadiah onu yerinde tutan emniyet kemerini açtı, arabanın içinde ayağa kalktı ve eliyle işaret etti. "Bakın! Bakın oradalar!"

"Hey, kes şunu! Buraya geri dön!" Rast, üzerinde yabancı bir el olduğunu hissedince hafifçe seğiren *sopasını* çekti. "Bu yasalara aykırı," diye bağırdı. "Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Otur yerine!"

Ama Nadiah onun söylediklerini duyamayacak kadar heyecanlıydı. "Devler!" dedi, hâlâ heyecanla işaret ederek. "İşte oradalar! Tıpkı imgelemimde gördüğüm gibiler."

Rast arabayı park yerine çekti ve bir sarsıntıyla durdu. Nadiah bir çığlık atarak geriye ve yana doğru devrildi. Başı direksiyon mekanizmasına çarptı ve bir şekilde Rast'ın kucağına düştü.

"Ah!" diye soludu ve adamın yüzündeki onaylamayan sert ifadeye baktı. "Bunu neden yaptın?"

"Bir noktayı kanıtlamak için - araba sürerken ayağa kalkamazsınız." Endişeli görünüyordu. "Yine de seni incitmek istememiştim. Başın iyi mi?"

"Sanırım öyle." Nadiah parmak uçlarıyla onun alnına hafifçe dokundu. "Ow."

Rast küfretti. "Kahretsin, kanaman var. Kuzenine ne diyeceğim?"

"Merak etme, ona bunun bir kaza olduğunu söylerim." Adamın kendisine yoğun bir şekilde bakmasından aniden rahatsız olan Nadiah doğrulmaya ve aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı.

"Buraya geri gel." Rast onu kolundan yakaladı. "Ben bu konuda bir şey yapana kadar arabadan in." Ona doğru uzandı ve dizlerinin olduğu yerin hemen üzerinde bulunan küçük bir bölmeyi karıştırdı. "İşte, bunu her zaman el altında tutarım."

"Nedir bu?" Nadiah, üzerinde kırmızı bir sembol bulunan küçük beyaz bir kutuyu açarken sordu.

"İlk yardım çantası. Kıpırdamadan dur." Şaşırtıcı bir nezaketle çalışan Rast, bir eliyle çenesini tuttu ve alnının üstündeki kesiğe biraz yatıştırıcı merhem sürmeye başladı. Nedense Nadiah'nın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı ve Rast'ın gözlerine bakamadığını fark etti. Tanrıça, adamın bu kadar güzel kokmamasını diledi! Sıcak, baharatlı ve bir şekilde tamamen erkek kokusu.

"Sylvan için endişelenme," dedi Rast çalışırken ellerine bakarak. "O anlayacaktır. Küçükken başım hep belaya girerdi. Ailem uzaktayken beni izlemenin onu aç bir *vranayla* savaştıktan daha çok gerdiğini söylerdi hep. O-" Gevezelik ettiğinin farkına varınca kendini durdurdu. "İşin... bitmek üzere mi?" diye sordu, başını kaldırıp kısa bir süre ona bakmaya cesaret ederek.

"Neredeyse. Sadece üzerine bir yara bandı koymam gerekiyor." Küçük beyaz kutunun içinden küçük, düz, dikdörtgen bir paket çıkardı ve açtı. "Bu biraz eski moda," dedi, Nadiah'nın kesiğine yapışkan şeridi uygularken özür diler gibi bir sesle. "Ama çantamda yara bandı ya da et yapıştırıcısı yok. İşte." İşini bitirdi ve eserini incelemek istercesine biraz arkasına yaslandı. "Şimdilik bu kadar yeter ama gemiye döndüğünde bir doktora görünmek isteyeceksin. Ya da belki bir plastik cerrah."

Nadiah kaşlarını çattı. "Cansız petrol ürünleriyle ilgilenen bir cerrahınız mı var? Yaram için neden böyle birine danışayım ki?"

Dudakları kıpırdadı ve gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Plastik cerrah kozmetik hasarlarla ilgilenen kişidir. Yara izi kalmaması için bir tanesine görünmelisin. O muhteşem yüzünü mahvetmek istemeyiz."

Nadiah elini yanağına götürdü. "Sen... benim muhteşem olduğumu mu düşünüyorsun?"

Rast'ın yüzü kızardı ve kaşlarını çattı. "Unut gitsin. Sadece bir tane gör, tamam mı? Ve bir daha böyle bir numaraya kalkışma. Hareket halindeki bir aracın içinde ayağa kalkmak gerçekten tehlikeli, ölebilirdin."

"Seni üzdüysem özür dilerim," dedi Nadiah pişmanlıkla. "Ama çok heyecanlandım. Rüyamda gördüğüm şey tam olarak buydu." Öpüşen devleri işaret etti. "Ama canlı değiller, değil mi? Bu bir çeşit sanat mı?"

"Bu ünlü bir resimden esinlenerek yapılmış bir heykel. En büyük küresel çatışmalarımızdan biri olan İkinci Dünya Savaşı sona erdikten sonra çok sayıda kutlama yapıldı. Savaştan dönen bir denizci bir hemşireyi yakalamış ve öpmüş. Birisi fotoğrafını çekmiş ve yerel bir sanatçı da bunu bu hale getirmeye karar vermiş." Rast da öpüşen figürlere bakmak için döndü. "Eserin adı *Kayıtsız Şartsız Teslimiyet*."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Nadiah. Üstü açık arabadan atlayarak devasa figürlere daha yakından bakmaya gitti.

Erkek dev mavi bir üniforma giymişti. Bir kolunu dışının boynuna dolamıştı ve sırtını büküyordu, onu anlamsızca öperken onu ayakta tutmak için gücüne güvenmeye zorluyordu. Kadın onun şiddetli sarılışına karşı koymuyordu. Aksine, adama sarılırken bunu neredeyse memnuniyetle karşılıyor gibiydi.

Ne kadar romantik bir tasvir, diye düşündü Nadiah. *Ona o kadar odaklanmıştı ki, arzusu o kadar şiddetliydi ki.* Sophia ve Sylvan'ın birleşmesindeki şans öpücüğünü hatırlayınca nedense parmakları kendi dudaklarına gitti. Dedektif Rast yukarı çıkmış ve hemen yanında duruyordu. Nadiah ona yan gözle bir bakış attı ve kendisine baktığını gördü. Hemen elini bıraktı ve başka tarafa baktı.

"Yani Tabitha'nın kaybolduğu yer burası mı?" diye sordu, rahat görünmeye çalışarak.

"Sen söyle." Rast heykelin üzerinde durduğu kaideye doğru yürüdü ve dışı devin ayakkabısını okşadı. "Kaçırılma olayını gören sendin, değil mi?"

"Gördüm," diye kabul etti Nadiah. "Ama sadece kısa bir süreliğine gördüm." Onunla yüzleşmek için döndü. "Şimdi bunu doğruladığıma göre, benden ne istiyorsun? Neden beni buraya, Dünya'ya kadar getirdin?"

Rast sinirli bir hareketle elini saçlarında gezdirdi. "Çünkü... lanet olsun. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama... insanlara ait şeylere dokunarak onlar hakkında bilgi edinebilir misiniz?"

"Bilmiyorum," dedi Nadiah dürüstçe. "Çok uzun zamandır Görü'ye sahip değilim. Sanırım *deneyebilirim.*"

"Tamam, burada bekle." Rast arabaya doğru yürürken kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu: "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Çok aptalca..."

Geri döndüğünde bir elinde içi kumaş dolu şeffaf bir torba tutuyordu. "Al bakalım." Torbayı Nadiah'ya doğru itti. "Bak bakalım bunlardan ne elde edebilirsin."

"Bu onun *tharp*'ı mı... yani kıyafetleri mi?" Nadiah çantayı nazıkçe aldı.

Rast başıyla onayladı. "Kaybolduğunda üzerinde olanlar."

"Ama bunlardan ne öğrenmemi bekliyorsunuz?" Nadiah sordu. "I Nerede olduğunu ve kimin elinde olduğunu zaten söylemiştim."

Rast kaşlarını çattı. "Sadece alabildiğini al, tamam mı?"

Nadiah gözlerini ona dikti. "Eğer bu bir tür , nasıl geçebileceğimi anlamıyorum. Neden benden inanmadığın bir gücü kullanmamı istiyorsun?"

"Çünkü çaresizim, tamam mı?" Rast karşılık verdi. "İlk yirmi dört saat kritiktir. Tabitha kaybolduğunda tam burada, bu heykelin yanında duruyordu. Arkadaşları bir dakika önce orada olduğunu ve bir dakika sonra gittiğini söyledi. Elimizde giydiği kıyafetlerden başka bir şey yok."

Nadiah omuz silkti. "Deneyeceğim. Ama hiçbir söz vermeyeceğim." "Senden bir söz istemiyorum. Sadece elinden geleni yap."

". Ama bunu Tabitha için yapıyorum, senin için değil." Kapıyı açıp Nadiah elini içine soktu ve Dünyalıların kendilerini örtmek için kullandıkları tuhaf malzemeyi hissetti. Yumuşak ama ölüydü, kendi *tharp*'ı gibi canlı değildi. Böyle bir şeyi tenine yakın bir yerde uzun süre giymeyi hayal bile edemiyordu.

"Eee?" Rast ona sertçe baktı. "Bir şey var mı?"

"Özür dilerim." Nadiah başını salladı. "Hiçbir şey görmüyorum-" Birdenbire parlak, güneşli Sarasota günü görüş alanından kayboldu ve yerini siyah bir bulut aldı. Nadiah gördüğü şey karşısında derin bir nefes aldı.

Belli belirsiz Lauren'a benzeyen kız çıplak metal bir zeminde yüzüstü yatıyordu. Çıplak ve kaskatı kesilmişti, görmeyen gözleri yukarıdaki metal tavana bakıyordu. Yüzündeki ifadeden acı içinde öldüğü anlaşıyordu. Parmakları yumruk şeklinde kıvrılmış ve dudakları acı dolu bir hırıltıyla donmuştu.

Ama artık bitti. Artık onun için her şey bitti. Oh Tabitha, seni zavallı şey.

"Hey." Rast'ın şaşırtıcı derecede yumuşak sesi dehşet verici görüntüyü yarıp geçti.

"Ne?" Nadiah gözlerini kırıştırdı ve ölü kız gitmiş, yerine parlak Florida güneşi .

"Yine ağlıyorsun." Rast onun yanağını nazikçe kavradı ve başparmağını bir gözünün altından geçirdi. "Ne gördün? O iyi mi?"

"O bizim yardımımızın ötesinde." Nadiah burnunu çekerek giysi torbasını ona geri uzattı. "O öldü."

"Ne?" Rast irkilmiş görünüyordu. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onu yerde çıplak ve ölü yatarken gördüm." Nadiah ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı, hayali uzaklaştırabilmeyi diledi. "Onu gördüm ve şimdi onu görmezden gelemiyorum. Tanrıça, *keşke* yapabilseydim."

"En azından sahte umutlar sunmuyorsunuz," diye mırıldandı Rast. "Çoğunuz onları oyalayıp duruyorsunuz-"

"*mi?*" Nadiah ellerini gözlerinden çekti ve ona ters ters baktı. "Bununla ne demek istiyorsunuz, Dedektif?"

Omuz silkti rahatsızca. "Bilirsiniz psişikler. Medyumlar. Bu ruhlar dünyası saçmalığıyla uğraşan herkes."

Nadiah ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sakın beni bu şekilde etiketlemeye cüret etme! Ben Tranq Prime'ın Görü'ye sahip öz kızıyım ve sizi temin ederim ki daha önce benim gibi *biriyle* hiç karşılaşmadınız."

"Bu konuda haklısın, tatlım." Ona bir kaşını kaldırdı. "Ama bu ille de iyi bir şey değil."

Nadia ona bir parmak salladı. "Buraya *senin* isteğin üzerine geldim. Yabancı bir gezegene geldim ve sırf *senin* merakını tatmin etmek için kendimi korkunç hayallere maruz bıraktım. Ve sen bana böyle mi davranıyorsun?" Eli onu tokatlamak için kaşınıyordu ama onun yerine elini yumruk yaptı.

Rast içgüdüsel hareketi görmüş olmalıydı çünkü alaycı bir gülümseme ağzının bir tarafını kıvırdı. "Beni tokatlamak istiyorsun, öyle mi? Devam et tatlım, en iyi atışını yap."

Nadiah kendini durduramadan elini uzattı ve tam da bunu yaptı. Avucunun adamın yanağına yassı *bir şekilde çarpması* aşırı derecede gürültülü görünüyordu.

Rast elini yüzüne götürdü, kırmızı bir iz oluşmaya başlamıştı bile; gerçek yeşil gözleri şaşkınlıkla doluydu. "Ah, bayağı sağlam bir yumruk atmışsın. Bunu yapabileceğini gerçekten düşünmemiştim."

"Bana başka bir bedava atış teklif etmeden önce tekrar düşünün, Dedektif. Kabul etmekte tereddüt etmeyeceğim." Nadiah zor nefes alıyordu, hâlâ duyguları yüzünden gergindi. Ona tokat attığı için eli acıyordu ve kalbinin etrafında donuk bir ağrı vardı. Kendini toparlamaya çalışarak bir nefes verdi. "Beni HKR binasına geri götür. Senden ve tavırlarından bir ömür boyu yetecek kadar çektim."

Başka bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra sadece başını salladı. "Peki, gidelim."

Nadiah dönüş yolunda onunla tek kelime bile konuşmadı. Gözlerini kapalı tuttu ve ılık esintinin saçlarının arasından esmesine izin verdi. Gördüğü imgelemi düşünmemeye çalıştı ama faydası olmadı. Tekrar tekrar o geniş, görmeyen gözleri, sıkılı yumrukları, acı çeken ifadeyi gördü.

Ve arka planda alçak sesli, tıslayan kahkahalar duyar gibiydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Lauren karanlığın içinde yatıyor ve ağlamamaya çalışıyordu. Tüm vücudu düğümlenmiş gibi hissediyordu ama hareket etmekten korkuyordu. Kendini istediği gibi bırakmaktan korkuyordu. Yanı başında Xairn kıpırdandı ve o da nefesini tutarak bekledi. Sonra yan döndü ve nefes alış veriş yeni yumuşak ve eşit bir hal aldı.

Lauren boğuk bir rahatlama nefesi verdi. Xairn'i her zamanki gibi çok seviyordu.

-Mümkünse daha fazlasını. Ama neredeyse bir hafta olmuştu ve onun Dünya'da kendisiyle birlikte olması umduğu gibi gitmiyordu.

Öncelikle, annesini alışveriş gezisine davet etmemeliydi. Annesi harika, şefkatli bir kadındı ama moda konusunda çok kesin fikirleri vardı. Lauren yeni erkeğini Wal Mart ya da Target'a götürüp makul kıyafetler alabilecekken, annesi Xairn'i Sarasota'daki en pahalı butik ve mağazaları gezdirmekte ısrar etmişti.

Lauren, Xairn'in pek çok açıdan yabancı olsa da insan erkekleriyle neredeyse evrensel bir özelliği paylaştığını bu şekilde öğrendi. Başka bir deyişle, alışveriş yapmaktan *nefret ediyordu*. Bunu annesine söylememiştir ama Lauren onun gözlerindeki sabırsız bakıştan ve mağaza mağaza dolaşp daha fazla kıyafet denerlerken sesinin tonundan bunu anlayabiliyordu.

Pahalı yeni gardırobunun faturasını Abby'nin ödemesi de hoşuna gitmiyordu. Lauren onu bir kenara çekip annesinin ödemesine izin vermesi için yalvarmak zorunda kalmıştı. Ne de olsa Lauren'ın hayatını kurtarabildiği için ona minnettarlığını gösteriyordu. Xairn istemeyerek de olsa kabul etmişti ama bundan hiç memnun olmamıştı.

Lauren annesinin iyi bir zevki olduğunu kabul etmek zorundaydı-Xairn yeni *GQ* gardırobuyla muhteşem görünüyordu. Muhteşem ama çok mutsuz. Annesine birkaç kez neden sadece birkaç işlevsel parça bulup öylece bırakmadıklarını sordu. "Hayatımda hiç bu kadar çok giysiye sahip olmamıştım," diye itiraz etti günün sonuna doğru Abby ona sadece bir Armani takım elbise daha denetmeye çalıştığında. "Hepsini nerede giyeceğim?"

"Anne, haklı," dedi Lauren bıkkın bir ifadeyle. "Muhtemelen dükkânımda bana yardım ediyor olacak. süslü takım elbise kaplandıktan sonra pek iyi görünmeyecek.

kek ununda."

"Oh, tamam." Abby ellerini havaya kaldırdı ve içini çekti. "Zaten elimizde olanı alacağız. Onu çıkarabilirsin, Xairn."

"Güzel." Xairn'in sesi neredeyse bir hırıltıya dönüşmüştü. Soyunma odasına geri dönmek yerine takım elbisesinin ceketini yırttı ve Mısır pamuğundan gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Ne yazık ki bu göğsünü ortaya çıkarmıştı. Lauren, markanın kabarık siyah çizgileri görüldüğünde annesinden gelen sessiz bir soluk duydu.

"Tanrım," diye fısıldadı Lauren'a, gözleri hâlâ Xairn'in kaslı göğsünde sabitti. "Ona ne yaptın tatlım? Neden göğsüne kendi adını dövme olarak yaptırdın?"

Lauren utanarak, "*Ben* yapmadım," diye itiraz etti.

"Ama tatlım, bu *senin* el yazın," diye itiraz etti annesi. "Nerede olsa tanırım." Lauren'a onaylamayan bir bakış attı. "O çok yakışıklı bir adam ve bölgeni işaretlemek istemeni anlayabiliyorum, ama gerçekten Noel kartı gibi imzalamak zorunda mıydın?"

"Ben yapmadım-"

"Bunu Lauren yapmadı." Xairn gelip önlerinde durdu, çıplak göğsü hâlâ açıktaydı. Dükkândaki diğer insanlar şimdi ona bakıyordu ve Lauren yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu.

"O... o mı?" Abby duraksadı ve ona baktı.

"Hayır, başkası yaptı ama ben isteyerek yapmalarına izin verdim, bu yüzden Lauren'ı suçlamayın." Xairn kaşlarını çatı. "O benim etime işlediği gibi kalbime de işledi. Onu seviyorum."

"Öyle mi?" Abby'nin bu durumdan pek memnun olduğu söylenemezdi.

Xairn'in gözleri kısıldı ama Lauren bu kez eski renklerine dönmediklerini görünce rahatladı. "Onu sevmesem burada olur muydum, bir tür oyuncak bebek gibi giyinip soyunmama izin verir miydin? Hangi erkek böyle saçma sapan giysilere ihtiyaç duyar ki?"

"Xairn!" Lauren çaresizce konuştu. "Lütfen, annem sadece ortama uyum sağlamam için sana doğru kıyafetleri almaya çalışıyor."

"Nereye uyum sağlamak için?" Xairn giydiği pahalı pantolona alaycı bir ifadeyle baktı. "Belki de bir erkek haremi?" Başını iki yana salladı ve

Abby. "Cömertliğiniz için minnettarım ama bu kadar yeter. Lauren'ın yaşam alanına geri dönüyorum."

Ve bu alışveriş gezisinin sonu oldu.

Lauren her ikisinden de ayrı ayrı özür dilemişti ama olan olmuştu. Xairn annesinin kontrolcü ve işgüzar olduğunu düşünürken, annesi de onu kısa bir süre tanıdıktan sonra kızının adını dövme olarak yaptırmaya razı olan bir tür deli olduğunu düşünüyordu. Lauren için tek teselli, annesinin bunun bir dövme olduğunu düşünmesiydi. İmzanın bir marka olduğunu, Lauren'ın adının Xairn'in etine gerçekten kazındığını bilseydi, ne düşüneceğini kim bilebilirdi?

Lauren içini çekti ve dönüp saate baktı. Sabah beşti. Alarm birazdan çalacaktı. Şimdi uyumaya devam ederse en azından otuz dakika daha uyuyabilirdi. Ama zihni bir türlü kapanmıyordu. Felaket alışveriş gezisi yeterince kötüydü ama üzgün olmasının tek nedeni bu değildi. Sıradan, cinsel olmayan dokunma programı pek iyi gitmiyordu.

Xairn ona istediği kadar dokunmasına izin veriyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirmesine, yanağını öpmesine ve kucağına oturmasına tahammül ediyordu ama Lauren için bu bir heykeli sevmek gibiydi. Çünkü Lauren onun sevgisine tahammül etse de asla karşılık vermiyordu. Ona hiç sarılmadı, onu hiç öpmedi, o istemedikçe kolunu omzuna bile koymadı. Ve yakın oldukları süre boyunca, onun vücudunda dolaşan gerginliği hissedebiliyordu. Sanki birlikte oldukları her saniye kendini tutmak için tüm iradesini kullanıyordu. Daha da kötüsü, her seferinde tuvalete gitmek için bahane arıyormuş gibi görünüyordu ve Lauren onun orada ne yaptığını *biliyordu*. Yumuşak, sinirli seslerden bunu anlayabiliyordu.

Yine de bunlar zevk sesleri değil, diye düşündü kaşlarını çatarak. Bunun yerine, kendine dokunduğunda çıkardığını duyduğu alçak hırıltılarda bir acı notası vardı. Sanki bir şekilde kasıtlı olarak kendine zarar veriyormuş gibiydi, sanki kendi elini şaftının üzerinde hissetmek acı vericiydi. Ama neden? Bunu neden yapsın ki? Eğer acı veriyorsa, neden yapsın ki? Ve neden acı veriyor?

Lauren umutsuzca Xairn'in onunla ilgilenmesine izin *vermesini* diledi. Onun kendisine dokunmasına ve boşalmasına izin verecek kadar kendine güvenmesini. Kendisini tatmin ettiği gibi onu da tatmin etmesini. Ama bu ne şu anda ne de gelecekte mümkün görünmüyordu. Görünüşe göre, arzularını itiraf ettiği geçen geceki baskınlık sonra, işlerin kontrolden çıkmasından korktuğu için mesafesini korumayı tercih etti.

Bana yakın olmak onun için gerçekten bu kadar zor mu? diye merak etti, gölgelerle yıkanan geniş, çıplak sırtına bakarak. *Birlikte olduğumuz her dakika beni elde etme dürtüsüyle gerçekten savaşıyor mu?* "Tecavüz" kelimesini düşünmesine izin vermedi. Ve umutsuzca Xairn'e de bu kelimeyi hiç söylememiş olmayı diledi. Bu sadece onun istediği şey hakkında daha kötü hissetmesine neden olmuştu. Aklının karanlık bir köşesi, kendisinden bile sakladığı bir köşesi fısıldadı, *pes edip yapsa o kadar kötü mü olurdu?*

Lauren bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Xairn'in kendisine hükmetmesini *isteyebileceği* fikri her açıdan rahatsız ediciydi. Hiçbir erkeğe boyun eğmeyen, güçlü ve bağımsız bir kadın olarak yetiştirilmişti. Hem yatak odasında hem de yatak odası dışında kendi hayatının sorumluluğunu üstlenen ve kadın ya da erkek hiç kimseden bir bok almayan bir kadın.

Peki o zaman neden o gece Xairn ona dokunduğunda önünde diz çöküp ona "Efendim" deme isteği duymuştu? Xairn hemen ayağa kalkması için ona yalvarmıştı ama bunu yaptığında onun gözlerindeki sıcaklığı görmüştü. Ve bu onun içinde de bir kıvılcıma yol açmamış mıydı? Evet, kendi kendine itiraf etti, bir nedenden ötürü öyle olmuştu.

Ama onu asıl rahatsız eden daha sonra olanlardı. Xairn kendi başının çaresine bakmak için döndükten ve onunla bu konuda yüzleştikten sonra... *Beni yatağa yapıştırdı*, diye düşündü Lauren yarı korku yarı arzu dolu bir ürpertiyle. *O kadar büyük, ateşli ve sertti ki üzerimde. Onu hissedebiliyordum; sikişinin bana doğru bastırıldığını, içime girmek istediğini hissedebiliyordum. Beni **becermek** istiyordu.*

Ve bir an için o da bunu istememiş miydi? Adamın iri bedeninin onu tutması, çaresiz bırakması onu tahrik etmemiş miydi?

Yine de olmamalıydı, diye kendi kendine tartıştı Lauren. *Bu tür şeyler beni daha önce hiç tahrik etmemişti.* Ve esaret ve baskınlık oyunları ile ilgili deneyimi olmadığı gibi değildi - vardı. Üniversitede BDSM ile ilgilenen bir erkek arkadaşı vardı. Ya da kim bu işe girmek ki? Lauren'ın

ama bir erkeğe boyun eğme ve ona "Efendi" deme fikri ona hiçbir zaman bir şey ifade etmemişti. Daha da kötüsü, erkek arkadaşı onu dizine yatırıp şaplak atarak "terbiye etmeye" çalıştığında Lauren kahkahalara boğulmuştu. Tüm durum o kadar saçma, o kadar uydurma ve gerçek dışı görünmüştü ki.

Ancak Xairn söz konusu olduğunda inkar edilemeyecek kadar gerçek bir şey vardı. Hükmetmenin sadece yapmak istediği bir şey olmadığı, aslında psikolojik yapısının bir parçası olduğu hissi. O gece ona baktığında, devasa, kaslı gövdesi ve o muhteşem, yasaklayıcı gözleriyle Lauren bunun onun için doğmuş ve yetiştirilmiş bir şey olduğunu anlamıştı. Xairn bunu kendisi kabul etmek istemese bile.

Keşke bu arzuları, bu dürtüleri harekete geçirmesini sağlayabilseydim... hayır, ne düşünüyorum ben? İç çekti. Bu çok tehlikeli olurdu. Xairn kendini bırakırsa neler yapabileceğinden korkuyor. Benim de bundan korkmam akıllıca olmaz mı?

Ama tehlike vaadine rağmen -belki de bu yüzden- onun baskın tarafını daha fazla tecrübe etme isteğine engel olamıyordu. Bir kez daha onun iri bedeninin altında çaresizce yatağa sabitlenmeyi dilemekten kendini alamadı...

Lauren iç çekti. *Tanrım, berbat durumdayım! Cinsel hayal kırıklığından bahsediyorum... Muhtemelen pes etmeli ve kendime de bakmalıyım.* Ama ne kadar gergin olursa olsun bunu yapmak istemiyordu. Bir şekilde teslim olmak gibi hissetti. Xairn'in ona bir daha asla dokunmayacağını kabulü gibi ve Lauren ne kadar olası görünse de bunu kabul etmek istemiyordu.

Ona biraz daha zaman vereceğim. Onu sıkıştırmamaya çalış, belki bana gelir.

Alarmin tiz sesi düşüncelerini yarıda kesti. Lauren oturduğu yerden kalktı. yatağa uzandı ve iç çekerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. Xairn'le arasını düzeltmek için yeterince uzun süredir dairesinin etrafında dolanıp duruyordu. Bugün ilişkisini askıya alacak ve işine geri dönecekti.

"Her şey yolunda mı?" Xairn yatakta doğruldu, bir anda uyandı ve tehditleri aramaya başladı, oysa birkaç dakika önce onun derin bir uykuda olduğuna yemin edebilirdi.

"İyiym, iyiym," diyerek onu yatıştırdı ve bir elini koluna koydu. Adam onun dokunuşuyla gerildiğinde incinmemeye çalıştı. "Ben sadece iş için biraz erken kalkıyorum. Yeterince tembellik ettim, artık işime dönmeliyim."

"Seninle geleceğim," dedi hemen, bacaklarını yataktan dışarı sallayarak.

"Hayır." Lauren başını salladı. "Yani ama hayır, Xairn. I Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ve çalışmak her zaman kafamı boşaltıyor."

Yüksek pencerelerden gelen loş ışıktaki yüzü ciddiye. "Bundan emin misin?"

"Evet." Lauren başını salladı. "Eminim. Merak etme, tamamen güvenlidir. Circle'da kimsenin bir şey yapmaya kalkışamayacağı kadar çok güvenlik kamerası var."

"Oldukça medeni bir bölge gibi görünüyor," diye isteksizce itiraf etti. "Ama yine de bu saatte karanlıkta tek başına dışarı çıkman fikri hoşuma gitmiyor."

Lauren kızgınlığını güçlkle kontrol etti. "Bunu takdir ediyorum Xairn, ama sen ve ben tanışmadan önce de her sabah iş için karanlıkta tek başıma dışarı çıkıyordum, tamam mı?"

"Yeterince makul," dedi sessizce. "Özür dilerim Lauren. Kendi başının çaresine bakma becerini küçümsememeliydim."

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı. "Ben de özür dilerim. Daha sonra benimle gelebilirsin ama şu anda biraz kendime zaman ayırmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Xairn sessizce başını salladı ve Lauren rahatladı. Tatlı Nokta'ya gitmesi ve en azından envanter çıkarması gerekiyordu. Dükkândaki kek unu gibi bazı şeyler hâlâ iyi durumda olabilirdi. Ama kek tariflerinde kullandığı tüm yumurta, süt ve tereyağının tarihi çoktan geçmiş olmalıydı. Buzdolabını temizlemesi ve bazı siparişler vermesi gerekiyordu. Sonra, yeni envanter geldiğinde yeniden pişirmeye başlayabilirdi. Her şeyi bir günde yapamazdı ama en azından başlayabilirdi. Ve akılsızca çalışmak ona gerçekten *düşünmek* için bir fırsat verecekti. Ayrıca, yeni tasarım gardırobuyla Saint Armand's Circle'da dolaşan devasa uzaylı erkek arkadaşı hakkında endişelenmek zorunda kalmazsa işleri halletmek daha kolay olurdu.

Gülümsemeye çalışarak, "İyi olacağım," diye söz verdi. "Sadece burada kal ve sakın ol. Neden havuza girmiyorsun?"

"Havuz mu?" Xairn kaşlarını çattı.

"Hani şu hemen yanımızdaki içi su dolu büyük, mavi dikdörtgen şey var ya?" Lauren ona bir kaşını kaldırdı ve dairenin sağ tarafına doğru başını salladı, burada hafifçe akan su mutfak penceresinden görülebiliyordu. Annesi onu çok daha büyük bir yere yerleştirmekten mutluluk duyacak olsa da havuza olan yakınlığı onu bu küçük daireye çeken şeylerden biriydi. Havuz berrak ve serindi ve insanlar yıl boyunca kullandıkları için bakımlıydı. Sarasota'da kış aylarında bile yüzmek için neredeyse hiç soğuk olmazdı.

"İçme suyu için bir depo olduğunu sanıyordum." Xairn gözle görülür bir şekilde ürperdi ve yüzüne tuhaf bir ifade geldi. Dehşet mi? Dehşet mi? Lauren tam olarak anlayamadı ama her neyse, iyi bir şey değildi. "Yani kendi isteğinizle mi içine dalıyorsunuz?"

"Elbette, neden olmasın?" Lauren kıyafetlerini çekerken omuz silkti. "Ne yani, yüzmeyi sevmiyor musun?"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve sanki içindeki bir kargaşayı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Ben yüzmem, hayır."

"Aslında ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Lauren, hâlâ onun garip tepkisini merak ediyordu. "Yani, California'da büyüdüğüm için sanırım bilmeliyim. Ama yüzmeye bilmediğim için benden sörfçü kız olmaz." Gülümsedi. "Bazen şişme sallardan birine çıkıp orada uzanmayı ve rahatlamayı seviyorum. Güneşin teninize vurması ve serin suyun ayak parmaklarınızı okşaması çok güzel."

Kaşlarını çattı. "Yüzme bilmediğin halde hayatını suda riske mi atıyorsun?"

"Lütfen, o kadar da büyük bir risk değil," diye itiraz etti Lauren. "Derin uçta ancak bir metre var ve havuz da o kadar büyük değil. Gerekirse kenara çıkabileceğime eminim."

Xairn, "Son baktığımda boyunuz sekiz standart Dünya ayağı değildi," diye belirtti. "Yüzmeyi öğrenene ya da üç ayak daha uzayana kadar bu 'havuza' girmekten kaçınmalısın."

Lauren yüzünü pudralayıp dudaklarına parlaticı sürerken güldü. "İkisi de yakın zamanda gerçekleşecek şeyler değil. Yüzme dersi almak için yapacak çok işim var ve ben de bir metreyi

yapabilsem bile. Bu beni *senden* daha uzun yapar ve sen 1.80'in üzerinde ve bir ahır kapısı kadar geniş olduğun için bu da bir şey ifade ediyor."

Xairn onun eğlencesine katılmadı. "Ben o suya hiçbir sebeple girmezdim," dedi kaşlarını çatarak. "Ve sen de girmemelisin."

Lauren iç çekti. "İyi, zaten bugün yüzmeye -ya da yüzdürmeye- vaktim yok. Dükkândaki işleri temizlemem ve tekrar çalışır hale getirmem gerekiyor."

"Seninle gelmemi istemediğine *emin* misin?" Xairn'in ses tonunda kendisini kötü hissetmesine neden olan hüznü bir not vardı ama Lauren başını sertçe salladı. "Sadece yemek yapıyor olsaydım sorun olmazdı ama temizlik yaparken tek başıma daha iyi çalışıyorum. Ve dikkatim dağılmadan düşünebilmeye ihtiyacım var. Hafta sonu kalabalığına yetişebilmek için yapmam gereken çok şey var."

Başını salladı. "Pekâlâ. Burada kalacağım ve bu araç vasıtasıyla kültürünüzün bir kısmını özümsemeye çalışacağım." Kanepenin karşısındaki duvarda asılı duran eski püskü düz ekran televizyona başıyla işaret etti.

Lauren gülümsedi. "Sen yap. Sadece çok fazla emmeyin. O sabunlardan bazıları beynini çürütür." Sonra onun dehşet dolu bakışlarını görünce ekledi, "Pek sayılmaz. Sadece gündüz televizyon programlarının oldukça boş olduğunu kastetmişim. Tarih kanalı ya da onun gibi bir şey izlemediğin sürece büyük olasılıkla içerikle ilgili bir şey bulamazsın."

"O zaman geçmişini biraz öğrenmeye çalışacağım," dedi ve koltuğa yerleşti. "Ama ben hiçbir şey yapmazken senin çalışmana izin vermekten hoşlanmıyorum."

"İyi olacağım. Çalışmak kafamı boşaltıyor." Lauren gülümsedi ve gitmeden önce yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

* * * * *

Xairn suçlu bir rahatlamayla onun gidişini izledi. Onu çok seviyordu ama son zamanlarda aralarındaki gerginlik, ne zaman yanına gelse patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Lauren'ın da bunu hissettiğinden emindi; onun dokunuşundan her ürktüğünde, sevgi dolu okşamalarından birine karşılık vermediğinde nasıl incinmiş görüldüğünden bunu anlayabiliyordu.

Ama yapamam, lanet olsun, diye düşündü, hayal kırıklığı içinde ellerini yumruk yaptı. Onu incitme riskini göze alamam. Kontrolsüz şehvetimle ona zarar vermemdense, benim soğuk ve sevgisiz olduğumu düşünmesi daha iyi.

Bu doğrudu ama kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Aksine, daha kötü hissetti. Kendisine aşılan insan DNA'sının kendini kontrol etmesine yardımcı olacağını umuyordu. Ya da Lauren'in rahat dokunuşlarına yavaş yavaş alışacağını umuyordu ama bu olmuyordu. Her geçen gün kendini daha sık kontrol etmek zorunda kalıyordu ama her acı veren, kendi kendine verdiği orgazmda Lauren'a duyduğu arzu daha da artıyor ve daha da kontrol edilemez hale geliyordu.

Xairn kendisini boğmakla tehdit eden gerilimi azaltmak için yapabileceği bir şeyler olmasını diledi ama bu dünya stres atma konusunda ne yazık ki yetersizdi - en azından *onunki* gibi bir rahatlama. Baba Gemisi'ndeyken kendini işine verebilir ya da şu anda sayıları gerçek Bela'dan binde bir oranında daha fazla olan fiçıda yetişmiş askerlerden biriyle tartışabilirdi. Ama burada ne yapabileceği bir iş ne de dövüşebileceği kimse vardı. Aslında Lauren'in ayrılmadan önce işaret ettiği o lanet su havuzundan başka hiçbir şey yoktu.

Xairn ayağa kalkarak mutfak penceresinden havuzun dikdörtgen kenarlarını yalayan mavi suya bakmaya gitti. Tanrım, hatırlamak istemiyordu ama yine de anıları geri geldi...

"Ya batarsın ya da yüzersin, oğlum. Sadece güçlü olanlar hayatta kalır." AllFather, Xairn'in siyah balçıkla dolu derin dikdörtgen tankta çırpınısını izlerken yüksek, şeytani kıkırdamasına güldü.

"Lütfen! Lütfen, baba!"

Henüz yedi ya da sekiz yaşlarında bir çocuktu ve olgun bir erkek olarak ulaşacağı boyuta ve güce henüz ulaşmamıştı. Daha önce hiç boğulma tanklarının kalın, siyah sıvısına daldırılmamıştı, ancak eğitimleri sırasında urlichlerin teker teker içine atılmasını dehşet içinde izlemişti.

Scourge'un gözcü olarak kullandığı modifiye köpekler, dayanıklılıklarını ve cesaretlerini kanıtlamak için boğulma tanklarında saatlerce yüzmeye zorlandı. Zayıf olanlar ölüyor ve kara dibine batıyordu.

Çürüyen bedenleri tankların mide bulandırıcı kokusuna eklenmiş ve diğerleri için bir uyarı görevi görmüştür.

Ama benim için değil, diye düşündü Xairn çılgınca. Ben Urlich değilim, onun tek oğluyum.

Neden? Bunu neden yapıyor?

Babası, sevdiğini iddia ettiği oğluna zulüm üstüne zulüm uygularken, bu soruyu her gün Babalık Gemisi'nde kendisine soruyordu. En kötüsü de Xairn'in cezanın ne zaman geleceğini asla bilememesiydi. Çoğu zaman babası onu tamamen görmezden gelirdi ama bazen günlerce nazik ve neredeyse sevgi dolu davranırdı. Xairn'i gemide gezdirir, onunla geminin iç işleyişi hakkında konuşur, ona halklarının tarihini öğretir ve başarısız genetik değişimden sonra onları yavaş yavaş yok olmaya mahkum eden ırk katili Kindred'lara duydukları nefreti açıklardı.

Sonra, tam Xairn ona güvenmeye, babasının bu kez gerçekten önemseddiğini düşünmeye başlamışken, Xairn'in asla beklemeyeceği, acımasız ve zalim bir şey yaptı. Bu kez, AllFather ona değiştirilmiş hayvanları eğitmenin doğru yolu hakkında ders verirken, urlich kulübelerinin yanından geçiyorlardı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, kemikli, uyuz elleri Xairn'in kollarına yapıştı ve onu en derin tankın içine fırlattı.

"Baba, lütfen!" Xairn yapışkan siyah balçığa doğru çılgınca çırpındı. sardı. "Lütfen, ben yüzemem!"

"Yapamayacağını biliyorum, ssson'ım." Her ŞeyinBabası konuşacak kadar uzun süre gülmeyi zorlukla durdurabildi. "Ama öğreneceksin. Ya da en zayıf urlich gibi öleceksin. Unutma, sadece güçlü olanlar hayatta kalabilir."

"Baba, yardım et! Korkuyorum! Yapamam-" Dibe battı, ağzı zehirli balçıkla doldu. Mücadele ederek yüzeye çıktı ve tükürdü. Kolları ve bacakları yorulmaya başlamıştı; sanki tutkalın içinde yüzüyor gibiydi. Ama kendi başına çıkamazsa tankın içinde öleceğini biliyordu. Ölür ve aşağıdaki kemiklere katılmak üzere dibe batar. Son gücünü toplayarak

bir şekilde tankın yanına doğru ilerledi. Büyük bir rahatlama içindeyken, AllFather uzanıp ona elini uzattı.

"Gel, ssson'ım." Yumuşak, tıslayan sesi neredeyse yatıştırıcıydı. "Kendini kanıtladın. Aferin sana."

"Teşekkür ederim, baba." Xairn uzatılan eli minnetle tuttu ve kendini tankın dışına sürüklenmeye bıraktı. Soğuk metal zemine yan yattı, boğuluyor ve nefes almaya çalışıyordu. Bitmişti, artık her şey bitmişti. Babasına tanklardan sağ çıkabileceğini kanıtlamıştı. Belki şimdi sevinecekti...

Ve işte o zaman aynı kemikli, korkunç güçlü eller onu kaldırıp tekrar içeri attı.

Xairn kendini pencereden başka bir yere bakmaya zorladı. havuzun serin, mavi sularına daldı. Babalık'taki boğulma tanklarının sümüksü siyah balçığına hiç benzemiyordu ama yine de herhangi bir derin suya dalma düşüncesi tüylerini ürpertiyordu.

Babasının Xairn'i kaç kez tankın içine attığını sonunda kaç kez dışarı çıkmasına izin verdiğini unutmuştu. Doğru, yüzmeyi öğrenmişti ama bu neredeyse hayatına mal oluyordu. Günlerdir hastaydı, devasa Babalık'ın gizli bir köşesinde kendine ayırdığı küçük, çıplak karyolada yatıyordu. Tankların siyah balçığını ciğerlerine çekerken korku ve yalnızlıktan yarı sayıklıyordu.

Annesinin, o güzel yeşil gözlerin hayalleri kafasında dans ediyordu. Xairn onu ne kadar özlese de yanına gelemeyeceğini biliyordu ama babası gelebilirdi. Tek bir güzel söz, tek bir nazik dokunuş sadece bedenini değil, yaralı genç ruhunu da iyileştirebilirdi. Ama onun için ağlamasına, gözyaşlarının yanaklarından süzülüp düz, ince yastığını ıslatmasına rağmen, babası onu görmeye gelmemişti. Bir kez bile.

Xairn hatırlamamak için kendini zorladı. Göğsündeki sıkışma ve gözlerindeki sızı onu şaşırtmıştı. Uzak geçmişte kalmış bir şey için neden üzülsündü ki? *Bitti*, dedi kendi kendine sertçe, küçük yaşam alanının geri kalanını adımlamak için döndü. *Neden şimdi beni etkilemesine izin vereyim?*

Yaşam alanına geri dönerek küçük kanepeye uzandı ve Lauren'ın düz ekranının uzaktan kumandasını aldı. İnsanlar bu tür cihazları eğlence için kullanırlardı.

spor etkinliklerinden yemek pişirme tekniklerine ve idealize edilmiş sonları olan kurgusal hikâyelere kadar. Xairn bunların hiçbirisiyle pek ilgilenmiyordu ama yapacak başka bir şey de yoktu. Uzaktan kumandayı işaret etti ve tıkladı.

"...yerel bir kız geçen hafta Sarasota'daki ünlü bir simge yapıda kayboldu," diyordu saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve dişleri bembeyaz olan bir erkek.

Ekranda bir resim belirdiğinde Xairn kaşlarını çattı. Lauren'ın yaşlarında görünen bir insan dişisi resimde gülümsüyordu. İlk başta neredeyse onun Lauren *olduğunu* düşündü. Yüzünün kemik yapısı Lauren'inkine benziyordu ve güzel, kremi kahverengi teni de Lauren'inkiyle aynı tonlardaydı. Yine de gözler yanlıştı. Lauren'in etkileyici kehribar rengi yerine koyu kahverengiydi ve saçları Lauren'in uzun siyah şelalesinden çok daha kıvrıkcıktı. Yine de, Xairn'in bu benzerliği rahatsız edici bulması için sevdiği kadına yeterince benziyordu.

Haberi bir süre daha izledi ve kızın kayboluşuyla ilgili daha fazla şey duydu. "Sadece kıyafetleri bulundu," diyordu insan erkek. "Arkadaşları bir an yanlarında olduğunu ve sonra... gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunu söyledi."

Xairn ayağa fırladı. Bu olabilir miydi? Babası ona bir mesaj göndermek için Lauren'a benzeyen dişileri alıyor olabilir miydi? Bir elini saçlarında gezdirdi. *Kesinlikle olamaz. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikri yok ve konumumuzla bağlantı kurmasının hiçbir yolu yok. Onu zihnimde hissedirdim. Bu bir tesadüf olmalı. Başka bir insan onu almış ve kıyafetlerini geride bırakmış olmalı. Öyle değil mi?*

Buna inanıp inanmadığından emin değildi ama kesin olan bir şey *vardı*: Lauren loş sabah ışığında tek başına ve korunmasız bir şekilde dışarıdayken burada boş boş oturamazdı. Ya ona bir şey olursa? Babası diğer insan dişinin kaçırılması olayına karışmamış olsa bile, bu küçük mavi gezegende tehlike olduğunu kanıtlıyordu. Ne göz ardı edilebilecek ne de görmezden gelinebilecek bir tehlike.

Xairn Lauren'in iş yerine hiç gitmemişti ama nerede olduğunu biliyordu. Evinin yakınındaki dairesel alışveriş bölgesinden geçerken Lauren ona burayı işaret etmişti. Bulması zor olmamalıydı - özellikle de ona rehberlik etmesi için havada kalan tatlı kokusuyla.

Hızla yeni giysilerini giydi ve kapıya doğru ilerledi. Bir gün boyunca yaşam alanında hiçbir şey yapmadan oturursa lanetlenirdi.

Bir dakika daha. Sevdiği dişi istese de istemese de onu .

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Yine sen." Dedektif Rast onu gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu. "Ne istiyorsunuz?"

Nadiah derin bir nefes aldı. "Ana gemiden buraya kadar seninle konuşmak için geldim. En azından medeni bir erkek gibi davranabilirsin."

"Ve lanet HKR binasına kadar geldim çünkü beni arayıp acil olduğunu söylediler," diye homurdandı, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup ona dik dik baktı. "Tekrar ediyorum, ne istiyorsun? Benden ve tavrımdan bıktığını sanıyordum - neden buradasın ki?"

"Buraya *seni* görmek istediğim için gelmedim," *diye* tersledi Nadiah.

"Bu ikimizi de ilgilendiriyor tatlım, çünkü ben de seni görmek istemiyorum." Kaşlarını çattı. "Hızlı konuş yoksa gidiyorum."

Ana gemiden mekikle aşağı inerken Nadiah konuşmasını hazırlamıştı. Sakin ve derli topluydu ve onu söyleyeceklerinin doğru olduğuna ikna etmek için tasarlanmıştı. Ama ağzını açtığı anda, ağzından çıkan tek şey "Bir tane daha alacak" oldu.

"daha mı?" Rast ona tek kaşını kaldırdı. "Başka bir kız mı?" "Evet.

AllFather onu karanlık bir yerden kaçırarak." Başını salladı. "Peki bana başka ne söyleyebilirsin?"

Nadiah kaşlarını çatı ve aşınmış gri halıya baktı. "Bu Bu sefer tek yapabildiğim yüzünü bile görememektir. Sophia çılgınlıklarını duyunca beni uyandırdı."

Bir an için Rast'ın buz gibi cılası neredeyse eriyecek gibi oldu. "Çılgılık atıyorsun, ha?" dedi usulca. "Bir kâbus görmüş olmalısın."

Nadiah ona ciddiyetle baktı, rüyasındaki dehşeti hatırladığında öfkesi eriyip gitti. "Onun korkusunu hissettim. Acısını. Çok yakında onu alacak, bundan eminim."

Rast sinirli bir şekilde iç çekti ve başını salladı. "Bak Nadiah, bana söylediklerine inandığına inanıyorum, gerçekten inanıyorum. Ama bence artık bu işin peşini bırakmalısın."

"Bırakayım mı?" Nadiah ona kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yapabileceğinizi iddia ettiğiniz şeyin yapılamayacağını söylüyorum. Gördüğün o kötü rüya da belki sadece kötü bir rüyaydı. Belki de kafana aldığın darbeden kaynaklanmıştır." Sıcak parmak uçları alnındaki küçük izin üzerinde gezinerek Nadiah'nın kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. "Sana buna baktırmanı söylediğimi sanıyordum."

"Konuyu değiştirmeye çalışma." Nadiah bir adım geri çekildi ve bir elini kalçasına koydu. "Benim deli olduğumu mu düşünüyorsun? Gördüğüm her şeyi uydurduğumu mu?"

Rast kaşlarını çatı. "Bilerek değil belki. Ama evet, onun gibi bir şey." "Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin? Gördüğüm şeyi nasıl yalanlarsın? kolayca?" Nadiah talep etti. "Benden yardım bile istedin. Benden yardım istedin. kıyafetlerine dokun ve onu bulmaya çalış."

Rast ellerini havaya kaldırdı. "Buna benim açımdan geçici delilik diyebilirsiniz. Çaresizdim, tamam mı? Ayrıca ne gördün, ölmüştü, değil mi? Bunu herkes tahmin edebilirdi."

Nadiah gittikçe daha da sinirleniyordu. "Peki ya imgelemimde gördüğüm devler, heykel? Bunun doğru olduğu ortaya çıktı."

Rast omuz silkti. "Bilmiyorum, heykel ünlü bir yerel simge. Belki Sarasota hakkında bir şeyler okuyordunuz ya da arkadaşlarınızdan biriyle bu konu hakkında konuşuyordunuz. Sophia ve Olivia da bir zamanlar oraya gitmemişler miydi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nadiah soğuk bir sesle. "Ayrıca sana söylediklerimi göz ardı etmeye neden bu kadar hevesli olduğun konusunda da hiçbir fikrim yok. İlk kızın götürüldüğünü *gördüm* ve götürüldü. İkinci kızı da gördüm ve o da götürülecek. Neden beni dinlemiyorsunuz?"

"Peki, dinliyorum." Rast bir adım öne çıktı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Gerçekleri gözden geçirelim, olur mu? AllFather'ın ilk kızı -Tabitha Grady'yi-gemisine götürdüğünü söylemiştin, doğru mu?"

Nadiah başını salladı. "Evet."

"Onu nakletti, işkence etti ve orada, Babalık Gemisi'nde öldürdü, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Yani hâlâ kayıp olmalı, değil mi?"

"Şey... evet." Nadiah kaşlarını çatı.

"Neden?"

Rast ona doğru eğildi. "Çünkü onu biz bulduk." Kaşlarını çatı. "En azından cesedini bulduk. Gördüğün gibi Nadiah, kurduğun bu fanteziler gerçek *olamaz*. Tabitha buraya, Dünya'ya getirildi ve Dünya'dan biri onu öldürdü. Cesedini bulmamız için kaçırıldığı yere bıraktılar. Hikayenin sonu."

"Ne?" Nadiah duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Ama... ama yine de AllFather yapmış olabilir. Cesedi moleküler taşıma ışınını kullanarak onu aldığı yere geri taşımış olabilir."

Kaşlarını çatı. "Tüm bu 'ışınlama ışını' teorisini araştırıyordum. Sadece canlı beden taşıyabildiğini sanıyordum."

"Bilmiyorum." Nadiah ellerini havaya kaldırdı. "Belki de cansız bedenleri de göndermek için bir şekilde modifiye etmiştir."

"Neden zahmet etsin ki?" diye tersledi Rast. "Neyi kanıtlamaya çalışıyor? Bunca zamandır Scourge'la savaş halindeyiz, hiç böyle bir numara yapmadılar. Neden şimdi başlasınlar ki?"

"Ama Dedektif-"

"Artık yeter!" Sözleri neredeyse bir haykırış gibiydi ve Nadiah onun öfkeli tonu karşısında sıçradı. "Bak, özür dilerim." Rast geri adım attı ve sanki baş ağrısını dindirmeye çalışıyormuş gibi burnunun kenarını sıktı. "Üzgünüm ama fantezilerini şımartmak için daha fazla zamanım yok."

"*Fantezilerim mi?*" Nadiah ona inanamayarak baktı. "Son zamanlarda gördüğüm şeyleri görmekten *hoşlandığımı* mı sanıyorsun? Onun tekrar öldüreceğini ve yardım edebilecek tek erkeğin beni dinlemeyeceğini bilmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

"Yardıma ihtiyacın var." Rast ona acıyan bir bakış attı. "Ama benim sana verebileceğim türden değil. Evine git, Nadiah. Ana gemiye ya da her neresiyse oraya."

Nadiah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni dinleyene kadar gitmiyorum."

"Zamanım olduğu kadarını dinledim." Rast aniden bitkin görünüyordu. "Şimdi gidip Tabitha'nın ailesine onun bir daha eve dönmeyeceğini söylemem gerekiyor. Öldüğünü. Tamam mı?"

Nadiah daha fazlasını söylemek istiyordu ama onu dinlemeyeceği belliydi. İçinden sabırsızlık ve öfke fişkırıyordu. Nasıl bu kadar

Yoğun mu? Neden onun yeteneğiyle gördüğü herhangi bir şeye inanmaya bu kadar karşıydı? Ama ne kadar kızgın olsa da, kendini daha fazla alçaltmayı reddetti. Son seferinde ona tokat atmak bir hataydı - onu sadece onun seviyesine indirmişti. "Peki," dedi sıkıca. "Ben gidiyorum. Bir sonraki kız alındığında beni ara. Belki o zaman bana inanırsın."

Rast ona uzun uzun baktı ve sonra başını salladı. "Çok güzelsin, biliyor musun? Tüm bu güzelliğin yanında bir de çılgınlık olması çok kötü."

"Neden, sen-" Nadiah onu çağırarak kadar kötü bir şey düşünemiyordu. -En azından İngilizce olarak. Ana dilinde, adamın delici yeşil gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olan bir dizi küfür savurdu.

"Sanırım bu bir lütuf *değildi*," dedi kuru bir sesle. "Ne yazık ki çeviri için burada kalacak vaktim yok. Hoşça kal, Nadiah. Kendine iyi bak."

Çaresiz bir öfkeyle dolan Nadiah, onun HKR binasının kapısından çıkışını izledi. Lanet olsun ona, neden bu kadar kasıtlı olarak kördü? İnanmamakta bu kadar kararlı mıydı?

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. Şey, o gitmişti. Artık kehanetin gerçekleşmesini beklemekten ve AllFather'ın bir sonraki kurbanı için dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Lauren'in şansına, Pelican Point'teki evi Saint Armand's Circle'a bir milden daha kısa bir mesafede bulunuyordu. Hava güzeldi - yetmişlerin ortasıydı - bu yüzden Lauren yürümeye karar verdi.

Sweet Spot'a varıp kendini içeri attığında neredeyse bu kararından pişmanlık duyacaktı. "Kış" denen mevsimde bile Florida'daki nem hiç de küçümsenecek bir şey değildi ve evinden dükkâna kadar yaptığı kısa yürüyüşten dolayı aşırı ısınmıştı.

Sabahın oldukça erken bir saati olduğu için, Çember çoğunlukla ıssızdı ve sadece birkaç dükkân kendi satış elemanları tarafından işgal edilmişti. Kendine rağmen Lauren karanlık binaya girerken ürperdi. Bu onun için AllFather tarafından kaçırıldığı güne fazlasıyla benziyordu. Belki de Xairn'i geride bırakmamalıydı. Ama onun da kendisiyle gelmesine izin verseydi, o gün her ikisi için de bitmek bilmeyen uzun bir cinsel hayal kırıklığı olacaktı ve Lauren'ın tüm bu gerginlikten kurtulmaya ihtiyacı vardı.

Aş bunları kızım, dedi kendi kendine sertçe. Sadece yapman gerekeni yap. Bu dükkân kendi kendine çalışmayacak.

Korkmadığını ve her şeyin yolunda olduğunu kendine kanıtlamak için doğruca çalışanlar tuvaletine gitti. "Gördün mü?" dedi yansımasına, tam da kaçırıldığı yerde dururken. "Her şey yolunda."

Birden aynada kendi yüzünün yanında bir yüz belirdi. "Elbette öyle," diye homurdandı biri kulağına ve sonra arkasından tutuldu.

* * * * *

Xairn onu takip etmeye karar vermeden önce bu kadar beklememiş olmayı diledi. Lauren'a rahatsız edici derecede benzeyen kayıp kızı öğrendikten sonra, çalıştığı alışveriş bölgesine giden sessiz, zengin sokaklar bile karanlık ve tehditkâr görünüyordu. Kendisinden çok önce gitmiş olmasına rağmen, havada kalan tatlı, taze kokusunu hâlâ alabiliyordu. Kokuyu takip etti

Kendisine endişelenmemesini, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Ama yine de üzerine çöken tedirginlik hissinden kurtulamıyordu.

"En başta işe bensiz gitmesine asla izin vermemeliydim," diye homurdandı kendi kendine, biraz daha hızlı yürüyerek. "Erkeğin görevi dışisinin geçimini sağlamaktır, tersi değil." Onun çalışmasını umursadığından değil, ama elinden geldiğince yardım etmeliydi. Lauren'in gezegenine geldikleri andan itibaren yaptığı tek şey ondan bir şeyler almak olmuştu. Bu yanlıştı. Onun cömertliğini geri ödemesi gerekiyordu. Bu-

Boğuk bir çığlık kulaklarına ulaştı.

Lauren! Onun sesini nerede olsa tanırdı. Ama dükkânı hâlâ çok uzaktaydı. Tanrım, ona zamanında ulaşmama izin ver! Lütfen!

Xairn başını eğdi ve koşmaya başladı.

* * * * *

Lauren çıldırdı.

Tekmeleyerek ve çığlık atarak hayatı için savaştı, saldırganından kaçmak için elinden geleni yaptı. Tek düşünebildiği, AllFather'ın peşinden birini göndermiş olduğuydu. Değiştirilmiş DNA'sı yüzünden onu moleküler ışıyla taşıyamayabilirdi ama bu, başka birinin onu yakalayıp korkunç gemisine geri götürmesini sağlayamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Geri dönmeyeceğim!" diye bağırdı, çığınca çırpınarak. "Beni duyuyor musun?
Asla!"

Kollar onu yakaladıkları gibi aniden bıraktılar. "Tanrım, Lauren, sakın ol!" dedi belli belirsiz tanıdık bir ses. "Sadece benim."

"Ne...? Kim...?" Lauren nefes nefese kalmış, gözleri öfke ve korku dolu yaşlarla dolmuştu.

"Benim, bebeğim. Lorenzo."

Döndüğünde eski asistanını gördü, elleri havada "ateş etme" işareti yapıyordu. Onu görelî sanki bir ömür geçmiş gibiydi ama hâlâ aynı görünüyordu. Düzgün sarı saçları ve bronz teniyle kolaylıkla bir model olabilirdi. Boyu bir metre civarındaydı ve Lauren'ın

Xairn'le tanışmadan önce onu oldukça uzun bulurdu. Şimdi ise kıyaslandığında cılız görünüyordu.

"Tanrım, Lorenzo!" Gözlerini aceleyle koluna sildi ve kendini toparlamaya çalıştı. "Beni neden öyle tuttu? Kaçırıldığımı bilmiyor muydun?"

"Evet, annen uğradığında böyle bir şey söyledi. Polis de bana bazı sorular sordu." Omuz silkti. "Bir gece önce şanslı olmam benim için iyi bir şey. Yeşil İguana'dan eve getirdiğim kız, sen kaçırıldığında hâlâ dairemde benimle birlikteydi. Merak etme, her şey yolunda."

Lauren ona inanamayarak baktı. "Hayır, 'her şey yolunda' değil. Neler yaşadığım, ne kadar korktuğum hakkında hiçbir fikrin yok. Birini bu şekilde arkadan yakalayamazsın, özellikle de benim yaşadıklarımı yaşamış birini."

"Özür dilerim," dedi, hiç pişmanlık duymamış gibi görünüyordu. "Ama artık döndün, değil mi? Yani her şeyin sonu iyi bitiyor falan."

"Peki." Lauren bir elini saçlarında gezdirdi. Belli ki ona ulaşamıyordu. "Sanırım öyle, eğer olaya bu şekilde bakmak istiyorsan. Ama sen neden buradasın? Annem döndüğümü söyledi mi?"

"Hayır." Omuz silkti. "Ben sadece normal vardiyam için buradayım. Her gün geliyorum, ışıkları ve klimayı açıyorum, herkesin hâlâ açık olduğumuzu bildiğinden emin oluyorum." Sırıttı. "Sen yokken kaleyi korumak için burada olmama sevinmedin mi?"

Lauren neredeyse inliyordu. Yolda gelirken, o yokken birikmiş olan faturaları düşünmüştü. Tek tesellisi, Sweet Spot'taki elektrik faturasının -ki her zaman oldukça kabarık gelirdi- o neredeyse hiç gelmemiş olmasıydı. Şimdi Lorenzo ona her gün saatlerce ışıkları ve klimaları çalıştırdığını ve elektrik faturasının her zamanki gibi yüksek gelmesini sağladığını söylüyordu.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu başını sallayarak. "Satacak bir şeyimiz yokken neden dükkânı açtık?"

"Şey çünkü..." Lorenzo incinmiş görünüyordu. "Herkesin iflas ettiğimizi düşünmesini istemedin, değil mi?"

Lauren, "Hayır, ama tatilde olduğumuzu belirten bir tabela asabilirdiniz," diye belirtti. İç çekerek hızlı adımlarla mutfığa döndü ve ışıkları yaktı. "Yani, çabanı takdir etmediğimden değil ama elektrik faturası çok yüksek olacak ve-" Oda görüldüğünde kısa bir süre durdu. "Bu da ne böyle?"

Paslanmaz çelik tezgâhlar ve mutfağın ortasındaki ada da dâhil olmak üzere her yer çöplerle kaplıydı. Boş bira kutuları, bazıları hâlâ akan biralar, yarısı boş pizza kutuları, şişeler, poşetler ve sigara izmaritleri her yerdeydi. Daha da kötüsü, her şey ince beyaz tabakayla kaplıydı. Sanki biri kek unu kutusuna girmiş ve *her yere saçmış* gibiydi. Bir kol ve bir bacağı mal olan ve hala ödemeye devam ettiği iki profesyonel sınıf konveksiyonlu fırından biri açık duruyordu. Lauren'un üzerinde ayak izleri bırakarak yaklaştığında, sertleşmiş peynirin tüm raflardan damladığını gördü.

"Ne oldu?" Şaşkınlık ve ihanete uğramışlık hissiyle Lorenzo'ya döndü. "Soyulduk mu ya da... ya da *tahrip* mi edildik?"

"Bu mu?" Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Yok, öyle bir şey değil. Geçen gece birkaç arkadaşım vardı. Nerede çalıştığımı görmek istediler. Birkaç bira içtik ve kız arkadaşlarından biri fırının nasıl çalıştığını görmek istedi. Biz de şuradakinde bir pizza ısıttık." Açık kongre fırınına işaret etti. "Gerçekten güzel ve çıtır çıtır oldu."

"Peki ya un?" Lauren talep etti. "Orada ne oldu?"

Lorenzo hafifçe utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Şey, bu bir tür kazaydı. Bazı çocuklar içkiyi fazla kaçırdı ve etrafta dolanmaya başladı. Özür dilerim."

"Pardon?" Lauren ona döndü. "Ben yokken dükkanımı kendi kişisel parti alanı olarak kullandın ve darmadağın ettin ve tek söyleyebildiğin '*özür dilerim*' mi?"

"Hey, bu kadar olma." Lorenzo kaşlarını çattı. "Bunun bir kaza olduğunu *söyledim*. Ayrıca, temizlemeye yardım edeceğim. İstersen sen başla, ben ön tarafa bakarım. Sabah telaşı azalınca sana yardım ederim."

Lauren dişlerini sıkarak, "Satacak bir şeyimiz olmadığında 'sabah telaşı' diye bir şey olmaz," dedi. "Ve temizlememe 'yardım etmeyi' unut.

Eminim temizlikte de diğer her şeyde olduğu gibi iyisindir."

"Hey." Lorenzo'nun sarı kaşları alnında aşağı doğru çekildi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yani gitmeni istiyorum. Hemen şimdi." Lauren ön kapıyı işaret . "Ama önce bana anahtarını ver. Kovuldun."

"Hey bebeğim, gerçekten öyle demek istemedin." Lorenzo ona en nankör gülümsemesini vererek bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Hadi ama, biz bir takımız, değil mi?"

"Bırak beni!" Lauren adamın kolunu silkti ve onunla yüzleşti. "Şaka yapmıyorum Lorenzo, senin bir kaçık olduğunu biliyordum ama böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. Gitmeni istiyorum."

Gülümsemesi anında somurtkan bir kaş çatmaya dönüştü. "Peki, gideceğim. Sadece maaşımı öde ve buradan gideyim."

"*Maaşınız mı?*" Lauren onun cesaretine inanamıyordu.

"Elbette, sen çalıştığım onca zaman için."

Lauren ona kuşkuyla baktı. "Her şeyden önce, bir şey almışım gibi konuşmayı kes."

Bir gemi seyahati ya da başka bir şey için biraz izin. *Kaçırıldım*, Lorenzo. *Kaçırıldım*, anladın mı? Metal bir hücrede çıplak tutuldum ve neredeyse birkaç kez tecavüze uğruyordum. Hapsedildim. Sakatlandım. Tanrı aşkına *klonlandım*! Ve tüm bunlardan sonra eve geldim *ve bunu* buldum." Mutfağı işaret etti. "Ve sen benden para isteme cüretini mi gösteriyorsun? Satacak ürün yokken dükkânı açık tuttuğum için mi? İşin içindeyken dükkânı *dağıttığından* bahsetmiyorum bile. Sana inanamıyorum!"

Kaşlarını çatı. "Gerçekler . Bana hiçbir zaman vardiyama söylemediniz. Ben sadece işimi yapıyordum ve bunun için para almalıyım."

"İnanılmazsın." Lauren başını salladı. "Çık dışarı. Çık dışarı."

Bir adım öne çıktı, ona doğru yaklaştı. "Paramı almadan gitmeyeceğim."

Lauren kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Hiç sanmıyorum Lorenzo, son zamanlarda senden çok daha korkunçlarıyla uğraştım. Ne dediğin ya da ne yaptığın umurumda değil, bir kuruş bile alamayacaksın. Ve eğer

Şimdi gitme, polisi arayıp dükkanıma verdiğin zarar için sana karşı suç duyurusunda bulunacağım."

Lorenzo'nun normalde yakışıklı ama boş olan yüzü birden çirkinleşti. "Beni dinle, *kaltak*. Bana şimdi ödeme yapacaksın ve iyi bir ödeme yoksa kaçırıldığında başına gelenleri parkta yürüyüşe çıkmışsın gibi göstereceğim." Gözlerini tehditkâr bir şekilde kıсарak Lauren'a doğru ilerledi.

Yerinde durdu, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Yaşadığı onca şeyden sonra, eski asistanı gibi beyinsiz, kibirli bir piçin gözünü korkutmasına izin vermeye niyeti yoktu. "Deneyebilirsin," dedi ona ters ters bakarak. "Ama pişman olacağınızı garanti ederim."

"Kesinlikle yapacaksın."

Xairn aniden eski asistanının arkasında duruyordu. Gözleri siyah üzerine sabit bir kırmızıydı ve devasa vücudundaki her kas öfkeyle gerilmişti. Elleri Lorenzo'nun kafasından daha büyük yumruklar halindeydi ve onları kullanmaya hazır görünüyordu.

"Ne?" Lorenzo kimin konuştuğunu görmek için döndü. Yukarı baktı... ve yukarı... ve yukarı. "Bu da ne?" diye sordu, gözlerini Xairn'e dikerek.

"Sana zarar verdi mi?" Xairn onu görmezden gelerek Lauren'a baktı. "Çılgılık attığını duydum."

Lauren başını salladı. "Beni korkuttu ama iyiyim."

"Hey dostum, ben sadece onu biraz tehdit ettim," diye araya girdi Lorenzo. "Yani, zamanımı harcadım, paramı almalıyım, değil mi?"

"Bunu sen mi yaptın?" Xairn dağınıklığa bakarak başını salladı. "Şey, evet. Ama-"

"O zaman size seve seve ödeme yaparım. Hem hasar için Lauren'in iş yerine yaptıklarınız ve onu korkutup tehdit ettiğiniz için."

"Sinirlenmene gerek yok," diye itiraz etti Lorenzo. "Peki sen kimsin?"

"Ben Lauren'ınım." Xairn ona doğru bir adım attı.

Lorenzo, Lauren'in düşüncesine göre çok da akıllıca olmayan bir şekilde, tuttu. "Lauren'in neyi? Erkek arkadaşı mı? Ne?"

"Sadece Lauren'ın. Ben onunum, o da benim." Xairn küçük adama ters ters baktı. "Ve *şimdi* gidiyorsun."

Lorenzo yine de ipucunu anlamadı. "Dostum, gözlerinin nesi var senin?" diye sordu, hâlâ Xairn'e bakıyordu. "Yani, bu cidden berbat bir şey, anlıyor musun? Bunlar bir çeşit kontakt lens mi?"

Alçak, gürleyen bir ses odayı doldurdu ve Lauren bir an sonra bunun Xairn olduğunu fark etti - *hurlıyordu*. Lorenzo'ya doğru bir adım daha atarken kırmızı-siyah gözlerinde cinayet vardı.

Lauren'ın ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Çabucak bir şeyler yapmazsa, temizlemesi gereken un ve bira kutularından çok daha fazlası olacaktı. "Lorenzo, lütfen git buradan," diye yalvardı. "Hâlâ yapabiliyorken git."

Lorenzo, Xairn'in iri ve tehditkâr gövdesine bir kez daha baktı ve sonunda aklını başına topladı. "Peki, ben giderim," dedi ve Xairn'in etrafından dolanıp kapıya yöneldi. "Paramı sonra ödersin." Kapıdan çıkmaya başladı.

"***Dur,***" diye kükredi Xairn. Bu tek kelime havada titreşiyor gibiydi ve Lauren kollarının tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Lorenzo olduğu yerde dondu kaldı, bir sonraki adımı atmak için bir bacağına kaldırdı. Garip bir şekilde heykelcilik oynayan bir çocuğa benziyordu.

Xairn aynı garip sesle, "***Buraya gel,***" diye emretti.

Lorenzo sertçe döndü ve iri adamın önünde durdu. "Ne?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne halt istiyorsun?"

"Sen ve ben biraz konuşacağız." Xairn ona işaret etti. "Gel." Mutfaktan çıkarken yolu gösterdi ve Lorenzo onu takip etti, sanki iradesi dışında bir şey yapıyormuş gibi sert ve sarsak bir şekilde hareket ediyordu. Elinde olmayan bir şey. İkisi dükkândan çıkarken Lauren ön kapının ziline çınladığını duydu.

Başını salladı. Neler oluyordu? Lorenzo neden Xairn'in emirlerine bu şekilde itaat etmişti? Xairn onu bir şekilde zorlamış mıydı? Yoksa bu sadece bir tür maçoşluk muydu -başka bir erkeğe karşı koymak ve gururunu inciteceği için geri adım atmamak?

Sebepler ne olursa olsun, her türlü yüzleşme Lorenzo için iyiye işaret değildi. Xairn eski asistanını öldürecek kadar deli görünüyordu ya da en azından

onu sakatlamak. Bir zamanlar tertemiz olan mutfağındaki ve yemek hazırlama alanındaki dağınıklığa bakınca Lorenzo'nun biraz sakatlanmayı hak ettiğini düşündü.

Birdenbire her şey bir anda üzerine çökmüş gibiydi. İşe geri dönerek hayatını yeniden rayına oturtmaya, normale döndürmeye çalışıyordu. Ama artık hiçbir şey normal olmayacaktı. Tam olarak değil. İlk kez bir danışmanlık hizmeti alması gerekip gerekmediğini düşünmeye başladı. Çok şey yaşamıştı, belki de henüz bunları hazmedememişti. Belki de hiç hazmedemeyecekti.

Xairn'le işler daha iyi gidiyor olsaydı, Lorenzo'nun yaptığı şey onu bu kadar rahatsız etmeyebilirdi. Ama hiçbir şey işe yaramıyordu ve son zamanlarda onun burada kendisiyle birlikte olmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Belki de taktığı gümüş O-ring'i ona geri verip gitmesine izin verse daha mutlu olurdu. Birini seviyorsan bunu yapman gerekirdi - ona gitme özgürlüğü vermeliydin. Ama Tanrım, bunu, Xairn'in gitmesini düşünmek bile kalbinin yerinden söküldüğünü hissetmesine neden oluyordu.

"Tanrım, bu ne dağınıklık," diye fısıldadı ve darmadağın olmuş mutfaktan bahsetmiyordu. Bir elini yüzüne götürerek ağlamaya başladı, sanki bağırsaklarından çekiliyormuş gibi gelen hıçkırıklarla. *Lütfen*, diye düşündü. *Lütfen, sadece her şeyi yoluna koymak istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.*

"Lauren?"

Xairn'in derin sesi onu şaşırttı. Ağlamamak için elinden geleni yaptı ve arkasını dönmeden önce gözlerini hızlıca koluna sildi. "Merhaba," dedi gülümsemeye çalışarak. "Lorenzo nerede? Umarım bacaklarını kırıp onu çöplükte bırakmamışsındır." Sadece yarı şaka yapıyordu - Xairn'in eski asistanının peşinden gittiğinde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, Xairn'i kızdırırsa Lorenzo'nun başına gelebilecek en kötü şey bacaklarının kırılması değildi.

"Bir daha seni görmeye ya da seninle konuşmaya çalışmayacağına dair söz aldıktan sonra gitmesine izin verdim. Sana zarar vermediği için şanslı, yoksa onu öldürürdüm." Xairn kaşlarını çatı ve ona doğru geldi. "Yaralandın mı? Ağladığınızı duydum."

"Yaralı mı? Hayır, hayır ben iyiyim." Lauren burnunu çekti ve gülümsemeye çalıştı. "Sadece biraz sarsıldım, hepsi bu."

Başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim." Kollarını uzattı ve sonra çaresizce yanlarına bıraktı. "Ben... Seni rahatlatmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımdan emin değilim."

Lauren başını kaldırıp ona baktı. "Sarıl bana," diye fısıldadı sesi . "Eğer... eğer dayanabilirsen, yani. Ben sadece... şimdi kollarının beni sarmasına ihtiyacım var. Lütfen, Xairn."

"Elbette dayanabilirim," dedi kabaca. Öne doğru gelerek onu kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı. "Seni seviyorum Lauren," diye mırıldanarak başının üstünü öptü. "Bunu gerektiği gösteremediğim için özür dilerim. Her şeyi yanlış yapıyormuşum gibi hissediyorum ama lütfen seni gerçekten sevdiğimi bil."

"Ben de seni seviyorum." Kollarını ona dolayarak yüzünü onun geniş göğsüne gömdü ve teninin sıcak, baharatlı kokusunu içine çekti. Tanrım, her zaman o kadar güzel, o kadar mükemmel *kokuyordu* ki. Sanki yaydığı derin, erkeksi misk onun bir parçasıydı - sadece koklamak bile kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

Xairn ona uzun süre sarıldı ve o da yıllardır ilk kez ona yakın olmanın keyfini çıkardı. Yanaklarından birkaç damla gözyaşı daha süzüldü ama bunlar her şeyden çok yorgunluk gözyaşlarıydı. Bütün gece ilişkilerini analiz etmişti ve şimdi temizlemesi gereken büyük bir karmaşa vardı. Lauren iç çekti. *Şimdiki zaman gibisi yoktu.*

İsteksizce kendini onun kucağından ayırdı. "Teşekkürler ama sanırım şimdi işe koyulsam iyi olacak. Kek yapmayı düşünmeden önce temizlemem gereken bir sürü dağınıklık var."

Xairn onu bırakırken başını salladı. "Yardım edeceğim."

"zorunda değilsin," diye itiraz etti. "Burası benim dükkanım, yapabilirim."

"İstiyorum" Mutfağın etrafına bakındı. "Ayrıca, bu benim ilk temizliğim olmayacak. Çocukken *Urlich* kulübelerinde yardım etmişim - elli eğitimsiz hayvanın bir gecede yaratabileceği pisliği görmelisiniz. Hiç hoş değil, sizi temin ederim."

Lauren küçük bir kahkaha attı. "Tamam, bu her şeyi bir perspektife oturtuyor." Tezgâhın üzerindeki kutuda sakladığı endüstriyel boyuttaki çöp torbalarına uzandı ve bir tanesini Xairn için bir tanesini de kendisi için yırttı. "Ben, uh,

Bir sorum var," dedi ve çantayı sallarken göz ucuyla ona baktı.

"Evet?" Kendi çantasıyla onun hareketlerini taklit etti, açıklığı buldu ve un kaplı çöpleri çantaya doldurmaya başladı.

"Bir dakika önce bana oldukça yakın duruyordun." Lauren konuşurken kendi çantasını doldurmaya odaklandı, aklından geçenleri sorarken neredeyse ona bakmaya korkuyordu.

"Evet, ve?"

"Şey..." Boğazını temizledi. "Geçmişte biz yakınlaştıktan sonra özür dilemek zorunda kalıyordun." Ona hızlı bir bakış atma riskini göze aldı. "Ama bu sefer değilsin. Neden?"

"Seni tutmanın beni neden tahrik etmediğini mi

soruyorsun?" "Ah, evet. Sanırım." Lauren ona merakla baktı.

Xairn kaşlarını çattı, çöp torbası bir elinde açık duruyordu. "Nasıl tahrik olabilirim? Acı çekiyordun, ağlıyordun. İçgüdülerim seni korumak ve rahatlatmaktı, seni becermek değil."

"Oh Xairn..." Lauren ne söyleyeceğinden emin olamayarak başını salladı. "Tatlım, kulağa garip geldiğini biliyorum ama bu bana söylediğin en tatlı şeylerden biri. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ciddiyetle başını salladı ve sonra eğilip bir başka boş bira kutusu aldı.

"Acaba benden aldığınız insan DNA'sı bu davada işe yarıyor mu?" Lauren dikkatlice söyledi. "Yani, bana insanların hakkında anlattıklarınıza bakılırsa..."

"Evet." Xairn'in sesi düşünceli geliyordu. "Normal bir Bela senin acından tahrik olurdu. Acını hafifletmek istemek yerine, onu arttırmaya çalışırdı. Elbette duygusal acı ile cinsel acı aynı şey değildir."

"Cinsel acı mı?" Lauren'ın içinden bir ürperti geçti. Kısmen korku, kısmen de... başka bir şey. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu, bir dişinin bir Scourge erkeği tarafından sahiplenildiğinde aldığı eğitimin bir parçasıdır." Xairn birden temizlikle çok meşgul göründü ve

ona bakmazdı. "Ona itaatkâr olması, eşine her ne pahasına olursa olsun itaat edilmesi gereken bir efendi gibi davranması öğretilir."

"Ya yapmazsa?" Lauren'ın kalbi hızla çarpıyordu ama nedenini bilmiyordu.

"Cezalandırılacak," dedi Xairn alçak bir sesle. "Ceza birçok şekilde olabilir. Efendisi meme uçlarını ve amını delen halkalara ağırlıklar takabilir, böylece yaptığı her hareket itaatsizliğini hatırlatır. Ya da onu duvara zincirleyip kırbaçlayabilir. Ağır vakalarda binlerce iç çekme işkencesi uygulayabilir."

"Ne?" Lauren kendi sesindeki titremeyi duydu ama durduramıyor gibiydi. "O da ne?"

"Onu dizlerinin üzerine yatırıyor ve kalçalarını açmasını emrediyor." Xairn'in sesi sertti ve konuşurken hâlâ ona bakmıyordu. "Onu tokatlıyor - zaten çıplak olduğu için kışına ve amına tam erişimi var tabii ki."

"Elbette," diye mırıldandı Lauren, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Sonra... sonra ne olacak?"

"Ona dokunuyor. Ona zevk veriyor. Kucağında inleyip kıvrana kadar parmaklarıyla amının içini keşfediyor." Xairn boğazını temizledi. "Sonra onu tekrar tokatlıyor. Bazen saatlerce acı ve zevk arasında gidip geliyor, kadının boşalmasına asla izin vermiyor. Ta ki..."

"Neye kadar?" Lauren'ın nefesi kesiliyordu ve nedense bacaklarının arasında ıslak, sıcak ve şişmiş bir his vardı. Tanrım, Xairn'in anlattıkları onu gerçekten de tahrik ediyor muydu? *Ama ben bu tür şeylerle ilgilenmiyorum*, dedi kendi kendine. Görünüşe göre öyleydi. Ya da vücudu öyleydi ve biri beynine not göndermeyi unutmuştu çünkü söyledikleri onu *kesinlikle* tahrik ediyordu. "Neye kadar?" diye tekrar sordu ve Xairn'in orada öylece sessiz durduğunu fark etti.

Başını iki yana salladı. "Böyle şeyler hakkında konuşmamalıyız."

"Neden olmasın? Beni böyle asılı bırakamazsın," diye itiraz etti Lauren. "Bana ona bir sonraki adımda ne yapacağını söyle? Binlerce iç çekişin işkencesi nasıl sona eriyor?"

"Ona 'Usta' dediğinde ve sikinin amının derinliklerine girmesi için yalvardığında sona eriyor." Xairn ona baktı, gözleri parlıyordu. "Onu siktiğinde biter

ve onu dölleriyle doldurur."

"Tanrım." Lauren çarpıntısını durdurmak için elini kalbine götürdü. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Konuşmak zorunda değilsin." Çöp torbasını doldurmayı bitirdi ve vahşice düğümleyerek kapattı. "Yüzün her şeyi anlatıyor." Torbayı yere bıraktı. "Ben bir süpürge getireceğim."

"Xairn, bekle," dedi ama Xairn çoktan odadan çıkmıştı, geniş omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Lauren kendini oldukça gergin hissediyordu. Halkı tarafından uygulanan cinsel cezaları anlatması onu neden bu kadar tahrik etmişti? Üniversitedeki erkek arkadaşının ilgilendiği şeylerle aynı çizgideydi ama o zaman sadece aptalca gelmişti. Xairn'de ise bir şekilde ilkel görünüyordu. Vahşi. Yoğun. Lauren neredeyse kendini Xairn'in dizlerinin üzerinde, külotu ayak bileklerine kadar inmiş bir halde, Xairn'in o koca elleriyle onu sırayla okşarken ve şaplak atarken görebiliyordu... *Kes şunu*, dedi kendi kendine sertçe. *İşler onun için yeterince zor zaten. Belli ki halkının yaptıklarından utanıyor. Bunu bana anlatmasını istememeliydim.*

Sonra tekrar, belki de gerçekten yapmaları gereken şey bu konuda konuşmaktı -hepsi hakkında. Belki de her şeyi konuşarak halledebilirlerse-

Xairn elinde bir süpürge ve faraşla odaya geri dönerek onun düşünce zincirini yarıda kesti. "Zaman kazanmak için önce yüzeyleri silmelisin," dedi paslanmaz çelik tezgâhtaki un lekelerine başını sallayarak.

"Um, evet. Tabii." Lauren harekete geçti. Belli ki şimdi konuşmanın sırası değildi. Ama yine de onun dizinin üzerindeki görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

* * * * *

Yemek hazırlama alanını temizlemeyi bitirdiklerinde Xairn kendine lanet okudu. Neden Lauren'a binlerce iç çekişin işkencesinden bahsetmişti ki? Açıklamalarının onu ne kadar rahatsız ettiği yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Nefes alış veriş düzenisizdi ve o konuşurken gözleri geniş ve kararsızdı. *Bu onu korkutuyor ve iğrendiriyor*, diye düşündü, zihinsel olarak kendini tekmeleyerek

Tekrar. *Tabii ki öyle. Olmalı da. Bir dişiyi bu şekilde boyun eğmeye zorlamak, onu cezalandırmak, bu yanlış. Zalimce.* Ve her ne kadar Scourge'un dişilerine yaptığı bazı şeyler kadar acımasız olmasa da, binlerce iç çekişin cezası başka şeylere yol açabilirdi. Daha kötü şeyler. Kontrol edemediği şeylere.

"Hey, yemek molası."

Lauren'ın sesi onun kendini suçlama dizisini böldü ve Xairn başını kaldırıp onu izlediğini gördü. "Pekâlâ." Süpürgeyi yere bıraktı ve doğruldu. "Burada yiyecek bir şey var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Bundan şüpheliyim, tabii Lorenzo ve keş arkadaşları buzdolabında eski pizza bırakmadıysa. Öğle yemeği için dışarı çıkalım - Circle'ın etrafında tonlarca küçük kafe var. Sen ne istersin?"

Xairn omuz silkti. "Önemli değil."

Lauren bıkkınlık içinde gözlerini devirdi. "Deniyorum, deniyorum ama *ne* yediğine hiç dikkat etmiyor gibisin."

"Neden yapayım ki?" Dükkândan çıkıp gün ışığına doğru yürürlerken kaşlarını çatı. "Yemek yakıttır, başka bir şey değil. Beni beslediği sürece tadı ya da görünüşü neden umurunda olsun ki?"

"Çünkü." Lauren kapıyı kilitledi ve dalgınca bluzundaki unu fırçaladı. "Öylesine, tamam mı? Bak, birkaç kapı ötede açık havada oturma yeri olan bir İtalyan restoranı var. Hadi oraya gidelim."

"Nasıl istersen." Yedikleri konusunda bir tercihi olmamasının onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu ama daha önce hiç böyle bir lüksü olmamıştı. Hayatı boyunca, Baba Gemisi'nde büyürken, ne olduğu bir yana, *yeterince* yemek yerse şanslı sayılırdı. Ne kadar iğrenç ya da yavan olursa olsun, önüne ne konursa onu yemişti. Şimdi, ona tanıttığı yiyeceklerin çoğu lezzetli olsa da, onları sevmesine izin vermek zordu - geçmiş onu engelliyordu. Xairn kendi kendine bir ömür boyu edindiği alışkanlıkları birkaç haftada değiştirmenin imkânsız olduğunu söylüyordu, *belki de hiç*, beyninin karanlık bir kısmı fısıldadı ve sadece yemek zevki hakkında düşünmediğini biliyordu.

Kafenin dışındaki kaldırımda bir masaya oturduklarında, uzun kahverengi saçlı bir insan dişi onlara hizmet etmek için yanlarına geldi. Lauren onu tanıyor gibiydi çünkü birkaç dakika sohbet ettikten sonra

Lauren diþiye sipariþlerini verdi. Garson tam ayrılırken, kirli siyah kürklü sıska bir köpek masalarına doğru koşarak geldi.

"Oh, üzgünüm!" Garson kız köpeği uzaklaştırmaya çalıştı. "Son iki haftadır buralarda dolaşp yemek artıkları için yalvarıyor. Onu uzak tutmaya çalışıyoruz ama gerçekten çok ısrarcı ve hiçbirimizin onu barınağa götürecektir cesareti yok."

"Tabii ki onu barınağa götürmemelisin," diye haykırdı Lauren. "Al kızım." Garsonun getirdiği sepetten bir parça ekmek aldı ve hevesle alan köpeğe uzattı. "Zavallı şey, açlıktan ölüyor gibi görünüyor."

"Ona elimizden geldiğince çok veriyoruz ama hep aç." Garson iç çekti. "Buralarda bir yerde yavruları olduğunu düşünüyoruz ama hiçbirimiz onları bulamıyoruz. İşte kız. İşte Lola. Ona bu ismi verdik," diye açıkladı biraz mahcup bir şekilde.

"İyi bir eve ihtiyacı var," dedi Lauren. "Ama yavruları bulamazsanız onu bir yere götürmek zalimlik olur."

"Haklısın." Garson kız köpeğe sevgiyle gülümsedi. "Muhtemelen bu gece onları tekrar ararız." Başını iki yana salladı. "O zaman gidip siparişinizi vereyim ve size yeni bir sepet ekmek getireyim."

"Teşekkürler." Lauren giderken ona gülümsedi. "Al Lola," dedi ve köpeğe bir parça daha ekmek uzattı. Diş köpek bu kez ekmeği aldı ama yemedi. Bunun yerine, iki dükkânın arasındaki arka sokağa doğru fırladı ve gözden kayboldu. "Aww, bahse girerim bunu bebeklerine götürüyordur." Xairn'e baktı ve kaşlarını çatı. "Hey, çok mu sessizsin? İyi misin?"

"İyiyim. Ben... iyiyim." Başını salladı, onu boğmakla tehdit eden anıları uzaklaştırmaya çalıştı. *Sanja'nın yavruykenki hali, çok oyuncu ve memnun etmeye hevesli. Kocaman kahverengi gözleri, yumuşak kürkü, ne zaman üzgün olduğumu her zaman anlaması. Ve son emri vermek zorunda kaldığımda gözlerindeki bakış. Onu öldürmek zorunda kaldığımda.*

Tanrım, şu anda bunu düşünmesine hiç gerek yoktu. Lauren'a evcil hayvanından ya da babası tarafından onu öldürmeye nasıl zorlandığından bahsetmemişti. Aslında ona geçmiş hakkında neredeyse hiçbir şey söylememişti ama kız kendi kendine pek çok şey çıkarmış gibi görünüyordu. *Bilmesi gerekmiyordu, adam*

su bardağına bakarak düşündü. *Yaşadığım şeyleri duymaya ihtiyacı yok. Yaptığım şeyleri. Benim üzücü, çarpık hayatımın ayrıntılarını bilmeden insanlarımı bilmesi yeterince kötü.*

"İyi görünmüyorsun." Lauren'ın sesi kuşkuluydu.

"Yine de öyleyim." Xairn doğrulmak ve üzerine çöken kara havayı dağıtmak için çaba sarf etti. Hatta yemek geldiğinde yemek hakkında olumlu yorumlar bile yaptı. Onun onayı ve keyfi Lauren'ı memnun etmiş görünüyordu.

"Senden bir gurme yapacağım." Ona sıırıttı. "Aslında, dükkânıma dönerken mağazaya uğrayalım. Sadece senin için bir parti kek yapmak için gerekli malzemeleri alayım."

Xairn ona gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla bana özel şekerlemenizden biraz söz vermişsiniz."

"Doğru, yaptım. Ve denemek için can attığım yeni bir tarifim var. Ortasında çilek reçeli olan çikolatalı vanilya fasulyesi - bir tür Napoliten şey. Kekler pişerken reçel kısmının dibe çökmesini engelleyebilirsem çok lezzetli olacak."

Her zaman olduğu gibi, seçtiği meslekten bahsederken Lauren'ın gözleri parladı ve gülümsemeye başladı. Bu Xairn'e, hâlâ Babalık'ta bir mahkûmken ona minyatür keklerden ilk kez bahsedip tatlarını tarif ettiğinde nasıl görüldüğünü hatırlattı. Sesindeki tutku ve sıcak kehribar gözlerindeki ışık onu bir mıknatıs gibi kendine çekmişti. Onu ilk kez o zaman sevmeye başladığını düşünüyordu, her ne kadar o zaman bunu anlamamış olsa da. Onu aşk kavramıyla ilk kez tanıştıran Lauren'dı - hala ustalaşmaktan uzak olduğundan korktuğu bir kavram.

Tanrım, ona ne kadar değer veriyorum, diye düşündü, denemek istediği tarif hakkında konuşurken dikkatle dinliyordu. *Keşke onu incitmeden ona ne kadar çok olduğunu gösterebilseydim! Keşke...*

Ama bunun bir yolu yoktu. Hissettiği her şeyi ifade etmenin ve karanlık dürtülerini kontrol altında tutmanın bir yolu yoktu. Xairn iç çekerek bu düşüncüyü bir kenara itti ve Lauren'a karşı giderek artan arzusu yerine onun söylediklerine konsantre olmaya çalıştı. Ama zordu, Tanrılar, onu bu kadar çok isterken çok zordu. Uzun süre sarıldıkları Lauren'ın kendisine bastırıldığını hâlâ hissedebiliyordu.

dükkânında paylaştı. Sıcak, kıvrımlı vücudu, pürüzsüz kahverengi teni, tatlı kadınsı kokusu - onunla ilgili her şey çekiciydi. Almaya doyamadığı bir uyuşturucu gibiydi.

Onu her gün daha çok istiyorum, diye düşündü. Onu almamak, kendime bağlamamak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Tanrım, onu incitmeden, hayatını mahvetmeden ve güzel gözlerindeki ışığı sonsuza dek söndürmeden hemen gitmeliyim.

Ama gidemedi. Gitmesi gerektiğini ne kadar bilse de yapamıyordu. *Yapamadı işte.*

Yirmi Altıncı Bölüm

Lauren çilek püresini büyük bir kase ev yapımı tereyağlı kremaya karıştırırken kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldandı. Sweet Spot'a geri dönmüşlerdi ve kekler fırında, havayı çikolata ve vanilyanın sıcak, lezzetli kokularıyla dolduruyordu. Kokular onu başka hiçbir şeyin yatıştıramayacağı kadar yatıştırdı ve haftalardır ilk kez kendini huzurlu hissetti.

Yemek pişirmek Lauren'e her zaman kendini yeniden kendisi gibi hissettirirdi. Son zamanlarda yaşadığı tüm stres göz önüne alındığında, neden şimdiye kadar bir şey yapmadığını anlamıyordu. Xairn'le olan ilişkisine odaklandığı için neredeyse her şeyi bir kenara bırakmış ve yeni tarifler denemek için çok az zaman bulabilmişti. Şimdi kendine bunun bir hata olduğunu itiraf ediyordu. Bazı şeyler zorlanamazdı. Sabırlı olması, duyguların aralarında doğal bir şekilde akmasına izin vermesi gerekiyordu. Belki biraz rahatlarsa her şey yerli yerine oturacaktı. Doğası gereği her zaman iyimser olmuştu; doğal neşesinin geri geldiğini hissetmek güzeldi.

Xairn, "Çok lezzetli görünüyor," diye mırıldanarak onun düşünce akışını böldü. Tezgâhlardan birine yaslanmış, kadının mutfağın ortasındaki adada çalışmasını izliyordu. Derin sesi alçak bir mırıltıya dönüşmüştü ve onu izlerken gözleri ateş saçıyordu. "Sadece taze malzemeler mi kullanıyorsun?"

Lauren, adamın kendisine bakışları karşısında kalbinin küt küt attığını hissetti. Aşağı baktığında, pamuklu Henley bluzunun üst iki düğmesinin açıldığını ve göğüs dekoltesinin bol miktarda görüldüğünü fark etti. Farkında olmadan bir gösteri yapıyor olmalıydı. Bluzunu iliklemeye başladı... ve durdu.

"Her gün taze. Bu benim sloganım." Gülümsedi ve parmağını yapışkan tatlı, yakut kırmızısı püreye daldırdı. "Taze organik çilekler ve saf şeker kamışı, hepsi bu. Biraz denemek ister misin?"

Ona doğru bir adım attı ve sonra geri çekildi. "Ben... yapmamalıyım."

"Elbette, yapmalısın." Lauren'ın kalbi çarpmaya başladı. *Bırak aksın*, diye hatırlattı kendine. *İçgüdülerinle hareket et*. Ona doğru bir adım atarak, hâlâ yapışkan püre damlayan parmağını dudaklarının önünde tuttu. "Ahh de bebeğim," diye mırıldandı.

Xairn tereddütle dudaklarını araladı ve ardından parmağının ucu sıcak, ıslak ağzının içine girdi. Kendi gözleriyle Lauren'ın gözlerini tutarak parmağındaki tatlı karışımı emdi, diliyle yavaşça ve iyice temizledi. Bu Lauren'a, onun için kendine dokunduktan sonra parmaklarındaki am balını yalayışını hatırlattı. Bunu hatırlamak bile bacaklarının arasını sıcak ve ıslak hissetmesine, tüm vücudunun titremesine neden oldu. Tanrım, onu istiyordu, daha fazlasını istiyordu...

Ama sonra birden Xairn onu serbest bıraktı ve her şey bitti. "Lezzetli," dedi kalın bir sesle, gözleri şehvetle yarı kapalı. "Ama... muhtemelen daha fazla almamalıyım."

"Oh, evet yapmalısın!" Lauren'ın kalbi hızla çarpıyordu ama bunu şimdi bitirmek niyetinde değildi. Sonunda bir yere varmışlardı ve durmak istemiyordu. Tekrar çilek püresine uzanarak alt dudağını onunla boyadı ve Xairn'e işaret etti. "Buraya gel."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve sonra onu kolunun üzerine eğerek nefessiz bırakan bir açlıkla ağzını tahrip etti. Alt dudağını hevesle emdi, ağzına girmeyi talep etmeden önce tüm çilek izlerini yalayarak uzaklaştırdı.

Lauren hemen onun için açıldı, Xairn dilini kendi diliyle okşarken yumuşak bir şekilde inledi. Tanrım, tadı inanılmazdı! Sadece çilekli değildi -Ağzında adını koyamadığı sıcak, egzotik bir baharatın tadı vardı. Sarhoş edici ve aynı zamanda hemen bağımlılık yapan bir şey. Gömleğini kavradı, onu yırtıp atmaya diledi. Parmaklarının altında onun tenini hissetmek, onunla çıplak olmak istiyordu... Ama sonra, aniden, Xairn öpüşmeyi bitiriyor, onu nazikçe ama sertçe itiyordu.

"Özür dilerim, Lauren." Kafasını temizlemek istercesine salladı. "Ben... bunu yapmamalıydım. Şimdi gideceğim."

"Hayır!" diye bağırdı ama adam çoktan arkasını dönmüştü. "Bekle," diye yalvardı Lauren ona. Bir an durakladı ve başını çevirerek onu gördü.

"Ne?"

"Bu." Derin bir nefes alarak bluzunun düğmelerini açtı ve önden kancalı sütyeninin çitçitına uzandı.

"Lauren..." Xairn'in derin sesi gergin geliyordu ama kadın onu duymazdan geldi.

"İşte." Pembe dantelli kapları açarak göğüslerini ona gösterdi. Sonra arkasına uzanarak yapışkan-tatlı püre dolu kâseye daldı. Soğuk sıvı sıcak tenine değdiğinde nefesini tutarak dar bir meme ucunun üzerine bolca sürdü. Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Sanırım bu şekilde tadını daha da iyi bulacaksın," dedi. "Geri gel ve bir kez daha tadına bak."

"Lauren," diye tekrar fısıldadı ve sesinde kasıtlı olarak görmezden geldiği bir uyarı vardı.

"Her şey yolunda bebeğim," diye onu temin etti ve diğer meme ucunu da soğuk, yapışkan püreyle boyadı. "Bunu daha önce de yapmıştın, hatırladın mı?"

"Sanki unutabilirmişim gibi," diye homurdandı. Ve sonra onun üzerine atıldı, onu kollarının arasına aldı ve sağ meme ucunu derinlemesine ağzına aldı.

Adam onun üzerinde çalışırken Lauren nefessiz bir inilti çıkardı, alıştırma ve emme, dudaklarının arasına bir seferde olabildiğince çok göğsünü aldı. Ölüyordu, patlıyordu, şehvet içinde boğuluyordu, uzun zamandır aralarında büyüyen ihtiyaçtan bunalmıştı.

Xairn diğer meme ucuna geçti ve parmaklarını onun kalın siyah saçlarına gömdü ve onu teşvik etti, göğüslerini yukarı ve dışarı itti, kendini ona sundu, verdiği her şeyi ve daha fazlasını istediğini bilmesini sağladı. Ona ilk kez cinsel olarak dokunduğunda bu şekilde hareket etmesini istemediğini hayal meyal hatırlıyordu ama artık umursamıyordu. Adam göğüslerini böylesine şiddetle emerken ve yalarken bir heykel gibi hareketsiz kalamazdı. Sonunda ona umutsuzca istediği şeyi verirken inlemekten ve ona doğru bastırmaktan kendini alamadı. Yapamadı-

"Hayır!" Xairn geri çekildi ve boğuk soluğuyla onun düşünce zincirini kırdı. "Yapamam." Neredeyse nefes nefese kalmıştı, iri elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Bunu yapamam. Daha fazlasına, başka şeylere yol açacak."

"Ben de öyle umuyorum." Lauren şehvet, aşk ve hayal kırıklığının bir karışımıyla doluydu. Meme uçları onun lezzetli, vahşi emişiyle zonkluyor, şişiyor ve hassaslaşıyordu ve amı o kadar sıcaktı ki belden aşağısı gibi hissediyordu. Tanrım, ona ihtiyacı vardı! Ve onun kaçmasına izin verecek değildi. Xairn'in saçlarını çekiştirerek onu tekrar kendine yaklaştırmaya çalıştı. "Hadi bebeğim, her şey yoluna girecek," diye yalvardı.

Ama Xairn başını salladı ve geri çekilmeye başladı. "İşler çok ileri gitmeden durmalıyız. Seni incitmeden önce."

"Bana zarar vermeyeceksin," diye ısrar etti Lauren. "Aslında," diye ekledi ani bir ilham patlamasıyla, "bana yardım edebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"Yani burada *ölüyorum* Xairn. Gerçek anlamda değil," diye ekledi aceleyle Xairn'in gözleri endişeyle açıldığında. "Ama cinsel olarak beni *öldürüyorsun*. Sadece bak..." Dudağını ısırarak kot pantolonunun düğmelerini açtı ve kalçalarından aşağıya doğru itti. Teşhirci olmak doğasına aykırıydı ama bu durumda, onu burada yanında tutmak istiyorsa başka seçeneği olduğunu düşünmüyordu. "Bak beni ne kadar ateşli ve ıslak yapıyorsun." Amcığının balıyla neredeyse sıırıslıklam olmuş pembe ipek külotunu işaret etti. İhtiyaç ve arzuyla şişmiş olan am dudaklarının hatları ince kumaşın üzerinden açıkça görülüyordu.

"Lauren..." Xairn'in sesi sertti ve gözleri titremeye başlamıştı, okyanus mavisinden siyaha çalan kırmızıya dönüşmüştü ama en azından hâlâ buradaydı, şimdilik.

"Sadece bak." Kalbi hızla çarpan Lauren başparmaklarını külotunun bel bandına soktu ve aşağı doğru iterek amını tamamen ortaya çıkardı. Tanrım, ona bu şekilde yaklaştığı için kendini bir tür porno yıldızı gibi hissediyordu ama eğer onu yanında tutmak için gereken buysa, bunu yapmaya, *her şeyi* yapmaya .

"Bakıyorum." Xairn'in siyah üzerine kırmızı gözleri aklıkla vücudunun üzerinde gezindi. "Ama bakmamalıyım. Ve sana nasıl yardım edebileceğimi de bilmiyorum."

"Benimle kalabilirsin. Dokun bana," diye yalvaran bir bakış attı Lauren. "I sana *ihtiyacım* var Xairn."

Dudaklarından alçak bir inilti koptu. "Lauren, lütfen, bana ne yaptığını anlamıyorsun. Ne tür olayları harekete geçirebileceğini..."

"Oh, evet istiyorum - sonunda bana dokunmanı sağlayabilirim!" Püre kâsesine bir kez daha uzanarak yapışkan ve tatlı karışımından bir parmağını damlattı. Sonra eli titreyerek amının dudaklarını ayırdı ve cinsel organının içini okşayarak iç kıvrımlarını çilek püresiyle kapladı. "Bu pisliği sen yaptın," dedi parmağını ağzına sokup çileğin geri kalanını emerek. "Gel de temizle."

"Lauren, bunu yapma!" Uyarısı sesinden anlaşılıyordu ama çoktan önünde yere diz çökmüş, kot pantolonunu ve külotunun kalan kısmını da çıkarmıştı.

"Sana ikimizin de istediği şeyi vermekten başka bir şey yapmıyorum," dedi ona nefes nefese. "İkimizin *de ihtiyacı olan şeyi.*"

"İhtiyacım olan şey, işler çok ileri gitmeden uzaklaşmak." Adam onun önünde dizlerinin üzerinde donmuş gibiydi, iri elleri kadının kalçalarını kavıyordu. Onu elde etme dürtüsüyle savaştığı, kendine ve doğal içgüdülerine karşı mücadele ettiği açıktı.

Lauren bir an için durakladı. Bunu gerçekten yapmalı mıydı? Onu gerçekten bu kadar zorlamalı mıydı? Ama kendi kendine kesin bir dille onun Scourge yanından korkmayı bıraktığını söyledi. O bu kadar insan gibi görünürken ne kadar kötü olabilirdi ki? Daha önce onu teselli ederken olduğu gibi ona çok tatlı bir şekilde sarıldığında? *Akışına bırak*, diye kendine tekrar hatırlattı. *Olmasına izin ver. Hayır, olmasını sağla.*

Yavaşça kalçalarını ayırdı ve ona hâlâ yapışkan püreyle kaplı sıcak, iç amcığına iyice bakmasını sağladı. "Hadi bebeğim, temizle beni," diye mırıldandı.

Adamın cevabı alçak sesle, sözsüz bir şehvet homurtusuydu ve ardından Lauren'in kalçalarını ayırarak ona ulaşmak için iyice araladı. Lauren inledi ve ellerini adamın saçlarına gömdü, çünkü adam dilinin bir hareketiyle şişmiş am dudaklarını ayırdı, çilekli kaplamayı temizledi ve sonra daha derine yaladı, sanki tatlılığı geçip kendi sıcak kadınsı lezzetine ulaşmaya çalışıyordu.

Xairn'in geniş omuzları onu iyice ayırdı ama hâlâ onun için yeterince açık olmadığı belliydi. Aşağı uzanarak bacaklarından birini yakaladı ve omzunun üzerinden geçirdi, onu iyice tatmak, ona tamamen sahip olmak için onu daha da açtı.

Adam ona doğru bastırdıkça Lauren'in nefesi kesiliyor, bir an diliyle hassas klitorisine vuruyor, bir an sonra da onu daracık deliğine sokuyordu. Yaslandığı çelik mutfak adası çıplak kıkına soğuk geliyordu ama umurunda değildi, adamın ona yaptıklarından başka hiçbir şey umurunda değildi.

Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde, bu yoğunlukta ve bu ihtiyaç düzeyinde oral seks yapmamıştı. Sanki Xairn susuzluktan ölüyordu ve o

yüz mil boyunca tek su kaynağıydı. Dilini kızın hassas klitorisinin üzerinde gezdirerek ve ona tam da ihtiyacı olan şeyi vererek kıza sertçe dokunuyor ve onu emiyordu. Aslında, onun tadına bakma şekli, hassas kıvrımlarını okşarken gösterdiği tek düşünceli vahşet neredeyse korkutucuydu. Ama kadın tedirginlik duygusunu bir kenara itti ve adamın saçlarını daha sıkı kavradı, kalçalarını adamın ritmine uydurarak kendini tamamen onun sessiz taleplerine bıraktı.

"Evet! Tanrım, evet, Xairn. *Evet,*" diye bağırdığını duydu. Çok yakındı... çok yakındı. "Tanrım, lütfen, daha fazla! *Daha fazla.*"

"Sana daha fazlasını vereceğim." Sesi alçak, tehditkâr bir hırıltıydı. Birdenbire ters çevrildi ve yere yatırıldı, çıplak göğüsleri mutfak adasının sert tepesine bastırıldı.

Şaşkınlıkla nefesini tuttu ve ne olup bittiğinden emin olamadan soğuk çeliği tırmaladı. Ev yapımı tereyağlı krema kasesi adadan fırlayarak fayans zemine düştü.

Başını kaldırıp ona bakmaya çalıştığında Xairn, "Yere yat," diye hırladı. Büyük, zalim bir el aniden boynunun arkasını sıkıştırarak hareket etmesini imkânsız hale getirdi.

"Xairn," diye fısıldadı korkuyla ama Xairn onun gitmesine izin vermedi.

"Anlamıyorsun." Şimdi onun üzerindeydi, bir şilte kadar ağırdı, büyük, kaslı vücudu onunkini kaplıyor ve onu acı verici bir şekilde paslanmaz çeliğe bastırıyordu. "İstediğim şeyin, *ihtiyacım* olan şeyin senin aşkın olduğunu düşünüyorsun. Bağlılığın ve şefkatin. Ama bu yeterli değil. Bir Scourge için değil."

"Ne... neye ihtiyacın var o zaman?" Lauren kendi sesindeki korkuyu duyabiliyordu ve onu kontrol etmeye çalıştı ama yapamadı - tam olarak değil. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki, inanılmaz derecede erotik bir andan ışıltı hızıyla kâbustan fırlamış bir sahneye .

"Teslimiyetin," diye homurdandı Xairn onun kulağında. "Tam ve koşulsuz teslimiyetin. Bacaklarını benim için aç-şimdi."

Kız uymakta yavaş davranınca, adam ayak bileklerini tekmeleyerek ayırdı, kalçalarını açmaya zorladı ve amını ortaya çıkardı.

"Xairn, lütfen!" Lauren çırpındı ama bu sanki taşa karşı çırpınmak gibiydi; kalkmasına izin vermedi, bir santim bile kıpırdamasına izin vermedi.

"Çok güzel." Sıcak ve ağır bir elini kızın omurgasındaki olukta gezdirdi ve sonra kalçalarını avuçladı. Aniden ona acı bir tokat attı.

Lauren nefesini tuttu ve onun eline karşı direndi. "Xairn!"

"Çok güzel," diye tekrarladı. "Şimdi bacaklarını daha geniş aç ve sırtını eğ. O küçük tatlı amcığın iyice bakmama izin ver. Daha fazla ceza istemiyorsan şimdi yap."

Panik içinde birikmeye başlamıştı ama şimdi her nasılsa farklı bir duygu tarafından ele geçirilmişti. Lauren nedenini bilmiyordu ama o alçak, mırıltılı ses ve adamın ona dokunuşundaki sıcak, sahiplenici tavır Lauren'in içinde garip bir şeyler yapıyordu. Sanki onun sahibiydi -sanki ona her şeyi yapabilirdi ve onu durdurmak için çaresizdi. Bir an önce korkmuştu. Şimdi... şimdi bilmiyordu. Tek bildiği meme uçlarının yeniden sertleştiği ve amının ıslak, sıcak ve açık hissettiği idi. Adam onu tutuyor, ona dokunuyor, ona *sahip* oluyordu. Peki bu ona neden bu kadar tuhaf hissettiriyordu? Çok mu sıcak? Yavaşça emredilene yaptı, sırtını kamburlaştırdı ve bacaklarını açarak kendini onun incelemesi için daha da geniş açtı.

"İyi, çok iyi." Sesi alçak bir onay hırıltısıydı. "Tanrım, arkadan çok ateşli görünüyorsun. O küçük tatlı amcığının benim için bu şekilde açılmasına bayılıyorum."

"Xairn," diye fısıldadı koca eli açık amını avuçlamak için aşağı inerken. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Benim olanı almak." Adam arkasındaydı, yine onun üstündeydi, nefesi kulağında sıcaktı. Aniden iki kalın parmak kıvrımlarını deldi. Adam derinlemesine içine girip kaygan kanalını doldururken Lauren irkilmiş bir çığlık attı. "Seni *becereceğim* Lauren," diye homurdandı, kabaca içine pompaladı, onu inletti ve istilacı parmaklarına karşı çaresizce kıvrandırdı. "Seni tam burada sikimle dolduracağım ve seni uzun ve sert bir şekilde becereceğim. İstedğin bu değil mi? *İhtiyacın olan bu değil mi?*"

"Evet ama lütfen... Ben... Ben..." Ne söyleyeceğini bilmiyordu. İçini dolduran çelişkili duyguları nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Bir yandan hem korkuyor hem de öfkeleniyordu - bunu ona yapmaya nasıl cüret edebilirdi? Ona bu şekilde davranmaya? Ama başka bir yanı, yeni uyanmış bir yanı, onun iri bedeninin altında çaresiz olma duygusuyla derinden ve inkâr edilemez bir şekilde tahrik olmuştu. "Xairn," diye soludu, onun kalın parmaklarına karşı kıvranarak. "Lütfen, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Konusmak zorunda değilsin." Alçak bir mırıltı duydu ve adamın fermuarının inmekte olduğunu anladı. Sonra sıcak, sert ve tehditkâr derecede büyük bir şey iç kıvrımlarını okşuyordu. Lauren, adamın sikinin küt ucunun hassas klitorisinin üzerinden kaydığını hissettiğinde haykırdı.

"Bekle!" diye soluk soluğa bağırdı ama Xairn çoktan onun girişini bulmuş ve içine bastırmaya başlamıştı.

"Ateşli küçük amcığını sikmek için yeterince bekledim," diye homurdandı, daha derine bastırarak. "Daha fazla beklemeyeceğim. Kıpırdama."

Lauren onun altında kıvranıyor, adamın sikinin geniş başının kanalını yararak onu sonuna kadar gerdiğini hissettikçe nefessiz bir şekilde inliyordu. Tanrım, bunu gerçekten yapacaktı, gerçekten onu tutacak ve istese de istemese de onu becerecekti! Vücudu onun sert muamelesine karşılık veriyordu ama durmasını istediğinde durmaması ya da duraksamaması karşısında şok olmuş ve dehşete düşmüş hissetmekten kendini alamıyordu. Onun nesi vardı? Sevmeye başladığı o tatlı, şefkatli adam neredeydi ve onun yerini alan bu hayvan kimdi? Onun üzerinde kızıışan bu canavar gerçek Xairn değildi, olamazdı!

"Evet, öyle." Aniden durdu, şaftı kadının yarısına kadar girmişti. "Bu hayvan, bu *canavar* benim Lauren. Gerçek ben." Zalim el onu serbest bıraktı ve aniden çekildi, onu içinde boş hissettirdi.

"Ne?" Lauren onunla yüzleşmek için döndü ama o çoktan kendini toparlamış ve pantolonunu bağlamıştı. Görevinden başını kaldırdığında, yüzünde bir sefalet maskesi vardı.

"Sana anlatmaya çalıştım. Seni uyarmaya çalıştım." Bir elini kısa bir süreliğine gözlerine bastırdı ve kısık, boğuk bir sesle konuştu. "Ben Scourge'um Lauren. Ne kadar insan gibi görüldüğümün bir önemi yok, asla başka bir şey olamayacağım. Ve seni incitmeden asla sevemeyeceğim."

"Xairn tatlım, bekle," diye itiraz etti ama Xairn çoktan gitmişti, o daha tek kelime edemeden dükkândan dışarı fırladı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Her Şeyin Babası tıslayan bir küfür savurdu ve sıkılı yumruğunu tahtının koluna vurdu. Çok yaklaşmıştı! Xairn küçük insan dişiyi almaya çok yaklaşmıştı. Dişinin evim dediği bölgeden gelen duygusal titreşimleri tarıyordu - Xairn'in onu aldığından emin olduğu yer

-Ve bunu açıkça hissetmişti. Öfke ve şehvetin birikimini, bir Bela erkeğinin kendine gelmesinin alametifarikası olan sahip olma arzusunu. Keşke Xairn onu takip etseydi de zihni şimdi açık olsaydı, AllFather'ın mesajlarını alabilseydi. Göndermek istediği görüntüleri.

"Ama sonsuza dek kendini durduramaz." Her Şeyin Babası yüksek sesle konuştu. Ayağa kalkarak, yanan gözlerini ve sırtan kafatası suratını ortaya çıkarmak için gölgeli pelerininin kapüşonunu geriye doğru sıyırdı. "Onu yakında almalı. Ve bunu yaptığında, ben hazır olacağım."

Tuzağı çoktan hazırlamıştı; kullanmayı planladığı yem Xairn'i gecikmeden kendisine koşturacaktı. Küçük insanı tamamen ele geçirdiği anda zihni saldırıya açık hale gelecek ve AllFather avantajını kullanmaktan çekinmeyecekti.

Bu arada, biraz daha şüphe uyandırabilir ve aynı zamanda açlığını da giderebilirdi.

"Alfa," diye seslendi sağındaki devasa muhafıza. "Işını hazırlayın. Bir diğerine zarar vermenin zamanı geldi."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Xairn kendinden nefret ederek saatlerce sokaklarda dolaştı. Tanrılar, onun nesi vardı? Neden Lauren'ı normal bir şekilde sevemiyor, ona hak ettiği gibi nazik davranamıyordu? Neden cinsel dürtüleri onu ele geçirdiği anda bir canavara dönüşüyordu?

Çünkü sen Scourge'sun. Ve asla başka bir şey, daha iyi bir şey olamayacaksın. Asla onun hak ettiği erkek olamayacaksın, diye fısıldadı kafasının içindeki kendinden nefret eden ses. Bu doğrudu ve o da bunu biliyordu.

Gitmeliyim, diye düşündü yüzüncü kez. *Hâlâ yapabiliyorken onu terk etmeliyim. Bu gece çok yakındı, neredeyse kontrolümü kaybediyordum.*

Sadece kendi DNA'sına aşıl原因an insan DNA'sı onu kurtarmıştı; çok geç olmadan durmasını sağlamıştı. Bu ve Lauren'ın düşünceleri. Xairn aralarında zihinsel bir bağ olmadığını biliyordu, onun ne düşündüğünü duymaması gerektiğini de biliyordu. Ama yine olmuştu, tıpkı ilk kez yakınlaştıklarında olduğu gibi. Kadının düşünceleri ona net bir şekilde, sanki yüksek sesle konuşuyormuş gibi geliyordu. Ve düşündüğü şey neredeyse kalbini kırıyordu.

Ona bu şekilde davrandığıma inanamıyordu. Ona zarar vereceğime. Beni bir hayvan, bir canavar olarak görüyordu. Ama kendimi onun içine zorla sokmak üzereyken bile hala iyi olduğuma, böyle bir şey yapmayacağıma inanmak istiyordu.

Xairn bir an durdu ve başını bir tuğlanın kenarına yasladı Bina. Ona ne oluyordu? Neden Lauren'ın düşüncelerini duyabiliyordu? Ve neden onun asistanı olan aptal erkeğe sözleriyle hükmedebiliyordu? Bildiği kadarıyla böyle şeyler yapabilen tek bir varlık vardı: Yüce Baba.

*Hayır, ben onun gibi değilim! Onun gibi olmayı **reddediyorum!*** Ama Lauren'a davranış biçimi bir gösterge ise, artık çok geçti - babası gibi olmaya başlamıştı. Her geçen gün ona daha çok benziyordu. Scourge dürtüleri giderek güçleniyordu - Lauren'dan aldığı insan DNA'sı onu zar zor da olsa durduruyordu. Ve onun üzerindeki etkisi uzun süre devam edemezdi.

sonsuzu dek. Çok geç olmadan Lauren'dan uzaklaşmak için bir neden daha vardı.

Xairn başını salladı. Bugün olanlar çok yakındı - neredeyse çok ileri gitmişti. Bunun bir hata olduğunu, onu sevme ve onunla bir ilişki kurma çabasının boşuna olduğunu kabul etmenin zamanı gelmişti. O-ring'i geri isteme, küçük Kindred gemisine binme ve bir daha dönmek üzere ayrılma zamanı gelmişti.

Bunu düşünmek, onu bir daha asla göremeyecek olmak bile kalbini acımasız bir yumruk sıkıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ama ona zarar vermekten -onu *zorlamaktan*- kendini alıkoymanın başka bir yolu yoksa, yapması gereken buydu.

"Onunla konuşmalıyım," diye fısıldadı ve sesi kendi kulaklarına alçak ve kırık geliyordu. "Onu sevdiğimi ama kalamayacağımı söyle. Tanrılar..." Daha az yapmak isteyeceği bir şey yoktu ve bu nedenle cesaretini kaybetmeden önce bu işi bitirmesi gerekiyordu.

İç geçiren Xairn başını kaldırdı ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. Sonra ellerini bıraktı ve etrafına bakındı. Neredeydi bu adam? Saatlerdir yürüyordu ve sokaklar karanlığa gömülmüştü. Ara sıra yolu aydınlatmak için yükseklerde lambalar yanıyordu ama hâlâ bilmediği bir bölgedeydi. Yoksa öyle miydi?

Başını kaldırarak havayı kokladı. Vanilya, çikolata ve çileğin hafif, tatlı kokuları ılık akşam esintisinde ona doğru yayılıyordu. Neredeyse hiç yoklardı ve bir insanın onları koklayamayacağından emindi. Ama gelişmiş Scourge duyuları onları hemen algıladı. Daireler çizerek dolaşıyordu -Lauren'in dükkânı çok yakınında bir yerdeydi.

Burnunu takip ederek iki bina arasındaki bir sokağa saptı, o sırada aniden gelen yumuşak bir acı çığlığı dikkatini çekti. Xairn durdu, kaşlarını çatı ve etrafına bakındı. İşte yine oradaydı; acı çeken bir hayvanın sesine benziyordu. Ama Lauren'in dükkânının yakın çevresinde hiç hayvan görmemişti. Öğle yemeği sırasında masalarında dilenen uyuz siyah köpekten başka.

Bunun için zamanım yok. Lauren'la konuşmam gerek. Ama yine de sese doğru döndü ve dinledikçe daha da zayıflıyor gibi görünen çığlıkları takip etti.

Hayvanı ögle yemeği yedikleri yerden çok da uzak olmayan bir yerde buldu. Restoranın adını hatırlayamıyordu ama zaten bir önemi de yoktu. Binanın arka tarafında büyük, yeşil metal bir çöp kutusu vardı ve siyah köpek çöp kutusunun arkasına çömelmişti.

Xairn kirli kaldırımında diz çökmüş, pantolonunun dizlerine bulaşan kirden ve burnuna saldıran pis kokulardan habersizdi. Dişi köpek bir top gibi çömelmiş, çöp konteynirinin arkasında gidebildiği kadar geriye sıkışmıştı. Göremediği bir şeyin etrafında kıvrılmıştı ve sanki acı çekiyormuş gibi sertçe nefes alıyordu. Her kıpırdanışında, adamın takip ettiği o yüksek, acı dolu çığlık ondan yükseliyordu.

"Gel kızım. Sorun yok, sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı Xairn alçak ve ikna edici bir sesle. Daha alçakta diz çökerek ona uzandı ve onu kirli çöp kutusunun arkasından çekmeye çalıştı. Köpek ona zayıfça terslendi ve uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Belli ki ona güvenmiyordu ve Xairn onu suçlamadı. Belli ki yaralıydı yoldan geçen bir araç çarpmıştı

-Ve o bir yabancıydı.

Çöp kutusunu yerinden oynatabileceğini düşündü - oldukça büyük ve ağır görünüyordu ama bir insandan çok daha güçlüydü. Onu yoldan çekmek bir anlık bir iş olabilirdi. Ama kadın yaralıydı ve onu güvenli konumundan kaçmaya zorlamak zalimlik olurdu. Yine de onu öylece ölüme terk edemezdi, değil mi?

Yapmam gereken tam da bu, diye düşündü karanlık bir şekilde, yaralı köpeğe bakarken kamburunun üzerine oturdu. *Buradan, Lauren'dan sonsuza dek uzaklaşmam gerekirken, yaralı bir hayvanı kurtarmaya çalışarak ne yapıyorum ben?*

Köpek aniden bir çığlık daha attı; Xairn'in ensesindeki tüyleri diken diken eden uzun, sıvı bir acı uluması. Gitme kararlılığını unutan Xairn omzunu yeşil kabın uzak tarafına koydu ve itti. Çok hızlı hareket etmemeye dikkat ediyordu; yaralı köpeğin köşeye sıkışmış gibi hissetmesini istemiyordu, sadece ona ulaşmak için biraz daha alana ihtiyacı vardı.

Ama kaçmaya çalışan köpek için endişelenmesine gerek yoktu. Saklandığı yeri açığa çıkardığında son bir acı inilti verdi ve hareketsiz kaldı. Xairn yine de ona uzandı ama hâlâ sıcak olan bedeni elinin altında gevşek duruyordu. Çok geç kalmıştı, kız ölmüştü.

Tekrar arkasına yaslandı ve kendisini ele geçiren duygu seli karşısında şaşırdı. Sanja'nın öldüğü an, nefesini kesen acı verici bir netlikle geri geldi. Güzel kahverengi gözlerindeki ışığın nasıl söndüğü, son emrine itaat ederken kollarındaki bedeninin ölü ağırlığı... hepsi çok taze ve acı vericiydi. Yine gözlerinin acıdığını hissetti gözyaşı akmadı. Hiç gözyaşı kalmamıştı. O korkunç günden sonra.

Burada yapabileceği başka bir şey yoktu. Ayağa kalkıp bu pis yeri terk etmek üzereydi ki gözüne yeni bir hareket çarptı. Köpek hâlâ hayatta mıydı? Çömelerek, küçük bir siyah kürk demetinin hayvanın yanından ayrılıp kaldırırma doğru çırpınışını izledi.

Avucunun içinden daha büyük olmayan küçük siyah bir köpek yavrusu görüldü ve Xairn anladı. Dışının ona bağırmasının ve aynı zamanda koruyucu bir top gibi kıvrılmasının nedeni buydu. Yavrusuna kalkan oluyor, onu tehdit olarak algıladığı şeyden korumaya çalışıyordu. Bebeğini güvende tutmaya çalışırken ölmüştü; onu sonuna kadar korumuştı.

Yavru köpek yere düştü ve sendeleyerek ayağa kalktı. Gözleri açıktı ama Xairn'e hâlâ çok küçük görünüyordu. Döndü ve annesinin cansız bedenini dürterek acınası bir şekilde ağladı. Siyah köpek hareket etmeyince, yavru köpek endişeyle onu mıncıkladı. Bu çaresiz, umutsuz hareket Xairn'in kalbine bir şeyler yapıyor gibiydi.

"O gitti, ufaklık," dedi kabaca. "Takip edemeyeceğin bir yere gitti. Ona yardım edemediğim için üzgünüm."

Yavru köpek onun sesine döndü ve dengesiz bir şekilde ona doğru yalpaladı. Xairn ona elini uzatmaya başladı... ve sonra geri çekti. Bu kadar küçük, zayıf bir şeyle ne işi olabilirdi ki? O baştan aşağı bir Scourage'du - bu öğleden sonra Lauren'la birlikte bunu kendisi de kanıtlamıştı. Dürtüleri onu merhamete değil şiddete itiyordu. Kafasının içinde babasının "*Sadece güçlüler hayatta kalmayı hak eder,*" diye tıslayan *sesini* duyar gibiydi. Şimdi gitmeli ve o küçük şeyi kaderine terk etmeliydi; Scourage'un tarzı buydu, öyle değil mi?

Sonra yavru köpek burnuyla dizini dürttü ve küçük bir *havlama* sesi çıkardı. Xairn aşağı baktığında, tıpkı Sanja'nınki gibi büyük kahverengi gözleriyle umutla ona baktığını gördü. Onu nazıkçe mıncıkladı ve sanki "*Eee?*" der gibi tekrar *havladı*. *Beni almayacak mısın?*"

Kalbinin içinde bir yerlerde sıkılaşıp bir düğüm aniden gevşedi. Aşağı uzanarak yavru köpeği kucağına aldı ve göğsüne bastırdı.

Yavru köpek uzanıp boynuna sokulurken, "Sorun yok küçüğüm," diye mırıldandı ipeksi siyah kürkün içine. "Annen gitti ama ben sana bakacağım."

* * * * *

Lauren dairesinin kapısı açıldığı anda başını kaldırıp baktı. Xairn yüzünde bitkin bir ifade ve kollarında tuttuğu bir şeyle orada duruyordu.

"Benim hatamdı," dedi, ayağa fırlayıp ona doğru koşarak. "Hepsi benim hatamdı. Seni bu şekilde zorlamamalıydım, seni baştan çıkarmamalıydım. Çok özür dilerim-"

Geriye doğru bir adım attı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bana kızgın değil misin?"

"Hayır, kızdığım tek şey kendimim." Lauren elini başına götürdü. "Benden seni itmeme istedin ama ben yine de yaptım. Çok özür dilerim Xairn... sadece sana yakın olmak istedim. Ama sana kontrolünü kaybettirmek istememiştim."

"Hata sende değildi." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Hepsi benim hatamdı. Scourge doğamı kontrol edemiyorum, senden aldığım insan DNA'sıyla bile dürtülerim çok baskın. Sana bunu söylemeye geldim Lauren. Senin yanımdayken kendime güvenemeyeceğimi, bu yüzden gitmem gerektiğini."

"Hayır, gitme!" diye haykırarak onun kolunu yakaladı. Elinde tuttuğu, loş ışıktaki önce siyah bir kumaş parçasına benzeyen şey kendini salladı ve uykulu, sorgulayıcı bir ses çıkardı. "O da ne?" Lauren neredeyse endişesini unutacak kadar şaşırılmış bir halde sordu.

"Bir köpek yavrusu." İç çekti. "Onun için iyi olmadığını biliyorum, senin için olduğumdan daha fazla. Ama annesi -yemekte beslediğin siyah köpek- bir arabanın çarpması sonucu öldü. Üzgünüm ama onu almak zorundaydım. Onu geride bırakamazdım."

"Tabii ki onu bırakamazdın!" Lauren yavru köpeği onun kollarından almaya çalıştı ama köpek hırladı ve küçük beyaz süt dişleriyle parmağını ısırıldı.

Sonra Xairn'e yaklaştı ve yanağını yalamak için eğildi. "Aman Tanrım." Güldü. "Görünüşe göre bu tek kişilik bir köpek yavrusu ve tek kişi ben değilim. Sana oktan bağlandı Xairn."

"O bir dişi," dedi yorgun bir ifadeyle, yavru köpeği kuşağına alıp koltuğa otururken. "Ve görünüşe göre ustalar konusunda kötü bir zevke sahip."

"Hayır, yle değil." Laurens dokunmamaya dikkat ederek onun yanına oturdu ve ciddiylete gözlerinin içine baktı. "Lütfen gitme Xairn. Bunun üstesinden gelebiliriz, bunu biliyorum."

"Sana neredeyse yaptığım şeyin üstesinden nasıl gelebilirim?" diye sordu. "Seni masaya yapıştırmıştım Lauren. Sana *tecavüz* etmek üzereydim, bunu anlıyor musun?"

Lauren onun iri bedeninin altında sıkışıp çaresiz kaldığını hatırlayınca içinden bir sıcaklık geçtiğini hissetti ama bunu bir kenara itti. Aralarında neredeyse gerçekleşecek olan şey onu tahrik etmemeliydi, bu yüzden bunu düşünmeyi reddetti.

"Hayır, yapmadın," dedi başını sallayarak. "Bunu asla yapmazdın, kendini tam zamanında durdurdun. Hem zaten," yanaklarının ısındığını hissetti ve ellerine bakmak zorunda kaldı. "Bu... bu tecavüz olmazdı. Sadece çok sert bir seks."

"Benim için hazır değildin. Korkmuştun." Ona baktı. "Bunu inkâr etmeye alışma Lauren. Bunu düşüncelerinde duydum."

"Sen...sen mi yaptın?" Bir elini boğazına götürdü. "Ama nasıl...?"

"Bilmiyorum. Tıpkı bu öğleden sonra kaçmaya niyetliyken, eskiden çalıştırdığın o aptal erkeği nasıl durdurup bana geri getirebildiğimi bilmediğim gibi."

"Lorenzo'ya bunu sen mi yaptırdın?" Lauren fısıldadı. "Sadece itibarını kaybetmek istemediğini sanıyordum. Senden korkmadığını kanıtlamak için geri geldi."

"Korktuğu doğruydu," dedi Xairn acımasızca. "Ondan dalga dalga yayılan korkuyu hissedebiliyordum. Ama sözlü emrime itaat etmek *zorundaydı*, başka seçeneği yoktu."

Lauren başını salladı. "Ama nasıl? Neden? Anlamıyorum. Bunu yapabilecek bildiğim tek kişi-" Aniden durdu ama

Xairn onun yerine bitirdi.

"Babam," dedi acımasızca. "Görünüşe göre her geçen gün ona daha çok benziyorum. Tıpkı baskın dürtülerimin her geçen gün daha da güçlenmesi gibi." Elini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirdi. "Değişiyorum Lauren, hem de iyiye doğru değil. Bu yüzden seni incitmeden önce gitmem gerekiyor. İkimizin de sonsuza dek pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

"Bunu yapmayacaksın," diye ısrar etti, sesini sert tutmaya, kendini inandırmaya çalışarak. "Ve ayrıca, gidemezsin - şimdi olmaz."

"Öyle mi?" kaşlarını kaldırdı. "Peki neden olmasın?"

"İki sebep." Lauren bunları parmaklarıyla işaretledi. "Birincisi, buralı bir kız buradan çok uzak olmayan bir yerde kaçırıldı. Bu gece haberlerde gördüm."

Xairn kaşlarını çatı. "Bunu unutmuştum ama bu sabah ben de gördüm. Baktı-"

"Bana çok benziyor," diye bitirdi Lauren onun yerine. "Xairn, ya baban hâlâ beni arıyorsa? Ya o kızın ben olduğumu düşünüyorsa?"

Başını iki yana salladı. "Bu düşünce benim de aklımdan geçti ama seni bulmasının hiçbir yolu yok - DNA'n değişti."

"Ama ya bakıyorsa?" diye ısrar etti. "Lütfen Xairn, beni bu korkuyla baş başa bırakamazsın. Beni başka kim koruyabilir? Onlara neler olduğunu anlattığımda bana başka kim *inanır* ki?"

Umutla ona baktı. 'Lütfen beni koru, ben çaresiz bir kızım' kartını oynamaktan nefret ediyordu ama onu elinde tutmak istiyorsa fazla seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Ve Tanrım, ne kadar da istiyordu. Onun gitmesine izin veremezdi.

-Yapamadım.

Xairn derin bir iç çekti. "Haklısın. Sen tehlikedeyken buradan ayrılamam."

Lauren, Tatlı Nokta'dan ilk çıktığından beri içinde endişe düğümünün göğsünde gevşediğini hissetti. "Teşekkür ederim," dedi titreyen bir sesle. "Bize bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim. Yemin ederim bu işi çözebiliriz."

"Hayır." Xairn başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak. Burada seninle kalacağım ve seni tek bir şartla koruyacağım; artık aramızda fiziksel temas olmayacak. Hem de hiç."

"Hiç mi?" Lauren sanki biri altından halıyı çekip almış gibi hissetti. "Cidden, sıradan bir dokunuş bile mi?"

"Cinsel olmayan sıradan dokunuşlar bana göre değil." Xairn gözlerini ondan kaçırdı. "Kendime engel olamıyorum Lauren. Eğer sana dokunursam *-herhangi* bir şekilde- seni istiyorum. Ve sanırım bu öğleden sonra ikimize de kanıtladığım gibi, arzularımda nazik olamıyorum." Başını iki yana salladı. "Eğer sana nazikçe dokunamayacaksam, o zaman sana hiç dokunmak istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet." Lauren'in kalbi çamurlu bir göletin dibine batmış bir tuğla gibi hissediyordu. *En azından o kalıyor*, diye hatırlattı kendine. *Ve burada benimle olduğu sürece hâlâ umut var demektir. Umarım fikrini değiştirebilirim. Umarım bunun üstesinden gelebilir ve hâlâ birlikte olabiliriz.* "Seni seviyorum Xairn," dedi onun gözlerinin içine ciddiyetle bakarak. "Eğer benimle kalman için gereken buysa, kabul ediyorum. Sana bir daha asla dokunmayacağıma söz veremem ama seni bu öğleden sonra yaptığım gibi kışkırtmamaya çalışacağım."

Okyanus rengi gözlerinde rahatlama ve pişmanlık karışımı bir ifade vardı. "Teşekkür ederim. Ve benden nefret etmediğin için de teşekkür ederim. Kendimden nefret ettiğim gibi."

"Yapmamalısın," dedi Lauren usulca. Yüzünde gördüğü acıyı dindirmek için ona sarılmak istedi. Ama bu artık yasaktı, bu yüzden onun gözlerinin içine bakmakla yetindi. "Senden asla nefret edemem bebeğim. Sen de kendine karşı biraz daha yumuşak olmalısın. Her zaman olduğun şeyi bir gecede değiştiremezsin."

"Korkarım *asla* değişemeyeceğim," dedi karanlık bir sesle. "Gerçi Tanrılar biliyor ya, yapabilseydim yapardım." İçini çekti ve başını salladı. "Bana gidemememin iki nedeni olduğunu söylemiştin. İkincisi ne?"

Lauren ona gülümsedi. "Çünkü uzayda bir köpek yavrusunu evde eğitemezsiniz." Kollarındaki tüylü kundağı işaret etti. "Bak, şu anda ne demek istediğimi kanıtlıyor."

"Ne? Oh!" diye haykırdı, gömleğinin ön tarafında yayılan ıslak noktaya bakarak. Lauren'a hayıflanarak baktı. "Sanırım haklısın."

"Haklı olduğumu *biliyorum*." Başını salladı. "Hadi, seni temizleyelim, sonra da açık bir Petsmart olup olmadığına bakarız. Eğer bu küçük kız burada kalacaksa biraz yiyecek ve pire tasmaı almamız gerekiyor." Hâlâ kollarına rahatça sokulmuş olan yavru köpeğe daha yakından baktı, görünüşe göre

Kendisini kurtaran kişinin her tarafını ıslattığından habersizdi. "Ona ne isim vereceksin?"

"Küçük Olan." Xairn'in yüzü bir an için acı dolu ifadesini kaybetti ve neredeyse gülümsedi. "Onun adı Küçük Olan."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Bundan emin misin?" Sophia kararsızca ona baktı ama Nadiah kararlı bir şekilde başını salladı.

"Tek yolu bu. Bu rüyayı sonuna kadar götürmem gerek yoksa o aptal Dedektif Rast bana asla inanmaz."

"Seni *kâbuslar* görmeye terk etmekten nefret ediyorum." Sophia bariz bir tedirginlikle parmaklarını birbirine geçirdi. "*Çılgınlıklarını* duyarken seni yalnız bırakmak bana yanlış geliyor."

"Özür dilerim." Nadiah onun koluna bir el koydu. "Eğer seni rahatsız edecekse yarın bir misafir odası tutabilirim. Ama yapmam gerekenin bu olduğuna dair gerçekten güçlü hislerim var."

"Hayır, hayır, gitmeni istemiyoruz." Sophia başını hızla salladı. "Ben sadece... eğer durdurabilirsem birinin acı çekmesine izin vermekte zorlanıyorum."

"Ona zamanında ulaşamazsak zavallı kızın yaşayacağı acıyı bir düşünün," dedi Nadiah karanlık bir sesle. "Benim korkum, kaçırılmasını engelleyemezsem onun yaşayacaklarının yanında hiçbir şey."

Sophia isteksizce başını salladı. "Sanırım haklısınız. Eğer gerçekten eminsen..."

"Öyleyim," dedi Nadiah, kalbi kaburgalarının arkasında gümbür gümbür atmasına rağmen kararlılıkla. "Gerçekten, Sophia."

"Tamam o zaman. İyi geceler." Sophia son bir kararsız bakışla yatak odasının kapısını kapattı ve Nadiah'yı karanlıkta bıraktı.

Sıcak ve rahat yatağına uzandı ve gözlerini gölgeli tavana dikti. Kesinlik hissinin nereden geldiğini açıklayamıyordu - sadece bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu biliyordu. Korkunç kâbuslar görmesi anlamına gelse bile, Görü'nün ona ne göstermeye çalıştığını görmesi gerekiyordu. Kendini gecenin dehşetine teslim etmesi anlamına gelse bile, yeteneğine teslim olmalıydı.

Tabii ki yan odada onun bağırıışlarını duymak Sophia ve Sylvan için zor olacaktı. Nadiah kısa zamanda bir misafir odasına taşınacağına dair kendi kendine söz verdi. Yabancı bir yerde uyanma fikri

Korkunç bir rüyadan sonra karanlıkta yapayalnız kalmak korkunçtu ama onlardan kan donduran çılgınlıklarına katlanmalarını istemek adil değildi.

Uyuyamayacağından emindi ama o daha ne olduğunu anlamadan Nadiah'nın göz kapakları kapandı ve nefes alış veriş i yumuşak ve eşit bir hal aldı.

Sonra bir rüya gördü.

Dünya'nın yüksek, mavi gökyüzünde uçuyordu ama beden en değil, ruhen. Biliyordu çünkü aşağı baktığında kendini göremiyordu. Sadece bir sürü yeş il ağaç, çimen ve insanların içinde yaşadığı, "ev" dedikleri o garip insan yapımı çıkıntılar vardı. Nadiah hâlâ bir mağarada güven içinde yaşamak yerine gezegenin yüzeyinde yaşam anın garip ve açıkta hissettirmesi gerektiğini düşünüyordu ama yine de onların evleri ilgisini çekmişti.

Kısa bir süre sonra kendini özenle kesilmiş çimenleri olan büyük beyaz bir evin üzerinde buldu. Garaj yolunda pahalı görünümlü arabalar vardı ama Nadiah'nın dikkatini çeken arka bahçeydi. Orada iki çocuk oynuyordu. Daha doğrusu bir çocuk ve genç bir kadın, daha yakından baktıktan sonra fark etti.

Genç kadının uzun kumral saçları ılık yaz esintisinde dalgalanıyordu. Güneşte yakut gibi parlıyordu. Sekiz ya da dokuz yaşlarında görünen küçük çocuğu bir tür oyun setinin üzerinde havaya doğru itiyordu.

"Daha yükseğe!" diye bağırdı çocuk, Nadiah'nın havada asılı durup izlediği gökyüzüne doğru yükselirken bacaklarını pompaladı. "Beni daha yükseğe salla, Jessie!" Gözleri güneş ışığında parlak yeşildi, saçları altın sarısı kahverengiydi ve sanki çok oynamış gibi dağınıktı.

"Biraz daha yukarı çıkarsan takla atacaksın evlat," dedi gülerek. "Boynunu kırarsan annem beni öldürür."

"Şarkıyı söyle o zaman. Söyle ve sallan. Söyle ve sallan," diye bağırdı çocuk.

". " Jessie derin bir nefes aldı ve ritme uyarak şarkı söylemeye başladı salıncağın.

*"Beni biraz yukarı salla Obadiah,
salla.*

*Beni biraz yukarı salla, sen de beni
sevdiğini söyle.*

*Beni bahçe duvarından aşağı salla,
beni bağla ki asla düşmeyeyim.*

*Beni biraz yukarı salla Obadiah,
salla!"*

Nadiah kızın sesinin kalitesi karşısında büyülenmişti. Zengin ve melodik bir sestir - kesinlikle büyüleyiciydi. Küçük çocuğun onu şarkı söylerken dinlemekten hoşlanmasına şaşmamalı.

Onun sesini ve uzun kızıl saçlarını seviyordu, diye düşündü ikisini birlikte izlerken. *Taze kesilmiş çiçekler gibi kokuyordu. Onun için şey demekti ama artık yok. Yıllar önce gitmişti.* Bir şekilde, gördüğü sahnenin ne şu anda olan bir şey ne de henüz gelmemiş bir şey olduğunu biliyordu. Hayır, şu anda ona gelen görüntü yirmi Dünya yılı öncesinin geçmişine aitti.

Sonunda çocuk vahşi bir çılgılık attı ve tam en yüksek kavisine ulaştığında salıncaktan atladı. Nadiah'nın yüreği ağzına geldi; boynunu kıracağından emindi! Ama çocuk özenle kesilmiş yeşil çimlerin üzerinde yuvarlandı ve parlak güneş ışığında gülerek yukarı çıktı.

"Sen delisin! Annem bunu yaptığını görseydi kalp krizi geçirirdi." Ama Jessie bunları söylerken gülüyordu. Bir kolunu küçük kardeşinin sıksa omuzlarına doladı ve o da hayranlıkla ona baktı.

"Jessie, neden bu gece seninle gelemiyorum? Diğer doğum günü partilerinin hepsine gittim."

"Evet, ama bu bir yetişkin partisi. Artık on sekiz yaşıdayım, bunu biliyorsun."

"On sekiz yaşında olmanın nesi bu kadar harika anlamıyorum," diye homurdandı. "Benim yerime aptal arkadaşlarınla takılmayı tercih ediyorsun. Özellikle de şu aptal Mark Hains'le."

Jessie kızardı, krem rengi yanakları pembeleşti. " etme. Ayrıca, Mark iyi biri, ondan hoşlanıyorum. Ve... sanırım o da benden hoşlanıyor."

"Senden hoşlanıyor ama iyi biri değil." Çocuğun ruh hali birden karardı. "Ondan uzak dur, Jessie. Sana baktığında kötü şeyler hissediyorum. Gerçekten kötü."

"Böyle konuşma." Kaşlarını çatı. "'Duyguların' hakkında konuşmanın insanları korkuttuğunu biliyorsun."

"Onlar hakkında konuştuğum tek kişi sensin," diye itiraz etti çocuk. "Ve ayrıca, haklı olduğumu biliyorsun. Ben *her zaman* haklıyım."

"Bu sefer değil." Onun saçlarını karıştırdı. "Hadi, içecek soğuk bir şeyler alalım. Burası çok sıcak."

"Tamam." Çocuk onun yanına yaslandı ve büyük beyaz evin arka kapısına doğru yürürlerken onu sıktı. "Sadece dikkatli ol. Seni seviyorum Jessie."

"Ben de seni seviyorum, ufaklık." Başının tepesine bir öpücük bıraktı ve Nadiah'nın görüş alanından kaybolup eve girdiler. Birden kulağına bir ses geldi.

"Hatırla. Hatırla ve ona tüm gördüklerini anlat. O zaman yardım edemez ama inanır."

Sonra kayboldu ve Nadiah kendini daha derinlere, rüyaların olmadığı uykunun en karanlık bölgelerine sürüklenirken hissetti.

* * * * *

"Bunu *gerçekten* tekrar yapmak zorunda mıyız?" Adam Rast elini saçlarında gezdirdi ve ona ters ters baktı. Son karşılaşmalarının üzerinden bir hafta geçmişti ve Nadiah onun HKR binasında kendisiyle tekrar buluşacağından emin değildi ama şansını denemeye karar vermişti. Şaşırtıcı bir şekilde, aradığında adam gerçekten de gelmişti.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi soğukkanlılıkla, bugün Dünya eteği ve bluzuna yakın bir şekil almış olan *tharp*'ını düzelterek. Sakin ve derli toplu-profesyonel görünmek istiyordu.

"Sana sadece bir şey söylemeye geldim," diye hırladı. "Beni rahatsız etmeyi bırak Nadiah, yapacak işlerim var."

"Çünkü başka bir kız daha kayboldu, değil mi?" Kız adama kaşlarını kaldırdı ve adam da kıza ters ters baktı.

"Evet, aferin sana. Bunu bu sabah NewsFeed'de mi okudun yoksa kayıp kızla ilgili başka bir *imgelem mi gördün?*"

"Bir imgelem gördüm." Adama seviyeli bir bakış attı. "Ama kızla ilgili değil. Dün gece rüyamda senin Dünya'daki son yirmi yılında kayıp olan bir kız gördüm."

"Ne oldu? Şimdi de faili meçhul davalarla ilgili imgelem mi görüyorsun?" Rast başını salladı. "Cidden, bunun için zamanım yok! Güle güle, Nadiah. İyi bir hayatın olsun ve beni bir daha arama." Arkasını döndü, HKR binasının gri halısı üzerinde adım atarak çift camlı kapıya yöneldi.

"Adı Jessie'ydi," dedi Nadiah, Toprak gelinlerinin ve onları çağıran Kindred savaşçılarının mırıltıları arasında sesini yükselterek. "Uzun, kumral saçları vardı."

Rast yavaşça yüzünü ona döndü. "Ne dedin sen?"

"Taze kesilmiş çiçekler gibi kokardı," diye devam etti Nadiah. "Ve çok güzel şarkı söyleyen bir sesi vardı."

"Ne?" Ona doğru yürüdü ve kolundan yakaladı. Yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. "Bu ne cüret? Onu bu işe karıştırmaya nasıl *cüret* edersin?"

"Senin için dünyalara bedeldi, değil mi?" Nadiah ona baktı ve imgelemindeki çocuğun o olduğunu fark etti. "Seni salıncakta itti ve sana 'ufaklık' dedi ve-"

"Hemen dur. Sadece *dur*." Rast onu koyu gri koltuklardan birine doğru sürükledi ve aşağı itti. Sonra orada durdu, yüzünde korkunç bir ifadeyle ona baktı. "Geçmişimi nasıl ortaya çıkardığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama Jessie hakkında konuşmayı hemen kes yoksa-"

"Seni salıncağa bindirdiğinde sana şarkı söyledi," diye araya girdi Nadiah. Söyledikleri belli ki onu derinden üzüyordu ve durmak istedi ama bir şekilde yapamadı. Dudakları kıpırdamaya devam ediyor, konuşmak istese de istemese de sözcükler oluşturunuyordu. "Özel bir şarkı," dedi. "Sadece ikinizin bildiği bir şarkı." Birden gırtlığı ölü kızın sesiyle doldu ve şarkı söyledi.

*"Beni biraz yukarı salla Obadiah,
salla.*

*Beni biraz yukarı salla, sen de beni
sevdiğini söyle.*

*Beni bahçe duvarından aşağı salla,
beni bağla ki asla düşmeyeyim.*

*Beni biraz daha yukarı salla,
Obadiah, yap!"*

"Aman Tanrım!" Rast onun yanındaki kanepeye çöktü, yüzü birdenbire kül gibi oldu. "Nasıl... ne...?" Merakla ona baktı. "O şarkıyı yirmi yıldır duymamıştım. Ve bu onun sesiydi, *tam olarak* onun sesi. Bunu nasıl yaptın?"

"Bilmiyorum," dedi Nadiah dürüstçe. "Tıpkı gördüğüm şeyleri neden gördüğümü bilmediğim gibi. Sadece doğru olduklarını biliyorum." Onun koluna hafifçe dokundu. "O senin kız kardeşindi, değil mi? Ona ne oldu?"

"Öldürüldü," dedi, sesi çirkin kelimenin üzerinde sertçe gıcırıyordu. "On sekizinci doğum günü partisinin olduğu gece kaçırıldı ve öldürüldü."

"Mark Hains tarafından mı?" Nadiah sordu.

Rast'ın kafası yukarı kalktı. "Nasıl yaptın, boş ver. Evet, bunu yapanın o olduğundan oldukça eminim. Onu hiçbir zaman suçlayamadılar ama parti gecesi kızla birlikte çıkarken görülmüş."

Nadiah rüyasını hatırlayarak, "Onu onun hakkında uyarmaya çalıştın," dedi. "Gördüm, ona baktığında içinde kötü bir his olduğunu söylemiştin."

"Evet, ben ve duygularım." Bir elini saçlarında gezdirdi ve sert bir kahkaha attı. "Çocukken başımı her türlü belaya sokardım, ta ki Jessie bana onları kendime saklamayı öğretene kadar."

Nadiah bir heyecan patlaması hissetti. "Demek senin de bir yeteneğin var, ayırt etme yeteneği. İnsanların içini görebiliyor, gerçek niyetlerini okuyabiliyorsun."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Onun gibi bir şey. Ben bunu içgüdülerime güvenmek olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Birinin doğruyu söyleyip söylemediğini her zaman anlayabilirim."

Nadiah kaşlarını çattı. "O zaman görülerim konusunda dürüst olduğumu daha önceden biliyor *olmalıydın*. Neden beni oyalayıp durdun?"

"Çünkü..." Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Anlamak zorundasınız. Jessie'nin cesedini bulamadık. Bulunmadan önce yıllarca kayıptı. Ailem... biraz çıldırdılar. Jessie her zaman onların favorisiydi, ben sonradan geldiğim için sonradan düşünülen biriydim. Ama Jessie, o kadar mükemmel, parlak ve güzeldi ki onu sevmemek elde değildi."

"Ne yaptılar?" Nadiah yumuşak bir sesle sordu. "Ailen mi?"

Rast içini çekti. "Dava kapandıktan ve polis çekildikten sonra özel dedektifler tuttular, hem de iyi dedektifler. Pahalıydı. Ama annemle babamın son derece başarılı kariyerleri vardı, bunu karşılayabilirlerdi." Ayakkabılarına bakarak yürümeye devam etti. "Bu işe yaramayınca, daha da sola gittiler. Annem Jessie'nin enerjisini *hissedebildiğini* söyleyen bir medyum buldu. Anneme Jessie'nin hâlâ hayatta olduğunu ve bulunmayı beklediğini söyledi." Öfkeyle omuz silkti. "Bu ona umut verdi - ta biz cesedi bulana kadar."

"O kadın bir sahtekârdı," dedi Nadiah kesin bir ifadeyle.

"Ailemin işe aldığı diğer herkes de öyleydi. Onlar sadece para istiyorlardı." Rast yine onun yanına oturdu, kaşlarını çattı. "Ve inanın bana, bol bol aldılar. Ama en kötüsü annemin her seferinde ne kadar heyecanlı ve umutlu olduğunu görmektir. Jessie'nin dışarıda bir yerde onu bulmamızı beklediğinden o kadar *emindi* ki." Öfkeyle başını salladı. "Siktiğimin para düşkünü yalancıları, her biri."

"Bu yüzden bana inanmak, doğruyu söylediğime inanmak istemedin," dedi Nadiah. "Kederli zamanlarınızda ailenizden faydalanan insanlar yüzünden."

"Çocukları kaybolduğunda bunun başka insanların da başına geldiğini gördüm." Nadiah'ya delici bir bakış attı. "Çocuklarını bulmak için çılgına dönüyorlar. Her şeyi yaparlar, *her şeyi* öderler. Bu yüzden doğruyu söylediğini anlamama rağmen, senin sadece deli olduğunu düşündüm. Söylediklerine *inandığını* söyleyebilirdim ama gördüğünü iddia ettiğin şeyleri kimsenin gerçekten görebileceğini sanmıyordum. Gerçekten değil."

"Ama sen kendi yeteneğine güveniyorsun," diye belirtti Nadiah. "Bunun alışılmışın dışında, mümkün olanın dışında bir şey olduğunu kabul etmelisin."

Acımasız görünüyordu. "Jessie'yi kurtarmak için ona yeterince güvenmedim. O piç Hains'in bela olduğunu *biliyordum*, ona ne yapmak istediğini biliyordum ama o beni dinlemedi." Başını iki yana salladı. "O gece gitmesine engel olmalıydım. Arabasının anahtarlarını saklamalı, onu odasına kilitlemeli *ya da başka bir şey yapmalıydım...*"

"Sen sadece bir çocuktun." Nadiah onu rahatlatmak istercesine nazikçe konuştu. "Olanlara engel olamazdın."

"Birinin beni dinlemesini sağlamalıydım. Jessie'ye değilse bile aileme ya da polise. Onlara anlatmaya çalıştım, onları dinlemeleri ve hemen onu aramaları için ikna etmeye çalıştım. Ama yapmadılar, anlıyor musun?"

"Sana inanmadıkları için mi?"

"Bu ve on sekiz yaşından büyük olduğu için - yasal olarak bir yetişkin. Reşit olmayan biri kaybolduğunda davayı başlatırsınız. Bir yetişkinde ise her zaman önce yirmi dört saat beklersiniz."

"Ne? Neden?" Nadiah talep etti. "Bu çok aptalca."

"Ben de öyle düşünüyorum." Rast başını salladı. "Adli tıpçıların Jessie'nin cesedini bulduklarında ne dediklerini biliyor musun?"

"Ne?" Nadiah neredeyse bilmekten korkarak fısıldadı.

"İşkence yapıldığına dair kanıtlar olduğunu söylediler." Rast sabit bir şekilde ellerine baktı ve sesi alçalıp gerginleşti. "Alındıktan sonra en az bir gün boyunca canlı tutulduğundan oldukça emindiler. Onunla iğrenç bir şekilde eğlenebilsin diye canlı tutulmuş. Onu öldürdükten sonra da çok uzaklara atmış." Nadiah'ya baktı, gerçek yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Eğer birinin beni dinlemesini sağlayabilseydim, onu daha önce aramaya başlamalarını sağlayabilseydim, ona zamanında ulaşabilirlerdi. Bugün hâlâ hayatta olabilirdi."

"Oh, Dedektif Rast..." Nadiah ne diyeceğini bilemedi. Bir elini onunkinin üzerine koydu ve sıktı.

"Rast." İç çekti. "Sadece Rast. Annem dışında kimse bana Adam demez."

"Rast, bu senin hatan değildi." Nadiah ciddiyetle onun gözlerinin içine baktı.

"Sen
gelen her şeyi yaptın. Onu uyarmaya *çalıştın*, bunu rüyamda gördüm."

Başını iki yana salladı. "Terapistçilik oynadığın için teşekkürler ama kendimi gerçekten affedebileceğimi sanmıyorum. Jessie'nin öldürülmesi yaptığım şeyi yapmamın nedeni. Sonsuza dek kaybolmadan önce onlardan yeterince bulabilirsem, belki bir gün olanları telafi edebilirim diye düşünüp duruyorum."

Nadiah duygulandı. "İşinizi çok ciddiye alıyorsunuz."

"Ölüm kalım meselesi." İcini çekti ve doğruldu. "Bu arada, dün gece kaçırılan kızı bulmaya çalışmam gerekiyor."

Nadiah oturduğu yerde kıpırdandı. "Eğer AllFather tarafından kaçırıldıysa, korkarım ki onun için pek umut yok."

Rast başını salladı. "Onu kaçırmanın o olduğundan hâlâ emin değilim."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Diğer Tabitha gibi onun da kıyafetlerini bir yığın halinde mi buldular?"

"Şey, evet. Ama unutma, Tabitha'nın cesedi bulundu," derken sesinde bir gerginlik vardı.

"Ölüm nedeni neydi?" Nadiah sordu. "Onu nasıl öldürdü?"

Rast kaşlarını çattı. "Tuhaf olan da bu. Kimsenin bulabildiği bir ölüm nedeni yok. Adli tabip kalbinin görünürde bir sebep olmadan durduğunu söyledi."

"Üzerinde herhangi bir iz var mıydı?" Nadiah sordu. "Rüyamda derisinin altına kablolar yerleştirildiğini gördüm; bu AllFather'ın yaptığı bir tür işkence. Sizi en kötü anılarınızı herkesin görmesi için yansıtan bu makineye bağlıyor." Titredi. "Baird bunu ona yaptırmıştı."

"Öyle mi?" Rast bariz bir şaşkınlıkla sordu. "Aslında derisinin her yerinde küçük yaralar *vardı* ama hiçbirisi birini öldürecek kadar derin değildi. Adli tabip bunu anlayamadı." Nadiah'ya kaşlarını çattı. "Ve hâlâ cesedi neden geri verdiğini anlamıyorum."

"Belki bir mesaj göndermek için?" Nadiah dedi ki. "Götürdüğü ilk kız Lauren'a çok benziyordu, belki hâlâ onu arıyordur. İkinci kız ona benziyor mu?"

"Pek sayılmaz." Rast ceketinin içine uzandı ve küçük bir holo küp çıkardı. Alttaki düğmeyi çevirdi ve soluk krem rengi tenli, uzun siyah saçlı bir kızın gülümseyen, gerçek boyutlardaki kafası aniden belirdi. "Gördün mü?" dedi. "O beyaz, Lauren ise Afro-Amerikan."

"Anlıyorum." Nadiah bir an için holo'yu yakından inceledi. Bu görüntüde onu rahatsız eden bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu. Ve kaçırılan ikinci kızın Lauren'a hiç benzemediği de inkâr edilemezdi.

"Yani..." Rast küpü kapattı ve cebine geri koydu. "Onu bulup bulamayacağıma bakmalıyım."

Nadiah sessizce, "Umarım öyle olur," dedi.

Rast ona sert bir bakış attı. "Ama sen bundan şüphe ediyorsun."

"Eğer rüyamda gördüğüm kişi oysa, evet, korkarım öyle." Nadiah iç çekti. "Sanırım gidip çalışmana izin vermeliyim."

"Onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım," dedi Rast ciddiyetle. "Sen haklı olsan bile. Yine de işimi yapmak zorundayım."

"Tabii ki biliyorsun." Başını salladı. "Benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Her zaman," diye mırıldandı Rast. Nadiah ayağa kalkmaya başladı ama Rast elini koluna koyarak onu durdurdu. "Nadiah, bana bak."

"Ne?" Onun gerçek yeşil gözlerini kendi gözleriyle aradı.

"Ciddiyim. Bana söyleyecek bir şeyin olduğunda, gördüğün ya da bildiğin bir şey ya da her neyse, sadece beni ara," dedi Rast ona ciddi bir şekilde. "Gece ya da gündüz, fark etmez."

Nadiah'nın kalbi yerinden fırladı. "Ciddi misin? Şimdi söyleyeceklerimi dinleyecek misin?"

Rast içini çekti. "Evet. Şu andan itibaren dinleyeceğim." Yere baktı. "Daha önce sana deliymişsin gibi davrandığım için özür dilerim. Sadece... birinin gerçekten senin gibi bir yeteneğe sahip olabileceğine inanmak zordu..."

"Hediyem," diye bitirdi onun yerine. "Görüş."

"Görüş. Doğru." Başını salladı. "Peki, gel." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Nadiah onu aldı ve adam onu ayağa kaldırırken kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. "Kız kardeşin hakkında konuşarak seni üzdüysem özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, başını kaldırıp ona bakarak. "Ama bana inanmana ihtiyacım vardı."

"Anlıyorum." Başını salladı. "*Yıllardır* onun hakkında kimseyle konuşmadığımı biliyorsun."

"Gerçekten mi? Ailen bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Özellikle de onlar için. Onların evinde bu yasak bir konu."

"Ama ne kadar üzücü," diye itiraz etti Nadiah. "O kadar güzel bir kızdı ki, o kadar canlı ve hayat doluydu ki. Böyle biri unutulmamalı."

Rast'ın gözleri parladı. "Onu asla unutmadım, sadece... daha önce onun hakkında konuşabileceğim kimse olmamıştı."

"Benimle Jessie hakkında konuşabilirsin - eğer istersen yani." Nadiah yere bakarken elinin hâlâ gevşekçe onunkinin içinde olduğunu fark etti.

Rast bunu aynı anda fark etmiş gibiydi çünkü kızın elini aniden bıraktı ve boğazını temizledi. "Gitsem iyi olacak. Daha fazla bilgi edinirseniz beni arayın."

"Yapacağım." Nadiah kendini aptal gibi hissederek başını salladı. Elbette ölmüş kız kardeşi hakkında konuşmak istemiyordu! Böylesine eski ve acı dolu bir anıyı deşmek. Neden böyle bir şey teklif etmişti ki? Kendini aptal gibi hissederek, "Dinlediğiniz için teşekkürler," dedi.

"Bana fazla seçenek , değil mi?" Rast kuru bir sesle söyledi. İç çekti. "Peki... hoşça kal."

"Hoşça kalın," diye yankılandı Nadiah.

Rast başını salladı ve HKR binasından hızlı, iş gibi adımlarla çıktı. Onun gidişini izledi ve neden onunla birlikte gitmek istediğini merak etti. *O sadece bir insan*, diye hatırlattı kendine. *Hem de huysuz, sinir bozucu bir insan*. Ama onun bakışını aklından çıkaramıyordu; kız kardeşinden bahsederken yeşil gözlerinde akmayan yaşların parlak parıltısını. Dedektif Rast'ın içinde bir şefkat vardı; sert dış kabuğunun altında bir yerlerde gömülüydü, bundan emindi. Ama bunu kim ya da ne ortaya çıkarabilirdi ki?

Nadiah başını salladı. "Sadece Tanrıça bilir. Ama ben değil, orası kesin," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra içini çekti. Kimse onun kaybolduğunu öğrenmeden önce Ana gemiye dönme vakti gelmişti. Geri döndüğünde neredeyse yatma vakti gelmiş olacaktı.

Amansız kâbuslarla dolu bir gece daha geçireceği düşüncesiyle ürperdi. Yine de en azından artık bir şey görürse Adam Rast'ın onu dinleyeceğini ve ciddiye alacağını biliyordu. Nadiah dedektifin geniş, geri çekilen sırtına son bir kez baktıktan sonra onu Ana Gemiye götürecek olan mekiğe doğru yöneldi.

Otuzuncu Bölüm

"Sadece bir hafta olduğuna inanamıyorum, sanki sonsuza dek bizimmiş gibi geliyor." Lauren, Xairn'in geniş göğsüne kıvrılmış küçük siyah kürk demetine sevgiyle gülümsedi. Kanepeye uzanmış, eski püskü düz ekranda bir spor karşılaşmasını izliyordu ve Küçük Olan her zamanki gibi onun üzerinde uyuyordu.

"Neredeyse bir anda kalbimize girmenin yolunu buldu." Xairn uyuklu bir şekilde esneyen ve karnını kaşıyabilmek için ters dönen yavru köpeği okşadı. Lauren onun parlak kürkünü nazikçe okşayışını izledi, minik hayvana karşı her zamanki gibi dikkatliydi.

Küçük Olan'ın sadece bir haftadır onlarla birlikte olduğuna inanmak imkânsız görünüyordu. Lauren ilk başlarda, özellikle de Xairn'le olan ilişkisi parçalanıyor gibi görünürken, başıboş bir köpek yavrusu alma konusunda biraz endişeliydi. Ama şimdi dürüstçe itiraf edebilirdi ki Küçük Bir onlara daha iyi bir zamanda gelemezdi. Her ikisi de yavru köpeğe odaklanmak için endişelerini bir kenara bırakmış ve sonuç olarak ilişkileri neredeyse onlar farkına varmadan sessizce büyümüştü.

Xairn'in dokunmama politikası hâlâ geçerliydi ama artık Lauren kazara ona sürtündüğünde ya da unuttuğunda gelişigüzel koluna dokunduğunda irkilmiyordu. Sanki yavru köpek onun doğasının en iyi yanını ortaya çıkarmış ve sadece orada bulunarak kendini kontrol etmesini sağlamıştı. Ya da belki de küçük köpeğe ihtiyacı olduğunu hissettiği nezaket ve sıcaklıkla bakabilmek için içindeki Scourge tarafını gömmüştü.

Sebepler ne olursa olsun, sonuçta aralarında çok daha az gerginlik olmuştu ve Lauren bunun için inanılmaz derecede minnettardı. Kendinden nefret eden, eziyet çeken bir adam yerine mutlu ve dengeli bir adama sahip olmak, Küçük Olan'ı eve alıştırmaya çalışırken zaman zaman fayans zemininde birkaç su birikintisi ve "hediye" olmasına fazlasıyla değermişti. Gerçi Xairn'in hakkını yemeyelim, onu inanılmaz derecede hızlı eğitiyordu. Şimdiden söylendiğinde oturup kalabiliyor ve hatta birkaç numara öğreniyordu. *Sanki bir bebeğimiz oldu*, diye düşündü Xairn'in yavruyu çenesinin altından gıdıklamasını ve minik süt dişleriyle parmağını kemirmesine izin vermesini izlerken. *Scourge savaşçı modundan*

Baba modu. Şimdi keşke ikisinin arasında bir yerde mutlu bir yer bulabilse...

Ama savaşçının hâlâ orada olduğunu, yüzeyin hemen altında gizlendiğini hissetti. Aralarında gerginlik olmamasına rağmen, onun hâlâ aç gözlerle kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Ve onun hâlâ banyoda kendi ihtiyaçlarını giderdiğini biliyordu. Tekrar yardım etmesine izin vermesini, içgüdüleri devreye girmeden ve aralarındaki herhangi bir cinsel karşılaşmayı BDSM pornolarından fırlamış bir şeye dönüştürmeden birlikte olmanın bir yolunu bulabilmeyi diledi.

Bunu gerçekten istiyor musun? diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Gerçekten istiyor musun? Lauren bu düşünceyi huzursuzca bir kenara itti ve hala kahvaltıdan kalan birkaç bulaşığın bulunduğu mutfak lavabosunun önünde durdu. Dalgınca, havuzun kristal mavisi sularına vuran ılık, geç öğleden sonra güneşine baktı. Ama suya bakıyor olsa da aklı kilometrelerce uzaktaydı.

Beni ters çevirdiğinde, bedenini benimkine bastırduğunda, beni yere mıhladığında hissettiklerim. Kulağıma hırladığında, bana tam olarak ne yapacağını, beni nasıl alacağını söylediğinde çıkardığı ses... Tanrım!

Titredi. Tatlı Nokta'daki sahneyi tekrar tekrar izliyordu. Geçen hafta boyunca kafasında tekrar tekrar dönüp durdu ve bu onu karanlık bir heyecanla doldurmaktan asla geri kalmadı. *Ama bu beni heyecanlandırmamalı, değil mi? Xairn ne düşünürse düşünsün, bu tecavüz olmazdı. İstekli olana tecavüz edemezsin ve ben çok istekliydim. Ama sert olurdu ve ondan korkuyordum. Dom gibi davrandığında çok korkutucu oluyor. Korkutucu ama inanılmaz da ateşli.*

Lauren sapına kadar feministti ama ne zaman bu şekilde davranmaya başlasa bir şeyler yapıyor, içinde daha önce hiç kimsenin çeviremediği bir düğmeyi çeviriyor gibiydi. Bu onu o kadar ateşli yapıyordu ki tek yapmak istediği boyun eğmek ve onun istediği her şeyi yapmasına izin vermektir. Ama bu doğru değildi; kendisine davranılmasını *istememeliydi*. Xairn'in egemenliğini arzulamamalı ya da ona cinsel olarak boyun eğmeyi hayal etmemeliydi. Yapmalı mıydı?

Hiç beklenmedik bir anda aklına bir görüntü geldi. *Önünde diz çökmüş, efendimin önünde boyun eğdiğimi göstermek için diz çökmüştüm. Büyük eli saçlarımı okşuyor, beni ona, sıcak, sert sikine doğru yönlendiriyordu.*

Neredeyse onun sıcak, tuzlu teninin tadını alabiliyor, ağzını siken iri bedeninin lezzetli erkeksi kokusunu duyabiliyordu.

Ama belki de onu tam istediği gibi emmeyecekti. Belki de onu cezalandırmak zorunda kalacaktı. Lauren onu dizine yatırıp külotunu indirdiğini ve koca eli için kışını açtığını hayal etti. Ona şaplak atacak, kıvranıp merhamet dileyene kadar şaplak atacaktı.

Sonra onu yatağa bağlayacak, kollarını ve bacaklarını iyice açacak, böylece altında çaresiz kalacaktı. Onu becerirken, öylesine sert, uzun ve derin becerirken çaresiz ve direnmeden, adını inletmeden edemeyecek, onu alması, hiç durmaması, boşalması için yalvaracaktı... *Kes şunu, diye* kendini azarladı Lauren. *düşünmeyi bırak. İşleri sadece kendin için zorlaştırıyorsun.*

Ama bu yasak fantezi içinde öyle bir arzu ve utanç karışımı uyandırmıştı ki, kendini zor tutuyordu. Huzursuzca bir ayağından diğerine geçti, amcığı yanıyormuş gibi hissediyordu. Tanrım, böyle düşünmeyi bırakmalıydı. Ama kendine durmasını söylemek işe yaramıyordu; son fiziksel karşılaşmalarından beri düşünebildiği tek şey buydu. Hem neden bununla bu kadar ilgileniyordu ki? Daha önce hiç cezalandırılmayı hayal etmemişti. Hiç kimsenin onu bağlamasına ya da şaplak atmasına izin vermek istememişti.

Lauren kaşlarını çatarak dudağını ısırды. Cinselliğinin daha önce hiç keşfetmeye başlamadığı bu karanlık köşesini keşfetmek korkutucuydu. Korkutucu ve biraz da kafa karıştırıcıydı. Onun *nesi* vardı ki zaten?

"Sen iyi misin?" Xairn'in derinden gelen sesi onun düşünce zincirini kırdı ve Lauren suçlulukla arkasına döndüğünde Xairn'in kısılmış gözlerle kendisine baktığını gördü.

"İyiyim, iyiyim. Sadece düşünüyorum," dedi gülümsemeye çalışarak. "Tam olarak ne düşünüyorsun?" Adam ona bir kaşını kaldırdı.

Lauren gergin bir şekilde kıpırdandı. "Hiçbir şey. Sadece bu muhtemelen son Hava soğumaya başlamadan önce sıcak bir gün geçireceğiz. En azından serin. Sanırım çok geç olmadan bir kez daha dalmak istiyorum." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunun iyi bir fikir olduğunu anladı. İstenmeyen arzularını bastırmak için kendini boğazına kadar soğuk suya sokmak gibisi yoktu.

Xairn kaşlarını çattı. "Ama sen yüzme bilmiyorsun - bunu bana kendin söyledin."

Laurens hızlı bir sesle, "Ben sadece sığ sularda yüzeceğim," dedi. "Sonra da belki bir süre şamandıralardan birinin üzerinde sürüklenirim. Bilirsiniz, rahatlamak için. Rahatlamadan geçirmediğimiz bir iş gününün ne anlamı var ki?" Gevezelik ettiğinin farkındaydı ama bu noktada umurunda değildi. Sadece Xairn'den ve son zamanlarda ona eziyet eden garip fantezilerden uzaklaşması gerekiyordu.

"Dikkatli ol o zaman," dedi ama o çoktan en sevdiği beyaz bikinisini giymek için banyoya doğru yola çıkmıştı. Eğer havuza dalmak onu serinletmediyse, neyin serinleteceğini bilmiyordu.

* * * * *

Kadın kıvrımlarına mütevazı bir şekilde sarılmış dışarı çıkıp ön kapıdan kaybolurken Xairn kaşlarını çattı. İnsanların kendilerini derin sulara bırakma merakını hâlâ anlayamıyordu. Özellikle Lauren'in yaşadığı Florida'da insanlar sürekli yüzüyor gibiydi - havuzlarda değilse bile etraflarını çevreleyen okyanusta. Lauren'i bundan vazgeçmeye ikna edebilmeyi diliyordu ama o bunu çok seviyor gibi görüldüğünden, onu birkaç zevkinden birinden nasıl mahrum edebileceğini anlamıyordu. Özellikle de kendisi ona hiç zevk vermediği için -en azından cinsel zevk vermediği için.

Tanrım, şu anda çok sıcak kokuyordu. Kendine engel olamayan Xairn yüzünü kaldırdı ve odada hâlâ dönüp duran hava akımlarını kokladı. Nedense Lauren son zamanlarda giderek daha fazla tahrik olmaya başlamıştı. Muhtemelen, diye düşündü asık suratla, onu her türlü cinsel tatminden mahrum bıraktığı için. Şu anda yaşadıkları asexual ilişkinin uzun süremeyeceğini çok iyi biliyordu ama çok ileri gitmeden bunu nasıl değiştireceğini bilmiyordu. Onu incitmeden onunla nasıl sevişeceğini bilmiyordu.

Acaba orada durup havuza bakarken gerçekten ne düşünüyordu? Onu bu kadar ateşli yapan şeyin yüzme fikri olmadığı kesindi. Eğer yoğunlaşırsa onun ne düşündüğünü duyabileceğine dair bir fikri vardı ama bunu yapmak istemiyordu - bu onun mahremiyetini ihlal etmek olurdu. Aralarında cinsel bir şeyler olduğunda onu duymaktan kendini alamamıştı ama en azından

aralarındaki mesafeyi korudukça, onun gizli düşüncelerine kulak misafiri olmaktan kendini alıkoyabiliyordu.

Birinin en derin düşüncelerini duymaktan bahsetmişken, Lauren'ın onunkileri duyamamasına sevinmişti. Son zamanlarda tek şey onu ne kadar çok istediğiydi. Gözlerini kapatarak, eğer kendine güvenilebilseydi neler yapabileceğini hayal etmesine izin verdi...

Yatağa uzanırdı, kısa bir etek ve külottan başka bir şey giymezdi, güzel göğüsleri çıplaktı. Ellerini başının üstünde birleştirir ve hareket etmemesini emrederdim. Ne yaparsam yapayım kıpırdayamayacağını söylerdim.

Onun dolgun, dik göğüslerini, uçlarında koyu, etli meyveler gibi duran meme uçlarını hayal etti. O meme uçlarıyla alay etmek, onları Lauren'ı kalçalarının arasında sıcak ve kaygan hale getirecek şekilde uzun ve sert emmek istiyordu. Adamın meme uçlarını emmesine bayılıyordu; bu onun amını ıslatmakta ve hazır hale getirmekte asla başarısız olmuyordu. Elbette, adam onun üzerinde çalışırken zevkle kıvranmaktan kendini alamaz, emirlerine rağmen ona itaat etmezdi. Böylesine kasıtlı bir yanlış davranış bir cezayı gerektirecekti ama bununla daha sonra, onun tadına bakmayı bitirdikten sonra ilgilenebilirdi.

Diliyle onun olgun tepeleriyle alay ettikten sonra, vücudundan aşağı doğru iniyor ve beyaz dantel külotunu dişleriyle çok ama çok yavaş bir şekilde çekip çıkarıyordu. Amı çıplak kaldığında Lauren'in yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordu - belirsizlik ve arzuyla karışık biraz korku. Ama bacaklarını açmasını söylediğinde sorgusuz sualsiz ona boyun eğecekti, bundan emindi. Ve bir kez ona açıldığında...

Önünde dizlerimin üzerine çöker ve yüzümü sıcak, ıslak yarığına bastırırdım. Onun sıcak, kadınsı kokusunu içime çeker ve yanaklarımı kalçalarının hassas tenine sürterdim. Tanrım, bunu düşünmek bile onu sertleştiriyordu. Ama fantezi burada bitmiyordu.

Aminin dudaklarını ayırır ve amını uzun, yavaş ve sıcak bir şekilde okşardım. Dilimin altında inleyip kıvranana, kalçalarını benimle buluşmak için yukarı kaldırıana ve adımı söyleyip onu boşaltmam, doldurmam için yalvarana kadar tatlı sularının tadına bakardım. Onu becermek için...

Ani bir su sıçraması ve havuz yönünden gelen boğuk bir çığlık fanteziyi etti. Xairn bir anda Küçük Olan'la birlikte ayağa kalktı.

güvenli bir şekilde kanepeye bıraktı. "Kal," dedi ürkmüş yavru köpeğe ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan dışarı koştu.

Köşeyi döndü ve havuzu çevreleyen beyaz metal çiti iterek Lauren'in ince kollarının su yüzeyinin hemen üzerinde el yordamıyla ilerlediğini gördü. Üzerinde durduğu pembe şişme şamandıra sürüklenip gitmişti ve derinliğin tam ortasında çaresizce çırpınıyordu.

Xairn'in aklından boğulma tanklarına dair anılar geçti. Durgun havada ağırlaşan çürüme ve kokuşma kokusu, başının üzerinden kayan ve nefes almak için çırpındıkça ağzını dolduran kalın siyah balçık... Karanlık sulardan çıkış yolunu bulmaya çalışırken onu tekrar tekrar geriye atan kemiksi eller... Tek oğluna batmasını ya da yüzmesini söyleyen babasının yüksek, şeytani kahkahası... O andan beri bir daha asla yüzmemişti - başının üzerindeki suya dalmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti kendine.

Anılar ve dehşet bir saniyeden kısa bir süre içinde zihninden geçti.

Sonra soğuk suya daldı ve Lauren'a doğru okşadı, kendini olabildiğince zorlayarak zamanında yetişmek için dua etti.

* * * * *

Lauren gerçekten ne emin değildi. Bir dakika önce pembe lastik salın üzerinde huzur içinde yatıyor, en sevdiği beyaz bikinisini giyiyor ve zihnini boşaltmaya çalışıyordu ve bir dakika sonra havuzun ortasında taş gibi yere çakılıyordu.

Aman Tanrım, yüz, yüz... bir şeyler yap! diye bağırdı zihinsel olarak kendine, panik yapmamaya çalışarak. Annesi mükemmel bir yüzücüydü ve ona birçok kez yüzmeyi öğretmeye çalışmıştı ama Lauren bir becerememişti. Annesinin, eğer ustalaşırsa hayatını kurtaracağına yemin ettiği suda kulaç atmayı bile öğrenememişti. *Daha çok denemeliydim,* diye düşündü soğuk su başının üzerinden geçerken. *Yapmalıydı-*

Ve sonra güçlü kollar etrafını sararak onu güneş ışığı ve kutsanmış, hayat veren havayla yüzeye geri çekiyordu. *Xairn?* diye düşündü.

Havuzun kenarına çekilirken başı dönüyordu. *Ama o yüzemez, değil mi? Yapamayacağını söylediğini sanıyordum. Düşündüm ki-*

"İşte." Onu havuzun kenarından yukarı itti ve sudan sıçrayarak yanına diz çöktü. "Nefes al!" diye soluk soluğa bağırdı, onun üzerine çömeldi, gözleri korkudan irileşmişti. "Lauren, *nefes al!*"

"Ben... Ben iyiyim," demeye çalıştı ama sesi kısık, boğuk ve zor anlaşılır bir şekilde çıktı.

"Seni tüm şifacıların kaldığı yere götüreceğim. Ne deniyordu oraya? Hastane, seni oraya götüreceğim." Adam onu kollarının arasına aldı ve Lauren onu hiç bu kadar vahşi görmediğini düşündü.

"Hayır, hayır!" Adam onu hızla havuzdan çıkarırken kadın adamın kollarında debeleniyordu. Biraz su tükürdükten sonra başını salladı. "Ben iyiyim, Xairn. *İyiyim,*" diye soludu, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu. "Sen... neredeyse başım belaya girmeden önce bana ulaştın."

Bu dairenin içindeydiler, oturma odasının ortasında duruyorlardı, ikisi de sırlısklandı. Xairn hâlâ onu tutuyordu, yüzünde belirsizlik ve korku dolu bir ifade vardı.

"Sen iyi misin? *Gerçekten* iyi misin?"

Lauren boğazını temizledi, böylece sesi daha az hırıltılı çıkıyordu. "*Gerçekten* öyleyim."

"Tanrılara şükürler olsun." Onu hâlâ sıkıca tutan Xairn dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Düşündüm ki... çok geç kalacağımı düşündüm. Seni kaybedeceğimi sandım."

"Hayır, bebeğim, hayır. Tabii ki hayır." Lauren onun kucağından kaydı ve bir şekilde kendini onun önünde dururken buldu. Xairn hâlâ diz çökmüş durumdaydı. Kollarını Lauren'ın beline dolamış ve yüzünü karnına bastırmıştı. "Sorun yok, ben iyiyim," dedi tekrar tekrar, geniş, kaslı omuzlarını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Gerçekten, her şey yolunda."

"Biliyorum," diye fısıldadı kısık, boğuk bir sesle. "Biliyorum." Ama yine de titriyordu ve çıplak karnına bastırdığı teni sıcaktan ateş gibi yanıyordu.

"Yine de bunu nasıl yaptığını anlamıyorum," dedi, nemli siyah saçlarını alnından uzaklaştırarak. "Bana yüzme bilmediğini söylemiştin."

"Yüzmemeyi *seçiyorum*. Ama mecbur kaldığımda yüzebilirim." Sonunda başını kaldırıp ona baktı ve Lauren gözlerinin simsiyah bir kırmızıya dönüştüğünü gördü. "Bana babam öğretti," diye fısıldadı ve sözlerinde Lauren'ın yüreğini burkan, dile getirilmemiş derin bir acı vardı.

Birdenbire solgunlaşan yüzünde o gözleri görmek ve usulca fısıldanan o sözler Lauren'i endişeye boğdu. "Hey," diye mırıldandı, endişeyle ona bakarak. "Bu benim denize düşmemden daha önemli, değil mi?"

Xairn başını salladı ve başka tarafa baktı. "Önemli bir şey değil. Güvenliğinizden endişe ediyordum, hepsi bu."

"Hayır, hepsi bu kadar *değil*," dedi Lauren kararlılıkla. "Hikâyenin tamamı bu kadar değil. Ve bana hepsini anlatacaksın. Ama önce bu ıslak giysilerden kurtulmamız gerek. Gel hadi."

Ayağa kalkmasına yardım etti ve ilk başta zorlukla hareket edebiliyor gibi görünüyordu. Adamın ne kadar sert yürüdüğünü, ayaklarının üzerinde ne kadar dengesiz durduğunu gördükçe Lauren'in endişesi arttı. Sanki neredeyse boğulmak üzere olan oymuş gibiydi. Ona neler oluyordu?

Küçük Bir kanepede ısrarla havlarken onu ıslak kot pantolonundan ve tişörtünden çıkardı. Yavru köpeğe parmağını sallayarak, "Sessiz ol, Ufaklık," diye emretti. "Şimdi sakinleş." Yavru köpek bir an için söyleneni yaptı, kanepenin bir köşesine kıvrıldı ve endişeli gözlerle olanları izledi. "Her şey yolunda," dedi Lauren ona, gerçi artık kendisi de Xairn için gerçekten endişelenmeye başlamıştı. "O iyi olacak. O sadece... sadece üzgün." Ama neye üzülmüştü?

Sonunda onu tamamen çıplak bıraktı ve havlularla ovmaya başladı. Başka bir zaman olsa onun sert ve kaslı vücuduna hayranlıkla bakar, hatta belki de ekipmanlarına gizlice göz atmaya çalışırdı - hala devam 'birincil ve ikincil şaft' olayını çok merak ediyordu. Ama şu anda onun ruhsal durumuyla fiziksel bir şey düşünemeyecek kadar ilgiliydi. Çalışırken omuzlarına bir havlu sardı, nemli bikinisini tenine yapıştığı için klimalı dairede hafifçe titriyordu.

Sonunda adamın iri vücudunu büyük ölçüde kuruladı. "İşte." Onu hâlâ çıplak bir şekilde mutfak sandalyelerinden birine oturttu ve karşısına oturması için bir sandalye çekti

onu. "Şimdi söyle bana, neler oluyor? Neden bu kadar üzgünsün? Benim yüzümden olduğunu da söyleme - bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim."

Xairn'in gözleri hâlâ siyah üzerine kırmızı yanıyordu. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Sana yüzmeyi seçtiğimi söyledim ama nedenini söylemedim," diye başladı alçak, hırıltılı bir sesle. "Ben... Ben sana boğulma tanklarından hiç bahsetmedim."

"Ne?" Lauren dehşet içinde ona baktı. "Geminizde sadece insanları boğmak için tanklar mı vardı?"

"İnsanlar değil, hayvanlar. *Urlich*." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Babamın politikası, son eğitimlerinin bir parçası olarak onları tanklarda test etmektir. Tanklar siyah balçıkla doluydu - bir zamanlar su olmalıydı. Ama ölü hayvanlar içinde çürümeye bırakılırdı, ta ki kokuşmuş, çürümüş bir çamur olana kadar, o kadar iğrençti ki koklamak bile insanın midesini bulandırırdı."

"Ugh." Lauren titredi. "Bu korkunç."

"Evet." Xairn kısaca başını salladı. "Onlar -yani olgun *urlichler*- dayanıklılıklarını ve cesaretlerini yüzerek göstermek zorundaydılar. Balçığın içinde saatlerce yüzyorlar. Bazıları..." Sertçe yutkundu. "Birçoğu boğuldu."

"Aman Tanrım!" Lauren elini ağzına götürdü. "Lütfen bana evcil köpeğinizi oraya attığını ve ölmesine izin verdiğini söylemeyin."

"Hayır." Xairn kucağında hâlâ hafifçe titreyen ellerine baktı. "O... o *beni* içeri attı." Başını kaldırıp ona baktı. "Tekrar tekrar. Yüzmeyi böyle öğrendim."

"Oh hayır! Oh, Xairn!" Lauren kendini durduramadan ayağa kalkmış ve başını göğüslerine yaslamıştı. "Şaşılacak bir şey yok," diye mırıldanarak hâlâ nemli olan saçlarını okşadı. "Yüzmekten nefret etmene şaşmamalı. Ama yine de beni kurtarmak için atladın."

Kolları yavaşça kızın beline dolandı ve ona sıkıca sarıldı. Xairn ona baktı, gözleri hâlâ yanıyordu. "Başka seçeneğim yoktu," dedi kısık sesle. "Sen benim hayatımsın Lauren. Eğer ölürsen bana hiçbir şey kalmaz. *Hiçbir şey*."

"Ah, bebeğim." Gözlerine dolan ve yanaklarına taşan sıcak gözyaşlarına engel olamadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum. Seni o şekilde incittiği için çok üzgünüm."

"Sorun değil." Yüzünü tekrar göğüslerine bastırđı ve sanki teninin kokusuyla rahatlamış gibi derin derin içine çekti. "Önemli değil. Ben hayatta kaldım."

"Tabii ki önemli." Lauren onu şefkatle okşadı. "Çocukluğunda olanlar yetişkinliğinde de peşini bırakmaz. O havuza atlamak seni ölümüne korkutmuş olmalı ama yine de yaptın. Beni kurtarmak için."

"Nasıl yapamam?" Başını salladı, nemli saçları çıplak tenine fısıldıyordu. "Ben... seninle tanışmadan önceki ilgili bilmeni istemediğim pek çok şey var. Bu da onlardan biriydi."

"Bana söylemeni istiyorum. Beni duyuyor musun?" Lauren onun çenesini kaldırdı ve o tanıdık yanan gözlerle baktı. "Bana istediğin her şeyi söyle, ihtiyacın olan her şeyi. Ne olduğu önemli değil, ne olursa olsun seni sevmeye devam edeceğim."

Kaşlarını çatdı. "Siz öyle düşünöyorsunuz ama benim geçmişimde normal bir insanı hasta edecek şeyler var."

"Dene beni." Lauren gözlerini birleştirdi. " et."

Xairn'in yüzü asıldı. "İyi. Küçük Olan'ın bana ne kadar çabuk bağlandığını gördün, değil mi? Ama ondan önce başka bir evcil hayvanım vardı. O kadar çok değer verdiğim biriydi ki öldüğünde neredeyse çıldıracaktım."

"Oh, tatlım..." Lauren sormaya neredeyse korkuyordu ama sorması biliyordu. Bu Xairn'in onu soktuğu bir tür sınavdı; onu gerçekten söylediği kadar sevip sevmediğini görmek için bir deneme. Lauren bu sınavı geçmeyi umutsuzca istiyordu. "Nasıl... nasıl öldü?" diye sordu tereddütle.

Xairn derin bir nefes aldı. "Onu ben öldürdüm," dedi sessizce, hâlâ Lauren'ın gözlerini kendi gözleriyle tutarak. "Başka seçeneğim yoktu. Babam onu buldu ve işkence etmekle tehdit etti."

"Oh, hayır!" Lauren inanmak istemeyerek başını salladı.

"Ah evet," dedi Xairn sessizce. "Bir gün bunun olabileceğini hep biliyordum. Derisinin altına sadece benim sesimle aktive olan bir zehir kapsülü yerleştirdim. Zamanı geldiğinde, ona ölmesini emrettim ve o da öldü, kollarımda..."

"Xairn..." Lauren ne diyeceğini bilemedi. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

"Bebekken annemden alındım ve çok küçük bir çocukken beni büyüten hemşireden koparıldım." Xairn'in sesi sabitti ama konuşurken elleri hafifçe titriyordu. "Babam... zalim biriydi. Beni önemsemediğini biliyordum. Sanja, kısır varlığım boyunca sevmek zorunda olduğum tek şeydi. Onu öldürmek... neredeyse beni de öldürüyordu. İçim ölmüştü. Duygusal olarak cansızdım, ta ki... ta ki seninle tanışana kadar."

"Oh bebeğim..." Lauren ona sıkıca sarıldı ve onun beline doladığı kolları sarsılarak sıkılaştı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni hâlâ seviyorum, o korkunç yerde hayatta kalmak için ne yapmak zorunda kaldığın umurumda değil. Bu senin hakkında hissettiklerimi, sana ne kadar değer verdiğimi değiştirmiyor."

"Lauren..." Adını bir dua gibi tekrar tekrar söyledi ve ağzının göğsünün çıplak teninde yumuşak, yavaş ve sıcak bir şekilde hareket ettiğini hissetti. Bir okşama... bir öpücük. "Bana aşkın ne olduğunu gösterdin," diye fısıldadı. "Eski hayatımı geride bırakmam için bana güç verdin. Sana çok şey borçluyum." Sonra dudakları bir yana kayd, sıcak ve ıslak bir şekilde sağ göğsünü örten ince, nemli bikini üstünün üzerinde gezindi. Lauren onun nefesinin sıcaklığını aniden gerilen göğüs ucunda hissedince usulca soludu. *Tanrım*, diye düşündü. *Bunu çok istiyorum. Ona sarılmak ve onu rahatlatmak istiyorum. Onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum...*

"Ben de sana nasıl hissettiğimi göstermek istiyorum." Ona baktı ve göğüs ucunun ağrıyan noktasına sıcak, kasıtlı bir öpücük kondurdu. "Ama nasıl yapabileceğimi bilmiyorum."

"Xairn," diye fısıldadı, sesi zevk ve umutla gerilmişti. "Tatlım..." Yukarı uzanarak nemli kumaş üçgenini bir tarafa çekti ve göğsünü ona gösterdi. "Yap şunu," diye mırıldanarak adamın saçlarını okşadı. "Ağzını üzerimde hissetmeme izin ver."

Xairn kısık bir hırıltıyla Lauren'ın meme ucunu bir anda ağzına aldı ve hevesle yalayıp emdi. Lauren inledi ve onun kalın siyah saçlarını kavradı. "Tanrım, evet," diye fısıldadı. "Evet, Xairn, *evet*."

Diğer göğsüne de yöneldi ve bu kez bikinisinin üstünü kenara iterek onun tüm kıvrımlarına ulaştı. Lauren ona doğru hamle yaparak kendini sundu, arzudan nefesi kesilmişti. Sonunda adam ona baktı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı tehlikeli bir şekilde hırlamaya yakın bir sesle. "Sana *ihtiyacım* var Lauren, senin içinde olmaya *ihtiyacım* var. Ama sana... sana zarar vermek istemiyorum."

Lauren ona nefes nefese, "Korkmuyorum," diye güvence verdi.

"Ama ben öyleyim. Ne zaman sevişmeye yaklaştık Scourge içgüdülerim devreye giriyor ve kendimi kaybediyorum... nazik olma yeteneğimi kaybediyorum."

Lauren kaşlarını çatı. "Bir yolu olmalı. Olmak *zorunda*. Benim de sana ihtiyacım var.

-*Çok fazla.*"

Xairn düşünceli görünüyordu. "Evet. Baskın eğilimlerimi bastırmanın bir yolu, böylece seni incitmeden sevebilirim." Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi odada gezindi ve sonra mutfak masasının üzerinde bir noktada durdu. "İşte." Evcil hayvan dükkanından Küçük Bir için aldıkları uzun siyah naylon tasmaya başıyla işaret etti.

"Ne?" Lauren belirsiz bir şekilde tasmaya baktı. Kalın ve çok sertti. Küçük Olan'ın ne tür bir köpek olduğundan emin değillerdi ama içinde biraz Kara Labrador varmış gibi görünüyordu ve oldukça iyi bir boyuta ulaşmışlardı. Yine de Xairn'in onunla ne yapmasını istediğini anlamamıştı.

"Getir onu," dedi, tasmayı tekrar göstererek. "Buraya getir."

Lauren kendisine söyleneni yaptı. Sandalyesinin önünde durarak onun gerginlikten gerilmiş çıplak, kaslı formuna . "Şimdi ne olacak?" diye sordu siyah tasmayı tutarak.

Xairn derin bir nefes aldı. "Şimdi beni sandalyeye bağlamanı ve götürmeni istiyorum."

Otuzbirinci Bölüm

Babalık'ın çok yukarısında, Her Şeyin Babası başını kaldırdı. Mevcut kurbanını metal zemin üzerinde bir yığın halinde bırakarak, giderek genişleyen bir daire çizmeye başladı. "Birazdan," diye tısladı, dudaksız ağzı hevesli bir beklentiyle hareket ediyordu. "Yakında onu alacak. Yakında."

Nakil ışınıyla çaldığı Dünyalı kız inledi ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Çok alıngan bir kızdı; iki kez derisinin altına yerleştirilen hafıza kablolarını çıkarıp kaçmaya çalışmıştı. Kimse onun narin görünüşüne bakarak içinde bu kadar çok mücadele olduğunu düşünemezdi, diye düşündü AllFather. Soluk, porselen teni ve uzun gece yarısı siyahı saçlarıyla birlikte küçücük boyu onu neredeyse bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu. Ancak küçük bedeni, vahşi bir kalbi ve güçlü bir ruhu gizliyordu.

Yüce Baba onun mizacını pek önemsemiyordu. Onu saçları için seçmişti çünkü saçları Lauren'inkilerle aynı renk ve uzunluktaydı. Xairn'in onun resmini yerel haber bülteninde gördüğünde neden kaçırıldığını anlayacağından emindi. Eğer bu işe yaramazsa, Lauren'inki gibi gözleri olan bir Dünyalı kızı almayı planlamıştı. Ama kehribarın o alışılmadık tonunu bulmak zor olmuştu.

"Görünüşe göre bir tane daha almam gerekmeyecek," diye mırıldandı kendi kendine, hâlâ volta atıyordu. En son dışının anılarını yansıtan devasa görüntü ekranı olduğu yerde donmuş, kızı savunma pozisyonunda, iri bir Dünyalı erkeğin onu yenmeye hazırlandığını gösteriyordu. Gerçekten de, AllFather'ın kızın anılarını fazla çarpıtmasına gerek kalmamıştı; kızın geçmişinde onu tatmin edecek kadar acı vardı ve buna fazla bir şey eklememişti. Aslında, şu anda neredeyse doymak üzereydi. Belki de onun işini başka bir zaman bitirmeliydi.

"Görünüşe göre kısa bir ertelemeniz var, canım..." Adı neydi? Evet, Elise. "Sevgili *Elissse*." Nefes nefese kalan ve geri çekilen kızın üzerine eğildi. AllFather gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Serseri oğluma konsantre olmalıyım. Onu birazdan burada bekliyorum. Belki de ben senin sonunu getirmeden önce onunla tanışırsın."

Kız kendini titreyen bir topun içine çekti ve kara gözleriyle meydan ona baktı. "Cehenneme git," diye fısıldadı ve adamın ayaklarına tükürdü.

"Hâlâ isyankârsın, ha?" Her Şeyin Babası gülümsedi. "Güzel. Sonuna kadar savaşımları severim. Bu onların acılarını çok daha lezzetli kılıyor." Sonra dönüp odadan çıktı, kızı çıplak ve titreyerek geniş odanın ortasında bıraktı.

İlgilenmesi gereken başka bir mahkûm vardı. Xairn'in özel ilgisini çekecek biri olduğundan emindi.

Bölüm Otuz İki

"Seni götürmek mi?" Lauren onu doğru duyduğundan emin değildi.

Xairn başını salladı. "Beni yeterince sıkı bağlarsan baskın dürtülerimi kontrol etmeme yardımcı olur. Bir Scourge cinsel ilişkisinde eşitler yoktur; sadece baskın ya da itaatkâr vardır. Seni incitmekten kaçınmak için itaatkâr rolü üstlenmeliyim."

"Gerçekten mi? Sen mi? İtaatkâr mı?" Lauren bunun nasıl işe yarayacağını hayal bile edemiyordu. Ama Xairn yine başını salladı.

"Yapmalıyım. Tek yolu bu."

"Ama ben... ben sana nasıl hükmedeceğimi bilmiyorum." Lauren dudağını ısırdı. "Aslında, eğer bu şekilde taraf tutacaksak, diğer rolü oynarken daha rahat olacağımı düşünüyorum."

"Yaparsın, değil mi?" Xairn başını kaldırdı ve kıza, onu delip geçecekmiş gibi görünen uzun, düz bir bakış attı.

Lauren son fantezilerini düşünmemek için umutsuzca çabalarken yanaklarının hissetti. "Şey, yani, gerçekten bilmiyorum. I-"

"Boş ver." Xairn başını salladı. "Çabuk bağla beni. Bana boyun eğdiğini düşünmek bile..."

"Ne?" Lauren'ın kalbi çarpmaya başladı ama o yine başını salladı. "Hiçbir şey. Beni bağla ve düğümlerin sağlam olduğundan emin ol."

Siyah tasma sert ve kullanması zordu. Sonunda Lauren ellerini arkadan bağlamak ve oturduğu mutfak sandalyesinin arkasına sabitlemekle yetinmek zorunda kaldı. Lauren işini bitirdiğinde Xairn ateş saçan gözlerle ona baktı.

"Şimdi tokatla beni."

"Ne?" Lauren itiraz etti. "Bunu yapmak istemiyorum!"

"*Yap şunu,*" diye homurdandı. "Beni bağlayan bu küçük kordonu parçalayabilir ve sandalyeyi hiç çaba harcamadan parçalara ayırabilirim. Hâkimiyetinizi göstermeniz gerekiyor *Hanımefendi.*"

"Ama yapamam-"

"Evet, yapabilirsin," diye hırladı. "Kahretsin Lauren, bunu istiyor musun, musun?"

Lauren çenesini kaldırdı. "İstediğimi biliyorsun."

"Eğer beni istiyorsan, önce bana hükmetmelisin." Gözleri parladı. "Yoksa kendimi serbest bırakır ve onun yerine sana hükmederim. " Birden sesi neredeyse yalvaran bir tona düştü. "Lütfen, Lauren... bunu yapmak istemiyorum. Seni incitmek istemiyorum."

Lauren derin bir nefes aldı. Xairn'le ilk seferini bu şekilde hayal etmemişti. Bu, herhangi *biriyle* yapmayı hayal ettiği bir şey değildi. Ama onu seviyordu ve eğer gereken buysa...

"Peki," dedi kısık bir sesle. ". Ve... ve tutmayacağım." "Güzel." Adam ona aç gözlerle baktı. "O zaman tokatla beni."

Lauren başını salladı. "Yapacağımı söyledim ama bunu kendi yöntemimle yapacağım, anlıyor musun?"

Sadece ona baktı, gözlerinde o aç, hayvani bakış büyüdü. Lauren onu kaybettiğini hissetti. *Çabuk bir şeyler yapmalıyım!*

Parmaklarını adamın kalın siyah saçlarının arasından geçirerek bir avuç aldı ve başını geriye doğru çekti. Sonra onun üzerine eğildi ve gözlerinin içine baktı. "*Anlıyor musun dedim?*"

Xairn'in tüm vücudu sarsıldı ve gözleri belirgin bir şaşkınlıkla açıldı. "Evet."

"Evet, ne?" Lauren ona ters ters bakarak sordu.

"Evet... Hanımefendi," diye mırıldandı.

Lauren başıyla onayladı ve onu serbest bıraktı. "Güzel, bu iyi." Garip bir şekilde öyleydi de. Daha önce hiç kimseye hükmetme isteği duymamıştı -tıpkı Xairn'le tanışmadan önce boyun eğme isteği duymadığı gibi. Ama şimdi içine girdiği bu rol ona şaşırtıcı derecede doğru geliyordu. Şaşırtıcı derecede... rahat.

"Hoşuna gidiyor, değil mi? Güç hissi." Xairn siyah bir kaşını kaldırarak onu izledi.

"Belki de öyle." Lauren gülümseyerek parmaklarını tekrar onun saçlarında gezdirdi, bu kez daha nazikçe. "Şaşırdın mı?"

"Seninle ilgili her şey beni şaşırtıyor. Senin hakkında sevdiğim şeylerden biri de bu," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu kadar konuşma yeter." Lauren eğilerek Xairn'in dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Xairn onun öpücüğüne tutkuyla karşılık verdiğinde çok mutlu oldu. Xairn ağzını iyice keşfederken, *"Buna ihtiyacı var, en az benim kadar ihtiyacı var,"* diye düşündü.

"Daha fazla," diye homurdandı, gözlerinin içine bakmak için öpücüğü kesti.

"Buna ihtiyacım var
daha fazla."

"O zaman başlayalım." Geri çekilen Lauren, bikini üstünü çözüp yere bırakırken Xairn'in gözlerinin üzerinde olduğundan emin oldu. Altını yerinde tutan bağlara uzandığında, boğazının arkasından boğuk, aç bir ses çıkardı. Lauren yavaşça çözüp beyaz kumaştan iki küçük üçgenin düşmesine izin verirken, "İşte böyle," diye mırıldandı. "Bana bak bebeğim. Bak ama dokunma." Sonra ona doğru yürüdü. "Öte yandan ben, sonunda istediğim kadar dokunacağım."

Konuşurken ellerini adamın geniş, kaslı omuzlarında ve göğsünde gezdirdi, parmak uçlarıyla isminin izini sürdü. Sonra daha aşağılara inerek adamın gergin karnına doğru ilerledi. Adamın içindeki yay gibi gerginliği hissedebiliyordu; pürüzsüz bronz teninin yüzeyinin hemen altında zar zor kontrol edilebilen bir güç uğulduyordu. Kafesteki bir kaplanı okşamak gibiydi bu, onu tutan kilidi kırıp her an saldırabilecek bir kaplanı.

"Lauren..." Parmakları aşağıya doğru inip kalçalarının üzerinden geçerek içeri doğru ilerlerken Xairn'in sesi uyarılarla doluydu. "Ne yapıyorsun?"

"Keşfetmek." Ona yavaş, tembel bir gülümseme verdi. "Seni burada görmek için can atıyordum, biliyor musun? Bana iki tane aletin olduğunu söylediğinden beri." Uzun, sert sikini eline aldı, büyüklüğüne ve teninin yumuşaklığına hayret . Dokunulamayacak kadar sıcaktı ve parmaklarını sonuna kadar sokamıyordu. *Çok büyüktü!* "Sanırım ikincil şaft dediğiniz şey bu?" diye sordu yukarı bakarak.

Xairn hırıltılı bir nefes aldı. "Evet, bu benim ikincil şaftım," dedi, sesi alçak ve gergindi. "Gördüğünüz gibi, onun üzerinde oturan benim birincil ya da bağlayıcı şaftım."

"Hmm." Lauren adamın sikinin üst tarafından çıkan daha küçük, dik olmayan bir fallusa benzeyen şeyi inceledi. "Çok büyük değil."

"Çünkü şu anda uykuda, uyarılmış değil." Gözleri parladı. "Orama çok fazla dokunma. Ve ne yaparsan yap, ağzını üzerime koyma."

"Ne, böyle mi?" Lauren eğilerek, ikincil şaftının tabanından geniş, mantar şeklindeki kafasına kadar uzun, yavaşça yaladı. Tadı sıcak, tuzlu ve *erkeksi* lezzetliydi.

"Yapma!" Xairn'in sesi neredeyse paniklemiş gibiydi ve başını kaldırdığında onun bağlarına karşı zorlandığını gördü. "Yapma," diye tekrarladı. "Eğer birincil şaftımı uyandırırsan, seni ele geçirene kadar duramam. Seni bağlayana kadar."

Lauren tekrar şaftını okşadı, başparmağıyla bir damla prekum yakaladı ve bunu hassas başı okşamak için kullandı. "Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu?"

Xairn'in gözleri kısıldı. "Birincil şaftım ikincil şaftımın neredeyse iki katı kalınlığa ulaşırdı ve bağlarımı koparmak, seni sırt üstü yatırmak ve saatlerce her ikisiyle de içine girmek için durdurulamaz bir dürtü duyardım, hem arka geçidini hem de amını döllerimle doldurarak sonsuza dek tamamen ve tartışmasız benim olana kadar becerirdim." Durdu ve ona baktı. "Buna hazır mısınız, *Hanımefendi*?"

Lauren elindeki kalın etten sopaya bakarken birden ağzı kurudu. "Bunun *iki katı* büyüklüğünde mi?"

Yavaşça başını salladı. "Daha önce hiç çifte penetrasyon deneyimi yaşadın mı? Kendini benim için açmaya ve sikilmeme boyun eğmeye hazır mısın?"

"Ben... Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Xairn başını salladı. "Eğer bilmiyorsan hazır değilsin demektir," dedi sertçe. Sonra sesi nazikleşti. "Lütfen Lauren, seni seviyorum. Sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum ama bu şekilde değil. O şekilde acı ve korku yatıyor ve ben seni incitmek ya da korkutmak istemiyorum."

"O zaman nasıl?" diye fısıldadı, belirsiz bir şekilde ona bakarak.

"Bin bana." Sesinde, kadının amının ihtiyaçla zonklamasına neden olan bir aciliyet vardı. "Al beni," diye yalvardı usulca. "*Becer* beni. Lütfen Lauren, ben

istiyorum. Sana *ihtiyacım* var."

"Evet." Birden bunun tek yol olduğunu anladı. Birinin canı gerçekten yanmadan birlikte olabilmelerinin tek yolu buydu. Dikkatli bir şekilde onun üzerine oturdu, bir bacağını kaslı kalçalarının her iki yanına koydu, ayakları yere sağlam bir şekilde bastı.

Xairn artık neredeyse nefes nefese kalmıştı ve gözleri siyah üzerine sabit bir kırmızıydı. Xairn'in iri bedeninin sıcaklığını hissedebiliyor, bir anda ve tamamen ona ait olan sıcak, baharatlı misk kokusunu alabiliyordu. "Yap ," ısrar etti, sesi arzu dolu alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "*Şimdi* yap."

"Evet," diye tekrar fısıldadı Lauren. Bir eliyle ona rehberlik ederken diğer elini destek için onun geniş omzuna koyarak kendini yavaşça aşağı indirdi.

"Tanrım!" Temas ettiklerinde Xairn başını geriye attı ama Lauren henüz onu almaya hazır değildi.

"Mmm, bu *iyi* hissettiriyor." Küçük bir arzu iniltisiyle, onu kendisine doğru ovuşturdu, horozunun geniş başını açık kıvrımlarına karşı ıslattı, zevkten öleceğini düşünene kadar hassas, şişmiş klitorisine doğru kaydırıldı.

"Daha fazla!" Xairn ona baktı, yüzü ihtiyaçla doluydu. "Bana daha fazlasını ver, beni içine sok. Beni kabzama kadar amına sok."

"Böyle mi?" Gözlerini onunkilere kilitleyen Lauren kendini yavaşça aşağı indirdi. Kalın shaftı girişine ulaştığında her ikisinin de nefesi kesildi. Sıkı, gergin zevk başladığında ağlamamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Tanrım, bu sadece onun ikincil shaftıydı! Eğer çok daha büyükse, özellikle de bu aynı anda kıkına giriyorsa, birincisini almayı hayal bile edemezdi. Xairn haklıydı - buna hazır değildi. Dürüst olmak gerekirse, hiç hazır olup olmayacağını da bilmiyordu.

Ama eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaksın, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Eğer onu yanında tutmak istiyorsan. Eğer onunla bağ kurmak istiyorsan.* Lauren'in şu anda bunu düşünecek zamanı yoktu. Bırakın ikisini, kalın bir aleti vücudunun derinliklerine yerleştirmek için yapabileceği tek şey buydu.

Sonunda onu tamamen içinde hissedebiliyordu, sikinin geniş başı kanalının ucuna sertçe bastırırken kalınlığı onu sınırına kadar geriye itti. Daha önce hiç bu kadar dolu, bu kadar açık, bu kadar sahiplenilmiş hissetmemişti. Ve

Yine de Xairn'in elleri arkadan sandalyeye bağlıyken tüm g ondaydı. *Belki de sahiplenene benimdir*, diye düşündü Xairn'in gözlerinin içine bakarak.

"Evet," diye fısıldadı Xairn kısık sesle ve Lauren onun düşüncelerini tekrar yakaladığını anladı. "Evet, Lauren bunu daha önce de söyledim ama hâlâ doğru; sen benim sahibimsin, zihnim, bedenim ve ruhum. O yüzden al beni aşkım. *şimdi* al beni."

Ona iki kez sormasına gerek yoktu. Kendini onun omuzlarına dayayan Lauren yukarı kalktı ve ilk seferinden çok daha hızlı bir şekilde kendini tekrar aşağı indirmeden önce kalın şaftın en az yarısının içinden kaymasına izin verdi. İki de birlikte boşalıırken inlediler ve sonra tekrar yaptı. Xairn ikinci kez onun ritmini yakaladı ve kalçalarını çalıştırmaya başladı, tam onun üzerine inerken içine doğru itti, ikisine de çok ihtiyaç duydukları şeyi vermek için onunla birlikte çalıştı.

"Doğru," diye homurdandı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Tanrım, benim yanımda kendini çok iyi hissediyorsun. Kendini benim üzerimde becer Lauren, zevkini bul ve boşaldığında bunu gözlerinde görmeme izin ver."

"Tanrım, bebeğim!" Lauren tırnaklarını onun etine geçirdi ve hızını artırdı. *Daha fazlasına*, daha fazlasına ihtiyaı vardı; hiç bitmemesini dilediği bu derin, lezzetli zevke. Tanrım, kendini çok iyi, tam içinde hissediyordu. Tıpkı her zaman bildiği gibi.

"ok sıkı," diye hırladı Xairn açlıkla. Aralarına baktı, ıslak şaftının kızın amına girip çıkmasını izledi. "İçinde çok sıkı ve sıcak, Lauren."

"Oh, bebeğim..." Lauren buna engel olamıyordu. Bunun son olmasını istiyordu ama neredeyse Xairn'le tanıştığından beri içinde biriken cinsel ihtiyaç çok fazlaydı ve durdurulması çok zordu. Zevkinin doruğa ulaştığını hissetti ve onun gözlerinin içine baktı. "ok yakınım... Çok yakınım..."

"Benim için gel," dedi kısık sesle. "Sikimin zerine geldiğini hissetmeme izin ver Lauren. Seni doldururken zevkini hissetmeme izin ver."

Bu çok fazlaydı. Lauren kısık bir iniltiyle orgazmının onu sardığını hissetti, zevk ılık, şehvetli bir su gibi içinden akıyordu. İ kasları Xairn'in şaftını kavradı, kadife bir eldiven gibi sıktı ve onun zevkine kendi zevkiyle karşılık vermesini istedi. Düşük bir iniltiyle bunu yaptı.

Lauren, Xairn'in sıcak ve ıslak bir şekilde içine doğru fişkırıldığını hissedince tekrar inledi. Daha önce hiçbir insan erkeğiyle böyle bir şey hissetmemiştir ama Xairn insandan çok daha fazlasıydı. Bulmayı umduğu her şeyden çok daha fazlasıydı. Aklına bunun onun ilk seferi olduğu geldi. Bunun onun için iyi olmasını umuyordu - asla unutamayacağı bir şekilde özel.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına, sonunda birbirlerine sürtünmeyi bırakıp hareketsiz kaldıklarında, eforla nefes nefese kalmışlardı. "Seni çok ama çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Uzun, titrek bir nefes verdi. "Bunun için teşekkür ederim Lauren. Biliyorum... sevişmemizin tam olarak istediğin gibi biliyorum."

Lauren geri çekildi ve ona baktı. "Xairn, tatlım, umurumda olmadığını biliyorsun." Güldü. "O kadar umutsuzluğa kapılmışım ki, eğer bana böyle olması gerektiğini söyleseydin muhtemelen şehir merkezindeki Portakal Çiçeği Kulesi'nin tepesinden sarkarak yapardım."

Xairn de ona nadir gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. "O kadar ayrıntılı bir şey gerekmiyordu. Sadece senin liderlik etmene ihtiyacım vardı. Ve sanırım şimdi nedenini anlıyorsun."

"Evet." Kadın ona tereddütle baktı. "Sence... bunu hep böyle mi yapacağız?"

Xairn ciddi görünüyordu. "Muhtemelen. Bu ya da bunun bir çeşidi. Rollerini değiştirip baskın taraf olma riskini göze alamam Lauren. Sana zarar vermeden olmaz."

Lauren onun doğruyu söylediğini biliyordu ama içten *içe biraz* hayal kırıklığına uğradığını hissetmekten kendini alamıyordu. İtaatkar fantezileri, önünde diz çöktüğü, onu dizlerinin üzerine yatırıp tokatladığı fantezileri hâlâ onu çağırıyordu. Ama onları sertçe bir kenara itti. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Her ne şekilde olursa olsun birlikte olabildikleri için mutlu olmalıydı.

"Benim için sorun değil." Gülümsedi ve adamın burnunun ucunu alaycı bir şekilde öptü. "Bana 'Hanımefendi' demen hoşuma gidiyor."

Xairn gülümsedi ve yavaşça tekrar içine girdi. Boşalmış olmasına rağmen aleti hâlâ her zamanki gibi sert ve uzundu. "O zaman... hanımım başka bir gezintiye ne dersiniz?"

Lauren nefesini tuttu ve sonra onu doldururken zevkle yumuşak bir şekilde inledi. "Evet, bence bu mükemmel bir fikir." Onu dudaklarından öptü ve ağzına doğru fısıldadı, "*Becer* beni, Xairn."

O yaptı.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Nihayet!" Her ŞeyinBabası kutsal olmayan bir neşeyle çığlık attı, kıpkırmızı gözleri yuvalarında yanıyordu. Gemisiyle Dünya'nın yüzeyinden binlerce mil yukarıda süzülürken, Xairn'in aşkının tamamlandığını hissetmişti. Şimdi oğlu tamamen kendi olacak, gücü tamamlanacaktı. Ve şimdi, Xairn AllFather'ın iradesine karşı koyamayacak kadar güçlenmeden önce, hâlâ olgun ve tazeyken onu hasat etmenin tam zamanıydı.

Gözlerini kapatarak aramaya başladı. Yayıdığı yeni enerji imzasının da yardımıyla, AllFather serseri oğlunu hemen buldu. Aralarındaki bağlantı tamamlanmıştı - Xairn'in zihni açık ve savunmasızdı. *Şimdi onu Babalık'a geri çekmeliyim*, diye düşündü Her Şeyin Babası, şeytani bir neşeyle kıkırdayarak. *Ve bunu yapmak için tam da uygun yemim var.*

Alfa ve Beta muhafızlarına işaret ederek, "Yukarı gelin," dedi. Aralarında ağır bir kafes taşıyorlardı ve taht odasının geniş basamaklarını hantalca tırmanıyorlardı. En tepeye ulaştıklarında, onlara kafesi ve içindeki zavallıyı doğrudan yeşil oymalı tahtın önüne yerleştirmelerini söyledi.

"İstedığınız gibi mi efendim?" Alfa muhafızı önünde eğildi ve yeni talimatları bekledi.

AllFather onaylayarak kalın omzunu sıvazladı. "." Bunu en başta yapmalıydı, dedi kendi kendine. Doğal yollardan bir oğul sahibi olmak yerine, etten tanklarda bir tane yetiştirmeliydi. Şu anda özel muhafızlarını ve neredeyse tüm Scourge nüfusunu oluşturan fiçıda yetiştirilmiş askerler Xairn'den çok daha yumuşak başlı ve uysaldı. Yine de Xairn onun ölümsüzlük biletiydi, bu yüzden çok fazla şikâyet edemezdi. Çocuğu yetiştirirken çektiği tüm sıkıntılar, oğlunun yaşam gücünü ve gücünü kendi içine çektiğinde buna değecekti. Ölümsüz olduğunda.

Kafesin içindeki küçük bir hareket dikkatini çekti. Eğilerek, tahtını kaplayan aynı kıvrımlı yeşil rünlerle kazınmış metal parmaklıkların arasından baktı. "Evet, canım. Bu güzel günde kendini nasıl hissediyorsun?"

Yumuşak, acı dolu bir ses ona cevap verdi. "Beni neden uyandırdın? Bana tekrar eziyet etmek mi istiyorsun?"

Her Şeyin Babası onaylamaz bir tavırla dudak *büktü*. "Neden sana işkence etmek isteyeyim ki?
Biliyorsun, acının tadı artık bana zevk vermiyor."

"O zaman neden? Bir sebebi olmalı. Yoksa sonunda beni öldürecek misin? Zaten ölüme çok yakınım, bunu hissedebiliyorum." Yumuşak sesi kırıldı. "Lütfen... bırak öleyim."

"Henüz değil." AllFather gülümsedi, dudaksız ağzı iskeletsi bir sırıtışa dönüştü. "Birisi seni görmeye geliyor. Sanırım onun ziyaretini kaçırmak istemezsiniz."

"Kim? Değil-"

"Sessiz ol," diye tısladı AllFather, gözlerini kapatarak. "Sessiz ol ve konsantre olmama izin ver. Onu zamanında göreceksin, canım. Zamanı gelince."

Bölüm Otuz Dört

Xairn gözlerini kapadı ve kendini uykuya bıraktı. Lauren kollarında rahatça dinleniyordu ve Küçük Olan yastığının bir tarafında kıvrılmış uyuyordu. Hayatı boyunca ilk kez kendini tamamen huzur içinde hissediyordu ve bu *harika* bir duyguydu. Harika ama bir o kadar da tuhaf. Şimdi içinde bir şey vardı -bir güç ya da kuvvet- sevişmeden önce hissetmediği bir şey. Bu Xairn'i şaşırttı ve biraz rahatsız etti ama her ne ise, ona zarar veriyor gibi görünmüyordu. Sadece oradaydı - zihninin arkasında, ona değiştiğini söyleyen yumuşak bir uğultu.

Muhtemelen bir şey yoktur, dedi kendi kendine. *Sadece uzun zamandır biriken gerginliğin boşalması*. Ve ne büyük bir rahatlamaydı...

Birkaç kez sevişmişler, Lauren sonunda onu çözmeden ve yatağa yığılmadan önce kendilerini tatlı bir yorgunluğa bırakmışlardı. Xairn sonunda aşklarını tamamlamanın, aylardır hem Lauren'a hem de kendisine eziyet eden dürtülere boyun eğmenin son derece tatmin edici olduğunu düşündü. Daha önce itaatkâr rolü üstlenmeyi düşünmemiş olmasına hayret etti ama bu hiç gelmemişti. Erkek Scourge'lar *her zaman* baskın olurlardı. Aslında, kendi türünden birinin daha önce bir dişi tarafından boyunduruk altına alınmasına izin verip *vermediğini* merak ediyordu. Muhtemelen hayır

-Böyle bir hareket herhangi bir erkek için zayıflık işareti olarak görülebilirdi. Ama Xairn, Lauren'la birlikte olmasına izin verdiği sürece bunu umursamadı.

Bu bir bakıma ironikti; o son gerçek Bela'lardan biriydi ve yine de bir dişinin egemenliğine boyun eğen ilk kişiydi. *Ve bunu tereddüt etmeden yine yapacağım*, diye düşündü Lauren'ın yanağını şefkatle okşarken. *Her erkek ona hanımefendi demekten gurur duyardı. Sevişme sırasında kendini ona teslim ettiği için şanslı olurdu*.

Elbette, sevişmeleri muhteşem olsa da, bu bağlayıcı bir seks değildi. İçindeki bir parça -ruhunun vahşi, sahiplenici Scourge parçası- hâlâ onu tamamen ele geçirmesini, şüpheye yer bırakmayacak şekilde kendisine ait kılmasını istiyordu. Ama Xairn, cinsel susuzluğunun en kötüsü giderildiği için bu parçayı görmezden gelmeyi daha kolay buldu.

Ayrıca, bir Bela'yla seks yapmak sadece Lauren için değil, bir Bela erkeğiyle yatan her dişi için acı demektir. Tam olarak

Kanlı Scourge dişileri kalmamıştı ve başka hiçbir tür, bir Scourge erkeğinin birincil ve ikincil şaftının bu boyutunu ve kalınlığını kaldırabilecek donanımına sahip değildi. Bir Dünya dişisiyle seks yapmanın sonuçları hiç şüphesiz şiddetli acı ve muhtemelen yaralanma olacaktı - nazik olsa bile, ki olamayacağından emindi. Scourge içgüdülerini artık bağlanma dürtüsü devreye girer girmez, eylem sırasında şefkat gösteremeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Lauren'ı seviyordu ve onu incitmek istemiyordu. Bu yüzden bir yanı hep eksik kalacak olsa da, onu tamamen ve bütünüyle kendisine ait kılma içgüdüsüne teslim olmayı reddetti. Ona tamamen sahip olmak için her şeyi riske atmaktansa şu anda oldukları gibi kalmaları daha iyiydi.

Bağlanma fikrini bir kenara bırakan Xairn, geleceğini düşünürken bir memnuniyet parıltısı hissetti. Sık'ın Scourge DNA'sının kendini yeniden göstereceğine dair korkunç tahminlerine rağmen, Lauren'dan aldığı insan türü oldukça iyi dayanıyor gibi görünüyordu ve Xairn bunun için minnettardı. Sevişmeleri sırasında geleneksel baskın rol yerine itaatkâr rolü üstlenmesini sağlayan şey bu küçük kısıtlamaydı. O olmasaydı, hiç tereddüt etmeden bağlarını koparacağını ve Lauren'ı yatağa götürüp bağlayıcı seks yapacağını biliyordu. Scourge içgüdülerini yardım almadan kontrol edemeyeceği kadar güçlüydü. İçinde taşıdığı bir parça insanlığın yardımı. Büyük bir stres altındayken gözleri hâlâ ısıyor ve eski rengine dönüyordu ama bunun dışında bir insan erkeği gibi görünüyordu ve bu şekilde kalmaktan memnundu.

Lauren kıpırdandı, uzun siyah saçları Xairn'in çıplak göğsüne fısıldadı ve usulca iç çekti. Xairn onun dudaklarında yumuşak bir gülümseme gördüğünü düşündü ve cevap olarak kendisi de gülümsedi. Artık sonunda onu incitmeden birlikte olmanın bir yolunu bulduklarına göre, asla ayrılmayacağını biliyordu. O, Lauren ve Küçük Olan sonsuza dek bu dünyada birlikte kalabilir, gündüzleri Lauren'ın dükkânında çalışıp geceleri aşklarının ısıltısının tadını çıkarabilirlerdi. Birlikte bir aileydiler - daha önce hiç sahip olmadığı ve hep özlemine duyduğu bir şey.

Hâlâ önlerinde uzanan sıcak ve mükemmel geleceği düşünen Xairn, Lauren'ın ipeksi siyah saçlarına son bir öpücük kondurdu ve kendini uykuya bıraktı.

"Ssson... benim ssson'ım..."

Tanidik ses onu çağırıyordu, çok uzaklardan çağırıyordu ama yine de çok yakındı. Xairn'in o tıslayan, şeytani sesin sahibine bir daha hiç olmak istemeyeceği kadar yakındı.

"Xairn..." Ses ısrarla ona seslendi. "Gel bana, benim ssön. Görmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey var."

"Beni yalnız bırakın!" diye bağırmaya çalıştı ama kelimeler fısıltıyla çıkıyordu. Birdenbire Babalık'ın büyük, karanlık taht odasında duruyordu. Zehir yeşili çizgilerle kazınmış tahtta babası oturuyordu.

Bu manzara ona tanıdık geliyordu; doğduğundan beri neredeyse her gün gördüğü bir şeydi. Ama bu kez yeni bir şey vardı. AllFather'ın çizme giymiş ayakları, üzeri bir bezle örtülmüş büyük, dikdörtgen bir nesnenin üzerinde duruyordu. Bir kutu mu? Hayır, bir kafes, Xairn bundan emindi. İçinde bir şeylerin hışırdadığını duyabiliyordu ve kumaş örtü kabarak kalın parmaklıkları ortaya çıkarıyordu. Bir an için bezin hemen altında zalim demir çubuklardan birini kavrayan bir elin dış hatlarını gördüğünü sandı ama sonra kayboldu ve gerçekten görüp görmediğinden emin olamadı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu babasına. "Senden vazgeçtim ve tüm ırkım. Beni nasıl buldun?"

"Değiştirilmiş DNA'nla mı demek istiyorsun?" AllFather onun değişen derisi ve gözleriyle alaycı bir şekilde alay etti. "Evet, mükemmel bir iş çıkardın. Artık tam olarak bir insan gibi görünüyorsun... ve öyle de davranıyorsun."

Xairn kaşlarını çatı. "Eğer beni buraya alay etmek için çağırdıysanız, umurunda değil. Şu anki halimi seviyorum ve Lauren da bundan hoşlanıyor. İnsan DNA'm sayesinde senden miras aldığım yaralama ve tecavüz etme dürtülerimi kontrol edebildiğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Kıpkırmızı gözleri yanıyordu. "O dişi uğruna doğal dürtülerine boyun eğdiğine inanamıyorum. Gerçek halinle sana karşı koyamayacak kadar zayıf bir dişi, benim oğlum için uygun bir eş değildir."

"Dikkatli ol baba. O **benim** kadını ve onun hakkında söylenen hiçbir sözü duymayacağım. ona karşı," diye Xairn.

"**Senin** dişin, ha?" TmBaba güldü. "Ona sahip olduğuna dair tek bir işaret bile koymamışken nasıl böyle demeye cüret edersin? Damgası nerede? Piercingleri ve tasmaı nerede? Bunun yerine, sanki o baskın ve sen itaatkrmışsın gibi **onun** damgasını göğsünde **taşıyorsun**."

Xairn çenesini kaldırdı. "Ona itaatkrım ve bundan gurur duyuyorum. Ona Hanımefendi demeyi ve hayatımın geri kalanında onun iradesine boyun eğmeyi, ona hükmetmeye ve onu bir kez bile incitmeye tercih ederim."

Babası boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Gerçekten de zayıf biri oldun ssson'ım. Bu dişi için sonsuz aşk yemini ediyorsun.

-Seni onun adıyla damgalamasına izin veriyorsun, hatta onun DNA'sını iine alıyorsun. Yine de onu kendine bağlayacak güce bile sahip değilsin. Her an seni terk edebilir ve bağın olmadığı için onu durduramazsın."

"Bizim trmz için bağlayıcı seksin ne anlama geldiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi Xairn homurdandı. "Lauren'a bunu yaşatmayacağım. Dahası, bu konuyu **seninle** tartışmaktan da bıktım. Gle gle." Bu garip rüyadan nasıl çıkacağına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen gitmek için döndü ama AllFather onu geri çağırdı.

"Bekle, ssson'ım. Seni buraya sadece küçük dişin hakkında konuşmak için ağırmadım. Burada görmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey var."

"Elinizde her ne varsa görmek istemiyorum," dedi Xairn ama başını çevirmekten de kendini alamadı.

"Belki de yanlış konuştum. Görmek isteyebileceğiniz **biri** var demeliydim." Her şeyinBabası öne doğru eğildi ve kumaş kaplı kafesi okşadı, gözleri şeytani bir neşeyle parlıyordu. "ok uzun zamandır görmek istediğin biri. Aslında tüm hayatın boyunca."

Xairn'in kalbi aniden boğazında düğümlendi. Kafese doğru döndü, elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Ne yaptın sen? Ieride kim var?"

"kim?" Ani bir hareketle, AllFather ayağa kalktı ve siyah bezi zalim metal kafesten çekerek içinde titreyen yolcuyu ortaya çıkardı.

Xairn'in bacakları tutmadı ve tökezleyerek kafesin önünde elleri ve dizleri üzerine kt. "Hayır," diye fısıldadı tanıdık yeşil gözler

kendi gözlerinin içine baktı. "Hayır. Oh, hayır..."

"Oh yesss!" AllFather gülmeye başladı; Xairn'in kafasını bir çan sesi gibi dolduran yüksek, şeytani bir kıkırdamaydı bu. Sesten, gözleriyle buluşan manzaradan uzaklaşmaya çalıştı ama başaramadı. Kapana kısılmıştı... kapana kısılmıştı...

* * * * *

Lauren derin ve huzurlu uykusundan saf bir dehşet çılgılığıyla sarsıldı. "Aman Tanrım, ne? Bu da ne?" diye soluk soluğa etrafına bakındı. Yanı başında Xairn çılgınca çırpınıyordu, öyle ki Küçük Olan kanepenin köşesine çekilmiş ve iri kahverengi gözleriyle sitem dolu bakışlarını ona dikmişti.

"Hayır!" diye soluk soluğa inliyordu. "Hayır, , hayır. O olmaz. *O olmaz.*"

"Kim değil?" Lauren onu kolundan tutarak talep etti. "Xairn, uyan. Kötü bir rüya görüyorsun. Uyan bebeğim. Uyan!"

Sonunda yatakta dimdik oturdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tüm vücudu gergindi ve sanki az önce maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. "Tanrılar..." Başını salladı ve Lauren onun *ağladığını* görünce hem şaşırdı hem de endişelendi; bu daha önce onu hiç görmediği *bir şeydi*.

"Xairn? Bebeğim?" Çekingen bir tavırla Xairn'in koluna dokundu ve Xairn onun elini tutarak boğulmakta olan bir adamın can simidine uzanması gibi ona tutundu.

"Onu gördüm." Başını salladı, gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Öldüğünü sanıyordum ama o elindeymiş. Onu *gördüm.*"

"Kimi gördüm, bebeğim? Kimi?" Lauren sırtını ovarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Birlikte yaşadıkları onca şeye rağmen, Xairn'i daha önce hiç bu kadar üzgün görmemişti - kesinlikle perişan haldeydi.

"Onu bir kafese kapatmış." Xairn diğer eliyle yüzünü kapattı, geniş omuzları sefalet içinde kamburlaştı. "Lanet olası bir kafeste. Ona ne yaptığını bir tek Tanrılar biliyor. Şu anda ne yaptığını da."

"Tatlım, lütfen, burada benimle birlikte çalışmalısın." Lauren onun titreyen omuzlarını okşadı ve sonra onu kendine çekerek başını göğüslerine yasladı. "Bana kimden bahsettiğini söyle. Kimi gördün?"

"*Annem.*" Xairn ondan uzaklaştı, gözleri vahşi ve ıssızdı. "Bunca yıl onun öldüğünü düşünmeme izin verdi. Onun hayalleriyle alay etti benimle; ben daha bebekken beni ondan nasıl aldığını gösterdi. Bana onun gözlerindeki yaşları, bana nasıl uzandığını, bana bir kez daha sarılmak için nasıl yalvardığını gösterdi. I..." Derin, kesik bir nefes aldı ve başını salladı. "En azından o gitti ve artık ona zarar veremez diye düşündüm. En azından onun ulaşamayacağı bir yerde." Lauren'a baktı. "Ama öyle değil. O hala hayatta ve adam hala ona eziyet ediyor. Bunca yıldır hiç bilmiyordum..."

"Tatlım, bu korkunç." Lauren onun saçlarını okşadı. "Ne korkunç bir rüya! Çok özür dilerim."

Xairn başını sertçe salladı. "Bu bir rüya değildi. Kız elinde ve eğer acele etmezsem onu kurtarmak için çok geç olacak."

"Ne?" Lauren'ın midesinin çukurunda soğuk, batan bir his vardı. "Ciddi olamazsın - oraya geri mi döneceksin? Babalık'a mı?"

Xairn başını salladı. "Başka seçeneğim yok."

"Bu bir tuzak," dedi ona. "Öyle olduğunu biliyorsun Xairn. Bizi dışarı çekmek için bir tuzak."

"İşte bu yüzden benimle gelmiyorsun." Çoktan yataktan kalkmış ve giyinmeye başlamıştı. Lauren onun annesinin aldığı insan kıyafetlerini görmezden geldiğini ve onun yerine eski siyah deri uçuş pantolonunu giydiğini fark etmekten kendini alamadı.

"Ama-"

"Seni istiyor, Lauren." Xairn parmağıyla onu işaret etti. "Benim... onu yem olarak kullanırsa onun tarafına döneceğimi ve senin yerini açıklayacağımı düşünüyor. Hatta belki de seni de yanımda getireceğimi umuyor. Ama böyle bir şey olmayacak. Ben bu meseleyle ilgilenirken sen burada, Küçük Olan'ın yanında güvende olacaksın."

"Sen tehlikeye doğru yürürken burada mı kalayım? Hiç sanmıyorum!" Lauren öfkeyle kaşlarını çattı. "Ben de seninle geliyorum."

Xairn başını salladı. "Onun istediği de *tam olarak* bu. Görmüyor musunuz? Kaçırılan kızlar-"

"Kızlar mı? Birden fazla mı?"

Hızla başını salladı. "Evet, ekranda yakın zamanda çekilmiş başka bir fotoğraf gördüm ve tıpkı seninki gibi saçları vardı. Bir şey söylemek istemedim ama o kızların ikisinde de onları sana benzeten bir şey vardı. Seni bulmaya çalışıyor ve ben buna izin veremem. Annemi kurtarmalı ve onu sonsuza dek durdurmalıyım."

"Ama öldürüleceksin!" Lauren itiraz etti. "Yukarıda o korkunç fiçıda yetişmiş Frankenstein şeylerinden yüzlercesi var. Babanın tüm o tuhaf güçlere sahip olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile-"

"Bir insanın kafasının içine girip düşüncelerini okuma gücü gibi mi? İsteseler de istemeseler de birinin onun dediklerini yapmasını sağlama gücü gibi mi?" Xairn sessizce söyledi.

Lauren kısık bir sesle, "Ben... evet," dedi. "Xairn-"

"Artık benim de o yeteneklerim var," diye nazikçe hatırlattı ona. "Ve büyüyorlar. Emin değilim ama *sanırım* sana yakın olmak onları büyütüyor. Sevişmemiz gücümün bir şekilde artmasına neden oldu."

"Ama bebeğim, baban onları *yıllardır kullanıyor*. Onları nasıl kullanacağını biliyor. O-"

"Ben gidiyorum," diye sözünü kesti. Sonra sesi daha yumuşak bir tona düştü. "Lauren, lütfen anlamaya çalış, o benim *annem*. Onu kurtarmak zorundayım. Sen kendi anneni çok seviyorsun, onun için de aynısını yapacağını biliyorsun."

O böyle söyleyince Lauren onun gitmesine izin vermesi gerektiğini anladı. Ama yine de boğazına dolan korkuya engel olamıyordu; yutkunmayı imkânsız hale getiren kuru bir pamuk gibi.

"Lütfen." Xairn elini uzattı. "Yüzüğü bana ver Lauren. Gemi onsuz çalışmaz."

Onun için çok şey ifade eden ince, gümüş O-ring'i parmakladı. Onu sevdiğini, onunla kalacağını ve işleri yoluna koymaya çalışacağını söylüyordu. *Ve işleri yoluna koyduk! Sonunda birlikte kalmanın bir yolunu bulduk! Ve şimdi geri istiyor, terk ediyor. Oh, bu hiç adil değil. Lütfen, Tanrım, hiç adil değil.*

"Bunun adil olmadığını biliyorum." Xairn onu aniden umutsuzca sıkı bir sarılmanın içine çekti. Onu kendine yakın tutarak yüzünü saçlarına bastırdı ve sanki kokusunu da yanında götürmek istermiş gibi içine çekti. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni seviyorum ama gitmem gerek."

Lauren gözyaşlarının geldiğini hissetti ama onları tutmak için mücadele etti. Bunu yapmaya kararlıydı ve söyleyebileceği hiçbir şey onu durduramazdı. En azından bu konuda onun kadar cesur olabilirdi. "Pekâlâ," dedi sesinin titremesini engellemeye çalışarak. "Ama... ama yalnız gitme."

Xairn geri çekildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Peki yanımda tam olarak kimi götürmem gerekiyor? Sana söyledim Lauren, gelerek kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

"Ben değil." Burnunu çekti. "Haklısın, bir dövüşte pek işine yaramazdım. Peki ya Deep ve Lock ya da diğer Kindred'lardan bazıları? Hepimiz ana dünyanızdan kaçtığımızda onlara yardım ettiniz. Sana borçlu değiller mi?"

"Bana borçlu musun?" Başını iki yana salladı. "Hayır, sanmıyorum. Kendi dünyamda aynı tarafta savaştık çünkü başka seçeneğimiz yoktu. Ama Scourge ve Kindred birbirine düşman. Onlardan yardım isteyemem."

"O zaman *yaparım*." Lauren onun kucağından zorlukla kurtuldu ve kendi başına giyinmeye başladı. "Şimdi HKR binasına gidip Ana gemiye bir çağrı yapacağım. Destek olmadan oraya gitmene izin veremem. Ne dediğin umurumda değil, sana yardım borçlular. Ve bana borçlarını her zaman ödeyecek türden insanlar gibi geliyorlar."

Xairn kaşlarını çattı ve sonra içini çekti. "Pekâlâ. Bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum ama seni daha iyi hissettirecekse biraz bekleyeceğim. Onlara ayın karanlık yüzünün yörüngesinde olacağımı söyle. Ama yakında gelmezlerse, yalnız gideceğim."

"Bunu yapmayın, lütfen! Eminim onları ikna edebilirim." Lauren aceleyle giysilerini giydi ve ayaklarını bir çift ayakkabının içine soktu. "*Lütfen*, bebeğim."

"Sana biraz bekleyeceğimi söylemiştim." Elini tekrar uzattı. "Yüzük mü?"

Lauren gözyaşlarına karşı koyarak gümüş O halkasını parmağından çıkardı ve adamın geniş avucunun ortasına yerleştirdi. Sonra gözyaşlarıyla olan savaşını kaybetti.

duygular. Kendini onun göğsüne atarak kollarını boynuna doladı ve hıçkırarak ağladı.

"Seni seviyorum, Xairn. Lütfen dikkatli ol. Lütfen bana geri dön, döneceğine yemin et."

Adam ona sıkıca sarıldı ve kadın onun iri bedeninin titrediğini hissetti ve onun da ağladığını anladı. "Döneceğim," diye fısıldadı, sesi kederden boğuklaşmıştı. "Yemin ederim Lauren, sana geri döneceğim. *Döneceğim.*"

Bölüm Otuz Beş

"Yani biri ona yardım etmezse oraya tek başına gidecek." Lauren'in sesi hıçkırıklarla boğulmuştu ve ekrandan görebildiği kadarıyla Kat'e karanlıkta giyinmiş gibi görünüyordu. Bluzu ters dönmüştü ve saçları dağınıktı. Ama adamın bir intihar görevine gittiğinde bunu beklemek gerekirdi, diye düşündü.

"Ah Lauren," dedi, diğer kızın Ana gemide olmasını diliyordu, böylece kollarını ona dolayabilir ve onu rahatlatabilirdi. "Çok üzgünüm."

"Ben de özür dilerim." Lauren kolunun tersiyle gözlerini sildi. "Bunu senden istemenin korkunç bir şey olduğunu biliyorum ama başka kime başvuracağımı bilemedim."

"Bizi arayarak doğru şeyi yaptın." Deep Kat'in arkasından yaklaştı ve Lock da ona katıldı. "Yardım çağırısına cevap vereceğiz ve kardeşimizin yardımına koşacağız."

"Ne kardeşi? Kimden bahsediyorsun ve bizi neden çağırdın?" Baird ve Sylvan aniden izleme odasına doluştu, onları Sophia ve Liv izledi. "Neler oluyor?"

"Xairn şu anda Babalık'ta babasıyla, yani AllFather'la yüzleşmeye gidiyor," diye açıkladı Kat, kendini uyuşmuş hissederek. "Yardım almadığı sürece tek başına gidiyor."

"Yalnız gitmiyor," dedi Derin. "Ben de onunla gidiyorum."

"Ben de öyle." Lock başını salladı.

Baird kaşlarını çatarak, "Sadece birkaç savaşçıyla Babalık'a gitmek bir intihar görevidir," diye itiraz etti. "Scourge'ların ana gezegeninde birbirinize yardım ettiğinizi biliyorum Deep, ama bu Scourge kendini feda etmeyi seçti diye sen ve Lock'un da ona katılmanız için bir neden yok."

Deep başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Ona yardım etmek *zorundayım*, bunu yapmam emredildi."

"Emredildi mi?" Sylvan sarışın bir kaşını kaldırdı. "Kim tarafından?"

"Tanrıça adına." Deep her bir erkeğin gözleriyle sırayla karşılaşırken alçak bir sesle konuştu. "Hepiniz Kat, Lock ve benim daha önce katıldığımız son birleşme sırasında ölümün eşiğinde olduğumu -aslında ölmüş olduğumu- biliyorsunuz."

bağlanmıştık. Ama hiçbirinize, Kat'e bile anlatmadığım şey nasıl kurtarıldığımdı."

"Tanrıça'nın kendisinin seni kurtardığını mı söylüyorsun?" Baird kaşlarını çatarak sordu.

Derin başını salladı. "Ruhum AllFather'ın pençesindeydi ve asla bedenime geri dönemeyeceğimi biliyordum. Ölmeye hazırdım ve sonra... o beni kurtardı. Ben onun yanındayken bana Xairn'e özel bir ilgisi olduğunu söyledi. Bir savaşın yaklaştığını söyledi; AllFather ile şimdiye kadar yaptığımız tüm savaşları önemsiz kılacak bir çatışma."

"Ve sizce şey bu muydu?" Sylvan sordu. "Xairn'in AllFather ile gireceği bu yüzleşme mi?"

Derin tekrar başını salladı. "Tam olarak söylediği şeydi: 'Seni görevlendiriyorum Savaşçı, senden yardım isterse ona yardım edeceksin. Ona elinden geldiğince yardım edeceksin. Ve doğru zaman gelene kadar bu konu hakkında konuşmayacaksın.' Çenesini kaldırdı. "Sanırım şimdi doğru zaman. Umarım neden gitmek zorunda olduğumu anlamışsınızdır, kardeşlerim."

"Anlıyorum." Sylvan başını salladı. "Ve sanırım ben de gitmeliyim." "Ve ben," dedi Baird.

"Baird?" Olivia'nın yüzü çarşaf gibi bembeyazdı ve yuvarlak karnını koruyucu bir şekilde kavradı. "Gerçekten yapmak zorunda mısınız?"

"*Lilenta...*" Baird hamile karısını kendine çekti ve şefkatle alnından öptü. "Bunun korkutucu bir şey olduğunu biliyorum ama bunun olması gerektiğini hissediyorum. Seni gelinim olarak ilk çağırdığımdan beri Tanrıça hepimizin hayatına bir şekilde dokundu. Sanırım bu çatışmada yer almamızı istiyor."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Sylvan düşünceli bir şekilde. "Çoğu Kindred'in deneyimleyemeyeceği şekillerde kendini bize tanıttı. Kendimizi kutsanmış saymalıyız."

Sophia'nın yeşil gözleri yaşlarla dolup taşıtı. "Böyle bir şeyin hep biliyordum," diye fısıldadı Sylvan'a sarılarak. "Sanırım bu işin doğasında var - bir savaşçıyla evlenmek falan. Ama... bu kadar erken olacağını düşünmemiştim."

"Ben de bilmiyordum ama oldu." Kat derin bir nefes aldı ve güçlü olmaya çalışarak çenesini kaldırdı. "Kızlar, işin bu noktaya gelmemesini umduğumuzu biliyorum ama geldi. Ve eğer erkeklerimiz bu tehditle yüzleşecek kadar cesursa, bence biz de onlara izin verecek kadar cesur olmalıyız. Ve Tanrıça'nın onları bu süreçte koruyacağını düşünüyorum-umuyorum."

"Umarım haklısındır." Liv'in gümüş grisi gözleri de yaşlarla parlıyordu. "Umarım haklısındır Kat, çünkü eğer haklı olsaydım ne yapardım bilmiyorum-" Ama durdu, söyleyemedi.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm," diye fısıldadı Lauren görüntü ekranından. "Korkunç hissediyorum. Bütün bir Kindred filosunu bir araya getirebileceğini umuyordum.

-Bir ordu gibi, sadece dördünüz değilsiniz."

Baird başını salladı. "Konsey'i dahil etmeden olmaz ve bu da çok uzun sürer."

"Ayrıca, daha küçük bir kuvvet daha etkili olabilir." Sylvan düşünceli görünüyordu. "Hiç şüphe yok ki AllFather sadece Xairn'in ortaya çıkmasını bekliyor ve hazırlıklı olduğu tek şey de bu. Eğer bir orduyla saldırırsak, tüm güçlerini harekete geçirir ve biz de ona ulaşamayacağımız bir noktada kilitli kalırız. Ama sadece bir yolcusu olduğuna inandığı tek bir gemi tehdit oluşturmaz."

"Haklısın kardeşim." Derin'in sesi heyecanlıydı. "Hiçbir şeyden şüphelenmeden bizi ön kapıdan içeri alacak."

"Yani sayıca üstün mü olacaksın?" Sophia umutla sordu.

"Sadece o şeytani piçin iradesine hizmet etmek için yaşayan binlerce fiçıda yetiştirilmiş asker hariç," dedi Liv kesin bir ifadeyle. "Özür dilerim," dedi ikizi ona sitemkâr bir bakış attığında. "Ama onların savaş makineleri gibi olmaları gerekmiyor mu?"

Kat, Sophie'yi rahatlatmaya çalışarak, "Büyükler ama aynı zamanda yavaş ve aptal da olabiliyorlar," dedi. "O zaman silahları bile kullanamazlar -h, blazerları- çünkü onları nasıl kullanacaklarını bilemeyecek kadar aptaldırlar."

"Bunu kendi avantajımıza kullanacağız," dedi Sylvan gelinini öperek. "Lütfen *Talana*, ağlama. Sana geri döneceğim, yemin ederim."

"Öyle olsa iyi olur." Ona sarıldı ve yüzünü boynuna bastırdı. "Bana geri dönsen iyi olur, Sylvan. Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Liv titreyen bir sesle, "Bu benim için de geçerli," dedi.

"*Lilenta*, lütfen anlamaya çalış-" Baird söze başladı ama kadın onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Bana 'Seni bu kadar sevemezdim, daha fazla onurlandıramazdım' konuşmasını yapma. Gideceğini biliyorum ve nedenini de biliyorum. Sadece oğlunu hatırla, Baird." Tekrar karnını okşadı.

"Hatırlayacağım ve ikinize de geri döneceğim." Onu nazıkçe öptü ve sonra eğilip karnını da öptü.

"Şey..." Kat, her zaman olduğu gibi iki yanında duran iki erkeğine döndü. "Sanırım biz de vedalaşma eylemine katılsak iyi olacak. BEN... BEN..." Birden sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmeye başladı. "Özür dilerim," diye soluk soluğa kaldı. "Burada cesur olmakla ilgili konuşmalar yapıyorum ve kendimi... kendimi ağlamaktan alıkoyamıyorum bile."

"Her şey yolunda leydim," diye mırıldandı Lock, Deep'le birlikte onu kucaklayıp çok sevdiği o özel üçlü sarılmayı yaparken.

"Dayan, küçük Kat." Deep onu derinden öptü ve saçlarını okşadı. "Tanrıça beni bir kez sana geri gönderdi - Lock'u ve beni senin için tekrar güvende tutmakta başarısız olmayacak."

"Umarım haklısındır." Kat burnunu çekti ve kendini toparlamaya çalıştı. "Tanrım, umarım gerçekten haklısındır, Derin."

"Öyleyim," dedi kararlı bir şekilde ama kız onun siyah gözlerinde biraz şüphe gördüğünü düşünmeden edemedi. Kararlılıkla karışık bir şüphe... Ne derse desin bunu yapacaktı. Bütün erkekleri öyleydi. Liv ve Sophie'yle birlikte yapabilecekleri tek şey onların sağ salim dönmeleri için dua etmekti.

"Sizi seviyorum," dedi ve tüm savaşçılar son bir kez sarılıp öpüşürken bu basit duygunun izleme odasında duydu. Sonra teker teker kapıdan çıktılar, başları dik, omuzları geride, gözlerinde savaşın ışığı vardı. Deep ve Lock'u son kez gördüğünü bilmesine rağmen Kat kalbindeki gurur kıpırtılarına engel olamadı. Onlar yiğit erkeklerdi; onur ve cesaret damarlarında kan gibi akıyordu. Kindred erkekleriyle çiftleşmekten hiç bu kadar gurur duymamış ve hiç bu kadar mutsuz olmamıştı.

Erkekler ayrılırken Nadiyah kapıdan içeri girdi. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz ve Sylvan ile diğerleri nereye gidiyor? Merhaba, Lauren." O

görüntü ekranına başını salladı ve Lauren da perişan bir şekilde başını salladı. "Sorun nedir?"

Sophia üzerine atladı. "Nadiah! Xairn AllFather'la yüzleşmeye gitti ve Sylvan, Baird, Deep ve Lock ona yardım edecek. Hepimiz ölümüne korkuyoruz ama sende o yetenek var, Görü!"

Olivia'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Öyle, değil mi? Çabuk, Nadiah-bir şey görebiliyor musun? Bir şey hissediyor musun?"

Kat zavallı kız için üzölmekten kendini alamadı. "Hadi ama çocuklar, bir düğme gibi öylece açamaz." Umutla Nadiah'ya baktı. "Uh, *yapabilir* misin?"

"Genellikle değil," dedi Naidah dikkatle. "Ama...

deneyebilirim." "Lütfen yap," diye yalvardı Sophie.

"Lütfen!"

"Pekâlâ." Derin bir nefes alan Nadiah gözlerini kapattı ve derin bir şekilde konsantre olmuş gibi göröndü. Ama başını kaldırdığında yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Hiçbir şey," dedi sessizce. "Karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Özür dilerim."

Otuz Altıncı Bölüm

Xairn sabit bir şekilde Kindred gemisinin kontrollerine bakarak daha ne kadar beklemesi gerektiğini düşündü. Teknik olarak düşmanı olan savaşçıların yardımına gelmesini beklemek gerçekten de aptalcaydı. Bekliyordu çünkü Lauren'a yardım edeceğine dair söz vermişti. Ama eğer annesini hayatta tutmayı umuyorsa, AllFather'la yüzleşmeyi daha fazla erteleyemezdi.

Tanrım, bunca yıldan sonra onu gerçekten görebileceğine, rüyalarında sık sık duyduğu o yumuşak, berrak sesiyle adını söyleyebileceğine inanamıyordu. Çocukken sürekli onu arzuları, özellikle de bakıcısından alındıktan sonra. Babası onun özlem ve terk edilmişlik duygularını beslemiş, Xairn'in acısından beslenmek için ona kasıtlı olarak annesinin görüntülerini tekrar tekrar göstermişti.

Anne, diye düşündü görüntü ekranında gösterilen uzayın sonsuz siyah alanlarına bakarak. Uzun yıllar boyunca seni özledim. Beni öldürse bile seni ondan kurtaracağım. Yemin ederim kurtaracağım.

Birdenbire, birinin kendisiyle konuşmak istediğine dair çok güçlü bir his düşüncelerine sızdı. Şaşırarak kendini bu yeni duyguya açtı. *"Orada biri mi var?"*

"Seni çağırdığım için beni affet kardeşim, ama yolda olduğumuzu bilmeni istedik," dedi kafasının içinden bir ses.

"Derin mi?" Xairn buna inanmakta güçlük çekiyordu. *"Sen ve Lock geliyor musunuz?"*

"İki kardeşimizle birlikte. Birlikte yapılması gerekeni yapacağız." Deep'in sesi kendinden emin geliyordu. Sadece zihninin sesini duymak bile Xairn'e güç verdi ve çok kısa bir süre önce tanıştığı Kindred savaşçılarının yardım etmeye istekli olmasından gerçekten memnun olduğunu fark etti.

"Teşekkür ederim, gönderdi. Size derinden borçluyum. Düşman olarak gördüğünüz birine yardım etmek gibi bir yükümlülüğünüz olmadığını biliyorum."

"Siz düşman değilsiniz," diye karşılık verdi Deep. *"Siz Scourge, biz Kindred olsak da, derimizin altında kardeşiz."*

Kindred gemisinin kapısında ani bir vuruş sesi duyuldu ve Xairn Deep'in *"Açın kapıyı, biziz"* diye bağırdığını duydu.

Hızla hava kilidine gitti ve onu devreye sokarak diğer gemiyle bir mühür oluşturdu. Sonra metal kapıyı içeri doğru çevirerek Kindred savaşçılarını içeri buyur etti. Deep ve Lock'u gözlerinden tanıyordu ama iki kişi daha vardı -Yanılmıyorsa Deep'in Baird ve Sylvan olarak tanıttığı bir Canavar Kindred ve bir Kan Kindred. Biri siyah, diğeri sarı saçlıydı ama her ikisinin de yüzünde savaşa hazır, acımasız ifadeler vardı.

"Hoş geldiniz," dedi Xairn sert bir sesle. "Size minnettarım."

"Sana derinin altında kardeş olduğumuzu söylememiş miydim?" Derin bir adım öne çıkıp ona sarıldı ve bir savaşçının kucaklayışıyla sırtına vurdu. Geri çekilerek Xairn'i inceledi. "Deriden bahsetmişken, seninkine bir bak! Dünya'da nasıl insan olarak kaldığını merak ediyordum."

"DNA'mı değiştirttim," dedi Xairn. "Sanırım Lauren artık görünüşümü çok daha çekici buluyor."

"Evet, gayet iyisin." Baird adındaki Canavar Kindred ona beyaz bir sırtış attı. "Ama nasıl görüldüğün umurumuzda değil, önemli olan nasıl savaştığın."

"Savaşmaya hazırım," dedi Xairn ona. "Beni böyle acı ve sefalet içinde büyüten o piçi öldürmeye hazırım. Annem onun elinde. Lauren bunu sana söyledi mi bilmiyorum ama bunu yapmak *zorunda olmamın* nedeni o."

"Anlıyoruz," dedi sarışın savaşçı Sylvan. "Ve savaşta size yardım etmeye hazırız. Ama içeri dalmadan önce biraz strateji geliştirmek akıllıca olacaktır."

"Katılıyorum." Xairn başını salladı. "Babam tek başıma ya da Lauren'la birlikte gelmemi bekliyor olacak. Kehaneti yerine getirmek için hâlâ onu arıyor. Bu yüzden beni Babalık'a geri çekmeye çalışıyor."

"Etrafında kaç koruma var?" Baird sordu.

"Geçen seferki gibiye muhtemelen dört," diye yanıtladı Lock onun yerine. "Ana muhafızları devasa ama yavaş -AllFather onları kontrol etmediği sürece."

"Ruhsuzlar," diye ekledi Deep. "İsteddiği zaman onları kukla gibi oynatabilir, bu yüzden onlara dikkat edin."

Xairn, "Asıl endişelenmemiz gereken babamın kişisel gücü -zihninize girme ve sizi kontrol etme becerisi-," dedi. "Eğer geri kalanınız bir yol açmama yardım ederse, onu meşgul etmeye çalışacağım."

"Onunla tek dövüşmene izin veremeyiz," diye itiraz etti Derin.

Xairn başını salladı. "Yapmak zorundasın. Gördüğünüz gibi, bende de aynı güçlerden bazıları var." Derin bir nefes aldı. "Sizin dayanamadığınız gibi ben de ona dayanabilirim. En azından *umarım* dayanabilirim."

Sylvan kararlı bir şekilde, "O halde AllFather'a ulaşabilmen için elimizden geleni yapacağız," dedi. "Ama mücadele ettiğinizi görürsek ve yapabileceğimiz bir şey varsa, geri duracağımıza söz veremeyiz."

"Doğru." Deep başını salladı. "Kat Lauren'a çok değer veriyor; arkadaşının eşinin sağ salim dönmesi için elimden geleni yapmazsam beni asla affetmez."

"Bu bizim için de geçerli," diye hırladı Baird. "Akrabasının eşinin ölmesine izin verirsem Olivia postumu alır."

Xairn yanında yardım ve destek sözü veren güçlü erkekler için minnettarlık duydu. Lauren'la yaşadığı duygunun aynısını, ama farklı bir biçimde yaşıyordu. *Aile. Kardeşler. Belki bu iş bittikten sonra gerçekten onlardan biri olabilirim.* Bu, beslemekten kendini alamadığı bir umuttu. Baba Gemisi'ndeki yalnız ve soğuk varoluşundan sonra, kendisini de önemseyen insanların olması fikri kesinlikle cazipti. Ancak bu noktaya gelebilmek için önce babasıyla yüzleşmesi gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar, resmi bir şekilde eğilerek. "Ve eğer aranızda ödünç alabileceğim bir silahı olan varsa, bunun için de minnettar olurum. Benimki tamamen ücretsiz."

"Bu işe yarar mı?" Sylvan bir ucu kavisli siyah bir metal parçası çıkardı. Xairn onu incelerken, "Bu bir kriyo-bıçak," diye açıkladı. "Bir mermi silahı kadar menzilli değil tabii ki ama yakın işler için iyi. Kabzasına kadar düşmanınızın göğsüne sapladığınızda saniyenin onda biri kadar bir sürede kalbini ve tüm iç organlarını dondurabilirsiniz."

"İlginç, daha önce hiç böyle bir silah görmemiştim," diye mırıldandı Xairn. Alttaki düğmeye bastı ve kavisli ucundan saf enerjiden yapılmış ince, buz mavisi bir bıçak çıktı. "Nereden buldun bunu?"

Sylvan, "Bu benim ana dünyamda geliştirilmiş eski bir silah," dedi. "Tranq Prime'da soğuk hakkında çok şey biliyoruz. Bu özel kriyo-çakı, bana geçene kadar babam tarafından taşındı."

"O halde onu savaşta taşımaktan onur duyarım." Xairn ciddiyetle başını salladı ve bıçağı tekrar kapattı. "Hepiniz hazırsanız, Babalık'a doğru bir rota çizeceğim."

"Önden buyurun." Baird sırttı ve omzuna vurdu. "Aylardır dövüşmek için sabırsızlanıyorum. Bunun dişilerimizi sinirlendirdiğini biliyorum ama bir erkeğin bazen savaşa gitmesi gerekir. Bu bizim kanımızda var."

"Katılıyorum." Sylvan gülümsedi ve bir kolunu Baird'in omuzlarına doladı. "Hadi gidip biraz kafa patlatalım."

"Kafa tokuşturmayı unut." Derin ona kana susamış bir sırıtış attı. "Hadi şu piçleri öldürelim."

İkiz kardeşi başını salladı. "Kanlarını su gibi akıtacağız." "Anlaştık o zaman," dedi Xairn. "Hadi gidelim!"

Baba Gemisi'ne yaklaşmak uzun sürmedi ve Xairn'in beklediğı gibi, yanaşma bölmesinin kapıları hiç sorun çıkarmadan açıldı. Babası onu bir örümceğin gergin bir sineğı karşılaması gibi karşılıyordu. *Ama ben gergin değılim*, dedi kendi kendine soğuk bir kesinlik pelerini üzerine düşerken. *Burada olmam gerektiğı için buradayım - bu yüzleşmeyi uzun zamandır bekliyordum - belki de tüm hayatım boyunca.*

Küçük Kindred gemisi devasa, boş alana yerleşirken arkasındaki erkeklerin gerildiğini hissetti. Arkalarında, yanaşma bölmesinin kapısı sessizce kapandı ve ardından giriş seviyesi kapısı irileşerek açıldı ve ortaya...

"Hiçbir şey," dedi Baird, gergin sessizliğı bozarak. "Orada kimse yok."

"Tüm Scourge savaşçıları nerede?" Deep bilmek istiyordu.

Xairn geminin kapısını açtı. "Bizden pek kimse kalmadı, azından gerçek Scourge kalmadı. Bildiğiniz gibi ölüyoruz ve ırkımızı yenilemenin tek yolu et tanklarımızda asker yetiştirmek. Onlar çarpıtılmış bir gerçekliğin zavallı kopyaları olan oto-adamlar gibiler. Zeki ya da hızlı değıller ama sayıları çok fazla."

Hepsi gemiden inerken Baird, "Burada yok," diye mırıldandı.

"Ya da buradalarsa bile saklanıyorlar," diye araya girdi Sylvan.

"Sadece bekle," dedi Xairn acımasızca. "Artık geminin içinde olduğumuza göre babam yalnız olmadığımı anlayacak. Hepimiz yakında savaşımaya hazır olsak iyi olur."

"Sizce AllFather nerede olacak?" Lock sordu.

"Taht odasında." Xairn başıyla uzun, boş koridoru işaret etti. "Bu taraftan. Gelin, gönderdiği fıçı gibi askerler tarafından engellenmeden önce ona ne kadar yaklaşabilirsek o kadar iyi."

"Gidelim," dedi Derin. "Eğer artık sürpriz yapma şansımız yoksa, en azından hızlı olabiliriz." Boş koridora doğru koşmaya başladı, Xairn ve diğerleri de onu takip etti. Yankılanan koridorlarda iyi bir ilerleme kaydettiler ve Xairn tam da taht odasına kadar rahatsız edilmeden gidebileceklerini düşünmeye başlamıştı ki, fıçıda yetişmiş askerlerin ilk dalgası görüldü.

"Dikkat et!" Derin bağırırken bile saldırmaya devam etti. Ceketini çıkarıp hazırlamıştı ve çoktan sessiz safların arasından kendine yol açmaya başlamıştı. Diğerleri de aynısını yaparak onu takip etti ama kestikleri her fıçı için iki tane daha yükselip onun yerini aldı.

Fıçıda yetişen askerler, kollarını açmış, parçalayabilecekleri veya yok edebilecekleri her şeye uzanan, gürültüsüz, kavrayıcı bir kalabalık olarak ilerledi. Bazıları bıçaklarla silahlanmıştı ama hiçbirinde *kusax* yoktu, Xairn bunu görünce rahatladı. Sessiz ve aptal olmalarına rağmen büyük ve güçlüydüler ve beş kişilik küçük kuvvetlerine karşılık yüzlercesi vardı.

"Böcek gibiler," diye bağırdı Sylvan, uzun bıçağıyla bir Scourge askerini savuştururken ve bu yüzden kolunda kötü bir oyuk oluşurken. "Birini kesersen bir düzinesi onun yerini almak için akın eder."

"Sadece devam et!" Baird kükredi. Şimdi koridoru zorluyor, blazer ceketiyile fıçıda yetişenlerin saflarını kesiyor ve yolunda dumanı tüten ceset parçalarından oluşan bir iz bırakıyordu. Xairn hemen yanındaydı ve çok yaklaşanlara kriyo-bıçağını saplıyordu. Parlayan mavi bıçağı kabzasına kadar bir fıçı yetişkinin göğsüne defalarca sapladı. Tekrar ve tekrar vücutlarının kaskatı kesilmesini, dizlerinin üzerine çöküp asker arkadaşları tarafından çiğnenmeden önce kaslı gövdelerini ince bir don tabakasının kaplamasını izledi.

Kindredler onun yanında cesurca savaşıyorlardı ve Xairn koridorun sonunda, ilerideki taht odasına açılan devasa çift kapıyı görebiliyordu.

Salon. Ancak dar metal koridor hem canlı hem de ölü bedenlerle tıkanmaya başlamıştı ve her savaşçının tek savaşılabileceği kadar çok ceset vardı. Xairn'in kollarında, göğsünde ve sırtında serbestçe kanayan birkaç yara vardı ve etrafındaki her yerde yeni arkadaşlarının da benzer yaralar aldığını görebiliyordu.

"Onlardan çok fazla var!" Lock'un sesi umutsuzluğun boğuk bir haykırışıydı. "Her yerdeler."

Çaresizlik hissiyle Xairn onun haklı olduğunu anladı. Sessiz ve ölümcül askerlerin tamamı o anda ölse bile, cesetleri yine de babasına giden yolu kapatacaktı. *Bunu neden yapıyor?* diye düşündü, kaynayan ceset yığınının arasından taht odasının açık kapılarına doğru bakarken. *Beni burada istiyor - beni kendisi geri çekti. Bu bir çeşit test olmalı.*

"*Ne kadar da haklısın ssson'ım,*" diye tısladı AllFather'ın sesi kafasının içinde. "*Asıl soru, bunu geçebilecek misin? Sevgili annen artık yok olmadan önce tahtımın dibine giden yolu bulabilecek misin?*"

Xairn sert ana dilinde yüksek sesle küfretti. Cevap olarak babasının alaycı kahkahası kafasının içinde yankılandı. Belli ki AllFather son derece eğleniyordu. Aniden Xairn'in gözleri ısındı ve içinde bir şeylerin kabardığını hissetti - fiziksel alemin ötesinde bir güç. Ağzını açtı, ne çıkacağından emin değildi.

"***Beni dinleyin, Bela'nın askerleri,***" diye bağırdı ve sözleri içinde biriken güçle çınladı. "***Savaşmayı bırakın ve beni dinleyin.***"

Fıçıda yetişen askerler hep birlikte savaşmayı bırakıp hareketsiz durdular; boş, ruhsuz gözleri Xairn'e sabitlenmişti.

"***Bu sizin savaşınız değil,***" dedi onlara, hâlâ gücün tınısıyla konuşarak. "***Sizler canlandırılmış cesetlerden biraz daha fazlasısınız - uzun zaman önce hasat edilmiş kadim DNA'lardan yetiştirilmiş bedenler. AllFather'ın zalim iradesi tarafından canlı tutuluyor ve nefes alıyorsunuz, onun kaprislerine hizmet etmek için savaşımaya zorlanıyorsunuz.***"

Fıçıda yetişenlerin safları ona doğru sallandı ve Xairn onların sessiz onayını hissedebiliyordu. Çok zeki olmayabilirlerdi ama sefil bir sürdüklerini bilecek kadar çok şey biliyorlardı. Asla bilmiyorlardı

Nezaket, rahatlık ya da sevgi; sadece acı ve monotonluktan başka bir şey içermeyen günlük bir varoluşun bitmek bilmeyen eziyeti.

"Gidin," dedi onlara, sesi metal koridorda çınlıyordu. **"Buradan gidin ve geri dönmeyin."**

"İyi iş çıkardın ssson'im," diye güldü AllFather kafasının içinde. "Ve en insancıl olanı, onları öldürmek yerine yaşamalarına izin vermek. Seni bu kadar zayıf yapan içindeki insan DNA'sı olmalı. Onları kolayca birbirlerine düşürebilirdin, biliyorsun."

"Bunu biliyorum ama yapmamayı seçiyorum. Ve henüz işim bitmedi," diye karşılık verdi acımasızca. Çoktan dağılmaya başlamış olan sessiz kalabalıklara bakarak sesini bir kez daha yükseltti. "Et tanklarına, yetiştirildiğiniz fiçılara gidin," dedi onlara. "Onları parçalayın! Bir daha asla sizin gibilerin üretilmeyeceğinden emin olun!"

Kafasının içindeki öfke tıslamasını duydu ama fiçıda yetişen askerler çoktan harekete geçmişti ve Xairn, AllFather'ın bile hasar oluşmadan hepsini durdurabileceğini düşünmüyordu.

Askerler ölümlerini ve ölmekte olanları arkalarında bırakarak, arkalarına bile bakmadan uzaklaşırken Baird bir nefes verdi. "Çok etkileyici Xairn, ama tekrar geri gelmeyeceklerini nereden bileceğiz?"

"Yapmayacaklar." Xairn başıyla taht odasına doğru işaret etti. "Yine de babamı koruyan daha fazla kişi olabilir. Eğer öyleyse, onları bana bırakın."

Düşmüş cesetlerin üzerinden geçerek tekrar ilerlemeye başladıklarında Derin başını salladı. "Bunu yedi cehennemde nasıl yaptın?"

"Bilmiyorum." Xairn başını salladı. "Bu içimde büyümekte olan bir güç. Lauren'la birlikte olmak onu bir şekilde serbest bırakmış gibi görünüyor."

Sylvan gülümsedi. "O zaman harika bir dişi olmalı, kardeşim."

"Öyle," dedi Xairn ciddiyetle. "Burada işim biter bitmez ona geri döneceğim."

"Hepimiz dişilerimize muzaffer olarak döneceğiz," diye sıırıttı Baird. "Gelin kardeşlerim, gerçek savaş bizi bekliyor."

Taht odasına doğru ilerlediler, ancak muazzam çift kapının eşiğini geçer geçmez hemen kuşatıldılar

bir korku bulutu içinde. Xairn o kadar uzun süredir bu duyguyla yaşıyordu ki onu neredeyse hiç etkilemiyordu ama yoldaşlarının yüzlerindeki tedirginliği görebiliyordu. Dehşet ve panik hissi AllFather'ın kişisel aurasının bir parçasıydı - onu her yere taşıyordu ama en güçlü olduğu yer burasıydı, güç merkezinin yanı.

Baird'in diğerlerine "Sakin olun," dediğini duydu. "Delirmiyorsunuz, burada böyle hissediyorsunuz. Aldırmayın."

"Uyarılarımı görmezden gelersen kendi hazırlarsın, savaşçı." AllFather'ın tıslayan sesi geniş, yankılı odayı doldurdu.

Xairn yeşil kazınmış tahta çıkan geniş siyah basamaklardan yukarı baktı ve babasının en tepede durduğunu gördü. Her Şeye Gücü Yeten Baba'nın iki yanında, her daim yanında bulunan sekiz ayak uzunluğundaki etten tanklardan oluşan canavar gibi korumaları vardı. Xairn, rüyasında olduğu gibi annesinin içinde bulunduğu kafesin tahtın dibinde oturup oturmadığını görmek için etraflarına bakmaya çalıştı. Ama cüsselerinin ötesinde hiçbir şey göremiyordu.

"Nerede o?" dedi, siyah pelerinli iskelet figürüne bakarak. "Ona ne yaptınız?"

"Bana böylesine zayıf ve korkak bir ssson verdiği için hak etmediği bir şey değil." AllFather'ın gözleri kıpkırmızı parladı ve Xairn karşılığında kendi gözlerinin de ısındığını hissetti.

"Eğer ona zarar verirsen-"

"Gelin ve kendiniz görün." AllFather baş muhafızına baktı. "Alfa, sen ve diğerleri Kindred ile savaşa girin. Sadece ssson'ımın geçmesine izin verin."

İri muhafız derin derin düşünüyor gibiydi. "Ama Efendim... bu sizi korumasız bırakır."

"Benim ssson'ımdan korunmaya ihtiyacım yok," diye tersledi AllFather. "Taşıdığı insan DNA'sı onu zayıf kılıyor. Beni yenmek için ne cesareti ne de gücü var. Şimdi git!"

İtaatkâr bir şekilde başını sallayan Alfa muhafızı ve AllFather'ın kişisel korumasını oluşturan diğer üç fiçı yetiştirme asker, basamaklardan hantal bir şekilde indi.

Baird alçak bir sesle, "Hazırlanın kardeşlerim," dedi. "Bizim için geliyorlar."

Konsantre olan Xairn gücü tekrar kendisine çağırdı. Alfa muhafızına **"Dur!"** diye emretti ama devasa asker gelmeye devam etti. Basamakların tepesinden, Her Şeyin Babası güldü.

"İyi deneme ssson'ım, ama bunlar sıradan muhafızlar değil. Bildiğiniz gibi her birini özel olarak yetiştirdim ve zihinlerini kendi zihnimle koruyorum. Benim üzerimde kullanamayacağın kadar yeni yetme güçlerini onlar üzerinde kullanamazsın."

"Güçlerimi senin üzerinde kullanmayacaktım." Xairn kriyo bıçağını kaldırarak ölümcül soluk mavi bıçağı gösterdi. "Bunu kullanmayı tercih ederim."

Bir an için AllFather'ın kıpkırmızı gözleri büyüdü, sonra kafatasına benzeyen başını geriye attı ve güldü. "Beni öldürmeye çalıştığına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Ben senin babanı, Xairn."

"Evet, sen benim babamsın." O konuşurken Xairn merdivenleri tırmanmaya başladı. "Aynı zamanda işkencecim, gardiyanım ve en büyük zalimimsin. Doğduğum günden beri hayatımı bir sefalete dönüştürdün."

"Ama yine de seslendiğim anda koşarak geri geliyorsun," diye alay etti Her Şeyin Babası.

"Onun için geri geldim, annem için." Xairn, AllFather'ın muhafızları Kindred savaşçılarıyla çarpışırken çıkan savaş seslerini duyabiliyordu ama gözleri sadece tahtın ayak ucundaydı. Kafes orada duruyordu, tıpkı rüyasında olduğu gibi. Yine rüyasında olduğu gibi, kafesin üzeri siyah bir bezle örtülmüştü. "Ve senin Lauren'a ulaşmanı engellemek için," diye ekledi babasının yanan bakışlarına karşılık vererek.

"Senin küçük dişinle ilgilendiğimi sana düşündüren nedir?" diye tısladı AllFather.

"Hâlâ kehaneti yerine getirmeye çalışıyorsun," dedi Xairn, konuşurken hâlâ tırmanıyordu. Artık neredeyse en üst basamağa çıkmıştı, neredeyse kafese... "Ona benzeyen kızları bile aldın ama amacını yerine getiremediler."

"Aksine, benim serseri oğlum, amacımı çok güzel yerine getirdiler - çünkü benim amacım sadece Lauren'la hâlâ ilgilendiğimi *düşünmeni* sağlamaktı."

Xairn kaşlarını çattı. "Lauren'ı istemiyorsan, kimi istiyorsun?"

"*Sen.*" AllFather'ın gözleri aniden zifiri karanlığa büründü, irislerindeki kırmızı kanama yerini karanlık bir boşluğa bıraktı. "Sen, ssson'ım! İstedğim sensin."

Xairn babasının boş gözlerinden aktığını hissettiği saf kötülük dalgası karşısında şaşkına döndü. "Ama... neden?"

". Ama o zamana kadar çok geç olacak."

AllFather gülmeye başladı ve uçsuz bucaksız, karanlık oda Xairn'in etrafında yüzüyor gibiydi. Zehirli rünlerle parlayan yeşil kazınmış taht, siyah kaplı kafes, soğuk soğuk gülen AllFather'ın kendisi bir anda garip bir renk ve karmaşa girdabına dönüştü.

Xairn aniden soğuk bir yumruğun kalbini kavradığını hissetti. "Hayır!" diye haykırmaya çalıştı ama sözcük bir fısıltı olarak çıktı. Baird ve Deep'in geniş merdivenin dibinden onun adını haykırdıklarını duydu ama onları göremedi - babasının tuhaf, siyah üzerine siyah gözlerinden başka bir şey göremedi.

Ve sonra boşaltma hissi başladı.

"Seni gücünün zirvesine çıkaracağını biliyordum," diye tısladı AllFather, Xairn'in yaşam gücünü emerken kollarını iki yana açmıştı. "Onun seni olgunlaştıracığını ve kendine getireceğini biliyordum. Ve şimdi gücün *benim* olacak, seni tükettiğimde sonsuza dek yaşayacağım, ssson'ım."

Xairn cevap vermeye çalıştı ama zayıftı, çok zayıftı... Yaşama, savaşma isteğinin her geçen saniye azaldığını hissedebiliyordu. Azalan gücü babasını memnun ediyor gibiydi.

"Olabileceğini hayal etmeye bile cesaret edemediğim kadar güçlüsün," diye tısladı. "Kendine aşılansın o gülünç insan DNA'sıyla bile, ölçsüz güçlere sahipsin. Ama şimdi insan kısmın senin çöküşün olacak."

"Ne?" Xairn fısıldadı. Şimdi dizlerinin üzerindeydi, kriyo bıçağı bir elinden işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Seni geride tutuyor ama yine de ona değer veriyorsun." Her Şeyin Babası güldü. "Yine de gitmesine izin veremiyorsun."

Xairn aniden babasının haklı olduğunu fark etti. İnsan DNA'sı onu geride tutuyor, gücünü tamamen kullanmasını engelliyordu. AllFather'ı yenmek için onu serbest bırakması, Scourge DNA'sının ön plana çıkmasına ve onun yerini almasına izin vermesi gerekecekti.

Ama bunu yaparsam, bir daha asla Lauren'la birlikte olamam. Scourge dürtülerimi kontrol altında tutan tek şey bu, ona zarar vermeden onunla birlikte olabilmemin tek nedeni, diye düşündü umutsuzca. *Eski halime dönüp ona kudurmuş, şehvet düşkünü bir canavar olarak geri dönmektense, bunu korumak, sahip olduğum azıcık insanlığa tutunmak daha iyi.*

Sonra başını kaldırdı ve kafesi örten siyah kumaşın kısmen uçup gittiğini gördü. Küçük, kadınsı bir el kafesin parmaklıklarından birini tutuyordu ve derinliklerinde tanıdık bir çift yeşil göz gördüğünü sandı.

Anne! Anne! Kararlılık aniden içine doldu. Buraya ölmeye, babasının onu emip kurutmasına ve arkasında cansız bir kabuk bırakmasına izin vermeye gelmemiştir. *Onu kurtarmak için buradaydı - yüzünü sadece rüyalarında gördüğü dişi.* Onu doğuran ve kollarından koparıp alan kadını. Her zaman tanımayı arzuladığı annesi sadece birkaç adım ötede, AllFather'ın zalim demir kafesinde tutuluyordu. Onun ölmesine izin vermemeliydi!

İçinde, ruhunun yüzeyinin hemen altında yatan tüm doğal Scourge öfkesini çağıran Xairn, içinden akan gücü durdurdu. Ardından, çaresizlikten doğan bir güçle, içindeki insan DNA'sının kırılğan zincirini kopardı ve gerçek kimliğinin taşkın kapılarının ilerlemesine izin verdi.

Anında gözleri yandı ve güçle doldu taşı. Bununla birlikte zalimlik, sahiplenme ve asla kontrol edemeyeceğini bildiği bir şehvet geldi. *Bir canavar,* diye düşündü Bela dürtüleri vücudunda bir orman yangını gibi hızla ilerleyip iyi olan her şeyi yutarken. *Artık gerçekten bir canavarım.* Kriyo-çakıyı tutan eline baktı. Cildi artık pürüzsüz, eşit bir bronzlukta değildi. Doğal rengi olan soluk, sedefli griye dönmüştü. Xairn bakmadan gözlerinin de normal siyah üzerine kırmızı rengine döndüğünü biliyordu. O yine baştan aşağı Scourge'du. Ancak şu anda endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. Babasına ne yapacağı gibi.

"Xairn?" AllFather belirsiz bir şekilde ona bakıyordu. "Benim ssson'ım mı? Nasıl değiştin?"

"Sana daha önce de söyledim, ben artık senin oğlun değilim." Xairn ayağa kalkarken kendi sesindeki soğukluğu duydu. Kriyo-çakıyı kaldırdı. "Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin."

"**Ssstop!**" AllFather'ın sesi otoriteyle çatırdadı ve Xairn onun bir güç dalgası yaydığını hissetti, ancak bunun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. İçgüdüsel olarak gücü yakaladı ve şimdiye kadar sahip olduğunu hiç bilmediği bir parçasıyla ona uzandı. Bu parça açgözlü, aç bir el gibiydi. Göğsünün ortasından dışarı fırladı ve korkunç iştahını doyumak için hayata, herhangi bir hayata tutundu. AllFather'dan gelen güce bir kez tutunduğunda, büyümeye, enerjisini ve yaşam gücünü emmeye başladı.

"Nasıl buldun baba?" Xairn soğuk bir şekilde sordu, babasının gücü azalırken bile içindeki gücün artmaya başladığını hissediyordu. "Gücü tükenen kişi olmak nasıl bir duygu?"

"Hayır!" AllFather'ın gözleri yine siyah üzerine kırmızıydı ama irisleri kıpkırmızı yerine soluk, paslı bir kırmızıydı. Bir şekilde solmuş görünüyorlardı ve zaten solgun olan teni küllenmeye başlamıştı.

Benim yüzümden, diye düşündü Xairn soğukkanlılıkla. Çünkü onu tüketiyorum, öldürüyorum. Bu düşünce herhangi bir acı ya da pişmanlığa neden olmadı. Babasından ne kadar çok güç çekerse, o kadar az hissediyordu. O kadar az umursuyordu. Ve daha fazlasını istiyordu.

"Durun!" diye hırladı AllFather, dizlerinin üzerine çökerek. "Bu bir testti, görmüyor musun? Sadece bir testti, oğlum. Ve sen bunu geçtin. Benim yanımda, benimle birlikte hükmetmeye uygunsun. Lütfen... hayır..." Yere, yan tarafına düştü, ağzı sessiz çığlıklarla açıldı ama Xairn hâlâ onu emiyordu. Aç eli hâlâ daha fazlasını istiyordu.

"Oğlum, dur!"

Xairn ilk başta bunun babasının bir oyunu olduğunu düşündü ama şimdi duyduğu ses yumuşak ve kadınsıydı ve tonunda tıslama yoktu.

"Dur," diye bağırdı ses tekrar. "Onun özünü daha fazla içine çekme. Onun kötülüğünü solumak ruhunu lekeleyecek!"

Kafasını kaldırdığında, kafesin parmaklıklarına dayanmış kadınısı bir yüz gördü. Bu, babasının ona gösterdiği imgelemlerde defalarca gördüğünü hatırladığı yüzün aynısıydı. *Onu -kadını- görünce* neredeyse kalbi duracaktı. Göğsünde katı buzdan bir yumruk gibi hissetmeye başlamıştı ama şimdi sanki henüz tam olarak donmadığını söylemek istercesine içinde acıyla zonkluyordu.

"Anne?" diye sordu, AllFather'ın yere düşmüş bedeninin etrafından dolanarak. "Sen misin? *Gerçekten* sen misin?"

"Oh Xairn. Benim bebeğim." Yüzünü kafesin parmaklıklarına bastırdı ve iki koluyla ona uzandı.

Xairn yavaşça ona doğru geldi, kuru sopa gibi hissettiren bacaklarının üzerinde yürüyordu. *Anne... annem...* Garip bir şekilde, tıpkı imgelemlerinde gördüğü gibi görünüyordu. Uzun kahverengimsi siyah saçları griye boyanmamıştı ve yüzü çizgisizdi, yaşlılıktan etkilenmemişti.

"Anne," diye tekrar fısıldadı, onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve uzattığı ellerini tuttu. "Nasıl... neden... öldüğünü sanmıştım. Neden seni hiç görmedim? Seni nerede tutuyordu?"

"Baban beni durağanlıkta tuttu; hiç yaşlanmadım, hiç değişmedim. Acil durum yaşam kapsüllerinden birinde bir staz tüpü vardı, beni orada tutuyordu." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Acımın taze kalmasını istedi - seni kaybetmenin acısı. Ah Xairn, bebeğim, kollarımdan koparılan benim için daha dündü. Ve şimdi tamamen yetişkin bir erkeksin. Buna inanamıyorum."

"Anne..." Birdenbire onu kafeste görmeye daha fazla dayanamadı. "Dayan," dedi kilidi ararken. "Seni buradan çıkaracağım. Seni eve götürmeye geldim."

"Oh Xairn..." Adam kilit mekanizmasını bulup kriyo-bıçağı kilide sapladığında kadın yarım bir hıçkırık çıkardı. Kilit dondu ve binlerce parçaya ayrıldı. Xairn şarapnel parçalarından kurtulmuş bir halde kafesin kapısını sürükleyerek açtı. "Dışarı çık."

"Oğlum. Sana bir kez daha sarılmayı ne kadar çok istemişim." Zorlukla daracık odadan çıktı ve Xairn'in kollarına düştü. Xairn onu hemen kendine doğru çekti, yüzünü saçlarına bastırdı ve nefesini içine çekti.

"Anne," diye fısıldadı. "Hayatım boyunca seni özledim."

"Özür dilerim. Çok üzgünüm." Ona doğru hıçkırarak ağladı ve Xairn onu daha nazikçe tutmaya çalıştı. Kollarında kendini kırılğan hissediyordu, sanki kilit gibi binlerce parçaya ayrılabilirdi.

Derin bir nefes aldı ve kalbinin acı veren zonklamasını yatıştırmaya çalıştı. Artık donmamıştı - annesinin sevgisi onu tamamen eritmişti. "Artık her şey yolunda," diye fısıldadı. "Seni güvenli bir yere götüreceğim. Bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak. Sana bakacağım, sana bakacağım."

"Hayır, oğlum." Sesi kulaklarına garip geliyordu ve ona bakmak için geri çekildi.

"Neden olmasın?"

"O kadar uzun yaşamayacağım. Bak." Kadın yüzünü gösterdi ve Xairn dehşet içinde eskiden pürüzsüz olan cildinin şimdi kırışıklıklarla kaplı olduğunu gördü. O izledikçe, daha fazla çizgi güzel yüz hatlarına yerleşerek onu yaşlı ve bitkin bir hale getirdi. Saçlarında gümüş çizgiler oluşmuş, elleri solmuş ve budaklanmıştı.

"Tanrılar!" diye haykırdı panikle. "Neyin var? Sana neler oluyor?"

"Yerleştirildiğim kafes bir durağanlık tutucusuydu." Sesi cızırtılı ve tizdi, yaşlı bir kadının sesi. "İçinden çıktığımda yapay gençliğim tehlikeye girdi. Yıllar şimdi beni yakalıyor - durağanlıkta geçirdiğim her bir yıl için üç yıl. Bu ölümcül bir süreç - korkarım ki dayanacak kadar güçlü değilim."

"Neden bana söylemedin?" Xairn gözlerinden sıcak yaşların aktığını hissetti. "Neden kafeste kalmadın? Kilidi asla kırmamalıydım!"

"Yapmanı istedim." Solmuş elini kaldırdı ve onun yanağını okşadı. "Ölmeden önce seni bir kez daha kollarıma almak istedim. Seni seviyorum, sevgilim. Seni çok seviyorum. Lütfen hayatındaki yokluğumu affet."

"Elinde değildi," diye fısıldadı Xairn, gözyaşları daha hızlı akarken sesi kırılıyordu. "Seni asla... asla suçlayamazdım."

"Teşekkür ederim, oğlum. Seni seviyorum." Kadın ona gülümsedi ve yüzü solmuş ve yaşlı olmasına rağmen, gülümsemesinin o güne kadar gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü. "Bana en azından şunu söyle, seni seven biri var mı? Seninle ilgilenen biri?"

Xairn Lauren'ı düşündü. Artık Scourge doğası kendini yeniden ortaya koyduğu için ona asla geri dönemeyeceğini. "Evet," diye fısıldadı kısık sesle. "Sevdiğim bir kız var. Nazik ve güzel biri. Sanırım ondan hoşlanacaksın."

"Çok sevindim." Annesi yorgun bir şekilde iç çekti. "Yalnız olmadığın için çok mutluyum. Seni sevecek biri olduğu için." Başını güçsüzce salladı. "Artık gitmeliyim. Babanın gücünü daha fazla kullanmayacağına söz ver; bu sadece yozlaşmaya ve kötülüğe yol açar."

"Ben... Ben söz veriyorum," diye fısıldadı Xairn. "Anne, lütfen gitme. Sakın... sakın ölme."

Ama artık çok geçti. Yeşil gözleri yavaşça kapandı ve göğsü bir kez daha inip kalktı. Xairn ona bakarken bir daha asla yükselmeyeceğini biliyordu. O artık yoktu.

"Anne!" Başını geriye atarak kederini evrene haykırdı. Ölmüştü, ölmüştü! Sonunda onu bulmuştu ama onu sonsuza dek kaybetmişti. Bu çok adaletsiz, çok *yanlış* görünüyordu. Öldürmek istedi, ölmek istedi, uzayın karanlığına dalmak ve havasız boşluğun onu almasına izin vermek istedi, böylece onun kaybının dayanılmaz acısını hissetmek zorunda kalmayacaktı.

Birden ayaklarının dibinde yumuşak bir ses duydu.

"Demek sonunda onu serbest bıraktın." AllFather soluk kırmızı gözleriyle onu izliyordu ama Xairn onun birkaç dakika öncesine göre daha güçlü görüldüğünü düşündü. Gücü geri mi dönüyordu?

Öyle olsa da fark etmez, diye düşündü Xairn, öldürücü bakışlarını babasına çevirerek. *Bunu düzeltebilirim.* Açgözlü, kavrayıcı yumruğun bir kez daha içinde yükseldiğini hissetti, almaya hazırdı, babasının gücünü içine çekmeye ve onu kendi tahtının dibinde kuru, kurumuş bir ceset olarak bırakmaya hazırdı.

Ama sonra annesinin yumuşak sesini hatırladı. *"Onun kötülüğünü solumak ruhunu kirletecek!"* demişti annesi.

"Bu doğru, olacak." AllFather zayıf bir şekilde kıkırdadı, Xairn'in düşüncelerini okurken gözleri daha parlak parlıyordu. "Yani benim alamazsın. Seni tanıyorum, annenin son arzusuna karşı gelmeyeceksin."

"Hayır, yapmayacağım." Xairn şefkatle annesinin bedenini yere bıraktı ve bir şekilde ayağa kalkmış olan babasına döndü.

"Biliyordum." AllFather'ın tıslayan kahkahası havayı doldurdu. "Bana gerçekten meydan okuyamayacak kadar zayıf olduğunu biliyordum."

Xairn ona doğru bir adım atarak, "Sana meydan okumak istemiyorum," dedi. "Seni öldürmek istiyorum."

"Ne-?" diye başladı AllFather, kıpkırmızı gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Xairn kriyo-çakıyı göğsüne sapladı ve kalbi olarak işlev gören bükülmüş siyah yumruyu şişledi. "Öl, baba" diye fısıldadı. "Öl."

AllFather'ın vücudu şok içinde dondu ve sert gövdesinin üzerinde ince bir buz tabakası oluştu. Xairn, kendisini böylesine acı ve ıstırapla büyüten erkeğin dizlerinin üzerine çökmesini ve gözlerindeki yaşamı terk etmesini kayıtsızca izledi.

AllFather düştüğünde, sanki aralarındaki bir bağlantı kopmuş gibiydi. Xairn'in içinde hissettiği garip, açgözlü el, bir dışın köklerinden çekilip çıkarılması gibi çekilip çıkarılıyordu. Ani bir acıyla haykırdı, bir eliyle göğsünü kavradı. Sonra yeşil kazınmış tahtın dibine yığıldı, çaresizce anne ve babasının bedenleri arasına düştü.

Anne, diye düşündü, yüzünü onun yüzüne doğru çevirerek, sonunda ölümün huzuruyla. Öziir dilerim. Seni kurtaramadım ama en azından intikamını aldım. Ondan hoşlanmamı sağlayan her neyse yok oldu. Güç, açgözlülük gitti.

Sonra dünya karanlığa gömüldü ve o artık hiçbir şey bilmiyordu.

Bölüm Otuz Yedi

Loş bir odada, üzerine eğilmiş biriyle uyandı. "Ne... kimsin sen?" diye mırıldandı, gözlerini odaklamaya çalışıyordu.

"Sakin ol Xairn. Benim, Sylvan- Ben bir şifacıyım."

"Hasta mıyım? Neredeyim ben?" Yatakta doğruldu ve oda etrafında döndü. Bir iniltiyle tekrar yastıkların üzerine çöktü.

"Sakin ol." Sylvan'ın sesi endişeli geliyordu. "Çok fazla yara almışsın, çok fazla kan kaybetmişsin. Sana kan nakli yapmak istiyorum ama kanımızın seninkiyle uyumlu olduğundan emin olmak için hâlâ testler yapıyorum."

"Benimle ilgili hiçbir şey kimseyle uyumlu değil." Xairn elini başına götürmeye başladı... ve durdu. "Işıkları aç."

"Ne?" Sylvan kaşlarını çatı.

"Işıkları aç, lanet ! Bir şey görmem lazım."

". " Sylvan yukarı bakarak tavana seslendi. "Işıklar yüksek."

Xairn ani parlaklıkta gözlerini kırptırdı ve sedefli gri derisiyle elini inceledi. *Gri mi? Ama bronzdu - Lauren'dan aldığım insan DNA'sı onu değiştirdi. Tekrar gri olması nasıl mümkün olabilir? Nasıl-?*

Birdenbire, bir sürü görüntü içinde her şey gözünün önüne geldi. Fıçıda yetişen askerlerle dolu koridor, tahta çıkan yüksek basamaklar, siyah kumaşla kaplı kafes, babasının sırttan yüzü, annesinin yaşlanıp gözlerinin önünde ölmeden önceki kederli, güzel yüzü. Ve kabzasına kadar AllFather'ın göğsüne saplanmış kriyo-çakı.

Gittiler. İki de gitti. İkisini de öldürdüm.

Sylvan, "Annenin ölümü senin suçun değildi," diye mırıldandı ve Xairn çaresiz düşüncelerini yüksek sesle söylediğini fark etti. "Ve baban da ona verdiklerini fazlasıyla hak etti."

Xairn başını salladı. "Onu kafesten aldım. Eğer bıraksaydım-" "Yine de öldü," diye araya girdi Sylvan. "Staz tutucu sonsuza dek süremez. Bir özne bu kadar uzun bir durağanlıktan alındığında, ölüm

Kaçınılmazdı. Onu kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu Xairn. Üzgünüm."

"Hayatım boyunca onu özledim ve onu çok kısa bir süreliğine görebildim." Xairn ellerine baktı. "Babama yaptığım şeyden pişman değilim ama onun için yas tutmayı asla bırakmayacağım. Annem için."

"Biliyorum." Sylvan onun omzuna nazık bir el koydu. "Böyle bir zamanda, acını sana değer veren biriyle paylaşmaya çalışmak en iyisidir. Lauren seni görmek için bekliyor, Dünya'dan yeni geldi. Şu anda kapının dışında."

"Hayır!" Xairn dimdik oturdu. "Hayır, onu görmeyeceğim. İçeri girmesine izin verme." "Gerçekten mi?" Sylvan şaşkın görünüyordu. "Ama kardeşim, o seni seviyor."

"Ben senin kardeşin değilim ve Lauren'ın benim hakkımda ne hissettiği önemli değil.

Onu görmeyeceğim." Xairn teninin nefret dolu gri tonuna baktı. "Gönder onu buradan." Kısa süreliğine sahip olduğu gücü diğer erkeği istediğini yapmaya zorlamak için kullanabilmeyi diledi. Ama denemeye bile gerek duymadan bu gücün yok olduğunu biliyordu; babasının ölümü sırasında kendisinden alınmıştı. Bununla birlikte, Scourge içgüdüleri ve arzuları hâlâ sağladı.

"Mantıklı ol," dedi Sylvan yumuşak bir sesle. "O sana çok değer veriyor ve senin de ona değer verdiğini biliyorum. En azından onunla konuş."

"Haklısın." Xairn başını kaldırıp ona baktı. "Ona değer veriyorum. Onu seviyorum- işte bu yüzden onu bir daha asla görmemeliyim."

Sylvan kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Bana bak." Xairn ellerini uzattı. "Daha önce olduğum gibiyim. Kendime aşıladığım insan DNA'sı kırıldı ve yerini orijinal Scourge genetik yapıma bıraktı."

Sylvan başını sallayarak, "Lauren senin görünüşünü umursamayacak," dedi. "Aşk söz konusu olduğunda böyle şeylerin hiçbir önemi yoktur."

"Onu sevdiğim için onu göremiyorum." Xairn acıyla iç çekti. "Bu sadece görünüşümle ilgili değil, hissettiklerimle de ilgili. Eğer dikkatli olmazsam nasıl davranacağım." Diğer erkeğe baktı. "Scourge cinsel uygulamalarının ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Genlerimize işlemiş olan baskınlık ve zalimlik?"

Sylvan sıkıntılı görünüyordu. "Biliyorum ama bu özelliklerin üstesinden gelmenin bir yolunu bulmuş olmalısınız diye düşündüm."

"Ben yaptım." Xairn bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "İnsan DNA'sıydı kendimi kontrol etmemi sağlayan şey buydu. Şimdi o yok olduğu için artık Lauren'ın yanında kendime güvenemiyorum. Ona zarar vermeyeceğim konusunda kendime güvenemiyorum." Elllerine baktı. "Eminim anlayabilirsin."

"Sana basitçe DNA'nı tekrar değiştirmeni söyledim ama ilki başarısız olduktan sonra ikinci bir değişiklik mümkün değil." Sylvan ona soluk sarı bir kaşını kaldırdı. "Ona zarar verebileceğinden gerçekten korkuyor musun?"

"Biliyorum," dedi Xairn ağır bir sesle. "Ve onu güvenliğini riske atamayacak kadar çok seviyorum. Lütfen... onu Dünya'ya geri getirin."

Sylvan isteksizce başını salladı. "Yapacağım ama korkarım ki kolay kolay gitmeyecek.

Seni görmek konusunda çok ısrarcı."

"Ne yapman gerekiyorsa yap ama onu gönder. Onu göremem." Xairn başını salladı. "Aslında benim de gitmem gerekiyor."

Ayağa kalkmaya başladı ama Sylvan onu durdurdu ve büyük bir eliyle yastıkları geriye doğru itti. "Buna izin veremem. Hâlâ zayıfsın ve benim gözetimim altındasın. Seni sağlık ünitesinden taburcu edene kadar burada kalman gerekecek."

"Daha ne kadar kalmam gerekiyor?" Xairn talep etti. "Gitmem gerek, buradan uzaklaşmam gerek."

"Sana değer verenleri terk etmek için bu kadar hevesli olma," dedi Sylvan nazıkçe. "Bizim için nasıl görüldüğün önemli değil, seni hâlâ kardeşimiz olarak görüyoruz. Şimdi dinlen, ben Lauren'la ilgilenmeye çalışacağım."

Xairn yataktan kalkmak, gidecek kadar iyi olduğunu söylemek için itiraz etmek istedi. Ama oda tekrar etrafında dönmeye başladı ve başı yastıkların üzerine düştü. *Yakında*, dedi kendi kendine, bir elini kolunun üzerine koyarak. *Yakında gideceğim ve buradan çok uzaklara gideceğim.*

Nereye gidecekti? Hiçbir fikri yoktu ama bunun gerçekten bir önemi de yoktu. Lauren'la arasına yeterince mesafe koyduğu sürece nereye gittiği umurunda değildi. Onu asla ama asla bulamayacağı kadar.

Otuz Sekizinci Bölüm

"Sürpriz!"

Lauren başını kaldırdığında Olivia, Sophia ve Kat'in Sweet Spot'un kapısından içeri girdiklerini gördü. Gülümsemeye çalışarak onlara el salladı. "Merhaba çocuklar."

"Bu bir sürpriz değil Liv," dedi Sophia tezgâha geldiklerinde. "Ona geleceğimizi söylemiştim."

"Sen mi yaptın?" Olivia talep etti. "Neden?"

"Böylece hamile kuzenim için özel bir ikram hazırlayabilirim," dedi Lauren. "Bekle, arkaya gidip getireyim."

"Sizinle gelebilir miyim?" Kat bir adım öne çıktı, yüzünde meraklı bir ifade . "Her zaman bir fırının içinin neye benzediğini görmek istemişimdir."

"Geri gel." Lauren arkadaşına başıyla selam verdi ve onu tezgâhın etrafına çağırdı. "Siz de gelmek ister misiniz?" diye sordu kuzenlerine.

"Sanırım burada kalıp yarattıklarınıza hayran kalacağız." Sophia ikiz kardeşine başıyla onay verdi. Olivia'nın gözleri Lauren'ın o sabah pişirdiği keklerin sergilendiği ön taraftaki cam vitrinlere takılmıştı.

"Peki, hazır başlamışken eve götürmek için de biraz seç." Lauren başıyla onları selamladı ve Kat'e mutfğa açılan metal kapıya kadar eşlik etti.

Yalnız kaldıkları anda Kat'in onu kolundan tutup gözlerinin içine bakması onu şaşırttı. "Xairn'le olan tüm sorunlarını biliyorum ve sanırım senin için bir çözümüm var."

"Ne?" Lauren ona kocaman gözlerle baktı. "Eğer her şeyi biliyorsan benden bir adım öndesin demektir. Tek bildiğim, ne olursa olsun beni görmeyi reddettiği... ne olursa olsun." Sesi titriyordu ama buna engel olamıyor gibiydi. "Üç hafta oldu Kat. Fikrini değiştirme umudumu neredeyse kaybettim."

"Umudunu kaybetme." Kat onun kolunu sıkı. "Şu anda çok şey yaşıyor - annesinin ölümünü izledi ve kendi babasını öldürmek zorunda kaldı. Bu da

Hemen atlatabileceğiniz bir şey değil - bir sürü terapiye rağmen hala bu konuda kimseyle konuşmayı reddediyor."

"Biliyorum." Lauren'ın gözleri yaşlarla doldu. "Ama onun için orada olmak istiyorum
-Olanları atlatmasına yardım etmek için. Ama beni görmüyor, ekranda benimle konuşmuyor bile."

"O değişti," dedi Kat. "Hem de çok. Siz DNA'larınızı değiştirmeden önceki haline geri döndü."

Lauren başını salladı. "Bu umurumda değil! Ben sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Gitmeden önce o da benimle birlikte olmak istediğini söylemişti. Sanırım... fikrini değiştirdi."

"Sadece seni incitebileceğinden korktuğu için. Dürüst olmak gerekirse, bence verebilir de," dedi Kat ciddi bir ifadeyle.

"Ne?" Lauren talep etti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Scourge'lar ve bağlayıcı seks yapma biçimleri hakkında biraz araştırma yapıyordum," diyor Kat. "Eğer Xairn size geri dönerse sizi zorlu bir yolculuk bekliyor gibi görünüyor."

"Umurumda değil," dedi Lauren tutkuyla. "Bunu düşündüm ve neye karar verdim biliyor musun? Buna değer. Ne kadar acı verirse versin, Xairn'i sonsuza dek hayatıma geri alacağım anlamına geliyorsa bunu ."

Kat başını salladı. "Ama o bunun tam tersini düşünüyor - hiçbir şey seni incitmeye değmez, kalıcı, bağlı bir ilişki bile. Yani senin ihtiyacın olan şey, incinmeden onunla bağlayıcı seks yapmanın bir yolu."

Lauren dudağını ısırды. "Korkarım bu muhtemelen gerçekleşmeyecek. Kaba olmak istemem ama ekipmanının büyüklüğünü *görmelisin*. Ve Scourge'un bir yerine *iki* shaftı var, bu yüzden eğer bağlayıcı seks yaparsak
_"

"Biliyorum," diye araya girdi Kat, bilerek başını salladı. "Sana biraz araştırma yaptığımı söylemedim mi?"

"Ve sen bir çözüm mü buldun?" Lauren kaşlarını kaldırarak sordu. Olivia'nın keklerinin pişmekte olduğu konveksiyonlu fırına doğru yürüdü.

"Pek çok şey öğrendim," dedi Kat gizemli bir şekilde. "Örneğin, orijinal Scourge kadınlarının aslında kendilerine davranılmasından *hoşlandıklarını* biliyor muydun?"

"Ne?" Lauren kaşlarını çatı. "Xairn bana bağlandıklarını ve işkence gördüklerini söyledi. Bunu kim ister ki?"

Kat, Lauren'in hazırladığı soluk yeşil krema kasesine bakmak için tezgâha doğru ilerlerken, "Bazı güç suiistimalleri vardı," diye kabul etti. "Ama pek çok bağlı ilişkide, dişi Scourge'lar eşlerini gerçekten önemsiyor ve cinsel ilişkilerinden zevk alıyor gibiydiler. Bunun nedeni, Scourge erkekleri doğuştan baskınken, Scourge dişilerinin doğuştan itaatkâr olmasıydı - baskın olmaktan hoşlanmaları içlerine işlemiştir."

"Gerçekten mi?" Lauren ona kocaman gözlerle baktı, fırından çıkardığı çikolatalı kek tepsisini unutmuştu. "Onlar... gerçekten *beğendiler* mi?"

Kat omuz silkti. "Bu onların genlerinde . Hoşlarına *gitmemesi* mümkün değil."

Lauren kuzeni için özel olarak pişirdiği keklerle baktı. "Kat, sana bir şey söylersem tuhaf ya da hasta olduğumu düşünmeyeceğine söz verir misin?"

"Şeref sözü." Kat sağ elini ciddiyetle kaldırdı. "Devam et ve dökül, ben yargılayıcı bir tip değilim."

Lauren kekleri yere bırakırken gülümsedi. "Ben öyle düşünmemiştim. Mesele şu ki, Xairn benimle Dünya'da kalmaya geldiğinden beri bu tür fanteziler kuruyorum. Daha önce hiç ilgilenmediğim şeyler hakkında."

"Mm-hmm." Kat başını salladı. "Devam et."

"Bu konuda garip hissettim ve bunun garip ve doğal olmadığını düşünüp durdum. Yani, feminist olarak yetiştirildim ve hiçbir erkeğin bana hükmetmesine izin vermedim. Bu yüzden neden böyle bir şeyin fantezisini kurduğumu merak edip durdum."

"İtaatkâr olmaktan mı bahsediyorsun?" Kat koyu kırmızı bir kaşını kaldırdı.

Lauren kızardı ve başını salladı. "Esasen, evet." Konuşurken dikkatle çalışarak kekleri tepsilerinden çıkarmaya başladı. "Dediğim gibi, tüm bunların nereden geldiğini bilmiyordum. Ama şimdi fark ediyorum ki, Xairn ve ben DNA'larımızı değiştirdiğimizden beri bu *hisleri* yaşıyorum."

"Bu mantıklı," dedi Kat düşünceli bir şekilde. "Sen onun DNA'sının bir kısmını aldın, o da senin DNA'nın bir kısmını aldı, değil mi?"

Lauren başını salladı. "Ve değişimden ne elde ettiğimi asla anlayamadım. Demek istediğim, Xairn'de bu çok açıktı - derisini ve göz rengini dramatik bir şekilde değiştirdi. Ama bende kokum dışında hiçbir şey değişmedi. Ve değişim o kadar inceydi ki Xairn'in yanındaki kimse bunu anlayamadı bile."

"Belki de takastan başka bir şey almışsındır," dedi Kat. "Eğer içinde Scourge DNA'sı dolaşıyorsa, bir Scourge dişisinin erkeğiyle bağlayıcı seks yapmak istediğinde yaşayacağı türden dürtüler yaşamaman şaşırtıcı değil."

"Ben de öyle düşünmeye başladım. Whew..." Lauren titrek bir kahkaha attı. "Bir süre delirdiğimi falan düşündüm. Neden istediğimi... ne istediğimi anlayamıyordum," diye zorlukla bitirdi.

"Artık biliyorsun." Kat sıırıttı. "Ve ben de diyorum ki bu dürtülerin peşinden gitmelisin - bırak yeni DNA'n sana rehber olsun."

"Memnuniyetle," dedi Lauren iç çekerek. "Aslında, eve gelirse diye bazı değişiklikler yaptım bile. Ama şimdi bilmiyorum..." Boğazı düğümlendi ama devam etmek için kendini zorladı. "Yapacak mı bilmiyorum."

"Sana geri dönecektir," dedi Kat kendinden emin bir şekilde. "Deep'e onun üzerinde çalışmasını söyleyeceğim - aralarında özel bir bağ var gibi görünüyor. Xairn'e en azından gelip sana şahsen veda etmesi gerektiğini söyleteceğim. Ve o buraya gelir gelmez - yakala! Sen saldır."

Lauren çikolatalı kekleri soluk yeşil krema ile kaplamaya başlarken şüpheyle, "Kulağa harika geliyor," dedi. Kekler hâlâ sıcaktı, bu yüzden kremanın bir kısmının kekin içinde erimesine izin vererek bolca krema sürdü. "Ama eminim ki hiçbir şey yapmayı reddedecektir. Özellikle de bana zarar vereceğini düşünüyorsa."

"Ama sana zarar vermeyecek." Kat parmaklarını şıklattı. "Sana en önemli kısmı söylemeyi neredeyse unuttuğuma inanamıyorum. Sana gizli bir silah getirdim." Bir kolunun üzerinde taşıdığı büyük çantayı okşadı.

"Gizli bir silah mı?" Laure şüpheyle çantaya baktı. "Beni alması için ona tutabileceğim özel bir silah gibi mi?"

Kat güldü. "Tabii ki hayır! Diyelim ki seni onun ziyaretine hazırlayacak bir şey - onunla acı çekmeden ya da yaralanmadan bağ kurarak seks yapmanı sağlayacak bir şey." Göz kırptı. "Ve sana söz veriyorum, işe yarıyor."

Lauren onlar konuşurken çalışıyordu şimdi bir nefes alıp son keki de yere bıraktı. "Gerçekten mi? Emin misin?"

"Kendim de kapsamlı bir şekilde test ettim." Kat gülümsedi. "Kusursuz ve lezzetli. Lezzetli demişken..." Uzanarak Lauren'in tuttuğu tepsideki çikolatalı, yeşil buzlu keklerden birini kaptı. "Liv'in bir tanesini bile kaçırmayacağına eminim."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Lauren ama Kat kekten büyük bir ısırtık almıştı bile.

"Mmm-mmm...ugh!" Güçlkle yutkundu ve Lauren'a baktı. "Kaba olmak istemem ama naneli çikolatalı keklerin üzerinde biraz çalışman gerekebilir."

"Naneli çikolatalı keklerim çok lezzetli ama onlar naneli çikolatalı *değil*." Lauren, Kat'ın elindeki yarısı yenmiş keke başıyla onay verdi.

"Naneli çikolata değil mi? O zaman bunlar ne?"

"Buna 'hamile kadın sürprizi' adını verdim." Lauren sırttı. "Bunlar şeytan yiyeceği çikolatalı kek... dereotu turşusu kreması ile."

"Aman Tanrım!" Kat yüzünü buruşturdu ve sonra gülmeye başladı. "Biliyor musunuz? Liv bunlara kesinlikle *bayılacak*."

"Bu sabah pişirdiğim ve seveceğinizi düşündüğüm başka tatlar da var." Lauren başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi, gidip ona bunları verelim."

Kapıdan geçip ana odaya dönerlerken Kat'e yan gözle bakmaktan kendini alamadı ve arkadaşının 'gizli silah' derken neyi kastettiğini ve bunu kullanma şansı olup olmayacağını merak etti.

* * * * *

"Yani arkana bile bakmadan kaçıp gideceksin." Deep'in sesi geniş yanaşma bölmesinde yankılanarak yükseldi.

"Ne?" Xairn, Kindred Yüksek Konseyi tarafından kendisine hediye edilen küçük uzay kruvazörüne döndü. Bu onların minnettarlığının bir göstergesiydi. Gerçekte, o ve ona yardım eden savaşçılar Scourge tehdidini sona erdirmişti; savaş bitmişti. Konsey ona küçük gemiden çok daha fazlasını teklif etmişti ama o reddetmişti. Zenginlik ya da şöhret istemiyordu, sadece gitmek istiyordu.

"Sana kaçıyorsun dedim." Derin yanına geldi ve küçük geminin şık gümüş yanını okşadı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Xairn sert bir sesle. "Buradaki yükümlülüklerimi yerine getirdim. Annemi kutsal korunuza gömdüm ve babamın bedeninin uzaya fırlatıldığını gördüm. Konseyinizle konuştum ve onlara Babalık'ın kodlarını verdim, böylece yetiştirilen *fiçinin* geri kalanı ve kalan *urlich* ile uygun gördüklerini yapabilirler. Yapacak başka ne var?"

"Yapacak başka ne var ki?" Derin ona bir kaşını kaldırdı. "Hadi ama kardeşim, yapacak başka ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Bana aptalı oynama."

Xairn kaşlarını çattı. "Ben aptal değilim. Ve ben senin kardeşin *değilim*, bu yüzden bana öyle hitap etme."

"Haklısın." Xairn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Böyle korkak bir kardeşe sahip olduğum için utanırdım."

"Önce bana aptal diyorsun, sonra da korkak mı diyorsun?" Xairn ona ters ters baktı. "Dikkatli *ol*, *Kindred*. Sabrımın da bir sınırı var."

"İnsanların bir sözü vardır, bilirsin," diye devam etti Deep, onun tehdidini görmezden gelerek. "Derler ki, 'Birini tanımak için biri gerekir'. Sana korkak diyorum çünkü sen de benim gibi davranıyorsun ve benim yaptığım hatayı yapıyorsun."

"Öyle mi? Neydi o?" Xairn talep etti.

"Evrende senin için yaratılmış olan tek dışıden, hayatını anlamlı kılan tek varlıktan kaçıyorsun." Derin iç çekti. "Scourge'ların ana gezegeninde tanıştığımızda psişik bıçağı Kat, Lock ve benim üzerimde kullanmanı *istediğimi* hatırlıyor musun?"

Xairn başını salladı. "O zaman bunun garip bir istek olduğunu düşünmüştüm."

"Daha çok aptalca bir istek," dedi Derin vahşice. "Kat'ten kaçarak korkakların yolunu seçiyordum. Kendimi birbirimize ait olmadığımıza, onun bensiz daha iyi olacağına ikna etmişim. Ama bu doğru değildi."

Xairn, "Lauren ile olan ilişkiye atıfta bulunuyorsanız, gerçek şu ki bensiz daha iyi olur," dedi. "Ona hem duygusal *hem* de fiziksel acı çektirmekten kaçınmak için ayrılıyorum."

"Fiziksel mi? Gerçekten sevdiğin kadın konusunda kendine güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Deep talep etti.

"Tanıştığımızda kendin de söylemiştin, Scourge'lar ahlaksızdır. Bizler cinsel canavarlarız-doğal dominantlar. Yani hayır, kendime güvenemem." Xairn elini geminin yan tarafına koydu ve akıllı metalin avucunun etrafında erimesini ve kapağın açılmasını izledi. "Şimdi izin verirseniz, gitmem gerekiyor."

"Ya size dişinizle onu incitmeden bağlayıcı seks yapmanın bir yolu olduğunu söyleseydim?"

Derin'in sözleri onu olduğu durdurdu. Diğer erkeklerle yüzleşmek için döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dedim ki, ona zarar vermeden onu kendine bağlamanın bir yolu var. Kat onunla bu konuyu çoktan konuştu."

Xairn kaşlarını çatı. "Böyle bir şeyiniz mi var?"

"Bir düşünün," dedi Deep. "Biz İkiz Kindredler her zaman bir dişi paylaşıyoruz ve hepimiz dişilerimizin daha önce birlikte olduğu herhangi bir insan erkekten çok daha iyi donanıma sahibiz. Yaralanmaya neden olmadan bağlayıcı seks yapmanın bir yolu olmasaydı, Kindred kolumuz çoktan ölmüş olurdu."

Xairn uzun bir süre bunu düşündü. Sonra başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Benim meselem sadece onu incitmek değil, hükmedilmenin beraberinde getirdiği utanç ve aşağılanma. Ben... ben onu Scourge içgüdülerimin beni zorladığı türden aşağılamalara maruz bırakmak istemiyorum."

Deep, "Belki de istediği şeyin bu olmadığına karar vermeden önce ona itaatkâr olmak konusunda ne hissettiğini sormalısın," dedi. "Bazı dişiler cinsel rol yapmaktan hoşlanır - buna Kindred gelinleri de dahildir. Hatta her Kindred erkeğinin gelinini 'cezalandırmasına' izin veren bir Davranış Yasamız bile var."

ihlalleri." Gülümsedi. "Size söz veriyorum, bazı ilginç senaryolara yol açıyor."

Xairn başını salladı. "Gerçekten anlamıyorsun. Doğamın beni yapmaya ittiği şey rol yapmak ya da herhangi bir senaryo değil. Bu sürekli, hiç bitmeyen bir cinsel hâkimiyet durumu. Ve Lauren'a 'eğlence olsun' diye hükmetmem, bunu kendime engel olamadığım için yaparım. Hatta... o istemese bile." İç çekti. "Hayır, gitmek daha iyi." Kokpite doğru sallanmak için döndü ama Derin'in sesi bir kez daha onu durdurdu.

"Veda bile etmeden mi?"

Xairn tekrar arkasını döndü. "Babamla yüzleşmek için ayrıldığım gece onunla vedalaştım."

"Ama son vedalarınız değil." Deep kaşlarını çattı. "Hayatım üzerine bahse girerim ki ona geri döneceğine yemin etmiştin. Öyle değil mi?"

Xairn rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu... daha önceydi. Gerçek doğama dönmeden önceydi."

Derin ona bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten orada bana en azından yüz yüze vedalaşacak kadar kendine güvenmediğini mi söyleyeceksin? Çünkü buna inanmıyorum Xairn. Kendin hakkında neye inanıyor olursan ol, sen gözü dönmüş bir canavar değilsin." Elini Xairn'in omzuna koydu. "En azından onu bir kez daha gör ve neden gitmen gerektiğini anlat. Ona bu kadarını borçlusun."

Xairn Kindred'in elini sıkıp gitmeye hazırды ama şimdi Derin'in sözleri kafasına dank edince omuzlarının çöktüğünü hissetti. "Haklısın," dedi ağır bir sesle. "Lauren ve ben birlikte çok şey yaşadık. Ona şahsen veda etmeyi borçluyum."

"Git o zaman... Kardeşim." Derin geri çekildi ve başını salladı. "Tanrıça seninle olsun ve sana bilgelik bahşetsin."

"Teşekkür ederim." Xairn içini çekti ve gemiye tırmandı. Kokpit arkasından kendini kapatırken Deep'in hâlâ onu izlediğini gördü. Şu anda Dünya'da akşam olmalıydı - Lauren'ı evinde görmek için hızlı bir yan yolculuk yapabilir ve sonra çok uzak bir yıldızla doğru bir rota çizebilirdi - onu asla bulamayacağı bir yere.

Tanrılar Lauren, diye düşündü küçük gümüş gemiyi yanaşma bölmesinden çıkarıp uzayın karanlığına doğru yönlendirirken. Seni çok seviyorum. Keşke

her şey farklı olabilir.

Ama kalbinin derinliklerinde hiçbir şeyin onun doğasını değiştiremeyeceğini ve hiçbir şeyin onu doğal dürtüleriyle hareket etmekten alıkoyamayacağını biliyordu. Kalbini onun yerine küçük mavi gezegeninde bırakıyormuş gibi hissetse de onu terk etmek zorundaydı.

Son kez gemisini Dünya'ya doğru çevirdi. Veda etme vakti gelmişti.

Bölüm Otuz Dokuz

Lauren evde oturmuş, dalgın dalgın Küçük Bir'i okşarken birinin kendisiyle konuşmak istediğini hissetti. "Alo?" dedi yüksek sesle, etrafına bakınıyor ve biraz ürkmüş hissediyordu. "Orada kimse var mı?"

"Benim, Kat," dedi Lauren'ın kafasının içinden geldiği çok açık olan bir ses. "Seni korkuttuğum için üzgünüm ama seni bir tür Kindred telepatik cep telefonu olan Think-me'den arıyorum. Umarım sakıncası yoktur ama iletişim kurmanın en hızlı yolu bu - HKR binasına gidip sürekli ekrandan konuşmaktan çok daha kolay."

Lauren yüksek sesle, "Hayır, benim için sakıncası yok," dedi. "Yoksa sadece seni mi düşünmeliyim?" diye düşündü.

"Her iki yol da işe yarar ama yalnız değilseniz düşünmek daha iyidir. Aksi takdirde insanlar senin deli olduğunu ve kendi kendine konuştuğunu düşünecek." Kat'in sesi eğlenmiş gibiydi.

"Yalnızım," diye karşılık verdi Lauren, zihinsel iletişimi kavramaya başlamıştı. "Dairemde takılıyorum, geceyi üzereyim."

"Güzel! Mükemmel!" Kat'in sesi heyecanlıydı. "O zaman hazırlanmak için biraz zamanın olabilir."

"Neye hazırlanmak için?"

"Xairn geliyor-Deep ikna etti."

"Öyle mi? Aman Tanrım!" Lauren'ın kalbi çarpmaya başladı. "Oh, yapacak çok işim var!"

"Henüz fazla heyecanlanmayın," diye uyardı Kat. "Deep'e sadece veda etmeye geldiğini söyledi."

"Ne? Ama Deep ona 'gizli silahınızdan' bahsetmedi mi?"

"O yaptı." Kat'in sesi ayıktı. "Ama anlaşılan onu endişelendiren sadece bağlanma seksi sırasında sana verebileceği acı değil."

"Ne? Başka ne için endişeleniyor?" Lauren kızgın bir şekilde sordu.

"Tüm bu baskın/itaatkâr olayı." Kat'in sesi sanki kelimelerini özenle seçmeye çalışıyormuş gibi çıkıyordu. "Onun, uh, doğal dürtüleri

onu düğümlere bağladı."

Lauren düşünceli bir ifadeyle, "AllFather'ın kadınlara yaptığını gördüğü şeyler düşünüldüğünde, bu pek de şaşırtıcı değil," dedi. "Bence sorunun bir kısmı da babasına dönüşmeden baskın olamayacağını düşünmesi."

"Kulağa mantıklı geliyor," diye kabul etti Kat. "Ama aynı zamanda **senin** hükmedilmek istemediğin fikrine de sahip olduğunu düşünüyorum."

"Ama ben hiç de öyle hissetmiyorum!" Lauren itiraz etti. "Yani, ilk başta emin değildim. Bu tür şeyleri istemek garip hissettiriyordu. Ama şimdi-"

"Şimdi ona fikrini değiştirdiğini göstermek için **tek bir** şansın olacak," diye araya girdi Kat. "O yüzden konuşarak vakit kaybetmemeliyiz. Sana verdiğim meyveyi yedin mi?"

Lauren başını salladı ve sonra arkadaşının onu göremediğini hatırladı. "Evet. Dün gece başladım. Ve dürüst olmak gerekirse bugün kendimi biraz... garip hissediyorum."

"Azgın mı demek istiyorsun?" Kat'ın zihinsel sesi eğleniyor gibiydi. "Evet, bağlanma meyvesi sana bunu yapacak-yan etkileri olabileceği konusunda seni uyardığımı hatırla. Kısa bir süre içinde **gerçekten** etkisini gösterecek. Ve dinle tatlım, o kaşıntıyı kaşımana yardım etmesi için Xairn'e ihtiyacın olacak - bunu kendi başına yapmaya çalışma. İşe yaramıyor, inan bana denedim."

"Yani diyorsun ki, eğer onu kalmaya ve benimle bağ kurmaya ya da en azından benimle sevişmeye ikna edemezsem-"

"Başın büyük belaya girecek," diye sözlerini tamamladı Kat. "Ama bunun için endişelenme Lauren. Olumlu düşün. Bunu yapabilirsin, yapabileceğini **biliyorum.**"

"Umarım haklısındır." Lauren derin bir nefes alarak kendini zihinsel olarak hazırlamaya çalıştı.

"Biliyorum," dedi Kat kendinden emin bir şekilde. "Şimdi git hazırlan! Her an orada olabilir."

"Tamam. Kat?"

"Evet?"

"Teşekkür ." Lauren ona sarılabilmeyi diledi. "Bana yardım ettiğin için çok teşekkürler."

"Sorun değil," dedi Kat neşeyle. "Bana cupcake olarak geri ödeyebilirsin. Sonra konuşuruz!"

Ve böylece, bağlantı kurulduğu anda aniden koptu.

Lauren aceleyle üstünü değiştirirken, "Tanrım, fazla zamanım yok," diye mırıldandı. Kat'e daha önce Xairn'in eve dönmesi ihtimaline karşı bazı düzenlemeler yaptığını söylemişti ve doğru kıyafeti almak da bunlardan biriydi. Kıyafet için alışveriş yaparken onu giyme şansına sahip olabileceğinden emin değildi. Şimdi giymek için sabırsızlanıyordu.

Soyundu ve ardından küçük şifonyerinin üst çekmecesinden kırmızı transparan kıyafeti aldı. Hızlıca üzerine geçirdi ve ardından aynada kendine bakmak için banyoya gitti.

Doğru 'eve hoş geldin' kıyafetini ararken Lauren pek çok farklı tarz düşünmüştü. Bir sürü siyah deri ve beyaz dantel denemişti ama hiçbiri ona uygun görünmüyordu. Sonunda Sarasota şehir merkezindeki lüks bir kostüm mağazasında tüllü kırmızı üst ve pantolon kombinasyonunu bulmuştu. Bu, *Binbir Gece* Masalları'ndan fırlamış bir harem kostümü olmalıydı ve ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Bluzun uzun kolları ve göğüs uçlarının hemen üzerinde duran dekolteli bir yakası vardı. İpeksi kumaşın altına kırmızı bikini tipi bir üst giymesi gerekiyordu ama Lauren onu giymeyi düşünmedi bile. Xairn'i geri kazanmak için tek bir şansı vardı; zoru oynamaya hiç niyeti yoktu. Çıplak göğüsleri yarı saydam kırmızı kumaştan görülebiliyor, eve dönüşüne hazırlık olarak yaptığı değişikliklerden birini açıkça sergiliyordu. Yaptığı şeyden memnun kalacağını umuyordu ama en azından şaşıracağını biliyordu.

Kıyafetin alt kısmı, aynı ipeksi, transparan kıpkırmızı malzemeden yapılmış ve ayak bileklerinde paçalarla toplanmış bir çift bol, kabarık pantolondur. Altına giymek için küçük kırmızı bir tanga da vardı ama Lauren onu bluzun altına giymesi gereken bikini üstüyle birlikte çekmecedeki bırakmıştı. Bu yaramaz kıyafetin altında tamamen çıplak olacaktı. Tamamen çıplak ve tamamen karşı konulmaz olmasını umuyordu.

Pantolonda düğme ve fermuar yerine, ağ kısmının ortasında uzun bir yırtmaç ve belde ipek bir kordon bağ vardı. Bir fiyonkla bağlandığında, kordon

Pantolonu kapalı tutuyordu ama ağ kısmındaki açılmamış yırtmaç, arayan bir ele kolay erişim sağlıyordu.

Ve Tanrım, Lauren kesinlikle Xairn'in ellerinin arayış içinde olmasını umuyordu! Vücudunun her yerini arıyor, dokunuyor, hissediyor ve keşfediyordu. Şimdiden kendini ateşli ve rahatsız hissediyordu, meme uçları sertleşmiş ve amcığı ihtiyaçtan zonkluyordu. Kat'in yemesi için verdiği meyve onun üzerinde gerçekten işe yarıyordu! Xairn'i sevdiği ve onu tekrar görmek için sabırsızlandığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Birdenbire bir endişe nöbeti geçirdi. *Eğer benimle sevişmezse başım gerçekten belaya girecek!* Öte yandan, eğer onu bir daha dönmek üzere terk ederse, ölümcül bir azgınlık vakasından çok daha kötü sorunlarla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Lauren derin bir nefes alarak mutfak tezgahının üzerindeki kaseye gitti ve son üçgen meyveyi çıkardı. Kat ona bunlardan birkaç tane vermiş ve bunların genellikle İkiz Akraba tarafından çağrılan gelinlere ayrıldığını söylemişti. Ayrıca bunlardan çok fazla yemesi konusunda da uyarmıştı; görünüşe bakılırsa kendisi de en az bir kez unutulmaz bir şey yapmıştı. Yine de Lauren hazırlıklı olmak istemiş ve biri hariç hepsini yemişti. Şimdi avucunun içinde tuttuğu son meyveye bakıyordu.

"Oh, ne olacak ki," diye mırıldandı ve büyük bir ısırık aldı.

Sulu, tatlı meyve daha yeni diline değmişti ki kapı çaldı. Küçük Olan hemen havlamaya başladı ama Lauren onu susturdu. Titreyen bir sesle yavru köpeğe "Dur," dedi. Gerçekten de Xairn gelmiş olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir elinde meyveyi tutarken, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki tüm vücudunu titrettiğinden emindi, Lauren kapıya doğru gitti.

* * * * *

Xairn onu gördüğünde keskin bir nefes çekti. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve altında çıplak bedenini açıkça gösteren ipeksi, transparan bir kıyafet vardı.

"Xairn?" diye fısıldadı, kehribar rengi gözleri kocaman ve umut doluydu. "Burada olmana çok sevindim. Seni çok özledim."

Dilinin ucunda onu da özlediğini söylemek vardı ama tam o sırada Küçük Olan kanepeden atladı ve koşarak yanına geldi. Sevinçle havlayarak onun kollarına atladı ve yüzünü yaladı.

Lauren güldü. "Görünüşe göre seni özleyen tek kişi ben değilim. Şuna bakın, efendisinin evde olduğunu biliyor."

Xairn kaşlarını çatı, aşk sözcükleri dudaklarında can çekişiyordu. "Ben kimsenin efendisi olmaya uygun değilim. Bir köpeğin bile. Ben değiştim, Lauren."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi sessizce. "Sana ilk aşık olduğum zamanki gibi görünüyorsun."

"Lauren-"

"Bu doğru. Teninin ve gözlerinin renginin benim için önemli olmadığını biliyorsun." Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Ben... gemide olanları duydum. Annene. Çok üzgünüm Xairn."

"Onu kurtaramadım," dedi sert bir sesle. "Yine de ölmenden önce onunla kısa bir süre -çok kısa bir süre- konuşabildim."

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı Lauren. "Keşke yanında olabilseydim de bunu atlatmana yardımcı olabilseydim." Küçük Olan onun kederli ses tonu karşısında usulca mızızlandı ve Xairn'in yüzünü tekrar yaladı.

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Artık bitti."

"Bu acımı azaltmıyor," dedi. "Seninle gelebilseydim... ama biliyorum ki bu tam da babanın planlarına hizmet ederdi."

"Aslında, Babalık'a çekmeye çalıştığım *bendim*. İstedığım bendim." Xairn yavru köpeği nazıkçe okşadı. "Benim gücümü emmek istedi -Sanırım bu ona bir tür ölümsüzlük verirdi."

"Aman Tanrım, bunu bilmiyordum." Lauren elini ağzına götürdü. "Ne oldu?"

Xairn omuz silkti. "Onun yerine gücünü emdim. Daha doğrusu ben de başladım. Ama annem..." Devam etmeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "O... son nefesinde bana onun özünü içime almamam için yalvardı. Bunun ruhumu bozacağını söyledi. Ben de onun yerine gitmesine izin verdim." İç çekti. "Bu olduğunda, kendi gücüm de onunla birlikte gitti. Artık zihin okuyamıyorum ya da kimseyi emirlerimi yerine getirmeye zorlayamıyorum."

Lauren umutla ona baktı. "Yani... o parçanın gitmesine izin mi verdin?"

"Sadece güç kaldı," dedi Xairn kesin bir ifadeyle. "Scourge içgüdülerim ve dürtülerim kaldı. Ve şimdi senden aldığım küçük insan DNA'sı kırıldığı ve kendi genetik materyalim tarafından ezildiği için, eskisinden daha kötüyüm."

Lauren yumuşak bir sesle, "Senin bu kadar kötü olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi.

"Çünkü kalbimde ne olduğunu bilmiyorsunuz," dedi suratsızca.

"Yine de istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum." Kıpırdanan yavru köpeği kollarından çekip alan kadın, Küçük Olan'ı apartmanın ön bahçesi olarak kullanılan çitlerle çevrili küçük çim alana bıraktı. Yavru köpeğe "Burada kal," dedi. Sonra Xairn'e işaret etti. "İçeri gelsene?"

"Yapmamalıyım." Onun güzel vücudu dışında her yere bakmaya çalıştı. "Ben... Ben sadece veda etmeye geldim."

Lauren derin bir nefes aldı ve adam onun gözyaşlarına karşı koyduğunu hissetti. Sonra çenesini kaldırdı. "Benimle son bir kez konuşmadan veda edemezsin ve ben de burada bu şekilde durmaya devam edemem." Şeffaf kırmızı kostümü gösterdi. "Komşular beni görürse-"

." Xairn isteksizce onunla birlikte daireye girdi ve kapıyı arkalarından kapattı. Kapının diğer tarafından Küçük Olan'ın mızızlandığını duyabiliyordu ama yavru köpeğin küçük ön bahçede güvende olacağını biliyordu. "Hadi konuşalım."

"Peki." Lauren mutfağa doğru ilerledi ve elinde tuttuğu garip bir meyve parçasını bir tabağa koydu. Sonra onunla yüzleşmek için döndü. "Yani sadece veda etmek için mi geldin? Beni artık... sevmediğin için mi gidiyorsun?" Sesi hafifçe titriyordu ama başını dik tuttu ve konuşurken onun gözlerinin içine baktı.

Xairn içini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Seni hâlâ eskisi kadar, hatta daha çok seviyorum. Bu yüzden kendimi zorunda hissediyorum."

"Çünkü bana zarar vermekten korkuyorsun."

"Çünkü seni inciteceğimi *biliorum*," diye düzeltti. Kımıldadı, ikincil şaftı dar uçuş pantolonunun arkasında zonkluyordu. "Şu anda bile seni bu halinle görmek, seni yere atıp becermek için can atmama neden oluyor."

"Yap o zaman." Cesurca bir adım atarak göğsünü dışarı çıkardı. "Biraz acıdan korkmuyorum, Xairn."

Kadının hareketiyle gümüş rengi bir parıltı bakışlarını yakaladı. "Korkmuyorum... Tanrılardan!" Onu omuzlarından yakaladı ve tüllü kırmızı üstünün altındaki dolgun göğüslerini dikkatle inceledi. "Kendine ne yaptın böyle?"

"Meme uçlarımı deldirdim." Adamın daha iyi görebilmesi için üstünü aşağı çekti ve göğüslerini tamamen ortaya çıkardı. "Bu Scourge'un sahip olma işaretlerinden biri, değil mi?"

Xairn onun omuzlarını sıkıca kavradı ve sertçe yutkundu. Her nasılsa gözlerini onun çıplak ve sergilenen dolgun, kremi kahverengi göğüslerinin, sıkı meme uçlarını delen sevimli gümüş halkaların erotik görüntüsünden ayıramıyordu. "Evet," dedi sonunda, kelimeleri çıkarmakta zorlanarak. "Öyle."

"Sen gittikten hemen sonra yaptırdım. Artık acıyıyorlar. Gördün mü?" Yukarı uzanarak adamın sağ elini tuttu ve göğüslerinden birini avuçlamak için aşağı indirdi. "Devam et," diye mırıldandı nefes nefese. "Dokun ona. Dokun bana."

Xairn kendini tutamadı. Yavaşça göğsünün alt kıvrımını kavradı ve ince gümüş halkayla delinmiş meme ucunu okşadı. Lauren usulca inledi ve göğsünü eline daha fazla bastırdı. Yumuşak ses doğrudan sikine gitti ve onu her zamankinden daha sert hale getirdi.

"Bela'nın neden kadınlarımızın meme uçlarını deldiğini biliyor musun?" diye sordu, sesi alçak ve sertti.

Başını iki yana salladı, adam onun küçük, sıkı memesini okşamaya devam ederken nefesi kesildi. "Bunun sadece senin yaptığın bir şey olduğunu sanıyordum. Bunun... pratik bir uygulaması var mı?"

Başını salladı. "Bunu, halkaların arasından ince bir altın veya şerit zincir geçirebilmek için yapıyoruz. Buraya ve buraya." Xairn kadının diğer göğsünü avuçladı ve her iki gümüş halkayı da hafifçe çekiştirerek kadının tekrar inlemesini sağladı. "Zinciri kullanarak dişiye elleri ve dizleri üzerinde yatağa bağlarız. Zinciri sıkarak ve göğüs uçlarını çekiştirerek onu daha da aşağı inmeye zorlayabiliriz. Bu, kıcını havaya kaldırır ve erkeğin amına daha iyi erişmesini sağlar."

"Tanrım." Lauren fısıldadı. "Ben... Ben bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Sonunda başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Bunu sadece benim için yapmamalıydın."

"Nasıl ?" Lauren usulca sordu. "Benim için yaptığın onca şeyden sonra." Yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı ve adının yazılı olduğu damgayı ortaya çıkarmak için çekti. "Sen benim için işaretlendin," diye mırıldandı. "Adımı kalbine yazmalarına izin verdin. Düşündüm de... Umarım hâlâ oradadır."

Xairn onun tenini işaretleyen damgadan daha fazlasından bahsettiğini biliyordu. "Öyle olduğunu biliyorsun," dedi kabaca, ellerini çıplak göğüslerinden çekerek. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hiçbir şey mi?" Adını göğsünde izledi ve dokunuşu aynı anda hem soğuk hem de kışkırtıcıydı. Xairn kendini yeniden yanıyormuş gibi hissetti, sanki kızın ince parmağının ucunda ateş varmış gibi.

"Kes şunu," dedi başını sallayarak. "Hâlâ gitmem gerekiyor. Tek umudum... umarım diğer sahip olma işaretlerinden herhangi birine maruz kalmamışsındır."

Lauren bir kaşını kaldırdı. "Aslına bakarsanız, *yaptırdım*. Hangisini yaptırmayı seçtiğimi bilmek ister misiniz?"

Xairn gözlerini kızın vücudunda gezdirerek güzelliğini seyretti. "Tasma takmadığına göre ya alt tarafını deldirmişsin ya da benim adıyla damgalanmışsın. Hangisi olduğunu anlayamıyorum."

"O zaman belki de beni muayene etmeli ve ." Sesi hafif ve alaycıydı ama yumuşak şakalaşmanın altında derin, dile getirilmemiş bir ihtiyaç vardı. Xairn bunu duydu ve ikincil şaftının ihtiyaçla zonklamasına neden oldu. Ama ona duyduğu açlığı şiddetle bastırdı.

"Yapamam," dedi uzaklaşarak. "Ben... yapmamalıyım."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten benden bu kadar kolay uzaklaşabilir misin? Bilmeden gidebilir misin? En azından bir kez olsun bakmazsan hayatın boyunca merak edeceksin."

Xairn içinde bir gücün yükseldiğini hissetti; kendi kontrolünü yakıp kül etmekle, gerçek doğasının etrafına inşa ettiği kafesi yıkmakla ve onu yutmak isteyen kudurmuş bir canavar gibi dışarı salmakla tehdit eden bir arzu. *Bunun olmasına izin vermemeliyim!* dedi kendi kendine sertçe. Ve yine de... sadece bakmak bile canını yakabilir miydi? Lauren haklıydı, eğer öğrenmezse hayatı boyunca başka hangi işareti aldığını merak edecekti.

"Peki," dediğini duydu. "Yatağa git ve baldırların yana sarkacak ve kolların başının üzerinde olacak şekilde sırt üstü uzan."

Lauren hemen yatağa gitti ve kendini tam da onun istediği gibi düzenledi. Lauren'in bu kadar istekle itaat ettiğini görmek ona garip bir heyecan verdi ama Xairn kendini bunu düşünmemeye zorladı.

"Güzel," dedi. Yanına gidip önünde yere diz çöktü. "Şimdi benim için bacaklarını aç."

"Pekâlâ." Kadın biraz titriyordu -korkudan mı heyecandan mı, hangisi olduğunu anlayamadı- ama yine tereddüt etmedi. Bacaklarını açarak ona kendini açtı ve sessizce ona istediği her şeyi vermeyi teklif etti.

"Güzel." Xairn onun sesindeki sert emir tonunu duydu ama kontrol edemedi. Ellerini onun dizlerinin üzerine koydu. "Şimdi ben sana bakarken kıpırdamadan dur. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım kıpırdamayacaksın. Anladın mı?"

Nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı ve adamın dokunuşu altında titredi ama sadece tek bir kelime söyledi. "Evet."

"Evet, *Efendim*," diye sertçe düzeltti Xairn onu.

"Evet, *Efendim*," diye tekrarlardı ve bu kelimeyi söylerken, onun daha da şiddetli bir şekilde titrediğini hissetti. Aynı anda, onun uyarılmışlığının sıcak, kadınsı kokusu ona çarptı. Bu onu tahrik ediyor olabilir miydi? Ona boyun eğmek gerçekten de onu tahrik ediyor olabilir miydi? Xairn buna inanmasına izin verip veremeyeceğini bilmiyordu. Onun düşüncelerini deşifre etmeye çalışmak yerine vücuduna odaklandı.

Tanrım, ama o kadar *güzel* kokuyordu ki. İpeksi kırmızı kumaşın arkasından zar zor görünen yumuşak amına baktığında, küçük am dudaklarının şişmiş ve ıslak olduğunu görebiliyordu. Belli ki arzuyla yanıp tutuşuyordu. Tıpkı onun gibi.

Ama teslim olamam. Sadece ona bakacağım, başka hangi işaretleri aldığını göreceğim ve sonra gideceğim, dedi kendi kendine sertçe. Yavaşça belindeki ipek kordonu çözdü ve tüllü kırmızı pantolonu uzun, pürüzsüz bacaklarından aşağı kaydırды. Adam onu çıplak bırakırken Lauren usulca inledi ama kendini örtmek ya da bacaklarını kapatmak için hiçbir hareket yapmadı. Onun sorgusuz sualsiz itaati Xairn'in içinde bir şeyleri harekete geçirdi; yıllardır bastırmaya çalıştığı ilkel bir içgüdüydü. *Al onu!* dedi kafasının içindeki bir ses. *O senin dışın, ona sahip çık! Bağla onu!* Yüzünü ekşiterek bunu duymazdan geldi ve elindeki işe devam etti.

"İyi misin?" Uyluklarını nazikçe aşağı yukarı okşarken onun yüzünü izledi.

Başını salladı. "Evet. Beni muayene edeceğini sanıyordum. Diğer işareti aramak için."

"Öyleyim." Xairn okşamayı bıraktı ve öne doğru eğilerek geniş omuzlarıyla kadının kalçalarını daha da genişletti. Elleriyle amını çerçevelediğinde ve başparmaklarını dış am dudaklarına yerleştirdiğinde bile ona direnmek için hiçbir hareket yapmadı. "Şimdi seni açacağım Lauren," dedi ona, konuşurken yüzünü izliyordu. "Küçük dar amcığını açacağım ve işaretli olup olmadığına bakacağım. Anladın mı?"

"Evet, Efendim," diye fısıldadı. "Devam et. Yapmanı istiyorum."

"Senden izin istemiyorum," dedi Xairn sert bir sesle. "Sana ne yapacağımı söylüyorum. Bu konuda başka seçeneğin yok."

Başını salladı. "Biliyorum. Ben... Ben bir seçim istemiyorum. Sadece *seni* istiyorum."

Kadının sözleri yine içindeki o parçaya, dışarı çıkmak için yalvaran baskın parçaya dokundu. Xairn onu bir kenara itti ve kızın açılmış kalçalarının üzerine eğildi. Yavaşça, şişmiş amcık dudaklarını açtı ve amcık balıyla parlayan kaygan, iç amını ortaya çıkardı. Bu manzara onun nefesini tutmasına neden oldu. Tanrım, çok güzeldi! Daha önce hiç bu kadar mükemmel biçimli bir şey görmemişti.

Bir piercing aradığını unutan Xairn, ona hayranlıkla baktı. Son seferinde onun üzerine indiğinde aceleci davranmış, neredeyse onu tatmak için yanıp tutuşmuştu. Bu sefer acele etmedi, onun küçük, sevimli amcığını seyretti, daha fazla dayanamayana kadar onun tatlı, kadınsı kokusunu içine çekti. Birdenbire onu tekrar tatmak zorunda kaldı, elinde değildi, dürtüsü çok güçlüydü. Gidebilirdi, dedi kendi kendine, gidebilir ve onu bir daha asla göremezdi ama onun tatlı, ıslak amını bir kez daha tatmadan olmazdı.

"Şimdi seni yalayacağım Lauren," dedi ona, sesi kendi kulaklarında arzudan boğuk çıkıyordu. "Tatlı, kremi küçük amcığını istediğim kadar tadacağım ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Nefesi boğazında düğümleniyor gibiydi. "Evet, Efendim," diye fısıldadı. "Ben... Kıpırdamadan durmaya çalışacağım ve size izin vereceğim."

"Öyle olsa iyi olur," dedi sertçe. "Eğer kılını bile kıpırdatırsan seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Lauren dolgun dudağını küçük beyaz dişlerinin arasına sıkıştırdı, gözleri büyüdü. "Evet, Efendim," diye mırıldandı sonunda. "Bana vermek istediğiniz herhangi bir... herhangi bir cezayı seve seve kabul ederim."

Xairn boğazının altından hırladı. Kızın gönüllü teslimiyeti ona bir şeyler yapıyordu; onu anlaması zor bir şekilde etkiliyordu. Eğer meydan okuyor ya da emirlerine itaat etmeyi reddediyor olsaydı, ondan uzaklaşabilirdi. Ama kızın kendini tamamen zevke ya da acıya bırakması, artık hangisini uygun görüyorsa, onu ileriye doğru itiyordu. Onu giderek daha fazla gerçek doğasına göre hareket etmeye zorluyordu. Scourge doğası.

Daha fazla kendini tutamayarak eğildi ve dilini kızın açık amcığına dayadı. Sonra, onun eşsiz tuzlu-tatlı lezzetinin tadını çıkararak, dilini yukarı doğru sürükledi, amını uzun ve yavaşça yaladı.

Lauren inledi ve ona doğru eğildi, kalçaları ona verdiği zevkle istemsizce hareket ediyordu. Xairn onun bu tepkisi karşısında sikinin uçuş pantolonunun bağcıklarına doğru sertçe kabardığını hissetti. Başını eğerek tekrar yaptı. Ve tekrar. Tanrım, ama tadı *çok lezzetliydi*; deniz kadar tuzlu ve zengindi. Ve kızın inlemesi ve kalçalarını onun alıştırılmalarına uydurması onu o kadar sertleştirdi ki, taş bir duvarı delip geçebilecekmiş gibi hissetti. Kız hareket ederek onun emirlerine karşı geliyordu ama bununla daha sonra ilgilenecekti. Şimdilik sadece onun üzerine gitmeye devam etmek istiyordu, dilini amının derinliklerine bastırmak ve yüzünün her tarafına boşalana kadar onu tatmak istiyordu.

"Xairn! Efendim!" Lauren inledi ve Xairn onun yumuşak, ince parmaklarının saçlarına dolandığını hissetti. Lauren'in ona dokunması, amını yalarken ona tutunması neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Açgözlü bir şehvet onu ele geçirdi ve kollarını onun kalçalarının altına bağlayarak saldırısı için onu daha da genişletti.

Adam onu yalayıp emerken, dilini şişmiş, hassas küçük klitorisinin üzerinde gezdirirken ve sonra kanalının derinliklerine sokarken Lauren'in nefesi kesildi ve parmakları adamın saçlarında sıkıştı. Çok yakındı - bunu hissedebiliyordu - ve umutsuzca onu sınırın ötesine itmek istiyordu. Kalçalarından birini serbest bırakarak iki parmağını amının girişine yerleştirdi ve derinlemesine soktu.

"Evet! Tanrım, *Xairn!*" Kız sertleşti, omurgası kamburlaştı ve Xairn, kızın amcığı onun istilacı parmaklarının etrafında kasılırken taze ıslaklığın tadını aldı. Gelmekte olduğunu bilmek, onu sınırın ötesine ittiğini bilmek, neredeyse kendisi için de bir orgazm getirdi. Kendini sıkıca kontrol etti, klitorisini emmeye, kucaklamaya ve amını parmaklamaya devam ederken bile kendi arzusunu görmezden gelmeye zorladı.

Lauren ise hala onun adını inliyor, zevk dalgaları onu denize taşıırken hala tüm gücüyle ona doğru bastırıyordu. Ancak sonunda kadın gevşemeye başladı ve adam zirvenin geçtiğini anladı. Yavaşça parmaklarını geri çekti ve ona baktı.

"Vay canına." Gülümsedi, yüzündeki ifade tüm yüzünü aydınlatıyordu. "Bu... inanılmazdı."

Xairn de aynı fikirdeydi ama bunu ona belli edemezdi. "Hareket ettin," diye homurdandı, onun teslimiyetinin sınırlarını test etmeye karar vermişti. "Şimdi seni cezalandırmam gerekecek."

Gözleri irileşti ve sonra yavaşça başını salladı. "Evet... beni cezalandırın, Efendim. Ben... Ben kötü davrandım. Cezalandır beni."

Xairn'in ikincil şaftı onun yumuşak yakarışlarıyla zonkluyordu. Tanrım, keşke teslimiyetinin ona ne yaptığını, onu ne kadar sertleştirdiğini, onu ne kadar istediğini bilseydi! *Dikkatli* ol, diye kendini uyardı. *Çok ileri gitme.*

Ama geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtiğinden korkuyordu.

* * * * *

Adam yatağın yanına oturup onu kendine doğru çekince Lauren'in nefesi kesildi. Bir an için onun bir dakikalığına sarılmak istediğini umdu ama kendini onun dizinin üzerinde ters dönmüş bulduğunda bu düşünce aklından bile geçmemişti. Yerleştirildiği itaatkâr duruş onu ateşlemiş gibiydi ve kucağında kıvranmaktan kendini alamadı. Şaftının sert yumrusunun pelvisine baskı yaptığını hissedebiliyordu ve yaptığı her hareketle onun horozunu uyardığını bilmenin memnuniyetini yaşıadı.

"Kıpırdama!" Xairn onun çıplak poposuna acı bir tokat attı ve bu da doğrudan amına bir zevk/acı şimşegi gönderdi. Tanrım, tokatlanmanın onu bu kadar azdıracağını kim bilebilirdi?

Daha önce asla olmazdı, dedi kendi kendine, hareketsiz durmaya çalışarak. Onunla DNA alışverişi yapmadan önce olmazdı. Benimkinin onu tutacak kadar güçlü olmaması çok kötü. Ama bir bakıma memnundu. Bu yeni Xairn'i sevmişti. O derin, sert sesiyle ona itaat etmesini istemesi hoşuna gitmişti. Amını yalarken ona kıpırdamadan yatmasını emrettiğinde, başı dönmüştü.

arzu ile. Ve şimdi de sürekli kurduğu diğer fanteziyi gerçekleştiriyordu - ona şaplak atacaktı!

Ama görünüşe göre henüz değil. Xairn sessizdi ve Lauren onun iri, sıcak ellerinin teninde gezindiğini, sağ kalçasının üst kısmındaki bir noktayı izlediğini hissetti. Lauren aniden onun ne gördüğünü anladı.

"Demek öyle," diye mırıldandı sonunda. "Bu da aldığın diğer işaret."

"Bu bir dövme," diye itiraf etti, adam derisine işlediği özenle hazırlanmış büyük X harfinin izini sürmeye devam ederken nefesi kesildi. "Beni damgalayacak kimseyi bulamadım. Bunu sorduğum için bile deli olduğumu düşündüler."

"Damgalanmadığına sevindim." O noktayı nazikçe okşadı. "Adımın etine kazınmasının sana vereceği acıyı düşünmek bile istemiyorum."

"Buna benim için katlandın," diye işaret etti.

"Ve bunu tekrar yapardım. Ama senin de aynısını yapmanı istemiyorum. Bu... bu kadar yeter."

Lauren onun yüzünü görebilmek için başını çevirdi. "O zaman... hoşuna gitti mi?"

"Bildiğinden daha fazla." Xairn'in sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Sonra . "Ama yine de seni cezalandırmak zorundayım. Sana yapmamayı söylediğim halde hareket ettiğin için sana on tokat atacağım. Anladın mı?"

"Evet, Efendim," diye mırıldandı Lauren. Tanrım, ona böyle hitap etmek onu çok heyecanlandırmıştı! İtaatkâr rolü oynamak onu *gerçekten* azdırıyordu. Son orgazmına rağmen, amının tekrar ısındığını ve şiştiğini, onun dokunuşuna hazır olduğunu hissedebiliyordu.

Ama ona bir sonraki dokunuşu, amını okşamak için değildi. Bunun yerine, kalçasına sert ve acı veren bir tokat daha yedi. "Bir," dedi Xairn kısık bir sesle, kız inleyip kucağında kıvrılırken. "Kıpırdama Lauren," devam etti. "Beni cezana ekleme yapmak zorunda bırakma."

Lauren, doğal dürtüsü kurtulmaya çalışmak olsa da hemen kucağında durdu. "Evet, Efendim," diye tekrar fısıldadı.

"Çok iyi." Bir başka acı tokat daha attı. "İki," diye devam etti, kız dudaklarını ısıtırıp haykırmamaya çalışırken.

Devam etti ve her darbe düştüğünde Lauren kendini daha da ıslanmış hissetti. Buna inanmakta güçlük çekiyordu ama aldığı cinsel ceza onu Xairn'in ona daha önce verdiği cinsel zevk kadar ateşli ya da daha ateşli yapıyor gibiydi. Taş gibi sert sikinin ona karşı zonkladığını hissetmesi Xairn'i de tahrik ediyordu.

Sonunda 10'a ulaştı ve Lauren onun kucağından kaymaya başladı. "Bekle." Bir kolunu beline dolayarak onu yerinde tuttu. "Bacaklarını aç," diye emretti.

Lauren kendisine söyleneni hemen yaptı ve onun sıcak parmaklarının amının ıslak kıvrımlarını keşfettiğini hissettiğinde nefesi kesildi.

"Tanrılar," diye mırıldandı, parmaklarını kaygan kanalının derinliklerine kaydıldı ve birkaç kez içine pompaladı. "Şimdi seni tattığımda olduğından bile daha ıslaksın."

"Çünkü ben...ben bundan hoşlandım. Senin tarafından cezalandırılmak hoşuma gitti," diye itiraf etti Lauren kısık bir sesle. Bu utanç verici itiraf karşısında yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu ama kendine engel olamıyordu; adamın yaptığı şey onu inanılmaz derecede azdırmıştı.

Xairn onu yukarı çekti ve bacaklarının arasında durmasını sağladı. Kadın ayakta, adam oturuyor olsa da hâlâ göz göze geliyorlardı. "Bunu bana bir daha söyle," dedi alçak bir sesle.

"Dedim ki..." Lauren dudağını ısırıldı ve yere baktı. "Beni ettiğini söyledim. Bana böyle şaplak atman."

"Sana hükmetmem hoşuna gidiyor mu? Seni davranmaya zorladığım zaman?"

"Evet," diye fısıldadı gözlerini onunkilere kaldırarak. "Elimde değil. İstiyorum." Cesurca uzanıp onun yanağını okşadı. "Anlamıyor musun, Xairn? İstedğim şey bu, her zaman isteyeceğim şey."

"Ne dediğini bilmiyorsun." Başını iki yana salladı. "Bu şekilde yaşayamazdın - bana her zaman mükemmel ve koşulsuz itaatini vererek."

"Yatak odasında yapabilirim." Utancını yenmeye kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. "Sana boyun eğmekle ilgili bir sorunum yok Xairn. Sen ne düşünürsen düşün."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Buna inanmak için kendime izin verebilir miyim bilmiyorum."

"O zaman bunu kanıtlamam için bana bir şans ver," diye fısıldadı. "İzin verirsen yapabileceğimi biliyorum."

"Ne yapmak istiyorsun? Bunu nasıl kanıtlayacaksın?"

Lauren'a ani bir ilham geldi. "Sana dokunmama izin ver. Masaj yapmama. Seni son gördüğümünden beri uzun ve yorgun bir zaman geçirdin. İzin verin gerginliğinizi azaltayım... Usta," diye fısıldadı. Adamın tereddüt ettiğini görebiliyordu ve yanağını okşayarak, "Lütfen?" diye mırıldandı.

Sonunda içini çekti. "Pekâlâ. Ama seni uyarmalıyım ki kontrolüm neredeyse kayboldu. Eğer bunu yaparsan, bana dokunmaya devam edersen, seni yatağa bağlayıp sert, uzun ve derin bir şekilde sikmeyeceğime söz veremem."

Lauren onun sert sözleri karşısında nefesini tuttu. Sonra onun gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şey bana sizin sikişinize boyun eğmekten daha fazla zevk veremez, Efendim," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi lütfen kıyafetlerini çıkar ki sana masaj yapabileyim."

Soyunurken başını salladı. "Korkarım ikimiz de buna pişman olacağız ama sana hayır diyemiyorum."

"Pişman olacağım tek şey sana bir daha asla dokunamamak olur," diye onu temin etti. "Şimdi yüzüstü yat ve rahatla."

Açıkçası bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. İkincil şaftı tamamen sertti ve üzerine yatmak ona çok fazla rahatsızlık verecekti. Lauren bunun yerine onu yüzüstü yatırmaya karar verdi. Sırtına ulaşamayacaktı ama yine de omuzları ve göğsü üzerinde çalışabilirdi. *Ve... başka şeyler,* diye düşündü, uyluklarının arasından yukarı doğru çıkan kalın et parçasına bakarak. Ancak, daha iyi bir kelime bulmak için, ana şaftı hâlâ devre dışı bırakılmıştı. *Ve eğer beni bağlamasını sağlayacaksam ilgisini çekmem gereken şaft da bu.*

Bağlantılı seks fikri onu eşit oranda korku ve arzuyla ürpertti. Kat'in ona verdiği meyvenin sisteminde aktif olduğunu ve Xairn'in çifte penetrasyonuna sorunsuzca dayanabilmesi gerektiğini biliyordu. Yine de, ikincil şaftının ne kadar kalın ve sert olduğunu görmek ve birincil şaftının daha da büyüyeceğini bilmek ve

ikisinin de aynı anda içinde olacağını bilmek, meyve olsun ya da olmasın, onu tedirgin yetiyordu.

Yine de, şifonyerinin üst çekmecesinde sakladığı masaj yağına uzanırken sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Avucuna biraz dökerek ellerini birbirine sürüp ısıttı ve ardından Xairn'in boynundaki ve omuzlarındaki kalın kaslar üzerinde çalışmaya başladı. Xairn'in ellerinin altındaki hissini seviyor, ona tekrar dokunabilmenin keyfini çıkarıyordu. Cildinin ve gözlerinin doğal renklerine dönmüş olması için gerçekten önemli değildi. Aslında, onu bu haliyle tercih ettiğini düşünüyordu. Çok daha vahşi, çok daha yasaklayıcıydı.

Xairn ilk başta gergindi ama yavaş yavaş Lauren'ın yatıştırıcı dokunuşları altında rahatlamaya başladı. Lauren onun iç çektiğini duyduğunda ve parmak uçlarının altındaki gerginliğin akıp gittiğini hissettiğinde gülümsedi. Lauren ilk kez bunun onun için ne kadar zor olduğunu, kendini tutmanın, gerçek doğasını dizginlemenin onun için ne kadar zor olduğunu anladı. Söz konusu kız olduğunda kendini kontrol etmek için iki elini birden kullanıyordu ve henüz kızın ırzına geçmemiş olması onu ne kadar çok sevdiğini, onu incitmekten ne kadar kaçınmak istediğini kanıtlıyordu.

Ama Lauren onun kendini kontrol etmesine yeterince katlanmıştı. Artık buna bir son vermenin, onu sınıra kadar itmenin ve sonra da aşmanın zamanı gelmişti. Gerekirse onu kendisini almaya *zorlayacaktı*. Bağlayıcı seks, onu yanında tutmanın ve ona gerçekten cinsel olarak boyun eğmek istediğini kanıtlamanın tek yoluydu. Bu yüzden onun kendisini almasını sağlamalıydı - onu kendisine bağlamalı ve aralarında asla koparılamayacak bir bağ kurmalıydı.

Bu hedefi aklında tutarak, yavaşça ağır kaslı göğsünden ve gövdesinden aşağıya doğru ilerledi ve sanki sadece gerginliğini çalışıyormuş gibi nazikçe yoğurdu. Uyluklarının birleştiği yere geldiğinde Xairn'in tüm vücudu kaskatı kesildi ama Lauren onun şaftının üzerinden atlayarak yatağın ayak ucuna gitti ve onun yerine ayaklarına ve bacaklarına masaj yapmaya devam etti. Adam yavaşça tekrar gevşedi. Kadın baldırlarına ve kalçalarına doğru ilerlediğinde adam neredeyse tamamen sakinleşmişti.

Ve işte o zaman Lauren kalın, ikincil şaftını bir eline aldı ve yavaş, yukarı ve aşağı pompalama hareketine başladı. Onun avucunun içindeki hissini seviyordu, aynı anda hem sıcak, hem sert, hem de kadifemsi. O berraklığı sevdi

Samimi masajına yanıt olarak geniş kafasında precum boncuklandı ve şaftı dokunuşuna yanıt olarak daha da sertleşti.

"Lauren, Tanrılar!" Xairn neredeyse yataktan atlayacaktı ama Lauren durmayı reddetti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, nefes alış verişini düzensizleşmişti.

"Size masaj yapıyorum, Efendim." Kız ona masumca baktı. "Bu sizi memnun etmiyor mu?"

"Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun," diye inledi. "Çok fazla. Ellerini üzerimde kullanmayı hemen şimdi bırak."

Lauren gülümsedi. "Efendimin istediği gibi." Sonra, o bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, eğildi ve uzun, kalın şaftını ağzına alabildiği kadar aldı. Dilinin üzerinde tuzlu, sıcak ve acıydı; son derece lezzetliydi. Ve verdiği tepki de neredeyse tadı kadar güzeldi.

"Lauren!" Xairn nefesini tuttu ve ani zevki protesto etmek için ona doğru eğildi.

Lauren acele etmedi, ona bakmak için bırakmadan önce horozunun geniş başını yaladı ve emdi. "Evet, Efendim?"

"Yapmamalısın," diye mırıldandı kısık sesle. "Bu... bu güvenli değil. Ağzın çok yakın..."

"Buna mı?" Lauren kasıtlı olarak eğildi ve dilini ikincil şaftın üzerinde duran uykuda olan birincil şaftın üzerinde gezdirdi. Bir anda büyümeye başladığını hissetti. Cesaretleterek tekrar yaladı ve sonra ağzına çekti, diliyle yaladı ve daha sert, daha hızlı büyümesi için ikna etti.

Xairn inledi ve iri ellerini yatak örtüsünün içinde yumruk yaptı. "Lauren, yapma!

Böyle devam edersen seni almaktan kendimi !"

"Kendini durdurmanı istemiyorum." Hızla sertleşen birincil şaftını biraz daha emdi. Tanrım, haklıydı - kesinlikle ikincil daha uzun ve kalın olacaktı. "Beni almanı istiyorum," dedi ona, gözlerinin içine bakarak.

"Seninle birlikte olmak için uygun değilim," diye itiraz etti. "Gitmeme izin vermelisin.

Ben bir canavarım."

Lauren gülümsedi. "O zaman sen *benim* canavarımsın. Ve seni seviyorum." Başını eğerek, adamın ana sikinin geniş başına son bir emici öpücük kondurdu. İnanılmaz derecede uzun ve bileğinden daha kalındı.

onu ölümüne korkutmalıydı. Bunun yerine, onu içine almak için sabırsızlanıyordu.

Lauren ayağa kalkarak elleri ve dizleri üzerinde yatağın ortasına doğru süründü. Sonra Xairn'in gözlerinin içine bakarak bacaklarını ayırdı ve başı çapraz kollarına dayanana ve kıcı havaya kalkana kadar kendini alçalttı. Bu itaatkâr pozisyon amını ortaya çıkarmış ve kendisini daha önce hiç olmadığı kadar çıplak ve savunmasız hissetmesine neden olmuştu. Ama içinden geçen korku ürpertisine rağmen, bunu sevdi.

"Ne yapıyorsun?" Xairn'in siyaha çalan kırmızı gözleri onun pozisyon alışını izlerken kısılmıştı.

Lauren ona bir kaşını kaldırdı. "Boyun eğmek... Usta."

"Hayır!" Sesi alçak bir hırıltıydı ve Lauren bir an için onun kalkıp onu orada bırakacağından korktu. Bunun yerine onu sırt üstü çevirdi ve gözleri alev alev yanarak ona baktı.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Bunu yapmamı gerçekten istiyor musun? Şaftlarımın -her ikisinin de- amını ve götünü aynı anda delmesine boyun eğmek mi istiyorsun?"

Lauren sertçe yutkundu. Böyle söylediğinde kulağa çok korkutucu geliyordu... ama şimdi geri adım atmasının imkânı yoktu. "Evet," dedi çenesini kaldırarak. "Evet. Size boyun eğmek ve beni kendinize bağlamanızı istiyorum, Efendim. Sonsuza dek sizin olmak istiyorum."

"Pekâlâ o zaman." Yavaşça başını salladı. "Sırt üstü yatıp ellerini başının üzerine koyarak başlayabilirsin."

Lauren itaat etmek için çabaladı. Göğüslerini gösterecek şekilde aşağı çekilmiş olsa da hâlâ tüllü kırmızı üstünü giyyordu ama Xairn onunla birlikte gelen pantolonu tamamen çıkarmıştı. Sırt üstü yatıp kollarını başının üzerine kaldırdığında kendini garip bir şekilde savunmasız hissetti. Ama eğer Xairn onu böyle istiyorsa, buna uymaya fazlasıyla istekliydi.

"Hazırım, Efendim," diye mırıldandı, ona bakarak. "Beni almanız için hazırım."

"Henüz değil, değilsin." Eğilerek yerden bir şey aldı. Lauren onun kalın siyah kemeri olduğunu görünce gergin bir şekilde alt dudağını ısırıldı.

"Ne..." Sesi dalgalandı. "Bununla ne yapacaksın?"

"Merak etme." Sesi aniden yumuşamıştı. "Scourge doğam beni hangi ahlaksızlıkları yapmaya iterse itsin, sana asla vurmam ya da dövmem." Şaşırtıcı bir şefkatle kızın yanağını okşadı. "Bu sadece seni yatağın başlığına sabitlemek için."

"Beni bağlayacak mısın?" Lauren fısıldadı. Bu tür senaryoları daha önce de hayal etmişti ama her nasılsa hayalinde çok daha az korkutucu olmuşlardı.

Xairn ona bir kaşını kaldırdı. "Geleneksel Scourge bağlanma seksi sırasında bir dişinin her zaman kısıtlandığını söylememiş miydin?"

"Evet." Lauren kalçalarını yaladı. "Sen... bunu söylemiştin. Şimdi hatırladım."

Yakınına eğilerek onun gözlerinin içine baktı. "Bu onun bir parçası Lauren, sana yapmak istediğim şeyin bir parçası. Çaresiz ve kısıtlanmış olmanı, tamamen teslim olmaktan başka bir şey yapamamanı istiyorum. Ama rahatsız hissedersen anlarım. Yapmak zorunda değiliz."

"Evet var!" dedi hızla. Onun bakışlarına cesurca karşılık verdi. "Eğer bu da onun bir parçasıysa, bunu yapmak istiyorum. Bunu bana yapmanı istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Çok eminim. Lütfen, Efendim." Onun gözlerini tutarak başının üstüne uzandı ve yatak başlığının ortasındaki kalın ahşap desteği kavradı. "Beni dizginle," diye fısıldadı. "Bana ne yapman gerekiyorsa yap. Ama lütfen gitme."

Xairn'in nefesi kesilmişti ama dediğini yaptı. Onun üzerine eğilerek kalın siyah kemeri her iki bileğine doladı ve sıkıca bağlamadan önce ağaç desteğin etrafından geçirdi. "İşte oldu." Sonunda arkasına yaslandı, yakıcı bakışları kızın vücudunda geziniyordu. "Tanrım, Lauren, böyle uzanmış çok güzelsin. Bana boyun eğmek çok güzel."

Lauren'in nefesi boğazında düğümlendi. "Boyun eğmek istiyorum," dedi ona usulca. "İstiyorum... beni almanı istiyorum. Lütfen, Xairn... Usta, içimde sana ihtiyacım var."

"Ve benim de senin içinde olmaya ihtiyacım var." Uzanarak şefkatle yanağını okşadı. "Ama işleri yavaştan almalıyız. Doğam beni seni almaya zorlasa da

sert ve hızlı, bu anın tadını çıkarmak, tatlı teslimiyetinizi sonsuza dek hafızama kazımak istiyorum."

"Yavaş iyidir," diye mırıldandı Lauren. "Çok iyi, Efendim."

"Biliyorum." Elini vücudunda gezdirerek çıplak göğüslerini okşadı ve göğüs uçlarını delen gümüş halkaları hafifçe çekti. Lauren onun hafif dokunuşuyla vücudunda parıldayan sıcak hisler karşısında usulca nefesini tuttu.

"Usta," diye fısıldadı gözlerini kapatarak. "Lütfen, Usta, lütfen *becer* Ben."

"Nasıl istersen. Kendini benim için aç." Bu bir istek değil, bir emirdi ve Lauren hevesle yerine getirdi. Ancak beklediği gibi iki geniş başın hem amına hem de gül goncasına sürtündüğünü hissetmek yerine, kaygan parmakların arka girişine bastırıldığını hissetti.

"Ne...?" Gözlerini açtığı anda, adamın gül goncasına masaj yaparken onu dikkatle izlediğini gördü.

"Yağlanmaya ve gerilmeye ihtiyacın var," diye açıkladı, ani işgal karşısında nefesi kesilirken bir parmak daha ekledi. "Seni almaktan kendimi alıkoyamayabilirim ama en azından bu süreçte seni yaralamamaya çalışabilirim."

Lauren duygulanmıştı. Adamın iri bedenindeki gerginliği hissettiği için, onu kendisine bağlama içgüdüsünü erteleme onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Onunla ilgilenmek için kendi ihtiyaçlarını erteleyebildiği gerçeği, Lauren'in onu daha da çok sevmesini sağlıyordu.

"Her şey . *Ben* iyiyim," diye fısıldadı ve bunun doğru olduğunu görünce şaşırdı. Kat'ın ona verdiği meyve gerçekten işini yapıyordu. Adamın üç kalın parmağı arka girişini germesine rağmen, kadın hiç acı hissetmedi.

Xairn merakla ona baktı. "Deep'in bana bağlayıcı seksi mümkün kılmak için kullandıkları madde hakkında söyledikleri doğrudu."

"Bu bir meyve," dedi Lauren ona nefes nefese. "Ve seni çok ama çok *muhtaç* hale getiriyor."

"Bu doğru mu?" Diğer elini vücudunda gezdirdi, meme uçlarını okşadı ve düzgün buklelerinin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Yani amını sıcak, ıslak ve hazır hale mi getiriyor? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı Lauren. İhtiyacını ve arzusunu itiraf ederken yanakları sıcaktı ama ona yalan söylemek istemiyordu. "Evet, Efendim."

"Benim için açılmaya hazır mısın?" Kalın parmakları bacaklarının arasına kayd, ıslak yarığını okşadı, şişmiş klitorisini bulmak ve acımasızca kızdırmak için içeri doğru ilerledi. "Bacaklarını açmaya ve seni becermeme izin vermeye hazır mısın?"

Lauren sözsüzce başını salladı. Tanrım, adam onu zevkten öldürüyordu! Kendini çok boş, çok *muhtaç* hissediyordu. *Lütfen... lütfen acele etsin!*

"O zaman bana kapıyı aç," diye kabaca emretti Xairn. "Bacaklarını aç ve beni içeri al."

Lauren dudağını ısırđı ve adamın dediğini yaptı. Yatağına bağılı olduğı için bu pozisyon onu tamamen açıktı bırakmış, çıplak amı ve götü onun zevki ve penetrasyonu için sergilenmişti. Kendini hiç bu kadar savunmasız ya da ateşli hissetmediğini düşünüyordu. İçindeki bağlayıcı meyve işini yapıyor, onu açılmak, doldurulmak için acıtıyordu. Yakında onu içine almazsa öleceğini düşündü.

"Lütfen, Efendim," diye inledi. "Daha fazla bekleyemem. Seni içimde istiyorum."

"Hazır olduğuna emin misin?" Xairn bacaklarının arasına yerleşti ve yanağını avuçlayarak endişeyle gözlerinin içine baktı. Xairn'in sıcak, sert bedeninin üzerinde durduğunu hissedebiliyor, onu almaya hazırlanan teninin sıcak, baharatlı, erkeksi kokusunu alabiliyordu. Siyah üzerine kırmızı gözleri parlıyordu ve kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Ama Lauren hayır derse yine de kendini tutacağını biliyordu. Onu daha da çok severek başını salladı.

"Ben hazırım. Hazırdan da öte. Lütfen, sana *ihtiyacım* var!"

"Benim de sana ihtiyacım var, tatlı Lauren'ım," diye itiraf etti, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "*Tanrılar*, sana nasıl ihtiyacım var." Aralarına uzanarak her iki şaftı da pozisyonlarına yönlendirdi.

Lauren iki geniş başın kendisine sürtündüğünü hissettiğinde usulca inledi, biri amının girişinde dururken diğeri gül goncasına sürtünüyordu. Sonra Xairn dikkatle onun gözlerinin içine baktı.

"Bana bak," diye emretti, her iki kalın şaftı da vücuduna bastırmaya başladı. "Seni alırken beni izle. Vücudunu açtığın gibi ruhunu da bana aç. Eğer bunu yapacaksak, *hepinize* ihtiyacım var."

"Evet, Efendim," diye nefesini tuttu Lauren ve bakışlarının yoğunluğu karşısında dudağını ısırdı. Adam içine girerken gözlerini ondan ayırmadı, birincil ve ikincil yaraklarının geniş başları aynı anda hem amına hem de gül goncasına giriyordu. Tanrım, adam *çok büyüktü*. Yavaşça derinlere kayarken vücudunun ona uyum sağlamak için gerildiğini hissedebiliyordu ve Kat'in ona verdiği bağlanma meyvesi olmadan onu alamayacağını biliyordu. Her iki şaft da çok büyüktü ve aynı anda içinde olmaları gerektiği gerçeği, herhangi bir insan kızının dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Meyvenin etkisi sayesinde acı çekmiyordu ama kendini daha önce hiç olmadığı kadar sıkı, tamamen içine girilmiş hissediyordu. Xairn'in siyah üzerine kırmızı gözlerine bakarak, sevdiği adamla arasındaki derin bağı hissederek, bu duygudan zevk aldı ve Xairn onu tamamen içine alarak daha derine bastırdıkça yumuşakça inledi.

"Seni incitiyor muyum?" diye sordu, gözleri onun gözlerinin içinde yanıyordu. "Eğer öyleysen şimdi söyle Lauren. "İçine tamamen girdiğimde, sana tamamen nüfuz ettiğimde, duramayacağım. Seni döllerimle doldurana kadar sikmek zorunda kalacağım."

"Her şey yolunda," diye fısıldadı, keşke uzanıp onun yanağını okşayabilseydi. "Ben iyiyim. Sen sadece... çok *büyük*sün. Ama durma, ben halledebilirim."

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Ona bakarken bakışları biraz yumuşadı. "Bunu seviyorum, altımda yayılmanı seviyorum. İçine girerken o küçük tatlı amcığının ve kıcının beni içine almak için gerildiğini hissetmeyi seviyorum."

Tanrım, ama onun ateşli, müstehcen sözleri onu tahrik ediyordu! "Daha derine git," diye ısrar etti Lauren, kalbi küt küt atıyordu. "Beni sonuna kadar alın, Efendim. Lütfen, seni sonuna kadar içimde hissetmek istiyorum."

"Nasıl istersen." Son, yavaş ve bilinçli bir hamleyle kadının istediğini yaptı.

Lauren onun içinde eve çarptığını hissettiğinde inledi ve onun hem kedi hem de kıcına gömüldüğünü biliyordu. Artık geri dönüş yoktu. Ondan durmasını isteyemezdi. Onun altında sıkışmıştı, çaresizdi, hem amcığı hem de gül goncası onun kalın şaftlarıyla doluydu. Artık bacaklarını daha geniş açmaktan ve ona boyun eğmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Onun sikişine boyun eğmek.

Onun hemen başlamasını bekliyordu ama uzun bir süre boyunca hiç kıpırdamadan durdu ve gözlerinin içine baktı.

"Tanrım, sımsıkı olmuşsun," diye fısıldadı. "Çok sıkı ve çok güzelsin, kendini benim için bu şekilde açıyorsun."

"Senin için açık olmayı seviyorum." Eğilerek onu yumuşak ama yoğun bir öpücükle dudaklarından öptü. "Seni içimde hissetmeyi, beni senin yapmayı, beni almayı seviyorum. Beni sana bağlamak."

"Ve istediğin gerçekten bu mu? Hayatının geri kalanında?" diye sordu, sesi boğuk ve umutluydu. "Bana bu şekilde bağlanmak mı?"

"*Tek* istediğim bu." Lauren kalçalarını eğerek onu vücudunun daha da derinlerine itti. Bu hareket bir zevk patlamasına neden olunca ikisi de inledi. "Lütfen Xairn... Usta," diye fısıldadı. "*Becer beni.*"

Tekrar sormasına gerek kalmadı. Alçak bir kükremeye, neredeyse tamamen içinden çıktı ve geri çarptı, onu kedi ve kışını şaftlarıyla kabzasına kadar doldurdu, onu çığlık attırdı ve ona karşı çırpındı. *Tanrım, çok iyi, çok derin,* diye düşündü tutarsızca. *Buna inanamıyorum... inanılmaz bir his!* Yoğun zevk artık acıyla karışıkta ama iyi anlamda. Adamın ona vuruş şekli Lauren'in daha sonra ağrıyacağını bilmesini sağlıyordu ama umurunda değildi - erkeğine boyun eğmekten başka hiçbir şey umurunda değildi. Hiç bu kadar açılmış, bu kadar sahiplenilmiş hissetmemişti. Ve bir şekilde bu his inanılmaz derecede doğrudu. Yavaş yavaş karnındaki teller gerilmeye başladı; onun içinde, ona tamamen hâkim olduğunu hissetmek, neredeyse dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Ve Tanrım, boşaldığında *o kadar sert boşalacaktı* ki, bunu biliyordu.

Bu noktada işlerin hızlı ve sert bir sikişe dönüşmesini bekliyordu ama Xairn işleri yavaşlatarak onu şaşırttı. Daha yakına eğildi, çekip tekrar içeri iterken gözlerinin içine baktı ve her iki şaftla da onu iyice içine aldı. "İzle beni," diye mırıldandı onu çıldırtmak için tasarlanmış gibi görünen uzun, yavaş, sert bir ritme başlarken. "Seni becerirken beni izle Lauren. Seni sonsuza dek kendime bağlarken."

"Sonsuza dek," diye yineledi nefes nefese, onun ritmini yakalamaya ve yaptıkları cinsel dansa katılmaya çalışarak. "Sonsuza dek, Xairn-evet."

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Onu yavaşça doldururken gözlerinin içine bakarak ne kadar uzun zaman geçirdi. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, onu iyice kullanırken yarığında ve kışında derin, sert itme ve çekme, açıldı

Ama yine de hiç bitmesini istemiyordu. Ama yavaş yavaş karnındaki tel kırılma noktasına doğru gerildi ve orgazmını sonsuza kadar tutamayacağını biliyordu. Bu çok fazlaydı - boşalacaktı.

"Xairn," diye fısıldadı. "Tanrım, elimde değil. Yapacağım... .."

"Benim için gel," diye homurdandı, onun içine girerken gözlerinin içine bakıyordu. "Ben içine gömülüyken gel. Seni tohumlarımla doldurmama izin ver; o daracık amın ve kışınla beni kurut."

Lauren istese de hayır diyemezdi. Yine telin gerildiğini hissedebiliyordu. Bu, onun diliyle yaşadığı ilk orgazmda olduğu gibi yumuşak bir dalga değildi. Bu bir gelgit dalgasıydı - onu tamamen yutmak üzere olan bir zevk tsunamisi. Ve derinliklerinden yüzeye çıktığında, sonsuza dek değişmiş olacaktı.

Bunu çok istiyordu. Ve bunun için de çabaladı. Kalçalarını Xairn'in ritmine göre pompalayarak yeterince açık olmaya çalıştı, Xairn onu zevkin sınırına doğru iterken kendini tamamen onun sert, lezzetli sevişmesine vermeye çalıştı... ve sonra onu itti.

"Tanrım, Xairn... *Xairn*," diye haykırdı nefes nefese. "Efendim! Seni seviyorum... seni çok seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum Lauren." Sesi çığ bir fısıltı gibiydi ve sonra onun bir kez daha içinde kabardığını, kışının ve amının olabildiğince derinlerine bastırdığını hissetti. Her iki kalın shaft da içinde zonkluyordu ve kendini onun etrafında kenetlendiğini, onu gelmeye çağırdığını hissetti. Adam onun içinde kaya gibi sağlam ve sabit duruyordu ve sonra onun orgazmının kendi orgazmını tetiklemesine izin verdiğini söyleyen sıcak fişkırmayı hissetti ve geliyordu, onu tamamen özüyle dolduruyordu, onu kendisine bağlıyordu, onu sonsuza dek onun yapıyordu.

Orgazm o kadar yoğunlu ki gerçekten de yıldızları gördü ve bir an için bayılacağından korktu. *Tanrım, çok iyi*, diye düşündü, aklı zevkten karmakarışık. *Seni seviyorum bebeğim, seni istiyorum. Seni asla bırakmak istemiyorum...*

". Bir daha asla ayrılmayacağız."

Lauren'in gözleri zevkten sınıksıkı kapanmıştı ama şimdi açıldı ve şaşkınlıkla Xairn'e baktı. "Güçlerini kaybettiğini sanıyordum.

artık zihinleri okuyamazsın."

"Yapamam." Gülümsedi. "Daha doğrusu, sadece zihnini okuyabiliyorum. Artık birbirimize bağlıyız ve görünüşe göre atalarımda seninle fiziksel bağın yanı sıra zihinsel bir bağ kurmaya yetecek kadar Kindred kanı var."

"Yani... düşüncelerimi okuyabiliyor musun?"

"Bir dakika önce olduğu gibi doğrudan bana bakarak düşündüğün zaman." Onu öptü. *"Her iki şekilde de çalışmalı. Sen de benim düşüncelerimi okuyabilmelisin."*

"Hey!" Lauren elini başına götürdü. "Seni burada duydum. *İnanılmaz.*" Sırıttı. *"Kullanışlı olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu son olacak mı?"*

Xairn onun gözlerinin içine baktı. *"Bağımız sürdüğü sürece. Hayatımızın geri kalanı boyunca."*

"Sonsuza kadar o zaman." Lauren uzanarak onu aşağı çekti ve derinden öptü.

Onu Baba Gemisi'nde gördüğü ilk andan itibaren uzun ve zorlu bir yol kat etmişlerdi ve bazen yollarını bulup bulamayacaklarını merak etmişti. Ama sonunda tam bir daire çizmişler ve tam da olmaları gereken yerde, birbirlerinin kollarında sona ermişlerdi.

"Sonsuza dek," diye yankılandı Xairn kafasının içinde ve bir daha asla yalnız kalmayacağını biliyordu.

Kırkınıc Bölüm

"Lauren ve Xairn'in Ana Gemiye geçmelerine çok sevindim." Olivia son hamile kadın sürpriz kekini yapmaya başlarken mutlulukla iini çekti. Hepsi onun süitinde dinleniyor ve Lauren'in o sabah gönderdiği Sweet Spot'tan gelen son hediyeıi paylaşıyorlardı. "Ait oldukları yer burası, bizimle birlikte."

"Eh, Xairn Scourge'u aramaya geri döndüğüne göre Dünya'da kalamazlardı," dedi Sophia pratik bir şekilde. "Bu çok fazla soruya neden olur."

"Ayrıca," diye ekledi Kat, "sürekli bir bağlayıcı meyve kaynağına yakın olması gerekiyor. O olmadan bu pisliği yapabilmelerinin imkânı yok. Biliyor musun, İviz Kindred'larla birlikte olmanın kötü olduğunu düşünüyordum ama Scourge'lar bir ekipman fiyatına iki tane ve tüm bu D/s olayı devam ediyor." Başını salladı ve güldü. "Bu çılgınca ama görünüşe göre Lauren bunu seviyor."

"Demek bir başka zavallıyı daha 'meyve' bağımlısı yaptın." Liv alaycı bir onaylamazlıkla kaşını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse Kat, sen tam bir kolaylaştırıcısın."

"Lauren'in keklerine olan düşkünlüğünü m kastediyorsun?" Kat sırtarak karşılık verdi. "Yemin ederim onları emerken iki kişilikten fazla yiyor olmalısın."

"Uh-uh, ikizleri olacak olan sensin, unuttun mu?" Liv tatlı tatlı gülümsedi ve kekının son lokmasını da bitirdi.

"Umarım uzun bir süre daha olmaz." Kat titredi. "Hamilelik işini ikinize bırakıyorum." Sophia'ya baktı. "Sen ve Sylvan hâlâ deniyorsunuz, değil mi?"

Sophia başını salladı ve ellerine baktı. "Evet. Noel için Sylvan'a sürpriz yapmayı umuyordum ama şu ana kadar... hiçbir şey olmadı."

"Olacak, rahim arkadaşım." Olivia ikizinin kolunu rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Merak etme. Sadece denemeye devam et."

Sophia ona küçük bir gülümseme verdi. "Denemek eğlencenin yarısıdır."

"Yarısından fazlası." Kat sırttı ve normal, çilekli ve krem peynirli bir kek aldı. "Hey, Nadiyah nerede? Geleceğini sanıyordum."

"Dedektif Rast ile tekrar görüşmek için Sarastota'daki HKR binasına gitti. Elinde AllFather'ın son kurbanına ait bazı giysiler var ve onlara dokunmasını ve bulunduğu yerle ilgili bir şey bulup bulamayacağını görmesini istiyor." Sophia başını salladı. "Hâlâ kayıp olması çok üzücü. Babalık'ı aradıklarında onu bulamadıklarına inanamıyorum."

"Baird onu bizzat aramaya gitti," dedi Liv. "Bağlı olduğu kabloları buldu ve AllFather'ın insanlara işkence etmek için kullandığı o devasa görüntü ekranına kaydettiği bazı anılarını gördü." Titredi. "Ama Elise yok."

"Elise mi? Adı bu muydu?" Kat sordu.

Liv başıyla onayladı. "Elise Darden. Tıpkı Lauren'inki gibi uzun siyah saçları olan küçücük bir şeydi. Ve Baird'e göre, AllFather onu kaçırmadan önce bile zor zamanlar geçirmiş. Onun anılarını izlerken neredeyse kalbinin kırıldığını söyledi."

"Ama bu hiç mantıklı değil." Sophie kaşlarını çattı. "Eğer onu aldıysa ve ilkinde yaptığı gibi bedenini geri göndermediyse, o zaman bir *yerlerde Baba Gemisi*'nde olmalı. Belki de saklanıyordur ve ortaya çıkmaya korkuyordur."

"Her yeri aradılar," dedi Liv. "Yaşam kapsüllerini bile kontrol ettiler. Bir tanesi konuşlandırılmıştı, bu yüzden Scourge'lardan herhangi birinin kaçmaya çalışıp çalışmadığını görmek için onu taradılar."

"Öyle ?" Sophia sordu.

Olivia başını salladı. "Hayır. Gemide herhangi bir yaşam formu yoktu, sadece bazı eski ekipmanlar vardı. Bu yüzden sorumlu subay uzayın derinliklerine gitmesine izin verdi."

"Zavallı kız. Belki hâlâ gemidedir. Belki de AllFather onun bedenini Dünya'ya geri göndermek yerine bir şekilde yok etmiştir," dedi Kat usulca. "Deep ve Lock bana arama yaparken siyah balçıkla dolu bu korkunç tanklara rastladıklarını söylediler. İçlerinde kemikler ve *vücut parçaları* buldular. Şimdiye kadar sadece hayvan parçaları vardı ama-"

"Aman Tanrım, Kat! Az önce yediğim bütün kekleri kucağında kaybetmemi istemiyorsan hemen dur." Liv yeşil görünüyordu. "Ve ben bir tane yedim"

," diye ekledi.

"Özür dilerim." Kat başını salladı. "Sadece onu asla bulamayabileceğimizi söylüyorum.

Bu üzücü ama ne ki?"

Sophia, "Dedektif Rast'a göre aramaya devam edin," dedi. "Nadiah, erkeğini bulana kadar *asla* pes *etmediğini* söylüyor. Ya da bu durumda kadını."

"Hmm, Dedektif Rast, ha?" Kat düşünceli görünüyordu. "Başta tam bir pislik gibi görünüyordu ama Nadiah ona biraz ısınmış gibi görünüyor."

Sophia gizemli bir şekilde, "İmgelemlerinden birinde onu sonunda kendine getiren bir şey gördü," dedi. "Yine de bana ne olduğunu sorma - bu konuda gerçekten ağzı kapalı biri haline geldi. Ve onunla ilgili her konuda, gerçekten."

Olivia gülümsedi. "Sence ona aşık olabilir mi?"

"Bilse bile bunun ona bir yararı olmaz." Sophia üzgün görünüyordu. "Yakında evine, ailesinin evlenmesi için seçtiği o berbat adama dönmek zorunda. O Yo-dah...ugh!"

"O kadar da kötü olmayabilir," dedi Kat, kekinden bir ısırık alarak. "Pek çok görücü usulü evlilik iyi sonuçlanır."

"Bu değil," dedi Sophie. "Onun bir holo'sunu gördüm ve onunla evlenmek istemediği için Nadiah'yı suçlamıyorum. Uzun boylu, sıska, solgun ve çok uzaklara fırlamış tuhaf gözleri var. Kurbağa ile tüysüz kedi karışımı bir şeye benziyor."

Liv, "Belki de iyi bir kişiliği vardır," diye teklif etti ama Sophie yine başını salladı.

"Maalesef öyle değil. Nadiah'ya göre Tranq Prime'daki en iyi aristokrat ailelerden birinden geliyor ve bu konuda dayanılmaz derecede züppe."

"Çirkin ve kibirli." Kat başını salladı. "Kötü bir kombinasyon."

"Bana mı söylüyorsun?" Sophia yaban mersinli ve bademli keke uzandı ve küçük bir ısırık aldı. "Tabii ki, Nadiah'nın ailesinin onunla evlenmesini istemesinin tek nedeni onun ailesi. Ailelerinin mükemmel soyunu kirletmediği sürece mutlu olup olmaması umurlarında değil."

"Zavallı Nadiyah!" Liv içini çekti. "Geri dönmeyi reddedememesi çok kötü."

"Ama yapamaz, Yo-dah'la arasındaki kan bağı istese de istemese de onu geri çekmeye başlayacaktır." Sophia da bir ısırık daha aldı. "Aslında bence çoktan başlamış olabilir. Son zamanlarda çok sessiz ve kendi halinde ve yüzünde sürekli gergin bir ifade görüyorum - sanki içinde bir acı var ama bunu konuşmak istemiyor gibi."

"Doğru ilaçlarla düzeltebileceğimiz bir şey olmadığına emin misin?" Liv sordu. "Sağlık istasyonuna gelsin, bir bakalım."

Sophia başını salladı. "Sylvan onu çoktan tepeden tırnağa muayene etti. İyi olduğunu ve yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Sadece eve dönmek ve kan bağıni yerine getirmek yardımcı olacaktır."

Kat öfkeyle, "Ama bu çok saçma, ailesi onun için bu nişanı o daha küçük bir çocukken, itiraz edemeyecek kadar küçükken yaptı," dedi. "Bu bağ bir şekilde koparılamaz mı?"

Sophia, "Başka bir erkek tarafından *meydan* okunabilir," dedi. "Ama bir Kindred savaşçısı dışında hiç kimse onu gerçekten kıracak kadar güçlü olamaz. Görünüşe göre Tranq Prime'in yerlilerinin Kindred'lardan bu kadar hoşlanmamasının bir nedeni de bu. Gezegene ilk geldiklerinde bir dizi kan bağıni bozmuşlar ve Tranq Prime erkeklerine gelin olarak vaat edilen kızları sahiplenmişler."

"Ama bunu onları Kan Humması'ndan kurtarmak için yaptılar, değil mi?" Liv dikkat çekti. "Aileleri onları bir Kindred'la çiftleşmektense ölmüş görmeyi gerçekten tercih eder miydi?"

Sophia omuz silkti. "Görünüşe göre. Hey, sana buranın berbat bir yer olduğunu söylemiştim."

"Sanırım öyle." Kat başını salladı. "Tabii ki böcek bağırsaklarından yapılan pudingin yendiği her yerde-"

"Kat!" Liv yine yeşile döndü. "Yemin seni geri alacağım. "Hamile kaldığın *dakika*."

"Özür dilerim!" Kat pişman görünüyordu. "Ben sadece Nadiyah'yı düşünüyordum. Onun için çok üzülüyorum, geri dönmek ve sevmediği bir kocayla o korkunç yerde yaşamak zorunda."

"Biliyorum." Sophia birden ağlamaya başladı. "O benim küçük kız kardeşimmiş ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Bağlanabileceği bir Kindred bulmasını umuyorduk - onun için bağa meydan okumaya istekli olacak biri. Ama bir şekilde bu hiç gerçekleşmedi ve artık neredeyse çok geç."

"Belki yakında bir şeyler olur," dedi Kat, arkadaşını rahatlatmak için elindeki keki bırakarak. "Asla bilemezsin - bu gece uyuyup biriyle rüya paylaşmaya başlayabilir."

Sophia gözündeki bir damla yaşı sildi. "Umarım haklısındır ama daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum. Berbat görünüyor, zavallı şey. Keşke ona yardım edebilecek biri olsaydı." Kendi kekini yere bıraktı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Duygusallaştığım için özür dilerim, şu anda çok gerginim. Görünüşe göre Nadiah gider gitmez başka bir misafirimiz olacak."

"Yapacak mısın?" Liv kaşlarını çattı. "Kim?"

"Sylvan'ın arkadaşını hatırlıyor musun - birleşme törenine gelmesi ve şans öpücüğü vermesi gereken ama yapmayan?" Sophia kekini tekrar eline aldı ve bir ısırik daha aldı. "Görünüşe göre *sonunda* yola çıkmış."

"Öyle mi? Şimdi mi?" Liv başını salladı. "Hem düğünü kaçırıp hem de senden onu misafir etmeni beklemek biraz kabalık, değil mi?"

Sophie iç çekti. "Ben de öyle düşünüyorum ama iyi bir mazereti var."

"O ne tür bir Kindred?" Kat sordu. "İkiz olamaz, yoksa kardeşini de yanında getirirdi."

"Onunla ilgili tuhaf olan da bu," dedi Sophia. "Görünüşe göre o bir tür melez."

"Bir melez mi?" Olivia kaşlarını kaldırdı. "Hiç böyle bir şey duymadım. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Sylvan annesinin gerçekten nadir bulunan dişi Kindred'lardan biri olduğunu söylüyor; annesi Tranq Prime yerlisiymiş ve babası da bir Blood Kindred'miş."

"Dişi Kindred'lerin neredeyse her zaman Tanrıça'nın rahibesi olduğunu sanıyordum," dedi Kat.

"Ama bu yapmadı." Sophia kekinden bir yaban mersini ağzına attı. "Tranq Prime'da büyüdü ve sonra ayrıldı ve Rageron'dan bir Canavar Kindred ile tanıştı. Çiftleştiler ve Merrik oldu."

"Merrik, Sylvan'ın uzun zamandır kayıp olan arkadaşı mı?" Liv sordu.

Sophie başıyla onayladı. "Evet. Her neyse, görünüşe göre pek fazla Kindred Melezi olmamasının bir nedeni var - kişiliklerinin iki farklı parçasını uzlaştırmakta gerçekten zorlanıyorlar. Merrik yakalandığında ruhani bir inzivaya çekilmiş ve tam da bunu yapmaya çalışıyormuş."

"Yakalandı mı?" Kat ve Liv birlikte söylediler.

"Sana iyi bir mazereti olduğunu *söylemiştim*." Sophia omuz silkti. "Onu kimin yakaladığından tam olarak emin değilim, Sylvan'dan bu konuda konuşamayacak kadar üzgün olduğu fikrini aldım. Her neyse, serbest kaldı ve şimdi gecikmiş tebriklerini iletmek için yola çıktı." İçini çekti. "Tranq Prime'da büyürken Sylvan'ın en iyi arkadaşlarından biriydi, bu yüzden hayır diyemeyiz."

"Elbette." Kat başını salladı. "Sanırım bir süre meşgul olacaksın. Belki Lauren'dan düşünümü planlamasına yardım etmesini isteyebilirim."

"Ne?" Sophie ve Liv aynı anda çığlık attılar.

"Yani sonunda üçünüz düğümü mü atıyorsunuz?" Liv talep etti.

"Evet, şey..." Kat güldü. "Deep ve Lock bir süredir bunu yapmam için başımın etini yiyorlardı. Eninde sonunda olacaktı."

Olivia sırtıttı. "Üçünüzün de 'günah içinde yaşamayı' bırakma zamanı geldi. Büyükannenize söylediniz mi?"

"Bir değil *iki* ateşli uzaylı aygırla evleneceğimi mi?" Kat kuru bir sesle söyledi. "Henüz değil. Kalp pili var, biliyorsun. Kalbinin bunu kaldırabileceğinden emin değilim."

"Mutlu olduğunu öğrendiğinde eminim senin adına mutlu olacaktır." Sophia onun kolunu okşadı. "Ama ona büyük günden *önce* söyleyen iyi olur. Her iki kolunda bir erkekle koridorda yürümeni izlemek ona gerçekten kalp krizi geçirebilir."

"Ve sizlerin 'Yaparım, yaparım, yaparım' dediğinizi duyuyorum," diye ekledi

Liv, yine kahkahalar atarak. "Çok komik." Ama Kat de gülümsüyordu.

"Pekala, Lauren'ın bir an önce hareket eder ve sonra hep birlikte planlayabiliriz. Ne dersiniz?"

"Kulağa mükemmel geliyor. Her zaman bir düğün pastası yapmak istemişimdir."

Hepsi başını kaldırdığında Lauren'in yüzünde bir gülümsemeyle kapıda durduğunu gördü.

"Lauren!" Üçü birden ayağa fırlayarak ona sarıldılar, o da gülerek karşılık verdi.

"Umarım içeri girmeme aldırmazsınız. Xairn ekipmanlarımı Dünya'daki dükkândan gemideki yeni Sweet Spot'uma taşımayı denetliyor ve ben de gelip bir merhaba diyeyim dedim."

"Kalmaya geldiğiniz için çok mutluyuz." Sophie kuzenini bir kez daha sıktı. "Eminim duymuşsunuzdur ama Kat sonunda büyük gününü planlayacak."

"Duydum." Lauren arkadaşına bir gülümseme verdi. "Ve yardım etmekten mutluluk duyacağım." "Yani gerçekten bana pasta mı yapacaksın?" Kat endişeyle sordu. "*İçinde* dereotu turşusu kreması?"

Lauren güldü. "Dereotu turşusu kreması yok, söz veriyorum. Ve evet, pastanı yapmaktan onur duyarım. Senin yardımın olmasaydı hala Dünya'da sıkışıp kalmış, erkeğim olmadan mutsuz hissediyor olurdum."

"Önemli bir şey değildi," dedi Kat alçakgönüllülükle. "Tek yaptığım sana küçük bir bağlayıcı meyve vermektir." Parmaklarını şıklattı. "Düşündüm de, bu pasta için mükemmel bir lezzet olurdu. Vanilyalı kek ve katmanları arasında bağlayıcı meyve reçeli dolgusu."

"Kat, kendinden ," diye azarladı Sophie. "Eğer bize o meyve hakkında anlattıkların doğruysa, düğünündeki herkesi dayanılmaz derecede azdıracaksın!"

Kat ve Lauren güldüler ve birbirlerine baktılar. Lauren, "Düğünün bir aşk kutlaması olması gerekiyor," diye belirtti. "Sadece çiftleri davet ettiğinizden emin olun."

Olivia başını salladı. "İsterseniz ikiniz tüm ana gemiye bir "me-so-hornies" vakası yaşatabilirsiniz ama önce Lauren'ın benim bebek partimi hazırlaması gerekiyor." Kuzenine gülümseyerek Lauren'a bir kez daha sarıldı. "Şu hamile kadın keklerinden biraz daha istiyorum *STAT*. Ve bu sefer *ekstra* dereotu turşusu kreması istiyorum. Tamam mı?"

"Tamamdır kuzen." Lauren ona sarıldı ve dördü birlikte güldüler.

"Yemin ederim Liv, sen sadece-" Sophia aniden sözünü kesti, yüzü solmuştu.

"Ne?" Olivia endişeyle ona baktı. "Ne oldu Sophie?"

"Ben Nadiah." Sophia elini boğazına götürdü. "Sylvan az önce beni ısmarladı. Sarasota'daki HKR binasından acil bir mesaj aldığını söyledi."

"Acil bir mesaj mı?" Kat onun elini tuttu. "Ne hakkında? O iyi mi?"

" sanmıyorum." Sophia'nın gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Dedektif Rast'ın ona kızın bayıldığını söylediğini söylüyor. Ve şimdi... şimdi de uyanmıyor."

Son...yoksa mi?

Yazarın Notu

Bu seriyi ilk planladığımda, sadece dört kitap olacağından emindim - hatta hepsinin adını biliyordum, *Talep Edilen*, *Avlanan*, *Aranan* ve *Bulunan*. Güzel ve düzenli, değil mi? Ama ne yazık ki (ya da Kindred'a doyamayanlar için neyse ki) 4. kitabı yazarken 5. ve 6. kitaplar için fikirler aklıma gelmeye başladı. Found'u okuyan herkes muhtemelen 5. kitabın Nadiah ve Dedektif Rast ile ilgili olacağını söyleyebilir. 6. kitaba gelince, sanırım onu da anlamanız için size yeterince ipucu bıraktım. Yani iyi haber, seride daha fazla kitap olacak. Kötü haber ise, onlara ne isim vereceğim konusunda *hiçbir* fikrim *yok*. Yazdıkça uygun isimlerin aklıma geleceğini umuyorum.

Peki yeni kitaplar ne zaman çıkacak? 2012'ye kadar değil. Devam edebilmem için ilham perimin Kindred'a biraz ara vermesi gerekiyor. Onların dünyasını sevmeme rağmen, bütün bir yıl boyunca yazdığım tek şey bu. Taze bir şekilde geri dönmek ve 5. ve 6. kitaplarda iyi bir iş çıkarmak için, bir süreliğine tamamen farklı bir şey yazmam gerekiyor. Planladığım bir YA (genç yetişkin) serisi var ve onun üzerinde çalışabilirim.

Tabii ki, YA kitaplarımı erotizmimle ilişkili olmayan başka bir takma adla yazacağım - hiçbir genç zihni bozmak istemiyorum. Ancak yeni bir kitabım ve onu hangi isimle bulabileceğinizi web sitemde ve FaceBook'ta duyuracağım. Kindred serisini takip eden bazı yeni çalışmalarına bir şans vereceğini umuyorum.

Şimdilik hepsi bu kadar. Kindred'ı okuyan herkese ve kitapların onlar için ne kadar olduğunu söylemek için bana yazan herkese tekrar teşekkür ederim. 2012'de onların dünyasına geri döneceğime söz veriyorum. Bu arada, hepinize mutlu tatiller!

Sevgiler ve Mutlu Okumalar

Evangeline Anderson Ekim, 7,

2011

Yazar Hakkında:

Evangeline Anderson, yazmayı tercih eden kayıtlı bir MR teknisyeni. Ve evet, "Yazmayı tercih ederim" yazan bir tampon çıkartması olacak kadar inek. Onu görürseniz korna çalın! Otuzlu yaşlarında ve Florida'da bir koca, bir oğul ve iki kediyle yaşıyor. Birkaç yıldır kendi zevki için erotik kurgu yazıyordu ve bunun için para almayı denemek aklına gelmişti. Sevinçle, kirli bir zihne sahip olduğu için para kazanmanın gerçekten mümkün olduğunu keşfetti ve o zamandan beri sürekli olarak paranormal ve bilimkurgu erotik yazıyor.

Onu internet sitesinde bulabilirsiniz www.evangelineanderson.com Ücretsiz okumalar ve yakında neler olacağını öğrenmek için ziyaret edin.

Kendisiyle Facebook üzerinden de bağlantı kurabilirsiniz

<http://www.facebook.com/#!/profile.php?id=745272455>

[Myspace http://www.myspace.com/evangelineanderson](http://www.myspace.com/evangelineanderson)

Twitter <http://twitter.com/EvangelineA>

Akraba Gelinler Sözlüğü

AllFather - başarısız bir genetik ticaretin yan ürünü olan bir ırk Scourge'un şeytani başı. AllFather, Kadimlerden biridir ve duygusal acı ve travmaları toplamak için bir kişinin zihnine ulaşma gücüne sahiptir. Bela Kehaneti'nin gerçekleşmesi için yaşamaktadır.

Bespeak-Biriyle bir Think-me cihazı kullanarak zihinsel olarak iletişim kurmak. Yakından tanımadığınız birine bespeak yapmak kaba bir davranış olarak kabul edilir.

Beast/Rager Kindred - güzel ama ölümcül flora ve fauna ile dolu bir orman gezegeni olan Rageron'dan *gelirler*. Koyu renk saçları, altın rengi gözleri ve ateşli öfkeleri vardır ama en belirleyici özellikleri çiftleşme yumruklarıdır. Çiftleşme yumruğu, Canavar Kindred'in şaftının dibinde bulunan ve yalnızca seçtiği eşiyile bağlayıcı seks sırasında tamamen devreye giren bir bölgedir. Bu bölge şiştiğinde, Canavar Kindred ve gelini tamamen ona bağlanana kadar birbirlerine kilitli kalır. Bu, her iki partner için de hem son derece uzun süreli hem de multiorgazmik seks sağlar.

Kan Bağı, bir dişi ile ailesinin çocuklukta kendisi için seçtiği erkek arasında kan değişimiyle oluşan bir bağıdır. Bu gelenek Tranq Prime'a özgüdür ve kan değişiminden doğan bağ hem yasal hem de fiziksel olarak bağlayıcıdır. Yalnızca bir Kindred savaşçısı gibi çok güçlü bir erkek Tranq Prime dişisi ile eş adayı arasındaki bağı koparmayı umabilir.

Kan Humması, Kan Soyu'nun ana dünyası olan Tranq Prime'da çiftleşmemiş dişilerin muzdarip olduğu bir durumdur. Kan Humması ya da sıklıkla kullanılan adıyla Kan Yanması, buzlu dünyada yaşayan ve yalnızca kadınları etkileyen bir parazitten kaynaklanır. *Fleeta* veya kan böceğinde bulunan parazit, Tranq Prime su kaynağındaki bir bileşikle reaksiyona girerek ateşe neden olur. Belirtiler arasında titreme, artan cinsel ihtiyaç ve kanın damarlarda ısınma hissinin yanı sıra meme uçlarında ve cinsiyette artan renklenme yer alır. Ateş kırk sekiz saat içinde tedavi edilmezse ölümlle sonuçlanacaktır.

Bir Kindred erkeği bir dişinin kanını içtikten sonra, Kan Hummasına karşı doğal bir panzehir oluşturur ve bu panzehiri dişiyile vücut sıvılarını paylaşarak geçirebilir. Panzehiri dişinin sistemine sokmanın en etkili yolu, bir Kan Akrabasının onu ısırması ve böylece özüyle birlikte enjekte etmesidir. Bununla birlikte, iyileştirici sıvının seks yoluyla geçmesi de mümkündür.

Kan Humması eskiden Tranq Prime'da çok yaygındı ve soğuk, gururlu yerlileri ilk etapta Kindred'larla genetik bir değişim başlatmaya iten de buydu. Ancak yakın zamanda geliştirilen bir aşı hastalığın neredeyse kökünü kazıdı ve buzla kaplı gezegenin asıl sakinleri

ticarete devam etmek için çok az sebep var. Kendilerine Püristler diyen bir grup, Kindred'larla daha fazla ticaret yapılmasına karşı çıkıyor.

Kan/Tranq Akraba- sarışın ve soluk mavi gözlüdür ve buz, kar ve kutup benzeri sıcaklıkların norm olduğu Tranq Prime'dan gelirler. Ağır hava koşullarıyla mücadele edebilmek için Kan Soyu normalden daha yüksek vücut ısısına ve insandan iki kat daha fazla kırmızı kan hücresine sahiptir. Süperşarjlı kanlarını paylaşmak ve kendi bağlayıcı seks versiyonları sırasında eşlerinin kanını almak için özel ısırma ritüelleri geliştirmişlerdir. Bir insanın köpek dişlerinin olduğu yerde bulunan bir dizi çift dişleri vardır. Bu dişler, bir Kan Akrabası çiftleşmek ve bağ kurmak istediği bir kadınla birlikte olana kadar tam olarak gelişmez veya eti delegecek kadar keskinleşmez.

Bağlanma Töreni - bir Kindred savaşçısı tarafından seçilen gelin, onunla bağlanma seks yapmasına ve zihnini onunkıyla birleştirmesine izin vermişse, Talep Etme Döneminden sonra gerçekleşen düğün tipi bir ritüel.

Bağlayıcı Seks - bir Kindred savaşçısının cinsel ilişki sırasında gelinini kendisine kalıcı olarak bağlamak için attığı ekstra adım. Canavar Kindred için bu, çiftleşme yumruğunun kullanılmasıdır. Kan Soyu için bağlayıcı seks, penetrasyon sırasında seks anlamına gelir. İkiz Akraba, gelinin içine girerek ve aynı anda içine boşalarak onu kendine bağlar.

Sahiplenme Töreni, bir gelin bir Kindred savaşçısı tarafından ilk kez sahiplenildiğinde gerçekleşen bir tür nişan *törenidir*. Erkek ona karşı niyetini açıklar ve kadın da Sahiplenme Dönemi yasalarına uyacağına yemin eder.

Sahiplenme Dönemi - askere alınan kadınların Kindred Ana Gemisine gitmeleri ve kendilerini seçen savaşçıyla otuz günlük bir "sahiplenme dönemi" geçirmeleri gerekmektedir. Bu sürenin sonunda Akraba eşlerinin cazibesine direnmeyi başarırlarsa, Dünya'ya geri ve normal yaşamlarına devam etmelerine izin verilir. Ancak, Akraba erkeğinin baştan çıkarmasına yenik düşerlerse, ömür boyu çiftleşirler ve Dünya'ya taşınmaları gerekir.

Kindred gemisinde yaşamak, diğer her şeyi geride bırakmak ve Dünya'daki ailelerini ve arkadaşlarını nadiren görmek. Elbette pek çok kadın, askere alınsın ya da alınmasın, bir çırpıda her şeyden vazgeçmek istemez. Ancak Kindred'ların gizli bir silahı var: Kadınlarının zevkine düşkünlük ve inanılmaz ateşli seks sırasında ayrıntılara gösterdikleri özen.

Sahiplenme Dönemi Kuralları - Sahiplenme Dönemi, Kindred savaşçısının seçtiği gelini baştan çıkarmaya çalıştığı ve gelinin de ona direnmeye çalıştığı dört hafta sürer:

Bekletme Haftası: Kindred savaşçısı gelinini bekletebilir.

Yıkanma Haftası: Savaşçı ve gelini birlikte yıkanır ve savaşçının geline kokulu yağlarla masaj yapmasına ve onu boşaltmasına izin verilir.

Tadım Haftası: Savaşçının gelini üzerinde oral seks yapmasına izin verilir.

Bağlanma Haftası: Sekse izin verilir, ancak işleri bir adım öteye götürüp üç farklı Kindred erkeğine özel ve spesifik bir süreç olan bağlanma seksine izin verip vermeyeceği tamamen geline bağlıdır. (Çoğu kadın bu noktadan çok önce teslim olur ancak birkaçı direnir).

Hak talep etme süresi dolmadan önce tek çıkış yolu sözleşmenin ihlal edilmesidir. Bu, Soydaş savaşçının kurallara sıkı sıkıya uymaması ve izin verilen olaylar sıralamasında ileri atlamaya çalışması veya Soydaş Yüksek Konseyi tarafından konulan kurallardan birini çiğnemesi durumunda gerçekleşebilir. Çoğunlukla Dünya ile iletişimin kısıtlanmasıyla ilgili olan bu kurallar Ana Gemideki herkesin güvenliği içindir ve pazarlık konusu yapılamaz. Bilgisizlik bu kuralların ihlali için bir mazeret değildir ve talep döneminin derhal sonlandırılmasıyla sonuçlanacaktır.

Convo-pillar-Parlak renkli bir tırtıla benzeyen yarım inç uzunluğunda bir böcek. Convo-pillar'lar, Rageron çevresindeki sınır kolonilerindeki tüccarlar tarafından, düşünce dalgaları aracılığıyla kullanıcılarının beyniyle iletişim kurarak yabancı dilleri tercüme etmek üzere genetik olarak tasarlanmıştır. Güvenilir olmadıkları bilinen çevirileri çözdüklerinden daha fazla çatışmaya neden olduğu için Kindred Yüksek Konseyi tarafından yasaklanmışlardır.

Rüya Paylaşımı - bir Kindred savaşçısının zihni gelininin zihniyle hizalandığında ve birbirlerinin günlük faaliyetlerini ve anılarını uykularında görmeye başladıklarında *meydana gelir*. Bununla , iki (ya da İkiz Kindred durumunda üç) zihnin hizalanması çeşitli şekillerde olabilir ve uykuyla sınırlı değildir.

Ateş Çiçeği Suyu - Rageron'a özgü Ateş Çiçeği bitkisinden yapılan alkollü *bir* içecek. Görünüş olarak süte benzemekle birlikte bal, vanilya, lavanta ve yaban mersini aromasına sahiptir.

Kindred, yüzyıllardır evreni dolaşarak gen havuzlarını genişletmek için uygun eşler arayan genetik tüccarlardan oluşan bir ırk. Genetik bir anomali nüfuslarının yüzde doksan beşinin erkek olmasını sağladığından, özellikle kadınları arıyolar.

Kindred'ın halihazırda yaptığı üç genetik takas, üç çok özel erkek türüyle sonuçlanmıştır. Ancak ticaret yaptıkları ırkın bazı fiziksel özelliklerini alsalar da, Kindred geni her zaman üç şeyi garanti eder: fiziksel yiğitlik, son derece büyük ve kaslı vücut yapısı ve seçtikleri dişiye sonsuz sadakat.

Krik-ka-re-bir varlığın zihin yaşamının bir başkası tarafından takas edilebildiği veya fidye olarak alınabildiği *bir* Bela geleneği.

Kusax, Scourge ana gezegeninin çekirdeğindeki kusurlu metalden yapılmış özel *bir* bıçaktır. Tek bir çizik bile ölümcül olabilir çünkü yaralanan kişiye yavaş ve acı dolu bir ölüm sağlayan bir ruh zehri bulaştırır.

Davranış Yasası - her savaşçının gelininin iyi davranışlarından sorumlu olduğunu söyleyen ve ona gelini cezalandırma hakkı veren Kindred yasası. Genellikle "ceza" doğası gereği cinseldir ve bazı gelinler sadece Akraba savaşçıların özel disiplin biçimini deneyimlemek için seri suçlular haline gelirler ;)

Şans Öpücüğü: Mutlu çifte iyi şans getirmesi için Akraba Bağları Töreninde sağdıç ve nedime tarafından gerçekleştirilen bir öpücük.

Akrabamın eşi - Kindred savaşçıların erkek kardeşleri tarafından seçilen gelinlere atıfta bulunma şekli. İngilizcedeki baldız terimine benzer.

Sahip Olma İşaretleri - Scourge'un bir dişiyi eş olarak işaretleme yöntemi. Sahip Olma İşaretleri arasında dar bir tasma, meme uçlarına ve klitoral kaputa piercingler ve kalçanın iç kısmına veya kalçanın üst kısmına bir damga bulunur. Akraba kanı taşıyan Scourge'lar da eşlerini kokuyla işaretlemek isterler ancak seçtikleri dişiye gerçekten bağlı hissetmek için türlerinin geleneksel işaretlerine ihtiyaç duyarlar.

Tüm Yaşamın Anası - ana Akraba İlah, öğretileri dişi olan her şeye saygı ve hürmeti içeren nazik ve yardımsever bir tanrıça.

Numala, "sıvı kedi" anlamına gelen *bir* Kan Akraba adıdır. Uyarıldığında normal miktardan daha fazla kayganlık üreten bir dişiyi ifade eder. *Numalalar* Kan Soyu tarafından çok değerlidir ve eş olarak aranırlar çünkü Kan Soyu savaşçısının ortalamadan daha büyük sikini kaldırabilme ihtimalleri daha yüksektir.

Psişik Bıçak - Bela tarafından geliştirilen ve bir Kindred ile gelini arasındaki zihinsel ve duygusal bağı koparabilen bir işkence aleti.

Öfke - aynı zamanda *Koruyucu Öfke* veya *Çılgın Öfke* - gelini tehdit edildiğinde bir Kindred savaşçısına gelen değişmiş bilinç halidir. Kan dolaşımını endorfinle doldurur ve öylesine yoğun bir öfke ve saldırganlığa neden olur ki, bu durumdaki bir Kindred, sahiplendiği kadını korumak için ölecek bir ölüm makinesine dönüşür.

Kutsal Koru - Tüm Yaşamın Anası'nın tapınağına ev sahipliği yapan yeşil ve mor ağaçlardan *oluşan bir* alan. Kindred Mother gemisi, bu kutsal ağaçların büyüüp serpilmesine olanak sağlamak için kendi gezegenlerinde olduğu gibi yapay bir yeşil güneşle donatılmıştır.

Scourge - yanlış giden *bir* genetik ticaret, bu tehditkâr yabancılar en maceraperestleri bile korkutacak kadar sapkın arzulara ve cinsel ihtiyaçlara sahiptir. Kadınlarına hükmetme ve tamamen sahip olma ihtiyaçları, yerine getirmeleri gereken tuhaf bir kehanete yol açmıştır... ya da denerken ölürlər.

Bela Kehaneti-"İkiden biri, birbirine benzeyen ama yine de farklı - sarı bir güneşin üçüncü gezegeninden gelen tek bir rahmin çifte meyvesi. Göğüslerinin arasında beyaz bir yıldızla işaretlenecek." Bu sözler, büyük bir kahin olduğuna inanılan Scourge ırkının yaşayan son dişisi Mee'ah tarafından söylenmiştir. Belalılar ölmekte olan bir ırktır ve dişileri olmadığı için et tankı ya da fıçı denilen yapay rahimlerde yeni üyeler yaratmak zorunda kalırlar. Yine de Kindred'larla aynı genetik özelliklere sahip oldukları için sadece erkek çocuklar yaratabiliyorlar ve her yeni nesil bir öncekinden daha zayıf oluyor. Kehanet, Scourge'un AllFather ile çiftleşebileceğine ve ırklarını gençleştirmek için sadece kız çocukları doğurabileceğine inandığı kadına atıfta bulunuyor.

Take-me-İkiz Aylar'a özgü *bir* hayvan olup, gemilerinde taşınmak üzere Kindred tarafından evcilleştirilmiştir. Take-me'nin yeşil kürkü ve her iki ucunda birer tane olmak üzere iki kafası vardır. Her kafanın üç mor gözü vardır. Take-me, kütlesini genişletme ve sıkıştırma gibi benzersiz özelliklere sahiptir, bu da onu depolama için ideal hale getirir. Aslen mağaralarda yaşadıkları için, Take-me'lerin çoğu Kindred yemek hazırlama alanlarındaki küçük karanlık bölgelerde çok memnun bir şekilde kalır ve burada efendilerinin yemeklerinin artıkları ve artıklarıyla yaşarlar. Alerjileri olan muz kabukları dışında neredeyse her şeyi yiyebilirler.

Tharp- giysi olarak giyilebilen ince bir kürk battaniyeye çok benzeyen bir hayvan. *Tharplar* Tranq Prime'da yetiştirilir ve ev sahiplerinin vücut ısını çöğaltma ve onları en soğuk koşullarda bile sıcak tutma yetenekleri nedeniyle ödüllendirilir. Bir *tharp* sadece tek bir kişi tarafından giyilebilir; bir acemi ya da genç olarak bir konakçıya bağlanır ve onlardan ayrılırsa yavaş yavaş açlıktan ölür. *Tharplar* zekidir ve sınırlı hareket kabiliyetine sahiptir. Konakçıları kadar uzun yaşarlar ve yalnızca vücut ısıyla geçinirler, hayatta kalmak için başka hiçbir besin türüne ihtiyaç duymazlar.

Think-Me-Şakaklara takılan ince gümüş bir tel, zaten samimi bir bağa sahip olan insanlar arasında zihinsel iletişimi kolaylaştırır.

Touch-U - Tranq Prime'a özgü, Kindred'in *bir* ev sağlık cihazı olarak uyarladığı düz siyah mat benzeri bir hayvan. Touch-U, hangi düğmeye basıldığına bağlı olarak hafif bir masaj veya tamamen erotik bir deneyim sunabiliyor.

İkiz *Akraba*, sarp ama güzel adalarla dolu geniş, fırtınalı okyanusların dünyası İkiz Aylar'dan *gelir*. İsimlerine sadık kalarak, İkiz Kindredlar her zaman çiftler halinde gelirler. Ancak kardeşler birbirinin aynısı değildir. Her zaman bir açık ikiz ve bir de koyu ikiz vardır. Bu etiketler sadece ten, saç ve göz rengine değil, ikizlerin ruh hallerine ve dünyayı algılayışlarına da atıfta bulunur. Çiftteki koyu renkli ikiz genellikle daha karamsar ve içine kapanıkken, açık renkli ikiz hayata büyük ölçüde daha parlak bakar. İkizler birbirleriyle yakından bağlantılıdır ve birbirlerinin duygularını hissedebilirler. Şiddetli acı çekmeden uzun mesafelerle veya uzun sürelerle ayrılamazlar. Ayrıca bir kadını paylaşmaları ve onu zihinsel ve duygusal alışverişlerine bağlayarak çok yoğun ménage seks yapmaları gerekir.

Urlich, Bela tarafından yetiştirilen *bir* köpek türüdür. Olgunlaştıklarında, koku alma duyularını ve zekalarını arttırmak için makinelerle modifiye edilirler, bu da cyborg tipi bir hayvanla sonuçlanır. Her hangi bir kokunun peşine düştüklerinde

beyinlerine programlanmıştır, *urlichler* tamamen tek fikirlidir ve avlarını köşeye sıkıştırıp yakalayana kadar duramazlar.

Wave - yiyecekleri bir dakikadan kısa bir sürede pişirmek için binlerce hassas şekilde harmanlanmış ısı ışını yayan bir Kindred pişirme cihazı.

Zichther - Rageron ormanlarına özgü *bir* hayvan olan zichther, ağzını açıp üç sıra inanılmaz derecede keskin, köpekbalığı benzeri dişlerini ortaya çıkarana kadar görünüşte küçük, parlak mavi bir oyuncak ayıyı andırır.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

